

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

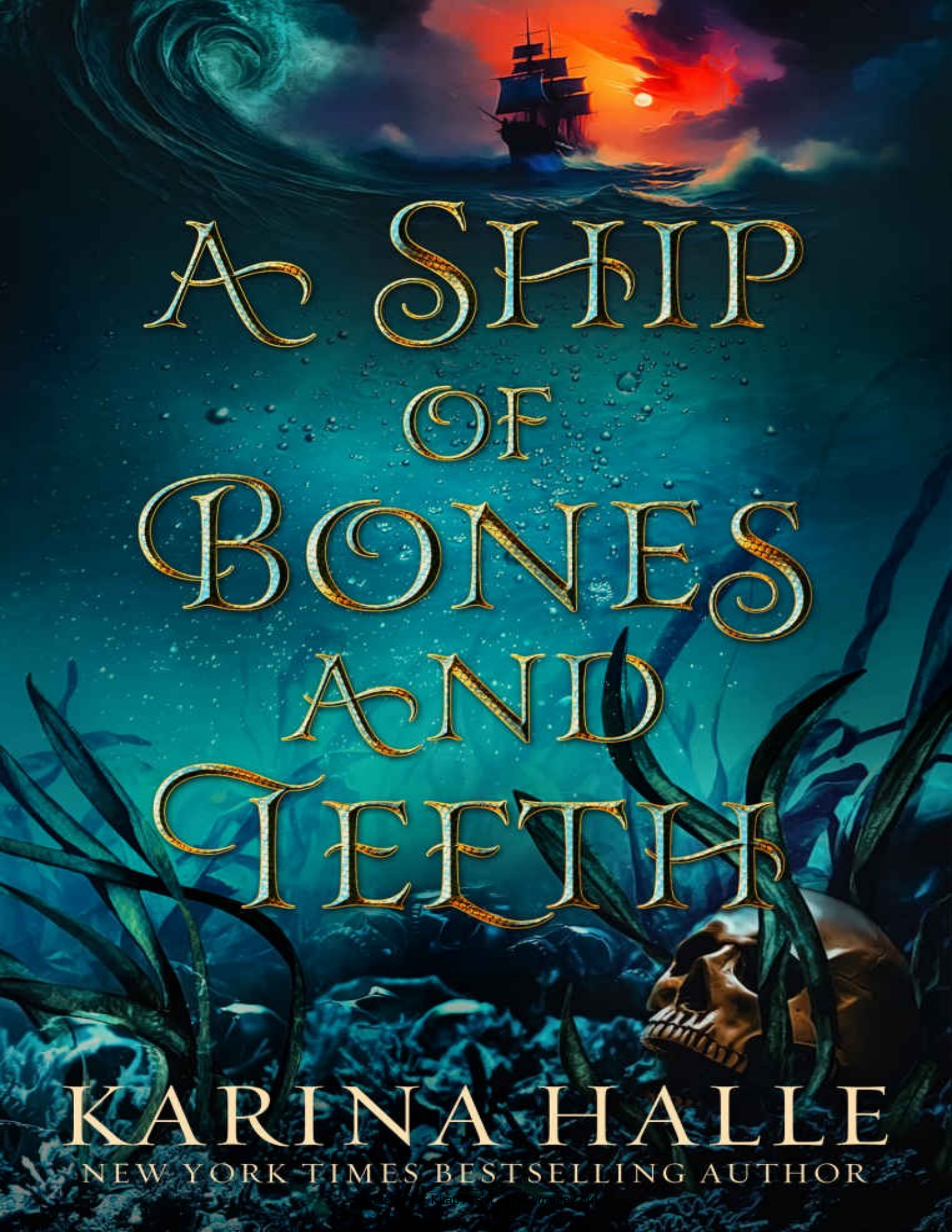
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A SHIP OF BONES AND TEETH

KARINA HALLE

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Kemik ve Dişlerden Oluşan Bir Gemi

BAĞIMSIZ BİR KARANLIK FANTEZİ ROMANTİZMI

KARINA HALLE

Copyright © 2023 by Karina Halle

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak tasarımı: Hang Le

Düzenleyen Laura Helseth

Karina Halle tarafından yazılan kitaplar

KARANLIK FANTEZİ ROMANTİZM

Gölgeler Nehri (Yeraltı Dünyası Tanrıları
#1) Kızıl Taç (Yeraltı Dünyası Tanrıları #2)
Karanlıklar Şehri (Yeraltı Tanrıları #3) - 2023
Kara Gün Işığı (Karanlık Gözler Düeti
#1)
Kan Aşktır (Karanlık Gözler Düeti #2)
Gece
Kurdu Kan Portakalı (Drakula Düeti
#1) Siyah Gül (Drakula Düeti #2)
Kemik ve Dişlerden Oluşan Bir Gemi

KORKU & PARANORMAL ROMANTİZM

Karanlık Ev (EIT #1)
Kızıl Tilki (EIT
#2)
Benson (EIT #2.5) Ölü
Gökyüzü Sabahı (EIT #3)
Yalan Mevsimi (EIT #4)
İblis Kanatlarında (EIT #5)
Eski Kan (EIT #5.5)
Dex Dosyaları (EIT #5.7)
Oyuğun İçine (EIT #6)
Ve Delilikle Birlikte Işık Gelir (EIT #6.5)
Come Alive (EIT #7)
Ashes to Ashes (EIT #8)
Dust to Dust (EIT #9)
Ghosted (EIT #9.5)
Perili Döndüm (EIT #10)

Şeytanın Metali (Şeytanın Duolojisi #1)

Şeytanın Yeniden Doğuşu (Şeytanın Duolojisi
#2)

Peçeli (Ada Palomino #1)

Ölüler İçin Şarkı (Ada Palomino #2)

Şeytan Tozu (Ada Palomino #3) - 2024'te geliyor

ÇAĞDAŞ ROMANTİZM

İngilizce Aşk/İspanyolca Aşk

Denizin Gökyüzüyle Buluştuğu Yer

Güneşle
Yarışmak

Anlaşma

Teklif

Oyun

Kış Dilekleri

Yalan

Borç

Müstehcen

Seninle

Tanışmadan Önce Sıcak

Dalgası

Herşeyden Sonra

Rocked Up

Wild Card

Maverick

Hot Shot

Bad at Love

İsveç Prensi Vahşi

Varis Bir

İskandinav

Kralı

Kraliyet Haydutu

Kişisel Bir Şey
Değil Karmakarışık
Hayatım Kraliyet
Haydutu
Yasak Adam Kaçan
Adam
Lovewrecked
Sıcak Bir İtalyan Yazı
Dünyadaki Tüm Aşklar (Antoloji)
Komşu Kraliyet Ailesi
The Royals Upstairs - 2024'te geliyor

ROMANTİK GERİLİM

Sins and Needles (The Artists Trilogy #1)
On Every Street (An Artists Trilogy Novella #0.5)
Shooting Scars (The Artists Trilogy #2)
Bold Tricks (The Artists Trilogy #3)
Kirli Melekler (Dirty Angels #1)
Kirli İşler (Dirty Angels #2) Kirli
Sözler (Dirty Angels #3) Kara
Kalpler (Sins Duet #1) Kirli Ruhlar
(Sins Duet #2) Discretion
(Dumonts #1)
Silahsızlandır (Dumonts #2)
Reddetmek (Dumonts #3)

*Viking denizci babam Sven için, bana okyanus sevgisini aşıladığı için.
Geminize sizin için iyi bakıyoruz.*

*Annem Tuuli'ye (adı Fince'de rüzgâr anlamına gelir): yelkenlerimin rüzgârı
olduğun için teşekkür ederim.*

*Ve tabii ki her zamanki gibi Scott'a.
Sen benim gerçek hayattaki korsan kaptanımsın.*

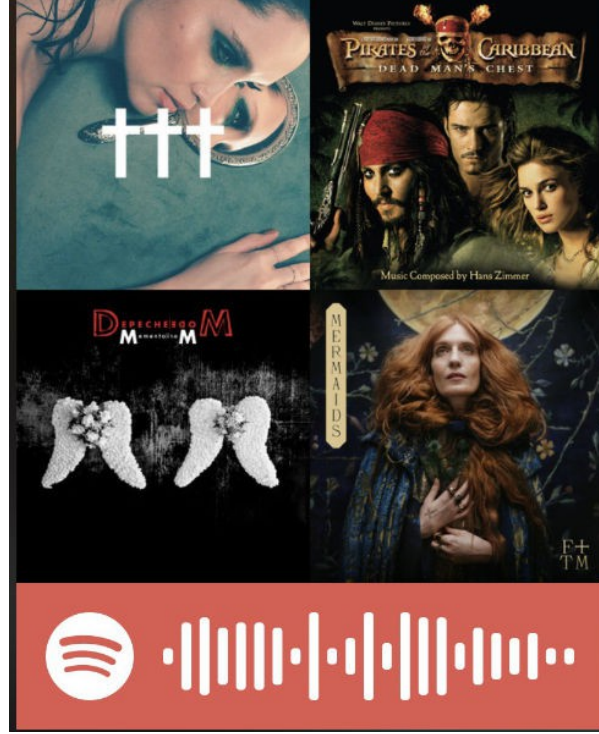
Önce ayağa kalkarız, sonra düşeriz
Boğulmadan önce ilerlemeliyiz.

DEPECHE MODU

Zarafetten alçalıyorum, akıntının kollarında
Aşağıdaki büyük yerde yerimi alacağım.

DOKUZ INÇ ÇIVI

Çalma Listesi

Spotify [adresinde](#) 'ımdaki çalma listesinin tamamını bulabilirsiniz

Bu arada işte öne çıkan bazı şarkılar:

- "The Kraken" - Hans Zimmer
- "Supernaturally" - Nick Cave and the Bad Seeds
- "Mermaids" - Florence and the Machine
- "Before We Drown" - Depeche Mode
- "Hoist the Colors" - Colm R. McGuinness
- "Vivien" - (+++) Crosses
- "Ben bir kadın değilim, ben bir tanrıyım" - Halsey
- "With Teeth" - Nine Inch Nails
- "Diamond Eyes" - Deftones
- "Always You" - Depeche Mode
- "A Drowning" - How to Destroy Angels
- "Hurricane" - Halsey
- "Gods and Monsters" - Lana Del Rey

"Mermaids" - Hans Zimmer "La
Mer" - Nine Inch Nails

İçindekiler

A Ship of Bones & Teeth İçerik

Uyarısı

Önsöz

I. Doğu

1. Maren
2. Maren
3. Ramsay
4. Maren
5. Ramsay
6. Maren
7. Ramsay
8. Maren
9. Ramsay
10. Maren
11. Maren
12. Ramsay

II. Adalar

13. Ramsay
14. Maren
15. Maren
16. Ramsay
17. Ramsay
18. Maren
19. Maren
20. Ramsay
21. Maren
22. Ramsay
23. Maren

III. The Crossing

24. Maren
25. Ramsay

26. [Maren](#)
27. [Maren](#)
28. [Ramsay](#) .
29. [Maren](#)
30. [Maren](#)
31. [Ramsay](#) .
32. [Maren](#)
33. [Ramsay](#) .

IV. [Batı](#)

34. [Maren](#)
35. [Maren](#)
36. [Ramsay](#) .
37. [Maren](#)
38. [Maren](#)
39. [Ramsay](#) .
40. [Maren](#)
41. [Maren](#)
42. [Ramsay](#) .
43. [Maren](#)
44. [Ramsay](#) .
45. [Maren](#)
46. [Maren](#)

[Gölgeler Nehri 'ün bir örneğini](#)
[okuyunSonsöz](#)
[Teşekkür Yazar](#)
[Hakkında](#)

Kemik ve Dişlerden Oluşan Bir Gemi

Prens Maren sırları olan bir kadındır.

Henüz 16 yaşındayken ruhunu deniz cadısı Edonia'ya sattı ve su altındaki yaşamından vazgeçerek Prens Aerik'in karadaki aşkı karşılığında. Ancak zalim prensin on yıl boyunca uyguladığı taciz ve sefaletten sonra Maren, onu ve kraliyet rolünü geride bırakıp büyüü tersine çevirmek için Edonia'yı bulmaktan başka bir şey istememektedir.

Prens ve prenses denizaşırı bir seyahate çıktıklarında ve kaçırıldıklarında bir kaçış fırsatı doğar Korkunç Kaptan Ramsay "Bones" Battista liderliğindeki kötü şöhretli bir korsan çetesi tarafından rehin alınmıştır. Maren bu kötü şöhretli korsanla ilgili iğrenç hikâyeleri duymuştur; gemisinin lanetliler tarafından istila edildiği ve mürettebatının lanetlendiği söylenmekle kalmaz, aynı zamanda hiçbir mahkûmun hayatta kalamadığı da söylenir. Neyse ki Maren, Kaptan'ın aynı zamanda, bir korsanla görülecek bir hesabı olduğunu öğrenir. Deniz cadısı. Şansı yaver giderse Maren, kaptanın hınzır ellerinde olsa bile eski hayatını geri kazanabilir.

Ancak Ramsay, Maren'in kim -ve ne- olduğunu ve intikam, özgürlük ve kana susamışlık iştahının kendisiyle yarıştığını öğrendiğinde umduğundan fazlasını elde eder.

Bu arada Maren, Ramsay'in kendininkinden daha ölümcül bir sırrı olduğunu keşfederken bile kendini korsanın karanlık doğasına aşık olurken bulur.

Söz konusu açık denizler olduğunda, tüm canavarlar yüzeyin altında gizlenmez.

İçerik Uyarısı

Merhaba sevgili okuyucu! Eğer bu kitabı okumayı düşünüyorsanız, karar vermeden önce bilmeniz gereken birkaç şey var.

Birincisi, çok fazla araştırma yapmış ve korsan yaşamı, eski gemiler, denizcilik terimleri vb. konularda olabildiğince doğru olmak için elimden geleni yapmış olsam da, bu fantezi için burada ve orada birkaç özgürlük almış olabilirim.

İki, ve bu önemli bir tanesi, bu kitap karanlık bir romantizm. Açıklığa kavuşturayım: Eğer karanlık bir aşk romanı okuyucusuysanız, bu muhtemelen sizin için sadece "karanlık-ish" olacaktır (bu yüzden dengesiz bir şey bekleyerek umutlanmayın).

Ancak şunu da belirtmek gerekir ki, eğer insanlar bu kitabı *Küçük Deniz Kızı* ya da *Karayip Korsanları* gibi içinde biraz PG-13 baharatı ya da sağlıklı bir romantizm olacağını düşünerek alırlarsa, kaba bir uyanış yaşayacaklardır. *A Ship of Bones & Teeth* oldukça yetişkinlere hitap eden bir kitaptır ve içerisinde bolca seks, küfür ve bazıları tarafından "sağlıksız" olarak değerlendirilebilecek bir romantizm vardır. Aslında içerikte sizi özellikle uyarmam gereken bazı şeyler var...

Kitap aşağıdaki tetikleyicileri içermektedir: fiziksel ve duygusal aile içi istismar (MC tarafından değıl), intihar düşüncesi, sevilen birinin ölümü, kan, vahşet, anlamsız şiddet, büyücölük, eşitsiz güç dinamikleri içinde şüpheli rıza, kadın kahramana karşı çok sahiplenici, yırtıcı ve kaba davranan kahraman (onu kızgın demirle dağılıyor, sadece söylüyorum) ve romantizmleri muhtemelen "zehirli" olarak etiketlenebilir (yine, adam bir korsan ve kadın bir canavar), açık müstehcen konuşmalar ve tüm karakterler genel olarak ahlaki açıdan çok gri ve kusurludur, elbette cinayet, işkence, küfürlü küfür ve küfürlü dil, gücün kötüye kullanılması ve şaplak, ipler, esaret (zincirlerle), tıkanma, esir ve esir eden durumları, ilkel sapkınlık içeren grafik seks sahneleri vardır ve hatta bazıları bu kitabı "karanlık fantezi pornosu" olarak alay edebilir."

Burada cinsel içeriğı abartmak istemiyorum çünkü kitabın temeli gerçekten bu **değıl**, ancak birçok insanın gereksiz seks sahnelerine, karanlık romantizm temalarına ve sahiplenici erkek karakterlere karşı hassas olduğunu biliyorum, bu yüzden bu kitabı okuduklarında tam olarak neyle karşılaşacaklarını bilmeleri için bunların açıkça belirtildiğıinden emin olmalıyım.

YANİ... Yukarıdakilerden herhangi biri sizi rahatsız ediyorsa veya okuma materyalinizde sizi tetikliyorsa ASOBAT'ı okumamanızı öneririm. Ciddiyim. **Lütfen bu kitabı okumayın.** Akıl sağlığını önemsiyorum ve ayrıca sizi üzecek ya da gözlerinizi devirmenize neden olacak kitaplar değıl, keyif alacağınız kitaplar okumanızı istiyorum. Hayat, sevmeyeceğini bildiğiniz bir kitabı okumak için çok kısa.

ANCAK... eğer yukarıdakilerin hepsi sizin için sorun değılse... gemiye binin, yo-ho! Nightwind'e yelken açmak üzeresiniz.

Önsöz

Ruhumu satmaya karar verdiğim gece ay yoktu. Sular ahtapot mürekkebi kadar karanlıktı ve uzun zamandır ilk kez korkuyordum. Sanki sonunda sadece ne yapmak üzere olduğumu değil, zaten ne yapmış da fark etmişim.

Bir ay önce ailemi hiç düşünmeden geride bırakmışım. Tek yoldaşım olan köpekbalığım Nill'le birlikte kız kardeşlerime, babama ve onun krallığına sırtımı dönüp başka bir geleceğe doğru yüzdüm. Her zaman pervasız ve düşüncesizdim, Limonos'un derinliklerindeki sıradan hayattan daha fazlasını istiyordum ama daha önce hiç bu kadar aceleci ve tehlikeli bir şey yapmamışım. Evimi hiç terk etmemişim.

Bunu ima etmediğimden değil. Kaç kez Asherah ile yosun ormanının yükselen yeşil sapları arasında sürüklenmiş, tek istediğimin kaçmak olduğundan bahsetmiş ya da Larimar ile mercan bahçelerinde yüzmüş, hayatımın babamın benim için belirlediğinden daha fazlası olmasını dilemişim. Ama kız kardeşlerim beni hiç dinlemedi, ben en küçükleriydim ve kolayca gözden çıkarılabilirdim. Sadece ismen bir prenestim, asla kraliçe olamayacak, asla kendi gücüne sahip olamayacaktım.

Ve bir gün, ayrıldım. Kıyı boyunca güneye doğru yüzmeye başladım, denizi ve krallığı geride bırakarak daha sıcak, daha derin ve daha karanlık sulara doğru ilerledim. Nill benimle birlikte yüzdü, doğduğumdan beri sadık koruyucumdu, ne yaptığımı hiç sorgulamadı.

Sonunda yoruldum ve Nill'i bir göz atmanın güvenli olup olmadığını görmek için yüzeye gönderdim. Bana güvenli olduğunu söylediğinde, yükseldim ve dalgaları yarararak geçtim.

Yepyeni bir dünya beni bekliyordu. Limonos'u çevreleyen kuru ve kayalık manzara yerine burada her yer yemyeşil ve yemyeşildi, ağaçlardan papağanlar uçuyor, giderken ciyaklıyorlardı. Gökyüzü evimdeki kadar parlak bir mavi değildi ama çevredeki bitki örtüsüyle kaplı dağ zirvelerinin üzerinden gelen büyük kara bulutlarda dram ve tehlike vardı.

Ve sahilde hayatımda gördüğüm en güzel adam vardı.

Elbette daha önce de erkekler görmüştüm. Annem ortadan kaybolmadan önce onları sık sık Limonos'un derinliklerine getirir ve organlarını bize sunardı. İlk doğan Asherah kalbi, Larimar karaciğeri ve ben de genellikle bir böbreği. Hep bir erkeğin kalbini istemiştım ama annem bunun hak etmem gereken bir şey olduğunu söylerdi. Annem bir gece denizciler tarafından bir daha görülmemek üzere sudan çıkarıldığı için ona bunu nasıl kazanabileceğimi sorma şansım hiç olmadı.

Bir Syren olarak ilk içgüdümüz insanları ölüme çekmektir. Onları baştan çıkarır, boğar ve yeriz; bedenleri bize aylarca yetecek kadar güç ve besin sağlar. Nadir bulunan ama çok aranan bir lezzettirler. Ama daha önce hiç bir erkek için avlanmamıştım ve bu adamı gördüğümde ilk içgüdü yok etmek için baştan çıkarmak olması gerekirken, tek istediğim onu baştan çıkarmaktı. O zamanlar sadece on altı yaşındaydım, neredeyse bir yetişkin bile değildim ve onu görmek içimde bir şeyler hissetmeme neden oldu. Bana daha önce hissetmeyi hayal bile etmediğim şeyler hissettirdi. Farklı, daha zorlayıcı bir şekilde açtım.

Tam bir aptalmışım.

Saniyeler içinde ona aşık olmuştım, şehvet tarafından yutulmuştım ve bu adam benim saplantım haline gelmişti. Günlerimi sığıltaki kayaların arkasına saklanıp onu gözetleyerek geçirirken Nill de arkamdan sularda dolaşıyordu. İnsan, her isteğini yerine getiren bir grup insanla birlikte seyahat ediyordu. Geceleri sahilde bir çadırda uyuyordu, beyaz brandası bir geminin yelkenlerini andırıyordu, kadınların geçit töreni içeride kayboluyordu, gürültülü inlemeleri vücudumu ihtiyaç ve kıskançlıkla ağrıtıyordu. Gün boyunca kumların üzerinde uzanmış, güzel yemeklerle karınlarını doyuran misafirleri ağırılıyordu. Kendimi yedikleri her şeyi denemek isterken buldum, ama etrafımdaki sığ sularda yaşayan istiridye, yengeç ve deniz hıyarlarıyla yetinmek zorunda kaldım.

O zamanlar İngilizce anlamıyordum ama sonunda ona "Prens Aerik" diye hitap ettiklerini fark ettim.

Anladığım şey, onun benim olmasına ihtiyacım olduğuydu. Sonunda benim diyebileceğim bir şey. Hayatım boyunca kendimi çok parçalanmış ve yalnız hissetmişim, babam nazik ama sert ve mesafeliydi, kız kardeşlerim annem kaybolduktan sonra onun hayatının ışığı olmuştu. Ama ben, Nill'le baş başa kalmıştım ve hepsi bu kadardı. Hiç kimse bana bakmadı ya da nasıl merak etmedi. Ben sadece denizde çok fazla yer kaplayan üçüncü kız kardeşim. Krallıktaki diğer Syren'ler bile beni görmezden geliyordu. Kendi ailem içinde hiç kimse olmasam da, aile dışındakilerin benimle arkadaş olamayacağı kadar farklı ve asil biriydim.

Ve ben de aptalca bir şekilde, bu insanı, Prens Aerik'i benim olmasını sağlayabilirsem, yalnız kalmak zorunda kalmayacağımı düşündüm. Ama o karada yaşıyordu ve deniz yüzeyinin altında birkaç dakikadan fazla hayatta kalamazdı. Asla benim dünyamın bir parçası olamayacaktı.

İşte o zaman onun bir parçası olmam gerektiğini anladım.

Çocukken deniz cadıları hakkında uyarılmışım, istedikleri zaman şekil değiştirmelerini sağlayan, hem suyun üstünde hem de altında yaşamalarını sağlayan büyüye sahip varlıklar. İnsanların korktuğu varlıklar Syrenler olsa da, biz Syrenler deniz cadılarından korkardık. Bize dileklerimizi bahşetme yetenekleri vardı, ancak hiçbir hediyelerinin bir bedeli yoktu.

Ama gençtim, inatçıydım ve tedbirsizdim. Macera istiyordum, denizin üstünde hayatın nasıl olduğunu görmek istiyordum, olduğumdan daha fazlası olmak istiyordum. *Aşk* istiyordum.

Ve böylece bir deniz cadısı çağırmaya başladım. Kız kardeşlerim bana adak olarak parlak şeyleri sevdiklerini ve Syren çağrısına cevap vereceklerini . Akşamı, kırmızı, turuncu ve sarının doygun tonlarında parlak renkli mercanlar, minik mor denizyıldızları, nadiren parlayan masmavi deniz yosunları ve istiridyelerin isteksiz ağızlarından çıkardığım inciler gibi gözüme çarpan şeyleri bulmak için etrafta dolaşarak geçirdim.

Denizin bu parlak parçalarını topladıktan sonra, etrafımda kaya ve mercan duvarlarının yükseldiği bir kanyona, harika akustiği olan bir yere doğru yüzdüm. Sonra şarkı söylemeye başladım.

Bildiğim kadarıyla deniz cadılarını çağıran belirli bir şarkı yoktu, sadece genel olarak seslerimiz onları bize çekebilirdi. Tüm Syren'lerin büyüleyici ve güzel şarkı söyleyen sesleri vardı ve benimki de bir istisna değildi. Sadece beni ilgi odağı haline getirdiği için şarkı söylemekten hoşlanmıyordum (kız kardeşlerimden biri imza atmadığı sürece, o zaman kimse beni duymazdı bile).

Ama orada şarkı söyledim. Deniz cadısı için şarkı söyledim, bir pazarlık yapmak istediğimi, karada bir hayat istediğimi, bir erkeğin kalbini kazanmak istediğimi söyledim ve sonsuz gibi görünen bir süre sonra Nill etrafımda koruyucu daireler çizmeye başladı, bu da bir deniz cadısının geldiğini gösteriyordu.

Ortaya çıkan ilk şey dokunaçlardı. Bunlar devasa, sürünen, uçları emici ve buruşuk mor derili iplerdi. Bunlar deniz cadısına değil, cadıların kontrol ettiği dev deniz canavarları Kraken'lerden birine aitti.

Kraken'in geri kalanı okyanusun bulanık mavi derinliklerinde gizliydi, ancak parlayan küçük sarı gözleri belli belirsiz seçebiliyordum.

Sonra Edonia öne çıktı, tamamen çıplak bir halde deniz tabanında iki ayağı üzerinde bana doğru yürüdü.

Büyüleyiciydi. Deniz cadılarının çirkin cadılar olduğunu duymuştum ama durum hiç de öyle değildi. Yumuşak ve solgundu, başının etrafında deniz yılanları gibi hareket eden uzun beyaz saçları vardı. Her şeyden çok insana benziyordu ve onu hemen kıskanmıştım.

"Tatlım," dedi bana, sesi melodik ama alçaktı. "Söyle bana, neyin var?" kadar şaşırmıştım ki konuşamıyordum.

"Bir deniz cadısından yardım istediniz, değil mi?"

Başımı salladım ve o da yaklaştı. Nill aramıza girmeye başladı ama ben ona geri çekilmesini söyleyemeden bir dokunaç ona doğru savruldu ve onu yakaladı. Nill çok az yarattığın duyabileceği keskin bir sesle haykırdı ve Kraken onu sıkıca kavrayarak ortasına sarıldı.

"Hayır, dur!" diye bağırdım. "Ona zarar vermeyin!"

Edonia bana sırtıttı ve birden tüm güzelliği yok oldu. Güzel olabilirdi ama soğuk ve acımasızdı ve ona güvenemeyeceğimi hemen anladım. "İhtiyati bir önlem. Nasıl gittiğine bağlı olarak, onu serbest bırakacağım. Aksi takdirde..."

Tehdidi anlamıştım. Onu bir iyilik için çağırmıştım ve şimdi kontrol ondaydı.

"Bana ne istediğini söyle tatlım," dedi sıkılmış bir sesle. "Böylece bu anlaşmayı aceleyle yapabiliriz. Bütün gece bekleyemem."

Bir an için onu neden aradığımı, beni bir deniz cadısını çağırmak gibi pervasızca bir şey yapmaya iten şeyin ne olduğunu bile unutmuştum. Ama sonra hatırladım. İçimdeki özlem, birine ve bir yere ait olma ihtiyacı, görmezden gelinemeyecek kadar içgüdüsel.

"Kıyıda bir adam gördüm," dedim dikkatli kırmızı gözleri kısılırken. "Adı Prens Aerik. İnsan olmak istiyorum ve onun bana aşık istiyorum. Yardım edebilir misin?"

Neşesiz bir şekilde kıkırdadı. "Oh, tatlım. Evet, yapabilirim. Ama yaptığım hiçbir şeyin bir bedeli yok."

Kraken'in dokunaçları ortaya çıkıp hepsini süpürürken etrafımda topladığım parlak deniz parçalarına baktım. Tüm bu çaba boşa gitmişti.

"Bunun işe yarayacağını mı düşünüyorsun?" Edonia güldü. "Çok safsın. Söyle bana, kaç yaşındasın?"

"On altı," diyebildim.

"On altı. Çok genç. Ve sen bu yaşta aşkın ne olduğunu bildiğini mi sanıyorsun?"

Buna bir şey demedim.

Bir an beni inceledi. "Ama görebiliyorum belki de seni asıl rahatsız eden evde eksikliğini duyduğun sevgidir. Bir hoşnutsuzluk hissi. Ait olmama duygusu. Öyle mi?"

Başımı salladım. Kraken'in ona zarar vermediğinden emin olmak için Nill'e baktım ama aniden Edonia bana doğru geldi, keskin tırnakları çenemdeydi ve beni gözleriyle buluşmaya zorluyordu.

"Bak sana ne diyeceğim," dedi. Kendimi onun gözlerinin girdaptaki mercan gibi dönen kırmızısında kaybolmuş buldum. "Karşılığında senden bir şey aldığım sürece ne dersen sana vereceğim."

Dileğimi yerine getirebileceği gerçeği kalbimi sevinç ve olasılıkla sıçrattı, o kadar ki herhangi bir bedelin ödenmesi için çok yüksek olacağını düşünmedim.

"Ne istiyorsun?"

"Senin sesin," dedi basitçe.

"Benim sesim mi?"

"Çok güzel," dedi küçümser bir tavırla. "Hepimiz biliyoruz ki Syrenler şarkılarıyla insanları denize çekebilme yeteneğine sahiptir. Ben de aynısını yapma şansına sahip olmak isterim. Krakenler harika hayvanlardır ama incelikten yoksundurlar. Nasıl öldüreceklerini, sakatlayacaklarını ve yok edeceklerini biliyorlar ama nasıl cezbedeceklerini bilmiyorlar."

"Ama sen bir cadısin. Eminim bunu erkeklere zaten yapabiliyorsundur."

"Bütün erkekler eşit yaratılmamıştır," dedi sertçe. "Bazı erkekler bir cadının cazibesine karşı dirençlidir. Sesin sadece duyulacak bir şey olmayacak. Diline de ihtiyacım olacak."

"Dilim!" Haykırdım.

"Bir denizkızının dili, büyü kitabım için eksik bir malzemedir." "Bana bacak vereksen kuyruğumu da al o zaman," diye itiraz ettim.

"Oh, onu da alacağım. Şimdi beni dinle tatlım, çünkü karar vermek için sadece bir şansın var. Büyümle sana bacaklar vereceğim. Solungaçlarını, pençelerini, dişlerini ve gücünü alıp seni güzel bir kadın yapacağım. Ve prensini bulacaksın ve onu kendine ait kılacaksın, eğer istersen. Ama bir Syren olamayacaksın. Denizin altında yaşayamayacaksın. Bir insan olacaksın.

ve sonuna kadar. Üç yüz yıl yaşamayacaksın, belki altmış yıl yaşayacaksın, eğer şanslıysan." Durakladı ve tırnağını daha da batırdı. "Hâlâ ilgileniyor musun?"

Hayır demeliydim. Neden hayır demedim?

Ama bunun yerine, "Peki bu ödemek için yeterli bir bedel değil mi?" dedim.

Gözleri buz kesmişti. "İnsan olmak ve o dünyayı deneyimlemek mi istiyorsun? Prens ya da seçtiğin kişinin aşkını mı istiyorsun? O zaman insan dünyasının Syren'in aşağıdaki dünyasına eşit olmadığını bilmelisin. Hayır, *daha* değerlidir. İnsan dünyası, kendi kaderini kontrol edeceğin bir dünyadır. Sadece ve sadece sizin olmaya karar verdiğiniz kişi olmak için. Bir insan olarak dilediğinizi yapabilir, istediğiniz kişi olabilirsiniz. Bir kadın olacaksın ve bir kadın yukarıdaki tüm güce sahip olacak. Dünya sizin olacak. Arzu ettiğin her şeye sahip olmanın yollarını bulacaksın."

Söylenecek tüm doğru şeyleri biliyordu. Sivri dişlerinin arasından yalan söylüyordu.

"Karşılığında tek istediğim dilin," diye ekliyor omuz silkerek, parmaklarını çenemden çekerek. "Eğer şanslıysan, senin için pek bir şey fark etmeyecektir. İnsanlar uyum sağlayabilir."

O böyle söyleyince, ödenecek bedel o kadar da büyük görünmüyordu. "Ama babamı ve kız kardeşlerimi bir daha asla göremeyeceğim," diye yakındım.

"Onlardan yüzerek uzaklaştın, değil mi? Zaten bir sebepten dolayı gittin. Kararını bu gecedен önce vermiştin. Ayrıca, bir gün eski krallığına bir tekneyle gitmeni engelleyecek hiçbir şey yok. Belki seni ziyaret ederler. Dünya senin istiridyendir ve sen de incisin, tatlım."

Belki de bu son olmak zorunda değildi. Belki gerçekten Limonos'un üzerine kadar bir tekneye binebilir ve bir dakikalığına bile olsa aşağıya dalarsam belki onları görebilir ve iyi olduğumu söyleyebilirdim.

"Tamam," dedim ona. "Bunu yapacağım. Ama önce Nill'in gitmesine izin vermeni istiyorum."

Edonia Kraken'e baktı ve sırtıttı. Kraken o kadar sert sıktı ki Nill'in siyah gözleri şişmeye başladı ve ben çılgık attım.

Sonra Nill'in çok sayıdaki dişinden biri fırlayarak okyanus tabanına doğru spiral çizdi. Edonia isteksizce Kraken'e, "Onu serbest bırak," dedi.

Dokunaç gevşedi ve Nill hızla yüzerek Limonos yönüne doğru uzaklaştı. Yaptığım şeyi babama anlatacağından hiç şüphem yoktu.

Edonia düşen dişe doğru yürüdü ve onu aldı, sonra bana geri döndü ve avucuma yerleştirdi.

"İşte. Eskiden kim olduğunuzu hatırlatan bir şeyiniz olabilir. Yukarıdaki hayatından pişmanlık duyduğunda, sahip olduğun tek arkadaşın lanet olası bir köpekbalığı olduğunu hatırlayabilirsin."

"Bekle. Neden yukarıdaki hayatımdan pişman olayım ki?" Paniklemeye başladığımı söyledim.

Ama Edonia hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine sırttı, hala rüyalarım giren kötü niyetli bir gülümseme ve yoktan var edilmiş gibi görünen bir bıçağı eline aldı.

Nill'i tutan dokunaç dışarı fırladı ve kendini bana sardı, ucu ağzımı açık tutuyordu.

Çığlık attım.

Sonra Edonia dilimi parmaklarının arasına aldı, başım acıyla patlayana ve su kanımla dolana kadar keskin bıçağı dilimin üzerinde gezdirdi.

Çığlıklar kesildi.

BİRİNCİ BÖLÜM

Doğu

BÖLÜM 1

Maren

"İşte böyle, PRENSES," diyor nedimem Daphne saçıyla işini bitirirken. "Her zamanki gibi güzel. Kralın tüm adamlarına layık, diyorum."

Aynada kendime bakıyorum, yansıمامı görüyorum ama göremiyorum ve sert bir gülümsemeyi başarıyorum. "Teşekkür ederim Daphne," diyorum sessizce, parmaklarım Nill'in zarif bir gümüş zincirde asılı duran dişine gidiyor. Onu üzerimde gördüğünde Aerik'in ne kadar sinirlendiğini bildiğim için hemen çıkarıyorum.

"Keşke burası bu kadar kasvetli ve karanlık olmasaydı da seni daha iyi görebilseydik," diyor burnunu çekerek odama bakarken. "Sadece ateş ve birkaç aplık tüm odayı aydınlatmayı bekliyor. Sanırım tüm kraliyet sarayları aynı değil, değil mi? Burası evdekine hiç benzemiyor, Majesteleri."

Prens Ferdinand'ın sarayı Aerik ve benim Vemmetofte'de oturduğumuz saray kadar görkemli olmayabilir ama burası dünyanın öbür ucunda ve sadece bu da değil, prens çoğu zaman burada yaşamıyor bile. Aerik ve Ferdinand'ın çok fazla ortak noktası var, ikisi de yıllarını dünyayı dolaşarak ve daha fazla fon istemek dışında perspektif aileleriyle bir şey yapmak yerine para harcayarak geçiriyorlar.

Ferdinand'ın durumunda, yılın birkaç ayı Butuan' yerleşiyor, geri kalan zamanlarda ise babası Kral V. Philip'e ait imparatorluğun farklı köşelerinde bulunuyor. Aerik ve ben de kraliyet gemimiz *Elephanten*'deydik, yolculuklarımız pek de farklı değildi. Tek fark, Kralımız Prens Aerik'in babası 4. Frederick'in emriyle bu yıl eve dönmemizin bekleniyor olması. Dünya etrafındaki yolculuğumuza devam etmeyi, ticaret rüzgârlarını takip ederek okyanusu aşp kolonilere ulaşmayı bekliyordum ama sonunda görev kocamı ve dolayısıyla beni çağırdı.

Hayal kırıklığına uğradığımı söylemek hafif kalır. Gemi okyanusun diğer tarafındaki karaya ulaştığında, bir insan olarak işime yaramayacak olsa da eve dönüş yolunu bulabileceğimi ummuştum. Yine de günlerimi ve gecelerimi gemiden atlayıp derinliklere yüzmeyi hayal ederek geçirdim.

Limonos. Ciğerlerimin izin verdiği kadar uzun süre suyun altında kalabilecek olsam bile, tek istediğim babamı ve kız kardeşlerimi tekrar görebilmektir. Onlara üzgün olduğumu, büyük bir hata yaptığımı, onları sevdiğimi ve onlarla birlikte olmak için her şeyi yapabileceğimi söyleyebilmek için bir şans.

En azından Edonia'yı bulabilir ve büyüü tersine çevirmesini sağlayabilirdim. Eğer yapmazsa, onu öldürmeye hazırdım. Ah, son on yılda onu öldürmeyi defalarca hayal etmişim, özellikle de Aerik'le tartıştıktan sonra, kendimi çaresiz hissettiğimde ve kendi kötü kararlarımın altında ezildiğimde. Tekrar pençelere ve jilet gibi keskin dişlere sahip olmanın, onları şahdamarına batırıp o güzel boğazını parçalamanın, suyun kanla dolmasının nasıl bir şey olacağını hayal ettim.

"İyi misiniz, Prenses?" Daphne bana bakarken soruyor. "Biraz kızarmış görünüyorsun. Böyle loş bir odada bunu söylemek zor," diye ekliyor homurdanarak.

"Ben iyiyim." Boğazımı temizliyorum ve aynadaki yüzüme odaklanıyorum, sonunda yansıma bakmama izin veriyorum. Aynalardan nefret ederim, gözlerimde her zaman gördüğüm boşluktan nefret ederim. Bir Syren iken, kız kardeşlerimin gemi enkazlarından kurtardığı kırık aynalar ve camlardaki yansıma hayranlıkla bakardım ama artık eskisi gibi görünmüyorum. Gözlerim eskiden parlak bir maviydi ve ruh halime bağlı olarak sığ soluk turkuazından parlayan planktonların parlak rengine dönüşürdü.

Şimdi onlar sadece uçsuz bucaksız denizin gölgesi ve bana bakan kadın tanımadığım biri, özellikle de başımın tepesinde çeşitli bukleler halinde tutturulmuş saçlarımla. Tüm kadınlar arasında o anın görünümü bu, ama saçlarımın mürekkep dalgaları gibi aşağı ve gevşek olmasını tercih ederim, belimdeki sert bağların gevşetilmesini tercih ederim. Onları balina kemiğinden, dost bildiğim hayvanlardan yaptırmak tamamen yanlış geliyor.

Eski halimden geriye kalan tek şey solungaçlarımın soluk izleri, boynumun iki yanında üç silik çizgi, o kadar silik ki onları sadece belirli bir ışık altında görebilirsiniz. Suyun altındaki hayatımın bir sembolü, onu takas etmeden önce.

"Ne kadar da güzel görünüyorsun, değil mi?" Daphne başımdaki birkaç tutam saçı düzeltirken mırıldanıyor. "Karadaki son gecen için güzel bir manzara. Tekrar yelken açtığımızda prenslerin birbirlerini özleyeceğinden hiç şüphem yok."

Düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Aerik Ferdinand'ı özleyecek, sefahatte ona benzeyen bir ruhu ve belki de daha fazlasını. Geminin ona verdiği özgürlüğü özleyecek. Yolculuğun çoğunda bana karşı daha nazikti, daha az şiddet yanlısıydı.

ve eleştirel. Sadece keşif yaparken, ailesinin gözetiminden uzakta olduğunda mutlu oluyor ve eve dönmenin ruh haline ne yapacağından endişeleniyorum.

Kendime, *kendini gemiden at* diyorum. *Bırak denizler seni alsın. O adamla ve onun yeniden dönüşeceği adamla yaşamaktansa boğulup ölmek daha iyi.*

Sertçe yutkunuyorum ve köpekbalığı dişini parmaklarımın arasında ovuyorum. "Daphne," diyorum sessizce. "Gençken, o zamandan beri pişmanlık duyduğun bir şey yaptın mı hiç?"

Daphne aynadaki yansımasında bana göz kırıyor. Prensle evlendiğimden beri benim nedimem oldu ve en karanlık sırları göğsüne yakın tutarak iyi günde kötü günde hep yanımda oldu. Prensi benden daha fazla korumak için, eminim, çünkü sadece onu kötü bir ışık altında göstereceklerdi, ama yine de bana en yakın kişi o. Yine de aramızda bir mesafe var, kraliyet figürü olarak duruşum ve yalanlar üzerine kurulu bir hayat nedeniyle asla derinleşemeyecek bir dostluk.

"Oh, bu bana zor bir soru gibi geliyor," diyor ve bir an için kafasında bir melodi mırıldanıyor. "Bunun hakkında biraz düşünmem gerekebilir. Belki çocukken, Noel'de kardeşimden biraz şeker, *lakrid* çalmış olabilirim. Ona hiç söylemedim." Elini göğsüne koyar. "Lütfen hakkımda kötü düşünmeyin."

Ona hızlı bir gülümseme verdim. "Asla yapmam, Daphne." Bu kadar küçük bir şey olacağını tahmin etmeliydim. Asla anlamayacaktı. Bu dünyada kimsenin anlayacağını sanmıyorum.

"Ve eğer çok cüretkâr davranmıyorsam, ben de aynısını sizden isteyebilir miyim?" diyor. Kaskatı kesildim.

"Pek çok konuda pişmanlıklarım var," diyorum ona dikkatle. Daphne evliliğimin nasıl çöktüğünü gördüğü için, nelerden pişman olabileceğim konusunda fazla düşünmesine gerek yok. "*Ya olsaydı diye düşünmeden bir hayat yaşamak zor, değil mi?*"

Yalan olan bir hayat. Tüm geçmişim bir yalan, kendime ve başkalarına o kadar çok söyledim ki neredeyse buna inanacak hale geldim. On yıl önce, Aerik'in kaldığı sahilin kıyısına vurmuş bir şekilde uyandım. Uşağı Hodges beni çırılçıplak, kanlar içinde ve konuşamaz halde buldu; sadece dilim kesildiği ve hala kendi kanımda boğulduğum için değil, tüm bunların yarattığı travma yüzünden. Karada olmak, bacaklarımın olması, az kullanılan ciğerlerimde hava solumak - uyandığım saniyeler içinde hayatımın en büyük hatasını yaptığımı anladım.

Muhtemelen bu yüzden, pek çok bedeli olmasına rağmen hatamı değerli kılmak için bu kadar çok çabaladım.

Ama konudan sapıyorum. Gerçekte, Aerik beni Hodges'un kollarında taşıdığını gördü ve Edonia'nın büyüü sayesinde konuşamamama rağmen Aerik'i etkilemeyi başardım. Belki de onu etkileyen büyü ya da cazibem değil, güzel, çıplak ve sessiz olmamdı. Hem dünyaya gösterebileceği hem de kapislerine uyacak şekilde manipüle edebileceği bir şey.

Ancak çok sonraları İngilizceyi anlayabildim ve nasıl yazılacağını öğrendim ki Aerik'e ve diğerlerine uzun zamandır kafamda yarattığım hikâyemi anlatabildim. Limonos adlı uzak bir ülkeden korsanlar tarafından kaçırılmışım; dilimi kesip beni denize atmışlar ve ölüme terk etmişlerdi. O dönemde korsanlar denizlerde ve nakliye yollarında terör estirirken, hikayem tamamen inandırıcıydı ve dünyanın çoğu kimsenin adını bile duymadığı uzak diyarları içeriyordu. Bunu başka ne açıklayabilirdi ki? Öğrendiğim kadarıyla, Syren'lere denizkızı deniyordu ve bunlar sadece huysuz yaşlı denizcilerin inandığı efsane ve mitlere konu oluyordu. Onlara nereden geldiğimle ilgili gerçeği söyleseydim beni deli diye damgalayacaklardı.

Meğer çok geçmeden şansımı mümkün olanın sınırlarında zorlayacakmışım. Konuşamadığım bir yıl içinde dilim yeniden büyümeye başladı. Tıpkı bir Syren'in kuyruğunun kesilmesi durumunda yapacağı gibi yavaş yavaş yeniden oluşmaya başladı ve bir gün tekrar konuşabilir hale geldim. Kıtaya ulaştığımızda, Aerik'in doktoru beni bir mucize olarak değerlendirdi ve hiçbir kusurum olmadan kraliyet ailesine girebildim. Edonia sesimi kendi sesi olarak almış olabilir ama benim sesimin geri gelmesini engelleyemedi.

Daphne, "Bütün bu merak sana üzüntü vermekten başka bir işe yaramayacak," diye yakınıyor. "Tanrı'nın sana verdiği kaderi kabul etmek daha iyi." Duraklıyor ve bana yuvarlak kırmızı yanaklarını dolduran acıyan bir gülümseme veriyor. "Zorluklar ne olursa olsun."

Yine de son on yıldır tek yaptığım bunu kabullenmek oldu. Artık kabul etmek istemiyorum. Karşı koymak, özgürlüğe giden yolda savaşmak istiyorum. Ama denizlerin üzerindeki bu dünya, rütbeleri ne olursa olsun kadınlara karşı acımasız ve bu dünya bana ait değil. Burada insanların arasına asla uyum sağlayamayacağım çünkü özümde ben insan değilim.

Yine de ben de bir Syren değilim. Sadece dünyalar arasındaki bu boşlukta, ait olduğum hiçbir yer olmadan var oluyorum. Ruhum başıboş.

Hepsi Edonia'nın yalanlarına inandığım için.

Birden arkamızdaki kapı açılıyor ve aynanın yansımada Aerik'in tökezleyerek odaya girdiğini görüyorum.

"İşte buradasın," diyor bana, kelimeleri geveleyerek, siyah peruğu eğri büğrü. Belli ki sarhoş. Nabzım hızlanmaya başlıyor, damarlarımda gümbürdüyor, elim Nill'in dişine gidiyor ve onu sıkıca kavıyor. "Yarık dilli dişi yılanım," diyor homurdanarak. Başını küçümseyici bir şekilde sallayarak Daphne'ye bakıyor. "Şimdi git, kaypak karımla konuşmam gerek."

Lütfen beni bırakma, diye düşünüyorum, Daphne'nin odadan kaçışını izlerken kalbim sıkışıyor. Zaten nefes alamıyorum.

"Geç kaldın," diyor, birkaç adım ötede durup aynadan bana bakarak. "Ferdinand ve ben seni beklerken bir şişeyi çoktan bitirdik. Yemek soğuyor."

Oh, lanet olsun.

"Bana yemeğin yedide olduğu söylendi," diyorum, sesimi sabit ve sakin ama itaatkâr tutmaya çalışarak. Ona olabildiğince yumuşak bir gülümseme veriyorum ve ona meydan okuyormuşum gibi görünmemek için bakışlarımı gevşetiyorum.

"Sana böyle bir şey söylendiğinden şüpheliyim," diyor alaycı bir ifadeyle. "Sana doğru zaman söylendi ama bezelye büyüklüğündeki beynin bunu kavrayamadı, değil mi?"

Gülümsemem hafifçe titriyor ve ellerimi ağırbaşlı bir şekilde kucağımda kavuşturuyorum. O çoktan eski sert adam haline geri dönmüştü. "Benim hatam. Eğer sizi memnun edecekse, şimdi hazırım."

Aynada bana kaşlarını çatıyor, gözleri göğsüme gidiyor. Kolyemi kapatmaya fırsat bulamadan eli dışarı fırlıyor ve köpekbalığı dişini yakalıyor.

"Bu iğrenç şey hakkında sana ne ?" diyor, boynumdan koparıyor, zincir ikiye ayrılıyor. "Sana bunu takmamamı söylemişim, bu bir vahşinin takacağı bir şey, lanet olası bir prensesin değil."

Dehşet içinde haykırıyorum, dönüp almaya çalışıyorum. Parmaklarım ellerinin etrafında kıvrılıyor, parmaklarını açmaya çalışıyorum. "Hayır, lütfen yapma, oranın benim için özel olduğunu biliyorsun, evimden bana kalan tek şeyin orası olduğunu biliyorsun, ben-" "Hadi oradan," diyor ve bana ikinci kez ters vurmak üzere olduğunu biliyorum.

O önce. Çatırtı dinamit gibi geliyor, yüzüm geriye fırlıyor ve avucunun acısından alevler içinde patlıyor, ama bana vereceği tek şey buysa, o zaman alacağım.

Ama sonra hışımla şömineye gidip kolyeyi içine atıyor ve ben bağıriyorum, sandalyeden sendeleyerek kalkıyorum, beceriksizce ateşe doğru koşuyorum

onu kurtarmak için.

Beni tutuyor, nefesi sıcak ve alkol kokuyor.

"Konuşamadığın zamanlarda seni daha çok sevdiğimi biliyorsun," diye fısıldıyor, eğiliyor ve ateş günah kadar siyah gözlerine yansıyor. "Zar zor yürüyebildiğin zaman bile daha iyiydi. Evet, sanırım o zamanlar seni daha çok seviyordum."

Homurdanarak sol kaval kemiğime tekme atıyor ve bacağım altıma düşüp yere yığılırken inliyorum. Bacaklarımın doğal olarak ne kadar zayıf olduğunu biliyor ve her zaman onlara saldırıyor.

Botuyla yan tarafımı sertçe dürtüyor ve kendimi daha fazla korumak için bir topun içine kıvrılıyorum. "Yarın sabah yola çıkıyoruz," diyor bana ve ben bir şey söylemeye korkuyorum, ellerimi başımın üzerinde tutuyorum, çenem göğsümde, ayaklarının dibinde yatıyorum. Hissettiğim utanç derinlere işliyor.

"Buradaki son gecemin iyi geçmesini istedim." Sesi artık hüzünlü ama gardımı düşürmeye cesaret edemiyorum. "Ferdinand'la geçirdiğim zamandan bana kalan tek şey güzel anılar olacak. Anlamadığın şey bu, Maren'im. Benim gibi bir adam olmanın nasıl bir şey olduğunu anlayamayacak kadar aptalsın. Dünyanın parmaklarının ucunda olması ve sonra o dünyanın elinden alınması. Olmak istediğin kişi olmana asla izin verilmemesi."

Dönüp iç çektiğini duyuyorum ve ancak ayak seslerinden yer hafifçe sallandığında başımı kaldırıyorum.

"Yemeğe gelmeye zahmet etme," diyor arkasını dönmeden. "Görünüşüne bakılırsa birkaç öğünü atlayabilirsin."

Onun hakareti bana bir şey yapmıyor. Beni iğrenç bulmasını tercih ederim.

Gittiğini görene kadar bekliyorum, sonra ayağa kalkıyorum, bacağım ağrıyor ama sağlam, ve ateşe doğru koşuyorum. Kolye kütüğün üzerindeydi, dişi kararmıştı. Demiri kapıp çıkarıyorum ve sıcaktan hafif bir tıslama duyduğum ahşap zemine bırakıyorum.

Zincirin metali erimiş gibi görünmüyor ve diş kömürleşmiş ama sağlam.

Gerçekte kim olduğumu hatırlatan tek şey hâlâ duruyor.

BÖLÜM 2

Maren

GÜNEŞ acımasız ve tuz, katran ve tütsü kokan hava, sabah uzadıkça daha yoğun ve nemli hale geliyor. Palmiye yapraklarını karıştıran hafif esinti rıhtımda bize ulaşmıyor gibi görünüyor ve işler şimdiden programın gerisinde kalıyor, mürettebat ve kraliyet grubumuz sıcaktan huysuzlanıyor.

Aerik özellikle huysuz. Butuan Şehri'ndeki limandan bizi uğurlamaya gelen Ferdinand'la dün geceki şenlikten dolayı gözleri kıpkırmızı ve solgun. Elimden geldiğince kocamdan uzak durmaya çalışıyorum. Dün gece üzerimde bir iz bırakmadığı için şanslıyım ama bırakmış olsaydı bile herkes her zaman olduğu gibi görmezden gelirdi.

"Pekâlâ, Tanrı aşkına yola koyulalım," diyor Aerik kaşlarını çatarak ve beni geçip gemiye giden iskeleye doğru ilerliyor. Monarşiye ait olan ve Aerik'e maceraları için ödünç verilen *Elephanten*'e son adımımı atalı bir ay oldu. Her ne kadar denizde olmayı sevsem ve geminin büyüklüğü içinde yaşamayı oldukça konforlu kılssa da, bu kadar uzun süre kapalı bir yerde kalma fikri avuç içlerimin nemlenmesine neden oluyor.

Uşağı Hodges, aşçı ve grubun geri kalanı ve biraz daha kötü görünen bazı mürettebatla birlikte onu takip eder. Görünüşe bakılırsa karada geçirdikleri bir ay boyunca içki içmişler.

"Yola çıkarken her zaman biraz kaotik oluyor, değil mi Ekselansları?" Daphne güneşten korunmam için üzerime bir şemsiye tutuyor ve iskele boyunca yürüyüp geminin geniş güvertesine çıkarken koluma giriyor. "Yine de şu bulutların görüntüsünden hoşlanmadım."

Onun görüş açısını takip ederek en yakın adaların yeşil tepelerinin üzerinde, uzakta bir yığın kara bulut görüyorum.

"İyi olacağız," diyorum ona. "Burası kuzey, batıya Sulu Denizi' doğru gidiyoruz."

"Duymadın mı?" diyor. "Planlar değişti. Manila'da erzak almak için duracağız. Kuzeyde."

"Manila mı?" Tekrar ediyorum. Bir umut dalgası göğsümü ısıtıyor. Yelkenlerimizde rüzgâr olsa ve denizde ilerlesek bile bu geminin Manila'ya varması en az bir hafta sürecek, ama oraya vardığımızda kıyıya çıkacağız. Gizlice kaçıp şehirde kendimi kaybetme şansım var. Kaçabilirim. Bir yanım Aerik'in beni aramaya çıkıp çıkmayacağını merak ediyor. Benden nefret ediyor, o kadarını biliyorum ama bunca yıldan sonra bile bana ihtiyacı olup olmadığını anlayamıyorum.

"Evet," diyor Daphne. "Sanırım yolculuğa güzel ve yavaş bir başlangıç olacak. şimdi gelin, bavullarınızı kamaranıza yerleştirmeliyiz."

Aşağıya, kaldığımız subay kamarasına iniyoruz, hizmetçiler tüm eşyalarımın bulunduğu sandıkları getiriyorlar. Sandığın dibinde, ipek bir kesenin içinde Nill'in dişi gömülü. Daphne'ye ve hizmetçilere her şeyi kendim yerleştireceğim konusunda ısrar ediyorum ama gerçek şu ki kolye için uygun bir saklanma yerine ihtiyacım var.

Neyse ki benimkinin yanındaki kamarada kalan Aerik'le aynı ranzayı paylaşmak zorunda değilim, bu da bana biraz mahremiyet tanındığı anlamına geliyor. Onu ince şiltenin altına saklamaya karar veriyorum ve ona asla rastlamamasını umuyorum.

Alnımdaki teri siliyorum, güvertenin altındaki sıcaklık artmaya başladığında iç çamaşırım tenime yapışmaya başladı bile. Keşke yukarı çıkıp esintiyi deneyimleyebilseydim ve denize açıldığımızı görebilseydim ama Aerik'in ayak bağı olduğumu söyleyeceğini biliyorum. Bu yüzden aşağıda kalıyorum, ter göğsümden ve kollarımdan aşağı akana kadar eşyalarımı kaldırıyorum, sonra yatağa uzanıyorum.

Uykuya dalmış olmalıyım çünkü bir de baktım ki odam sallanıyor, yağmur ve dalgalar pencereye vuruyor. Doğruluyorum, hava artık reçine ve ter kokmuyor, temiz deniz havası ve fırtınayla birlikte gelen lezzetli bir elektrik kokuyor.

Elbisemi ve saçımı düzelttikten sonra kamaramdan çıkıyorum ve hızlıca geminin güvertesine doğru ilerliyorum, ben ilerlerken beni selamlayan mürettebat ve hizmetkârların yanından geçiyorum, ta ki yüzüm yağmurla karşılaşana kadar.

Güverteye çıktığımda mürettebattan Miguel bana, "Ekselansları, burada olmanız güvenli değil," diyor.

Ama dinlemiyorum bile. Bir şeylerin canlandığını hissediyorum. Mürettebat yelkenleri ayarlamak için birbirlerine bağırıyor ve etrafımda bir kaos var ama ben büyülenmiş durumdayım. Yağmur ılık, rüzgâr saçlarımı savuruyor ve başımı gökyüzüne doğru eğdiğimde kendimi gülümserken buluyorum,

her geçen saniye daha da kararıyor. Alacakaranlık çöktü, yukarıdaki kararmış bulutlarla derinleşti ve batıya baktığımda, turuncu bir gün batımının son ışığının en yakın adaların silüetinin etrafında gezindiğini görüyorum.

Miguel beni dirseğimden tutarak, "Gerçekten aşağıya inmelişiniz hanımefendi," diyor. "Burası bir kadına göre değil, hele bir prensese hiç değil."

Ona bakıyorum, yağmur yüzümden aşağı akıyor. "Aerik nerede?"

"Mantıklı davranıyor ve aşağıda kalıyor."

"Kimse bana mantıklı olduğumu söylemedi, değil mi Miguel?" Moralimin yerine geldiğini hissederek söylüyorum. Ondan uzaklaşıyorum ve güvertede dikkatlice yürüyorum - kaç yıldır bacaklarım olduğu önemli değil, yürümek benim için her zaman biraz sorun olmuştur ve saklayamadığım hafif bir topallamam var. Baş güverteye kadar gidiyorum, orada levazım subayımız Ivan, geceleri bölgede yön bulmaya yardımcı olması için tuttukları yerel bir adam olan pilotla birlikte duruyor.

"Ekselansları," diyor Ivan şaşkınlıkla bana. "Siz en iyisi-"

"Evet, aşağıya inin, bana öyle söylendi," diyorum. "Sadece biraz temiz hava almak istedim."

"Önümüzdeki aylarda temiz hava almak için bolca vaktimiz olacak," diyor ve şapkasını tekrar takmadan önce bir kez sallıyor. "Ama fırtına bunun için iyi bir zaman değil."

"Ne kadar kötüleşecek?" Önümüze bakarak soruyorum. Geceleri, özellikle de çok sayıda resif ve tehlikenin bulunduğu adalar arasında yelken açmak her zaman riskli bir girişimdir. Buna bir de fırtına eklendiğinde işler iyice zorlaşabilir.

"Sanırım çok kötü olmamalı," diyor. "Biz alttan geçiyoruz, o üstten geçiyor."

Gemi dalgaları yararken küpeşteye tutunuyorum ve aniden burada yalnız olmayı diliyorum. Sadece ben, deniz ve düşüncelerim. Ruhum suyun yüzeyine çekiliyormuş gibi hissediyorum.

Gözlerimi karanlık dalgaların diğer tarafındaki kıyı şeridini süsleyen uzaktaki ışıklara, bu adalarda yaşayan insanların ateşlerine ve fenerlerine dikiyorum. Kendimi onların hayatlarının nasıl olduğunu, herhangi bir endişeleri olup olmadığını merak ederken buluyorum. Hayatımı onlarınkiyle takas edebilir miyim diye.

Gözlerimi kırıştırıyorum, alışmaya çalışıyorum. Bazı ışıklar sanki adadan ayrılıyormuş gibi hareket etmeye başlıyor.

Sonra, alacakaranlığın o son grenli ışığında silüet halinde dev bir direk ve yelkenler beliriyor ve bunun aslında bir gemi olduğunu fark ediyorum. Büyük bir tanesi, bize doğru süzülüyor. Kaşlarımı çatıyorum, bu geminin bize doğru süzülmesinin nasıl mümkün olduğunu anlamaya çalışıyorum.

yelkenlerinde o yönden hiç rüzgâr olmaması gerektiğini düşünen bir yaklaşım, ama yine de var.

Gemi gözlerimin önünde kaybolmaya başlıyor.

Geminin ışıkları birer birer sönüyor, ta ki artık zar zor görebilene kadar.

"Bir gemi var," diyorum şaşkınlıkla, yönü işaret ederek. "Bir gemi gördüm."

"Nereye?" Ivan soruyor ve hem o hem de pilot yanıma gelip karanlığa bakıyorlar.

"Oradaydı. Sonra sanki bütün fenerler teker teker sönmüş gibi hava karardı." Onlara baktım. "Neden böyle bir şey yapsın ki? Onları görmemizi istemiyorlar mı?"

Pilotun gözleri irileşir ve korkuyla başını sallar. "Hayır," der, aksanı ağırdır. "Hayır. Hayır, olamaz, şimdi olmaz."

"Ne?" Ivan kaba bir şekilde sorar. "Şimdi söyle bana, kim o?" "Bu... Kan Kardeşleri."

Ivan'la bakışıyoruz. "Kan Kardeşleri mi?" Tekrar ediyorum. "Korsanları mı kastediyorsun?"

"Evet. Korsanlar!" diye pilot.

Ivan sertçe yutkunuyor ve bana sert bir bakış atıyor. "Prenses, hemen içeri girmenizde ısrar ediyorum. Prens'e değerli eşyaları ve kendinizi saklamasını söyleyin."

"Ama Kardeşler sadece masal, değil mi?" Ben soruyorum. "Onlar gerçekten de ölümsüz ve lanetlilerden oluşan bir gemi değiller."

"Her ne olurlarsa olsunlar Prenses, onlar kesinlikle korsan," diyor ciddiyetle. Gözleri omzumun üzerine odaklanıyor, çenesi geriliyor. "Şimdi gidin!"

Kolumdan tutup beni merdivenlere doğru itiyor ve mürettebatın geri kalanına bağırıyor. "Korsanlar! Korsanlar tespit edildi, hayalet gemi limanda! Herkes güverteye! Kaptanı çağırın!"

Güvertedeki herkes panikleyip bağırmaya, ileri geri koşmaya başlıyor ve enerjileri bulaşıcı. Kendimi neredeyse merdivenlerden aşağı kayarken ve güverteden geçerken buluyorum, aşağıya inene kadar yollarından uzak durmaya çalışıyorum.

"Aerik!" Koridorda bağırıyorum. "Aerik nerede!?"

"Bu bağırış çağırış da neyin nesi?" Aerik mutfaktan çıkıp ağzını bir beze silerek söylüyor.

"Korsanlar!" Ona söyledim. "Ivan kendimizi ve değerli eşyalarımızı saklamamızı söyledi."

Kaşlarını çatıyor. "Korsanlar mı? Emin misiniz?"

"Evet, evet, onları de gördüm. Hemen şurada seyrediyorlardı ve yaklaştıklarında tüm ışıkları söndü."

"Korsanlar gece vakti böyle saldırmazlar."

"Pilot, bunun Kan Kardeşleri olduğunu söylüyor."

Homurdanıyor. "Peri masalından başka bir şey değiller, Grimm Kardeşler'den fırlamışlar." "Ben de öyle düşünmüştüm." Ama Ivan'ın gözlerindeki korkuyu gördüm ve

Pilotun. Kardeşler'in, gemileri cehennemin derinliklerinde inşa edilmiş, ölümsüz oldukları söylenen acımasız korsanlardan oluşan bir ekip olduğu sanılıyordu. Manila'ya girip çıkan İspanyol kalyon filosuna saldırdıklarına, gemileri yağmaladıklarına, hazineleri aldıklarına ve gemideki herkesi ya ölüme terk ettiklerine ya da kaçırdıklarına dair sayısız hikâye Liderleri Kaptan Ramsay "Bones" Battista, şeytanın bile istemediği kadar kötü bir adamdır.

"Peri masalı ya da değil, gemiye geliyor olabilirler," diye ekliyorum korkuyla.

Aerik bir şeyler söylemek için ağzını açıyor, muhtemelen kaba bir şekilde, sonra kulaklarımı patlatacak gibi görünen yüksek bir BANG sesi duyuluyor ve ben yere savruluyorum. Kendimi yukarı itmeye çalışırken yukarıdan biri "Top ateşi!" diye bağırıyor. dirseklerim. Aerik duvara yaslanmış, ayağa kalkmama yardım etmek için hiçbir hareket yapmıyor.

"Neler oluyor böyle?" Daphne odasından çıkarken haykırıyor. "Prenses Maren!"

Yanıma geldi ve kalkmama yardım etti.

"Korsanlar," diyorum ona, kollarını kavrayarak. "Saklanmak zorundayız."

"Kaptanın nereye gitmemizi söylediğini unutma," diyor Daphne çabucak. "Yelken ambarının aşağısına."

Beni ve Aerik'i aşağıdaki güvertelere giden merdivenlere doğru çekmeye başlıyor, ama tam geminin yan tarafına bir top daha ateşlendiğinde ayrılmayı başarıyorum, bu sefer insanların dehşet içinde çılgılık attığı, tahta parçalarının şarapnel gibi uçtuğu mutfağa kadar patlıyor.

Duvara doğru savruldum ama dengemi yeniden kazanmayı başardım ve kulübeme doğru koşmaya başladım.

"Nereye gidiyorsun!?" Daphne arkamdan bağırıyor. "Geri dön!" Aerik'in, "Hayatını onunla harcama," dediğini duyuyorum. "Senin görevin önce ben."

"Git! Saklan! Ben takip edeceğim!" Bağırıyorum, gemi tekrar titriyor, bu sefer toplar bizim taraftan ateşleniyor. Kamarama ulaşmayı başarıyorum ve yatağımdaki şilteyi geriye atıp Nill'in dışının olduğu keseyi alıyorum. Ellerim titreyerek kolyeyi hızla çıkarıyorum ve korsajımın altındaki elbisemin askısına bağlıyorum. Kapıya doğru ilerlemeye başlıyorum ki bu kez üst güverteden başka çığlıklar duyuyorum ve içimi bir korku kaplıyor, korsanların gemiye çıktığını anlıyorum.

Aerik, Daphne ve ne kadar kraliyet hizmetkârı kaldıysa onlarla birlikte yelken ambarına inebilir, kendimi bir kalıp örtüsünün altına saklayabilir ve korsanların beni bulmamasını umabilirim. Belki de Aerik, Daphne ve ben gemide hayatta kalan tek kişiler oluruz.

Ama bu fikir, korsanların, özellikle de Kaptan Bones gibi kötü şöhretli bir adamın bizi burada hiç acımadan öldürmesi ya da işkence etmek için gemilerine alması fikri kadar kötü. Ve eminim beni bekleyen şey hayal edebileceğimden çok çok daha kötüdür.

Kolyeyi korsemden çıkarıyorum. Parmaklarım köpekbalığı dışının etrafında sıkılıyor ve onu titreyen dudaklarıma götürüp öpüyorum. "Bana güç ver, Nill," diyorum usulca.

Sonra onu tekrar içine sokuyorum ve dönüp kulübenin köşesindeki sandalyeyi alıyorum. Başımın üstünde tutarak kaldırıyorum, sonra bir çığlıkla pencereye fırlatıyorum.

Sandalye vitrayları parçalıyor, yağmur ve deniz suyu içeriye sıcıyor. Kırık parçalardan kaçınarak zeminde dikkatlice ilerliyorum, sonra elbisemin ucunu tutuyorum, kombinezonlar yumruğumun etrafına sararken yeterli dolgu sağlıyor. Pencerenin çerçevesine saplanmış kalan keskin parçaları nispeten güvenli hale gelene kadar yumrukluyorum, sonra vücudumun üst kısmını pencereden dışarı çıkarıyorum. Birkaç cam parçası tenime batıyor ama görmezden gelmeyi başarıyorum.

Rüzgârın, yağmurun ve dalgaların arasından su sıçramalarını, denize düşen ya da atlayan insanları ve ara sıra Tanrı ve merhamet için atılan çığlıkları ya da bağırırları duyuyorum. Sadece kış kalede asılı duran tek fenerin aydınlattığı su yüzeyine bakarken, *Elephanten*'in seyrini durdurduğunu fark ediyorum. Korsanlar yelkenleri ve direği indirip gemiyi etkisiz hale getirmiş olmalı. Eğer atlarsam, fark edilmemek için kıyıya doğru olabildiğince hızlı yüzdüğümde emin olmalıyım. Korsanlar varlığımdan bile haberdar olmayabilirler, tabii gemimizi bilerek hedef almadıysalar.

Bunu düşünecek zamanım yok.

Vücudumun geri kalanını yukarı çekiyorum, pencereden içeri doğru kıpırdanıyorum, sonra arkamı dönüyorum ve yavaşça, dikkatlice kendimi alçaltıyorum, böylece denizin üzerinde sallanıyorum, ellerim pencere pervazına olabildiğince sıkı tutunuyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve derin bir nefes alıyorum.

Boğulma riskini göze alıp kıyıya yüzmek, bu gemideki adamların benim için düşündükleri şeyle bir dakika geçirmektense daha iyidir.

Buna kocam da dahil.

Bırakıyorum.

Havada düşüyorum, dümene çarpmamak için vücudumu tekneden uzaklaştırırken elbisem etrafımda uçuşuyor.

Su yüzüme bir tokat gibi çarpıyor. Her şey kararıyor ve çok ama çok soğuk oluyor.

BÖLÜM 3

Ramsay

"ONLAR DANİMARKALI, KAPTAN," diyor gözcüm Deli Göz, dürbünü katlayarak bana doğru yürürken. "Dano-Norveç hattından bir donanma gemisine benziyor, hem de büyük bir gemi, ama olması gerekenden biraz daha sessiz."

Etrafıma bakıyorum, gözlerim bu akşam tesadüfen yolumuzu kesen geminin önündeki ve arkasındaki suları tarıyor. "Hattın sözde bir gemisi için, hattında başka kimse yok gibi görünüyor. Bahse girerim kolay lokma."

"Sence gemide kayda değer bir şey var mıdır?" diye soruyor bosun.

Omuz silkiyorum ve ona cesaret verici bir gülümseme veriyorum. "Öğrenmek zorundayız, değil mi, bosun?"

Ben dümeni *Nightwind*'i gizemli gemiye yaklaştıracak kadar çevirirken gülüyor ve dürbünden tekrar bakıyor. Çok güzel bir gemi ve şimdi kendi gözlerimle görebiliyorum ki hizmette olan bir donanma gemisinin sahip değil. Ya değerli bir yük taşıyorlar ya da değerli insanlar.

"Ne düşünüyorsunuz, Kaptan?" Sam merdivenlerden yukarı, baş güvertede bana doğru koşarken soruyor. "Geri çekilelim mi?"

Ona ılık bir bakış attım. Sam'in kendini tuttuğu pek görülmemiştir. "Sanırım İskandinavlardan kibarca ellerindeki her şeyi ve sonra da kendilerini teslim etmelerini isteyeceğiz."

Homurdanıyor. Oldukça kibarım, ama ancak birkaç boğaz kestikten sonra.

"Sence bu *Elephanten* mi?" diye soruyor. "Duymuşsundur, Danimarka prensi ve prensesinin bindiği gemi. Seyahatleri sırasında bu sularda görülmüşler. Onların gemisi olabilir."

"Bir prens ve bir prenses mi?" Deli Göz diyor. Çok memnun görünüyor. "Belki de hayal bile edemeyeceğimiz hazineleri vardır. Başıma takabileceğim bir taç!"

"Muhtemelen," diye düşündüm. Açık denizlerde geçirdiğim onca yıl boyunca, daha önce hiç bir kraliyet gemisinin yolunu kesmemiştim. Pasifik'teki olağan rotamızda sadece

İspanyol kalyonlarını ve ara sıra Çin hurda gemilerini geçtik. "Gemide mücevherler ve taşlar olabilir. Ya da bundan daha değerli bir şeyleri olabilir."

"O nedir?" diye sorar.

"Kendileri."

Sam koluma vurdu. "Dikkatli ol, Bones. Gemiye her zamankinden daha fazla insan getirmemize gerek yok. Bir süre sonra kokmaya başlarlar."

Denizcime bir kez daha alaycı bir bakış attım. "Sevgili baldızım, bu *gerçek* bir rehine olabilir. Bir kenara attıklarınız değil, fidye ve pazarlık için elinizde tutabilecekleriniz. Para için. Danimarka Kralı'nın oğlunu ve gelinini geri isteyeceğini düşünmüyor musun? Ağır bir bedel ödemek zorunda kalacak, bunu bil."

"Demek bu iş meşru bir adam kaçırma operasyonuna dönüştü," diyor iç çekerek. "Kendimi tutmaktan nefret ettiğimi biliyorsun."

"İdare edeceksin." Boğazımı temizliyorum ve gemide talimatlarımı bekleyen mürettebatıma bakıyorum.

"Şimdi beni dinleyin çocuklar," diye gürledim. Sam kendisine delikanlı denmesine gözlerini devirmeyi uzun zaman önce bırakmıştı. "Bu gece için biraz farklı bir yaklaşım. Şuradaki güzel gemi, kapanın elinde kalıyor ve üstelik Danimarka donanmasına ait bir gemi. Eğer hanımefendi haklıysa, gemide bir prens ve bir prenses var."

"Ooooh," diyor ekip gülerek.

"Ve ben onların canlı hallerinin ölü hallerinden daha değerli olduğunu düşünüyorum. Elbette, ellerinde varsa ganimetlerini alırsınız ve mürettebatlarının bir kısmıyla elimizden geleni yaparsınız, ama kraliyet çiftini gemiye aldığımızda, kafalarındaki tek bir saç teline bile dokunulmasını istemiyorum. Pekala. Prens o peruklardan birini takmadığı sürece. O zaman onu denize atmaktan çekinmeyin." Sterling McCoy'a bakıyorum. "Hücreyi onlar için hazırlasan iyi olur."

Güverteden başını sallıyor, yanındaki gardiyan anahtarlarını şingırdatıyor.

Ellerimi dümenin üzerinde sabit tutarak mürettebata, "Sakin ve sabırlı olun, çocuklar," diyorum. "Bu gemiyi gözlerimiz kapalı alabilmeliyiz." Mizana direğinde bir maymun gibi asılı duran Yunanlıya bakıyorum. "Drakos, mizana direğini getir. Yaklaşır yaklaşmaz senin ve Lothar'ın gemiye çıkmanızı istiyorum. Direklerini ve armalarını sök. Karanlıkta geldiğinizi bile göremezler."

Drakos bana sırtıyor ve başını sallıyor. Her zaman neşeli bir çocuktur ama böyle geceler onu Malakka üzerinde gördüğümüz havai fişekler gibi aydınlatıyor.

"Güverte baş ve kıçtan temizlenecek!" Thane elleri arkasında güvertenin ortasına doğru fırlarken bağıyor. "Hamaklar yukarı ve göğüsler aşağı!"

"Küçük silahları güverteye getirin ve herkes görev yerine," diye ekliyorum, sesimin kardeşimden daha yüksek çıktığından emin olarak. O levazım subayı olsa da, ben kaptanım ve o sık sık bu ikisini karıştırıyor gibi görünüyor. Mürettebatın onu beni dinlediklerinden daha çok dinleme eğiliminde olmasının da bir faydası yok. "Ve ışıkları söndürün. Karanlığa gitme zamanı!"

Küçük bir coşku çığlığı yükseliyor ve ardından karanlığa bürünerek ihtiyacımız olan sessizlik geliyor. Henry ve Lucas, diğer gemiye görünmez olduğumuzu anlayana kadar *Nightwind*'in tüm ışıklarını için koşturuyorlar. Ama diğer gemi bize görünmez değil.

"Renkleri kaldıralım mı?" Cruz, ikinci kaptanım bana soruyor.

"Evet. Karanlıkta onları göremezler ama resmiyeti seviyorum."

"Renkleri kaldırın!" Sam beyaz bir kurukafanın iliştirildiği kırmızı bayrağı direğe çekmeye başladığında Cruz bağıyor.

Thane geldi. "Bunun iyi bir fikir olduğuna gerçekten emin misin? *Kaptan* mı?" Her zamanki gibi kaptan kelimesini abartıyor.

"Bu, Los Pintados'a varmadan önce göreceğimiz son gemilerden biri olabilir.

Kendimiz, Lucas ve çocuklar için erzağa ve paraya ihtiyacımız var."

"Yeterince paramız var."

Alay ediyorum. "Bugün için para, peki ya yarın?"

"Bir prens ve prensesi aylarca rehin tutmanın bir sonuç vereceğini mi sanıyorsun? Kralın bunu duyması o kadar uzun sürebilir, sonra ne olacak?"

"O kadar ilerisini düşünmedim kardeşim, ama dediğin gibi düşünmek için bolca vaktimiz var. Mürettebattan birini denize atacak kadar uzun süre hayatta tutmaya çalışacağız. Kıyıya yüzecekler ve biz adalardan ayrılırken haberi yayacaklar. Belki burada da birkaç kurtulan bırakırız. Bir kez olsun merhametli olun."

Thane'in altın rengi gözleri düşünceli bir şekilde kısıldı. "Bu bir kumar. Acapulco'ya vardığımızda onlar eski haber olabilir."

"O zaman onları öldürürüz. Zarar yok, faul yok."

"İşleri basit tutmak için söylenecek bir şey var. Önce ava çıkmak istedin, bu da bizi okyanusun etrafında aptalca bir kovalamacaya sürükleyecek, şimdi de mürettebatımıza insan eklemek istiyorsun."

"Onları sıkıştırmıyoruz," diye hatırlatıyorum ona. "Şimdi, lütfen, levazım subayımın boşluğu doldurmasını istiyorum."

Ona emir verdiğimde her zaman olduğu gibi çenesi geriliyor. İlk onun doğması ve kardeşinin ayaklarına kapanmasını beklemesiyle ilgili bir şey.

Dikkatimi tekrar kraliyet gemisine veriyorum. Gemiden gelen bağırıışlara bakılırsa, gecenin karanlığına rağmen bizi fark etmişler, bu da her an savunmaya geçecekleri anlamına geliyor. *Nightwind*'e zarar vermek için yakın mesafeden çok fazla atış yapmak gerekir -her iyi gemi silahlardan gerçek bir dayak yiyebilir ve iyi çıkabilir- ama yine de zarar görmeden çıkmasını tercih ederim.

"Savaş yelkenlerini açın!" Bağırıyorum. "Dualar ve romlar yukarı!"

Sayfalar herkese birer kadeh rom verirken, tek dindarımız olan Drakos da öfkeli bir Yunanca ile duasını okuyor.

"Sabit topçular! Zincir atışlarını yapın! Pruvadan bordaya!"

Denizciler yelkenleri, geminin pruvası gemilerinin en alt kısmıyla çarpışacak kadar içeri çekerler ve ben de dümeni doğru rotaya oturtmak için yeterince iterim.

Dümeni Deli Göz'e vermek için dümenden uzaklaşarak, "Bosun dümeni al," diyorum. "İlk inen ben olayım." Merdivenlerden inip pruvaya koşuyorum. "Topçular, yuvarlak atış yapın, sonra zincirleyin!"

Aşağıdan bir "hay hay" sesi duyuyorum ve ardından bir top patlıyor, top donanma gemisinin ahşap tarafına doğru uçuyor. Tam olarak patlamıyor ama yakınlarda duran herhangi birini sakatlamaya yeteceğini biliyorum.

Pruva direğine tırmanmadan önce palamın sağlam olduğundan emin olur, direğin en ucuna kadar dikkatlice ilerlerim. Dengem iyi olabilir ama yanlış bir kayma beni suya düşürür.

Sona geldiğimde ayağa kalkıyorum ve diğer geminin giderek yaklaşmasını izliyorum ve mürettebatlarından biriyle, bıyıklı, iri yarı bir adamla göz göze geliyorum.

"Yüce Tanrı," diyor adam, korkudan ağzı açık kalmış bir halde. "Tanrı değil," diyorum ona. "Daha çok bir şeytan gibi."

Dönüp parmaklarımla yeni bir atış için işaret veriyorum ve bir çığlık yükseliyor, bir top daha ateşleniyor. Bu sefer tüm tekne bir tarafa yatıyor ve bu isabetin gerçek bir hasar verdiğini biliyorum.

Sonra pruva direğinden gemiye atladım. Mürettebat silahını almaya çalıştı ama bir saniye içinde ona yetiştim. Kılıcımı hemen boynuna geçirip boğazını kesiyorum, kan akıyor ve botlarıma sıçıyor. Bu manzarayı görmezden geliyorum. Hepimiz savaş sırasında kan görmeye karşı duyarsızlaştık, bu yüzden artık üzerimizde bir etkisi yok.

Zaman kaybetmenin anlamı yok, gerçi Thane'in merhametsizliğimden dolayı kendi kendine homurdandığını biliyorum. İşleri basit tutmak istiyor olabilir, ama işleri basit tutmak, yapabildiğimiz kadar çok kişiyi öldürmek anlamına geliyor. Ne kadar az insanla uğraşırsak o kadar basit olur diyorum.

Mürettebattan biri ölen arkadaşı için intikam çılgılığı atıyor ve bana doğru koşmaya başlıyor, ağır bir geniş kılıç çekiyor ve birinin bana tüfekle ateş etmesinin meselesi olduğunu biliyorum. O zaman gerçekten sinirleneceğim.

Mızraklarını kolaylıkla engelliyorum, kılıcını savurmadan ve bıçağımı tam karnına saplamadan önce bir an için zarif bir dans yapıyorum. Adam acınası bir çılgınlıkla kan tükürüyor, sonra da güverteye yığılıyor.

"Bones, *biraz* canlıya ihtiyacımız olacak," diyor Cruz yanımdaki pruva direğinden aşağı atlayıp adama bakarken eğlenerek.

"Elimden geleni yapıyorum," diyorum ona. "Birkaç tane daha öldürürsem belki hepsi barışçıl bir şekilde teslim olur."

Neyse ki Drakos Lothar tabancaları ve kılıçları hazır bir şekilde güverteye çıktıklarında, güvertedeki mürettebat diz çöküp teslim olmuştur. Sterling gemiye gelir, iri cüssesiyle yeni mahkûmları hizaya sokar ve Thane de onu takip ederek güvertenin altında Cruz'la birlikte kaptanın peşine düşer.

Onlar aşağıdaki insanları ararken, ben de teslim olan mürettebatın durumunu değerlendiriyorum. Her zaman esir alırsak, gerçekten de *Nightwind*'in yelkenlerinde büyü olsa bile büyük bir geçişten önce almamız gerekir, ancak doğru esirleri seçmek bir sanattır. En verimli kim olursa olsun genellikle işe yarar, ama kadınlar en uzun süre dayanma eğilimindedir.

Ne yazık ki şu ana kadar hiç kadın görmedim. En güçlü altı adamda karar kıldım, sonra delikanlılara en genç iki kişi hariç geri kalan herkesi öldürmelerini emrettim. En genç iki adama, ayağa kaldırılıp denize atılmadan önce mesajı ve rehine pazarlığımızı iletmeleri talimatı verildi.

Geri kalanlar için katliam başladığında, Thane ve Sterling bir ellerinde yuvarlak yanaklı yaşlı bir kadın ve peruğuna bakılırsa diğerinde prensle ortaya çıkarlar. Hem kadın hem de prens dehşete düşmüş görünüyor, ama

Hanımfendide prensin sahip olmadığı bir sertlik var, bunu takdir ediyorum.

"Bu prenses değil," diyorum kadını işaret ederek. "Güzel olabilir ama çok yaşlı." Onlara doğru bir adım atıyorum. "Prens nereden? Sizinle seyahat ettiğini duymuştuk, Prens?"

Bu kraliyet mensuplarının isimlerini bile bilmiyorum ama bunun bir önemi yok gibi görünüyor.

"Nerede olduğunu bilmiyorum," diyor prens, sesinde biraz kızgınlık var, sanki onu bulmamızı istiyor ve bekliyormuş gibi.

Bayana bakıyorum ve o da başını korkuyla sallıyor.

"Onları *Nightwind*'e götür," diyorum Thane'e. Sonra yanlarından geçip alt güverteye koşuyorum. Burada düşen adamların iniltileri ve topların yol açtığı küçük yangınlar var, iskeleler kıymık kıymık meşe parçalarıyla dolu. Havadaki dumanla birlikte yayılan yıkım kokusunun üzerinde çiçeksi ve kadınsı herhangi bir şeyin kokusunu almaya çalışarak gemiyi hızla araştırıyorum.

Burnumu takip ederek kış taraftaki kamaralardan birine giriyorum ve deniz havası ve kırık camlarla karşılaşyorum. Parçalanmış pencereye koşup dışarı bakıyorum.

Elbette, aşağıda suyun içinde bir kadın var, soluk sarı elbisesi nemlenmiş bir yelken gibi etrafında dalgalanıyor, siyah saçları mürekkep gibi dalgalanıyor. Başını bilinçsizmiş ya da bilinçsiz olmaya yakınmış gibi suyun altına dalmaya devam ediyor.

"Bu kadar aceleci olmayın, Prens!" Pencereden bağıyorum.

Kıpırdamıyor. Yine de şansım varken onu kurtarmalıyım. Deniz onu alırsa bana pek faydası olmaz.

Ona bir süre daha bakıyorum, onunla ilgili bir şey beni duraksatıyor. Bu yükseklikten, yüz hatları belirsizleşiyor ama yine de garip bir şekilde ondan etkileniyorum. Sanki su üstünde kalmaya bile çalışmıyor, sanki denizin onu bütünüyle yutmasını istiyor. Vazgeçmek istiyor.

Ve ben onun her şeyini mahvetmek için buradayım.

Önce ayaklarımı pencereden içeri sokuyorum, sonra suya iniyorum ve yolun bir kısmında kuğu dalışı yapmayı başarıyorum. Su soğuk ama ferahlatıcı ve dalgaların arasından kolaylıkla süzülerek kadının hemen yanına çıkıyorum.

"Prens?" Diye soruyorum ve kadın kıpırdanıyor, gözleri açılıyor, sanki birden okyanusta yüzdüğünün farkına varmış gibi. "Sizi kurtarmaya geldim leydim," diyorum ona, sırtarak ve deniz suyu tükürerek.

Yardım için çığlık atmasını ya da yüzerek kaçmaya çalışmasını bekliyorum. Onun yerine, prenses suratıma yumruk attı.

BÖLÜM 4

Maren

ÖLDÜĞÜMÜ SANDIM.

Bir zamanlar, küçükken ve muhtemelen kız kardeşlerime acı çektirirken, annem bana Suriyelilerin kötü olmaları durumunda öbür dünyada asla ölümsüzlüğe ulaşamadıklarını, bunun yerine dalgaların üzerindeki deniz köpüğü olduklarını söylemişti. Suya düştüğüm anda o köpüğün içinde eriyip gittiğimden emindim; kuyruğumu zamanın yarısında bile iyi çalışmayan bacaklarla takas ettiğim için, aileme sonsuza dek sırtımı döndüğüm için, tanrıların beni yarattığı şeyden vazgeçtiğim için cezalandırıldım.

Elbette daha önce de uzun süre kendimi bırakmayı düşünmüştüm. Bazen bu düşünceler gerçekten intihara meyilliydi, bazen de farklı bir hayat, bir kaçış için umutsuzca dileklerdi. Ancak öleceğimi düşündüğümde ölüm fikrine ne kadar kolay kapıldığımı fark ettim.

Gemiye, Aerik ve Daphne'yi unuttum. Sadece ailemi düşündüm. Yeniden başlamayı düşündüm. Tüm pişmanlıklarımı düşündüm.

Çok fazla pişmanlık yaşadım.

Su çok soğuk ve karanlıktı ve elbisem çok ağırdı ve belki de kıyıya yüzmek yerine kendi sulu mezarıma batacağımı ve sonunda bununla işimin biteceğini düşündüm.

Deniz köpüğü olmak istedim.

Ve sonra bağırışlar duydum. Bağırışmalar.

Garip bir erkek sesi, belli belirsiz bir İskoç aksanı.

Gözlerimi açtığımda bana doğru yüzen bir adam gördüm, sanki ikimiz birlikte yüzmeye gitmişiz gibi sırtıyordu.

Bana *Prenses* dedi. Beni kurtarmak için burada olduğunu söyledi ama yüzündeki muzaffer ve şeytani ifadeden kurtarıcım olmadığını anladım.

O bir korsandı.

Ben de Aerik'e her zaman yapmak istediğim şeyi yaptım.

Adamın suratına bir yumruk indirdim, parmak eklemlerimin altında kemiğin tatmin edici bir şekilde kırıldığını hissettim ve elbisemin izin verdiği kadar hızlı bir şekilde yüzerek uzaklaşmaya başladım.

Fazla uzağa gidemedim.

Adam vuruşum karşısında şaşırdı (açıkçası ben de şaşırdım) ama bu onu yavaşlatmadı.

Onun yerine beni belimden yakaladı ve sanki çıkan sevgililerimiz gibi kolunu bana doladı ve gemiye doğru yüzmeye başladı, o kadar hızlı ve güçlüydü ki içimde bir kıskançlık dalgası yarattı, çünkü bir zamanlar ben de bu şekilde yüzebiliyordum.

Bir erkeğin bu kadar güçlü olması mümkün olmamalıydı ve işte o zaman şimdi bildiğim şeyi anladım. Bu sıradan bir adam değildi.

Bu kötü şöhretli korsan Kaptan Bones'tu. Ve ben lanetlenmişim.

Kaptan beni gemiye sürüklerken "Prenses elimde," diye anons ediyor. Tekmelememe, kıvrınmama ve sırılsıklam elbisemin içinde çok ağır olmama rağmen beni nasıl tuttu ve gemisinin güvertesine halatla çekti bilmiyorum ama bunu omzunun üzerinde hantal bir patates çuvalıymışım gibi yaptı.

Belirsiz bir yığın halinde güverteye düşüyorum, düşüşümü kırarken avuçlarımın topuklarına kıymıklar giriyor. Biri kıs kıs gülüyor ve kafamı kaldırıp bakıyorum, saçlarım yarı açık ve yüzüme düşüyor ve deli bir kadın gibi görüldüğümü biliyorum.

Etrafımda üç korsan toplanmıştı. İçlerinden birinin soluk benizli bir kadın olması beni şaşırtıyor; geniş iç etekli pantolonunun üzerine bağcıklı bir erkek gömleği giymiş ve kızıl saçlarını sırtından aşağıya doğru örmüş. Bir an için onun da bu şeytan çetesi tarafından alınıp perişan edilen başka bir kadın olabileceğini düşünüyorum ama gözlerindeki eğlenen ışıltıdan durumun böyle olduğunu sanmıyorum. Kıs kıs gülen oydu.

Diğer iki korsan, çapkın bir kaptan ve çok uzun boylu bir Siyah adam. İkisinde beni hazırlıksız yakalayan bir şey var ve bunun ne olduğunu anlamam bir anımı alıyor. Korsanların lekeli ve yırtık pırtık tuzla ağartılmış giysiler giyen pis köpekler gibi görünmesini bekliyordum ama hiç de öyle görünmüyorlar. Kaptanın sırılsıklam olduğunu ve eklektik bir kıyafet yelpazesi giydiklerini kabul ediyorum, yine de temiz görünüyorlar, kıyafetler özel dikim olabilir.

"Onun prenses olduğuna emin misin?" diye soruyor Siyah adam merakla bana bakarken, aksanı İspanyolca ya da Portekizceye benziyor.

"Bahse girerim öyledir," diyor kaptan, uzanıp kolumdan tutuyor, beni ayağa kaldırırken sıkıca kavıyor ve morartıyor. "Bunu çürütmek ister misiniz, Majesteleri?"

Kaptana bakıyorum, onun tarafından korkutulmayı reddediyorum. Garip bir şekilde, yumruğumdan dolayı burnunun kırıldığını, morardığını ve kanadığını göreceğimi sanmıştım ama üzerinde hiçbir iz yoktu. Sanki kan akıtmaya ihtiyacım varmış gibi hissettiğim hayal kırıklığı karşısında şok oldum. Ahlakım ne kadar da çabuk çökmüş.

"Daphne nerede?" Çenemi kaldırıp korsan kaptanının gözlerinin içine bakarak soruyorum. Karanlık olduğu için ayırt etmek zor ama renksiz görünüyorlar.

"Kim?" diye sorar kadın korsan.

"Daphne?" diye tekrarlar kaptan. Kaşlarını çatar. "Üzerinde yıllar olan şu bayanı mı soruyorsun? Elma yanaklı ve iri yarı?"

Cevabından korkarak zar zor başımı sallıyorum.

Kaşları çatıldı. "O çoktan aşağıya indirildi. İlginç bir parçasın, değil mi? Onu soruyorsun ve sevgili kocan prensi hiç düşünmüyorsun?"

"Annem olabilir," diye öneriyorum, Daphne'nin iyiliğini kendi kocaminkinden önce düşündüğüm için biraz suçluluk hissederek.

"Ah," diyor bir gülümseme kıvrımı ve parmağını havaya keskin bir şekilde kaldırarak, "ama şimdi değil. Bahse girerim o sizin nedimenizdir. Ne yazık ki kraliyet ailesi hakkında pek bir şey bilmiyorum, hatta inanır mısınız, siz tanıştığım ilk kraliyet mensubusunuz. Adınızı bile bilmiyorum."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, ona vermeyi reddediyorum.

"Bu Prenses Maren. Bu sözümü unutma," diyor kadın gururla. "Prensin adı da Aerik."

"Ve Daphne, nedimesi," diye tahmin ediyor kaptan. "Sizinle resmen tanıştığımıza memnun oldum. Ben Kaptan Battista." Kadına başıyla selam veriyor. "Şuradaki küçük güvercin Sam. Ve bu da Cruz, ikinci kaptanım."

"Kim olduğunuz umurunda değil," diyorum sesimi sabit tutmaya çalışarak. "Hepiniz doğruca cehenneme gidebilirsiniz."

Elinden kurtulmaya çalışıyorum ama o kahkahalar atarken bile sonuçsuz kalıyor. "Aman Tanrım. Bu saçmalığın ağzını dinle. Kopenhag'da böyle mi konuşuyorsun, yoksa uzun zamandır gemide misin? Lanet bir denizci gibi konuşuyorsun."

"Mürettebatın geri kalanı nerede?" Diğer gemiye bakarak soruyorum. Az önceki gürültü azaldı ve karanlıkta pek bir şey göremesem de konuşmaları ve gülüşmeleri duyabiliyorum ama çığlıklar kesildi.

durdu. Bu durumu daha da kötüleştiriyor. Sessizlik kanımı donduruyor. Yanık kokusu havayı dolduruyor.

Cruz, "Mürettebatınızdan bazılarını ambara aldık," diyor.

"Peki ya diğerleri?" Yıllardır sadakatle yanımızda olan hizmetkârlar ne olacak?

Cruz kaşlarını kaldırıyor. "Onlar öldü," diyor basitçe, sanki ben aptalmışım gibi. Bu sözler kalbime bir ok gibi saplandı.

"Kendinizi hangi gemide bulduğunuzu biliyorsunuz," diyor kadın korsan, "değil mi?"

Güçlü görünmek için elimden geleni yapıyorum ama korkarım içim parçalanıyor. "Evet. Size Kan Kardeşleri diyorlar."

Kaptan homurdanıyor ve bana alaycı bir bakış atıyor, başını bir eğiyor ki yüksek elmacık kemiklerinin altındaki gölgeler dağınık sakallarıyla birleşip yüzünü bir kafatasına benzetiyor. "Demek ünümüz bizden önce geliyor."

Cruz elini çenesinde gezdirerek, "Bize hep Kadim Kardeşlik denmesi gerektiğini düşünmüşümdür," diyor. "Ya da Şeytan'ın Kardeşleri."

Kadın korsan Sam boğazını temizliyor. "İkisi de aynı anlama gelse de ben kardeşliği kardeşliğe tercih ederim, ne demek istediğimi anladıysanız. Sanırım Desperados Birliği'ydi."

"Ah evet, Desperados," diyor kaptan takdirle. "Bunu çok severim. İspanyol tüccarların bizi sevgiyle böyle adlandırdığını biliyorum." Bana bakıyor, gölgeler daha da derinleşiyor, öyle ki derisinin içinden altındaki iskelete baktığıma yemin edebilirim. Işığın bir oyunu olmalı.

Ya da hayalet gemi olduklarına dair duyduğunuz tüm efsaneler doğrudur.

Kanım daha da soğuk akıyor. Bu adamlar her kimse, mürettebatın geri kalanını hiç acımadan öldürdüler.

"Her iki durumda da, yeterince korkmuş görünmüyorsun," diyor kaptan, kaba bir şekilde gülümseyerek. "Belki de fazla misafirperver davrandım. Şimdi geldiğiniz için teşekkür ederim ve sizi sevgili prensinizle yeniden bir araya getirebiliriz."

Beni o kadar sert çekiyor ki neredeyse yere düşüyorum. Kolları tarafından durduruldum, hareketleri baş döndürücü derecede hızlıydı.

"Peki ya Daphne?" Beni güverte boyunca çekerken soruyorum, ıslak elbisem arkamda sürükleniyor.

"Cruz'un dediği gibi, o ambarda," diyor. "Ama bu bir prenses için uygun değil. Hayır sevgilim, kraliyet çifti için özel bir yerim var, sadece

senin için."

Oh patlama.

"Hepimizi esir mi alıyorsun?"

Beni merdivenlerden gemiye indiriyor. Aşağısı çok karanlık, tek bir fener bile yanmıyor ya da mutfakta ateş yanmıyor. Gece görüşüm çoğu kişiden daha iyi, Syren olmaktan kalma bir şey ama yine de hiçbir şey göremiyorum.

"Seni ve kocanı esir alacağım," diyor ve beni kabaca merdivenlerden aşağı çekiyor. İyi günümde bile dengemi sağlayamadığım için neredeyse tekrar yuvarlanıyordum.

"Neden?" Ayağım takılmasın diye ıslak elbisemin uçlarını toplamaya çalışarak soruyorum.

"Çünkü bahse girerim ikiniz de çok para ediyorsunuzdur," diyor. Karanlıkta bir şekilde daha büyük ve daha heybetli görünüyor. Kaptan oldukça uzun boylu, iri yarı bir adam, büyük kolları ve geniş omuzları var ama şimdi onu göremediğim, sadece varlığını hissedebildiğim için hayattan daha büyük, daha güçlü ve ölümcül görünüyor. Bana bir şey yapacağından ve bunun geldiğini göremeyeceğimden korkuyorum. Bu fikir nabzımın hızlanmasına, göğsümün sıkışmasına neden oluyor.

"Ben hiçbir şeye değmem," diyorum ona ve ağzımı açtığım anda pişman oluyorum. Eğer değersiz olduğumu düşünüyorsa, o zaman beni hayatta tutmak için bir neden yok.

Beni durduruyor ve karanlıkta bile gözlerinin bir anlığına parladığını gördüğüme yemin edebilirim, gri-mavi bir parıltı, fırtına sırasında deniz gibi. "Şimdi gitmene izin vereceğimi mi sanıyorsun? Sen bir şeylere değersin. Belki prens senden daha değerli ama sen yine de değerlisin. Hiçbir kral, tüm dünya izlerken bir prensesi çürümeye terk etmez."

"Nereden bilecek ki? Bizi yakaladığınızı ona kim söyleyecek?"

"Görüyorsun ya aşkım," diyor, sesi hırıltılı bir hal alıyor ve bana doğru eğildiğini hissediyorum, nefesi yanağımda sıcak, "aslında tüm mürettebatını öldürmedik. *Bazı* ahlaki değerlerimiz var. Birkaçının gitmesine izin verdik ve onlara sevgili kralınıza haber yaymalarını söyledik. Acapulco'ya ulaştığımızda bizi bekleyen bir para olacağından hiç şüphem yok."

"Acapulco!" Haykırıyorum. "Yeni İspanya'da mı?"

"Bu uzun bir yolculuk, evet, ama *Gece Rüzgârı* bunu sayısız kez yaptı. O zamana kadar birbirimizi oldukça iyi tanıyacağımızı söyleyebilirim. Gemiden inmek bile istemeyebilirsin."

Bu rotayı sık sık kullanan İspanyol kalyonları için aylar sürdüğünü duyduğum Pasifik yolculuğu, ilk bakışta pek de öyle görünmüyor.

beni etkiledi. Acapulco'nun Limonos'a yakın olduğu gerçeğiydi. İlk ayrıldığımdan beri evime hiç olmadığım kadar yakın.

Aylardır bu Allah'ın belasđ gemide tutsak olarak okyanusu bir şekilde sağ salim geebilirsem, Limonos'a dönebilme şansım var. Bu, karaya yaklaştığımızda kamama bağlı ama ailemi bir saniyeliğine bile olsa görebilmek için bu riski seve seve göze alır ve ölümü göze alırım.

Kaptan bana, "Şimdi gel ve yeni evine alış," diyor ve başka bir kamaraya girdiğimizi hissedene kadar beni ileri doğru çekiyor.

"Maren?" Aerik'in sesini duyuyorum, karanlıkta küçük ve zayıf geliyor.

"Prensesiniz burada," diyor Kaptan Battista ve sonra anahtarların tıkırtısını duyuyorum. "Eğer bir şey yapmaya kalkırırsan, sana acı ektiririm, sözüm söz."

Metalin gıcırıtısını duyuyorum, bir kafes kapısı açılıyor ve Aerik'e doğru tökezleyene kadar içeri itiliyorum.

"Mahremiyetin tadını çıkarın, sizi küçük aşk kuşları," diyor kaptan ve kilidin kapandığını duyuyorum. "ünkü eminim sabah olduğunda kaos olacak."

Yürüdüğünü duyuyorum, botları gemide yankılanıyor, sonra kamaranın kapısının kapandığını duyuyorum.

Aerik benden uzaklaşarak, "Sırılsıklam olmuşsun," diyor. "Ne oldu sana böyle?"

"Yardım için yüzmeye çalıştım," diyorum. Döndüğümde sevinçten ağlamasını beklemiyordum ama bu kadar kısa sürede bu kadar üşüyeceğini de düşünmemiştim.

"Yalancı," diye öfkeyle bağırıyor ve onu göremesem de, küçüklük ve öfke onu ele geçirdiğinde gözlerinin o şeyi yaptığını biliyorum. "Yardım istemeye gitmiyordun! Kaçmaya alışıyordun. Beni ölüme terk et."

"Değildim," diyorum ama kendimi durduruyorum. Çünkü ben bir yalancıyım. Onu ölüme terk ediyordum. Ve sadece kendimi kurtarmaya çalışıyordum.

"Peki," diye ekliyorum, sonunda sinirlerimde bir kararlılık hissediyorum. Artık ondan korkamam, ne burada, ne şimdi, ne de tüm bu olanlardan sonra. "Sadece hayatta kalmaya çalışıyordum. I-"

ÇATLAK.

Bana vuruyor, elmacık kemiğime yumruk atıyor ve boynum tüm gücüyle geriye kırılıyor.

şey kararır, sanki zaten çok karanlık değilmiş gibi.

BÖLÜM 5

Ramsay

RÜYA hep aynı şekilde başlar.

Deniz cam gibi sakin, üzerinde tek bir bulut yok ve ufuk neredeyse gökyüzüyle karışan ince, düz bir mavi çizgi. Bu noktada neyin anı neyin rüya olduğunu ayırt etmek zor. Hatıralarım bana o günle ilgili kötü ya da uğursuz hiçbir şey olmadığını söylüyor, hatta geminin alabora olma tehlikesi bile yok (*Nightwind* söz konusu olduğunda bunun bir önemi yok).

Ama rüyalarım farklı hissediyor. Hava ağır ve bunaltıcı geliyor, tüm rüzgâr çekilip alınmış ve yukarıdaki cennetin kapsamı korkutucu görünüyor. Rüyada sanki şişedeki bir gemiyiz, ne zaman yaşayacağımıza ve ne zaman öleceğimize karar veren efsanevi bir derebeyi tarafından izleniyor gibiyiz.

Sonra ilk vuruş tıpkı gerçek hayatta olduğu gibi gerçekleşiyor. Çok fazla güneş ve bira içtiğim ve düşünmek için çok fazla zamanım olduğu günlerde hala beynimde yankılanan o korkunç gümbürtü. Saldırı tüm gemiyi sarsıyor ve mürettebatımın çoğu bunun ne olduğunu bilmesede ben biliyordum. Ne olduğunu, neden burada olduğunu ve ne yapmak istediğini biliyordum.

Kraken'lerden biriydi.

Bu da deniz cadısının da burada olduğu anlamına geliyordu.

Karım Venla'ya ait olan kitabı istedi.

Sadece yas tutmak ve ondan kalan tek parçaya tutunmak istedim.

Ancak rüya her zaman aynı şekilde başlasa da, o lanet gümbürtü, o korkunç ağırlık ve ardından gelen dehşetle, her zaman aynı şekilde bitmiyor.

Bu gece rüyamda çaresizim, gerçek olmadığını ve çoktan gerçekleştiğini biliyorum ve izliyorum, dokunaçların geminin kenarından sarkmasını izliyorum, Hilla'ya uzanmasını izliyorum ve çılglık atıyorum. O kadar yüksek sesle ki boğazım yırtılmış gibi hissediyorum.

"Hilla!" Sesim kalın havayı sarıyor ve bana bakmak için dönüyor, büyük mavi gözleri, yanağında birkaç dakika önce ona verdiğim ikramdan kalan çikolata lekesi.

Bu sefer ıgık atarak uyanmadığım için şanslıyım. Mürettebat yıllar içinde buna alıştı ama ben alışamadım. Böyle bir şeye alışamazsın.

Gözlerimi açıyorum ve tavana bakıyorum. Kalbim ggsmde fırtınalar koparıyor, bedenim travmayı yeniden yaşıyor. Kalbim sakinleşene kadar uzun ve derin nefesler alıyorum, sonra yatağımda doğruluyorum.

Rüyanın kaybolması ve dn geceye ait anıların zihnime gelmesi biraz zaman alıyor. Bunu hoş karşılıyorum, geçmişimin şimdiki zaman tarafından gömülmesini hoş karşılıyorum.

Prens ve prenses. Pasifik'e doğru yola çıkmadan hemen önce o Danimarka gemisine rastlamak ne büyük bir şanstı. Manilla'dan ayrılıp Pasifik'e doğru yol alan İspanyol kalyonları, tıpkı ticaret gemilerinin Atlantik'i geçerken yapmak zorunda kaldıkları gibi, *Nightwind*'in saldırılarını önlemek için artık konvoylar halinde yola çıkıyorlardı. Mrettebatım ve gemim ne kadar durdurulamaz ve güçlü olursa olsun, bir filoyu, özellikle de bizi gözetleyen bir filoyu alt etmek için yeterli değiliz.

Ya da en azından henüz o kadar güçlü değiliz. İskelet mürettebatın hayalet gemisinde cam bir tankta tutulan bir denizkızı hakkında söylentiler var. Los Pintados ve Nan Madol'a -nl "Resif şehri "ne- doğru rota izmem için bu kadarı yeterliydi, zira gemileri her zaman oraya dönmek zorunda.

Ama şimdi rehineler gemide olduğuna göre, Yeni İspanya'ya ulaştıımızda en azından kk bir dlmz olacak, belki de dolambaçlı yolumuz bazılarının düşündüğü kadar ödüllendirici olmaz. Umarım mürettebat kralın mesajıyla birlikte denize atıldığında, mesajı iletecek kadar uzun süre hayatta kalırlar.

Belki de hepsinin hayatta kalmasına izin vermeliydiniz.

Ama bu tür düşünceler bana hiç iyi gelmiyor. Geçmişimde çok fazla pişmanlık yaşadım, artık onları düşünmeme izin vermiyorum. Evet, hepsinin hayatta kalmasına izin verebilirdim ama gerçek şu ki öldürmek benim doğamın bir parçası, ormandaki bir jaguardan farkım yok. İnsanlar asla kendilerine kötü, kötücül olduklarını, Tanrı'nın değil şeytanın suretinde yaratıldıklarını itiraf etmek istemezler. Bu yeşil ve mavi dünyadaki herkes mükemmel olduğunu düşünüyor ve bu şekilde yaşanmaz. Kim ve ne olduğunuzu kabul ettiğinizde size biraz huzur verildiğini düşünüyorum.

Prensese gibi. Onu Eve'den tanımıyorum, o sadece bir yabancı ve en nefret ettiğim insanlardan, toplumu yönetenlerden geliyor. Yine de onun doğasında bana çekici gelen bir şeyler var. Belki de yüzüme vurduğu içindir, ya da açıkça kfrettiği içindir, ya da

Prens için endişeleniyordu. Tüm bu anlar bana onun gerçekte kim olduğunu ve bunu göstermekten korkmadığını gösterdi.

Aklımda onu düşünürken ayağa kalktım, sikim diken diken olmuştu. Doğal olarak beni ona ısındıran sadece tavırları değil, o ıslak elbisenin içinde ne kadar da çekici görüldüğüydü. Uzun siyah saçları, saç tokalarından arınmış, dolgun göğüsleri ve ıslıl ıslıl parlayan mavi gözleriyle karanlığa aitmiş gibi görünüyordu, unutulmuş bir dinin tanrıçası gibi.

Bu sabah aletimin sertliği konusunda bir şey yapacak zamanım yok. Bunun yerine odamın vitray penceresinin açık bölümünden dışarı bakıyorum. Şafak söküyor ve gece nöbeti yakında sona erecek ve görünüşe göre gemiyi sabit bir hızda ilerletmişler. Sancak tarafındaki karaya bakılırsa, öğleden sonra San Bernardino Boğazı'nı geçmiş olmalıyız. Ondan sonra biraz daha rahat nefes alabiliriz. Ada koylarında donanma gemilerinin pusuya yatmış olması alışılmadık bir durum değil ama Pasifik'e ulaştığımızda onlardan kurtulmuş .

Açık okyanusu, boyun eğmeyen ufku ve temsil ettiği özgürlüğü düşününce kalbim daha hızlı atıyor. Bana kalsa hiç karaya çıkmazdık. Ama bu geminin kaptanı ben olsam da, bu gemi bir demokrasi ve mürettebatın çoğu bir süre karayı görmeyince biraz tuhaflaşıyor. Onları sağlıklı ve mutlu tutmak her şeyden önce benim işim.

Giyiniyorum ve dışarı çıkmadan önce tatlı su havuzunda hızlıca yıkanıyorum. Önce yukarı çıkıp gece nöbeti bitmeden kontrol etmeliyim ama tutsaklarımın nasıl olduğunu merak ediyorum. Aşağıdakilerin iniltilerini, ağlamalarını ve serbest bırakılmak için yalvarmalarını buradan duyabiliyorum ama şu anda onlarla ilgilenmiyorum. Bunun yerine, bir kat aşağıya, silah güvertesine ve kraliyet çiftinin tutulduğu hücreye gidiyorum.

Kamaralarının kapısını açıyorum ve uçan dışkı ya da benzeri bir şeyle vurulmayı bekleyerek kendimi destekliyorum. Daha önce de bir mahkuma özel ilgi gösterip onu burada parmaklıklar ardında tuttuğumda birkaç kez başıma gelmişti.

Onun yerine aşıkları hücrenin iki ucunda buluyorum. Prenses yerde oturuyor, saçları yüzüne dökülmüş ve aşağıya bakıyor, prens ise yüzünde acınası bir ifadeyle parmaklıklara yaslanmış.

Prens benimle göz göze geldiği anda "Beni serbest bırakmanızı talep ediyorum!" diyor ve parmak eklemleri beyazlaşana kadar hücrenin parmaklıklarını kavırıyor. "Danimarka Krallığı Kralı IV Frederick'in emriyle! Ben Prens Aerik'im ve beni rehin almaya hakkınız yok."

"Ve yine de buradasın," diyorum ona. "Nasıl uyuduğunu sorardım ama kötü ruh haline ve görüldüğü yerde öldürülmediğin için minnettar olmadığına bakılırsa, iyi olmadığını varsayacağım."

Prensese bakıyorum, bir cevabı olup olmadığını görmek için sabırsızlanıyorum. Ama karşımda gördüğüm kadın dün gece tanıştığımdan tamamen farklı. Bana bakmak için başını bile kaldırmıyor ve sanki sinmiş gibi görünüyor. Belki de birdenbire korkulması gereken biri olduğumu hatırladı. Ya öyle ya da şokta.

"Peki siz ne diyorsunuz Prens?" Hücreye doğru yürüyorum, prens aptalca bir şey yapmaya karar verirse diye yeterince uzak duruyorum. Kendimi bildim bileli onu öldürürüm ve gerçekten de iyi bir şeyi mahvetmek istemiyorum. "Bu sabah çok sessizsin. Dün gece seni zar zor susturabildim."

Bunun üzerine Aerik dönüp ona bakar ve soğuk bir bakış fırlatır. "Evet, bu onunla ilgili bir sorun."

Sonunda başını kaldırıp ona bakıyor, gözlerinde ateş var. Saçları, elmacık kemiğı ve gözünün kenarındaki morlukları görebilmem için yeterince geriye kayıyor. Dün gece ona sert davrandığımı biliyorum ama bir kadına asla vurmazdım. Bu beklenebilir, özellikle de korsanlar arasında, ama ben bunu oldukça özensiz ve acemice bir şiddet gösterisi olarak görüyorum.

"Nedir bu?" Ona bakarak soruyorum. "Yüzüne ne oldu böyle?"

Çenesini oynatıyor ve gözlerimi kaçırıyor.

Prens, "Gece yüzünü parmaklıklara çarpmış olmalı," diyor ve ben bunu yapanın o olduğunu hemen anlıyorum. İçimde, yıllar geçtikçe daha az hissettiğim bir suçluluk duygusu hissediyorum.

"Böyle sakardır," diye ekliyor, sesi şimdi daha kindar. "Yeni doğmuş bir tay gibi."

İstediğim ya da ihtiyacım olan son şey meseleyi karmaşıklaştırmak ve yaşadıkları evlilik sorununa dahil olmak ama yine bir yanım prensesi biraz yalnız bırakmam gerektiğini düşünüyor. Bunu daha fazla araştırmalıyım çünkü bu sinsi prens onun için herhangi bir şekilde tehlikeliyse, o zaman değerli bir varlığımı kaybedeceğim.

"Kapıyı açacağım," diyorum anahtarlarımı çıkararak. "biri bir şey yapmaya kalkarsa, kafanızı koparırım. Anladınız mı?"

Kilidi açıp kapıyı açıyorum ve hızla uzanıp prensesi kolundan tutuyorum. Ben onu yukarı çekerken, prens kapıya doğru hamle yaptı, yapacağını biliyordum. Göz açıp kapayınca kadar prensesi yanıma çektim ve diğer elimle hançerimi çıkardım.

kılıfına sokup prensi geri itiyorum. Onu parmaklıklara sıkıştırıyorum, bıçağın ucu çenesine dayanıyor.

"Sana kafanı koparacağımı söylemiştim," diyorum ona kabaca, gözlerimdeki vahşiliği görebilmesi için yaklaşarak. "Önce yüzünün birkaç parçasını kesebilirim. Kraliyet terbiyenizle çok iyi bir atıştırma olurdunuz."

Bana acınası bir miyavlamayla hırlıyor ve ben de onu geri itip hızla hücreden çıkıyorum, prensesi hücreden dışarı itip yere yatırırken . Aerik kendini kapıya doğru fırlatır ama artık çok geçtir.

Prensese tekrar ayağa kaldırarak, "Sonra gelirim," diyorum. "Uslu durursan sana biraz su getirebilirim. Temiz bile olabilir."

Kapıyı açık tutarak onu odadan çıkarıyorum. Ekibimden biri prense biraz eziyet etmek isterse, diğer tarafa bakarım.

Prensese sabırsızlıkla, "Beni nereye götürüyorsunuz?" diye sorar.

"Ah, yine konuşuyor," diyorum onu merdivenlere doğru çekerken. "Önce biraz temiz hava alacağız ve mürettebata gözünün morarmasıyla bir ilgileri olup olmadığını soracağım."

Ona tekrar bakıyorum ve dudaklarını kapatıyor, saçları gözünün üzerine düşecek şekilde başka tarafa bakıyor.

"Tabii," diye devam ettim, "bana kocan olduğunu söylemek istemiyorsan."

Mürettebattaki hiç kimsenin onu bu şekilde tartaklamayacağını biliyorum (Sterling dışında, ama onun etkisi tabiri caizse daha büyük), ama Prens Aerik olduğunu itiraf ettiğini duymak istiyorum.

Onu merdivenlerden yukarı çekerken, ön güvertedeki kamaralarından bazı mürettebatın kıpırdadığını duyabildiğim ana güverteden geçerken ve şimdi mutfaktan taze kahve kokusu gelirken hala bir şey söylemiyor. Prensese, aletimin seğirmesine neden olan neredeyse bir inleme gibi hoş bir ses çıkarıyor ve kahveyi ona karşı bir koz olarak kullanabileceğimi fark ediyorum. Bu bilgiyi sonraya saklıyorum ve onu ana güverteye çıkarmaya devam ediyorum.

Güneş parlak, ancak havada gücünü azaltan bir pus var. Hepimiz bu gemide ve diğerlerinde yıllarımızı geçirmiş olsak da, güneş hiçbir zaman can sıkıcı bir şey olmaktan çıkmıyor. Bu sabah aceleden şapkamı unutmuşum, bu yüzden prensesi güverteye çıkarıp dümencinin yanına götürürken ışığa gözlerimi kısarak bakıyorum.

"Prensese, sizi bosun'umuz Conner Benedict ile tanıştırebilir miyim, gerçi siz ona Deli Gözler demek isteyebilirsiniz."

Çılgın Gözler ona bakıyor ve gözlerinin beyazları ön plana çıkacak şekilde gözlerini açarak takma ismine doğru eğiliyor. "Sizinle tanıştığımıza memnun oldum Prens." "

Yutkunuyor. "Nasılsınız," diyor kararsızca, sorudan ziyade bir selamlama.

"Çok güzel bir kız," diyor adam, onu bir aşağı bir yukarı , gözleri göğsünde. Elbisesi dün gece yüzdüğü için hâlâ nemli ve saçları dağınık ama fiziksel özellikleri gün ışığında bile hâlâ parlıyor. Deli Göz'ün fark ettiği yüzündeki morluk da öyle. "Onu hırpaladınız mı, Kaptan?"

Başımı salladım. "Kimin olduğunu biliyor musun diye merak ediyordum."

"Orada hücrelerin yanında olabilecek kimseyi tanımıyorum."

"Sterling bile mi?"

Başıyla güvertayı işaret etti. "Sterling bütün gece oradaydı, şundan mırıldanıp durdu. Bu adamın senden çok şikâyeti olduğu kesin."

Bakışlarım geminin baş tarafındaki Sterling'e yöneldiğinde homurdanıyorum, kel kafası güneşin altında parlıyor. Güneşin hepimizi olduğu gibi onu da rahatsız ettiğini biliyorum ama o başını hiç örtmediği için daha erkek olduğuna inanıyor.

"İsteddiği kadar şikâyet etsin, o sintine yalayıcı için hiçbir şey değişmeyecek." Prensisi yaklaşıtıyorum, yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzakta. Gözlerini dikmiş bana bakıyor. "Sana kimin el kaldırdığını bana söyleyecek misin?"

"Ne fark eder ki? Ben senin tutsağınım," diye neredeyse tükürüyor. "Ama işte bu yüzden önemli, aşkım. Beni ilgilendiren bir şey yok.

Kalbimin iyiliği, çünkü kalbimde hiç iyilik barındırmıyorum. Ama sen artık değerli bir yüksün ve altın kadar değerlisin. Eğer seni döven kocansa, bunu bilmem gerek. İki ay böyle biriyle kafeste kalmak için çok uzun bir süre."

Kara kaşları kalkıyor. "İki ay mı? Bu mümkün değil. Pasifik'i geçip Yeni İspanya'ya gitmenin en az dört ay sürdüğünü biliyorum. Kocam Prens Ferdinand ile yakın arkadaştır. Her zaman İspanyol kalyonlarının geçişinden bahseder."

"Ah, İspanyol Prensi. Bu çocuk tam bir nefes kaybı. Kocanızın onun gibilerle arkadaşlık edeceğini düşünmüştüm."

"Soruma cevap vermedin," ve Deli Göz ne kadar cesur olduğunu düşünerek kıkırdar.

"Sanırım yapmadım," diyorum onun küstahlığına sırtarak. "Peki ya sana bu yelkenlerde sihir olduğunu söylesem. O zaman ne dersin?"

Başını kaldırıp dalgalanan yelkenlere bakıyor, sonra da etrafına, yanından geçmekte olduğumuz adalara odaklanıyor. "Bir gemi için çok hızlı gidiyoruz. Kaç knot?"

Denizcilik bilgisinden belli belirsiz etkilendim, yarı yarıya onun tüm seyahatleri boyunca güvertenin altında kalacak ve asla dilin bir parçasını bile öğrenmeyecek türden bir kadın olmasını bekliyordum.

"10 knot," dedim ona.

Başını iki yana sallar. "Kraliyet filosundaki en hızlı gemi bile o kadar hızlı gidemez."

"Ama daha önce hiç *Nightwind*'de bulunmadın."

"Olsa duyardım."

"Bu gemiye binip de onun hızını ya da başka şeylerini anlatacak kadar yaşayan çok az kişi vardır. Ama ister inanın ister inanmayın, işte bu kadar hızlı gidiyor. Karanlığın ortasında bile rüzgârımız var. Pasifik'i kestiğimizde, dümdüz geçiyoruz. Doğrudan Yeni İspanya'ya gidebilecekken Japonya'ya ve kolonilere yelken açmaya gerek yok. Kayınpederinden haber almadan Acapulco'ya varma şansımız var, ama önemli değil, sevgilim. Ben çok sabırlı bir adamım."

Olması gerektiği gibi şüpheli olmaya devam ediyor. Herhangi bir karacıya büyüden bahsederseniz, sizi hemen reddeder ve deli diye yaftalarlar. Tuhaf ve mistik şeylerden bahsettiğinizde daha açık fikirli olanlar sadece denizci halktır.

Sonra yüzünde başka bir şey belirliyor, ifadesi bir an için kurnazlaşıyor. Ama bunu kelimelerle ifade etmiyor, beni merak içinde bırakıyor.

"Bones," diyor Cruz, güverteye çıkarak. "Hiç uyudun mu?"

"Yeter," diyorum ve prensesi ona doğru çeviriyorum. "Görünüşüne bakılırsa bir şey aldığını sanmıyorum. Mürettebattan onu hırpalamış olabilecek birini tanıyor musun?"

Cruz şapkasını takarken onu değerlendirir. "Bilmiyorum. Muhtemelen kocasıdır, değil mi?"

"Ben de öyle düşünüyorum," diyorum ve Cruz vardiyası için bosun'un yerine geçerken prensesi dümendenden uzaklaştırıyorum. "Belki de benim odamda daha güvende olursunuz?"

Bana göz kırpmıyor. "Odanızda neden bir kafes var?"

Güzel bir soru. "Güzel şeyler toplamayı seviyorum diyelim. Sen buna uyuyorsun, aşkım. Şimdi gel ve gör."

Onu ana güverteye ve geminin arka tarafındaki kamarama götürüyorum. Doğal olarak, bir kaptana yakışır şekilde, gemideki en geniş oda burası; yatağım yan tarafa sıkışmış, geri kalanı ise raf raf kitapların ve seyahatlerimde topladığım diğer merak uyandırıcı şeylerin bulunduğu büyük bir kütüphane. Vitray pencereler, balkona açılan bir kapı ile kamaranın tüm uzunluğu boyunca uzanıyor ve mürettebat toplantıları için veya yalnız içmek istediğimde ortada büyük bir masa var.

Bir de köşede insan boyunda bir kafes var.

"Eminim kraliyet gemisindeki kamaranız kadar güzel değildir," diyorum ona. "Ama benim için gayet iyi."

Kolunu bırakıyorum ve raflardaki kitap ve meraklı eşyalarımın o kadar etkilenmiş görünüyor ki, yan taraftaki silah koleksiyonumu tamamen görmezden geliyor. Ya da belki de öyle düşünmemi istiyor.

"Hiç bu kadar çok kitap görmemiştim," diyor nefes nefese etrafına bakınırken.

"Bundan şüpheliyim. Kral ve kraliçenin saraylarında kütüphane üzerine kütüphane vardır."

Bana alaycı bir bakış attı. "O kitaplar sayılmaz. Onlar okunamaz." Yavaşça etrafta dolaşıyor, parmaklarını kumaş ve deri sırtların üzerinde gezdiriyor. "Bunlar gerçek kitaplar. Hikâyeler anlatanlar, sadece birinin sıkıcı soyunu değil."

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Etkilendiğine sevindim."

Bu onun yüz hatlarını sertleştiriyor. Her nasılsa bu bakış onu daha da güzelleştiriyor. "Sadece bir korsan olduğun için etkilendim," diyor.

"Ve hepimizin okuma yazma bilmeyen embesiller olduğunu mu düşünüyorsun?" "Evet," diyor.

"Yeterince adil. Karşılaşabileceğiniz haydut yağmacıların çoğu için bu doğru olabilir ama *Nightwind*'in mürettebatı bize hak vereceğinizden çok daha zekidir."

Yüzündeki şüphencilik hâlâ devam ediyor. "Odasında kafes olan bir adam için zekanın bir tür erdem olduğunu düşünüyorsanız, düşündüğümünden daha aptalsınız."

Kıkırdıyorum ve pencerelere yönelip dışarı bakıyorum. "Sevgilim, bu gemide hepimizin akli dengesinin yerinde olmadığını göreceksin. Bize bazen Şeytan'ın Kardeşleri demiyorlar-"

Ama sözlerimi tamamlayamadan yaptığım hatanın farkına varıyorum. Bir kılıcın kınından çıkarıldığını ve şüphesiz bana doğru doğrultulduğunu duyuyorum.

BÖLÜM 6

Maren

Elimdeki palayı doğrudan Yüzbaşı Battista'ya doğrulttum. Aramızda bir masa var ama yine de elimde bir silah olması iyi hissettiriyor. Bir kılıçla nasıl dövüşüleceğini iyi bilmiyorum olabilirim -sadece birkaç kez, o da savaşa olan ilgimden oldukça hoşlanan kayınpederim kraldan başkası tarafından eskrimle şımartılmamıştım- ama iş başa düşerse biraz zarar verebileceğimi hissediyorum.

Kaptan yavaşça arkasını döner ve kılıca bakar, kara kaşlarını kaldırarak onaylar.

"Edebiyatla ilgili tüm bu yaltaklanmaların bir kışkırtma olduğunu düşündüm."

"Bu bir kışkırtma değildi," diyorum dişlerimi sıkarak ve palanın sapını daha sıkı kavıyorum. "Ama aptal da değilim."

Kollarını göğsünde kavuşturuyor ve sırtını pencereye yaslıyor. Odanın büyüklüğüne rağmen, odanın içinde hükmedici bir varlığı var. Siyah pantolon ve botları, bembeyaz gömleği, göğsünde ve sırtında çapraz duran, üzerinde bir sürü silah ve toka bulunan koyu kahverengi deri kılıfıyla buraya aitmiş gibi görünüyor. Geceyi gümüş halkalı büyük elleriyle kitapları açarak ve bir tabanca hareketiyle insanların beynini patlatarak geçirecek bir tipe benziyor. Ayrıca odasında bir insan için uygun bir kafes bulunduracak bir adama benziyor, ama muhtemelen onlara zaman zaman yiyecek ve içecek ikram ederdi. Hatta belki onlara kitap bile okurdu.

Bir de kamarasında ilgi çekici bulduğum başka şeyler var. Kristaller. Ot ve tuz kavanozları. Kabuk ve kemik koleksiyonları. Siyah mumlar. Sadece bir cadının sahip olabileceği objeler. Onlara neden sahip? Onları kullanıyor mu? Onda da büyü var mı? *Nightwind*'in bu kadar hızlı gitmesini açıklamak için yelkenlerinde sihir olduğunu açıkça itiraf etti. Bu büyüyü nasıl elde etti? Bir çeşit cadı mı? Bu çok şeyi açıklar.

"Peki, ne yapmayı planlıyorsunuz Ekselansları?" diyor sahte bir . Bu hareket karşısında irkiliyorum, kılıç elimde titriyor ama

Üzerindeki silahların hiçbiri için hamle yapmıyor.

Planım basit ve hazırlandı. "Gemiden atlamama izin vermeni istiyorum. Gemiden atlarım, umurumda değil, yeter ki gitmeme izin ver."

Homurdanıyor. "Tahtada yürü." Bana kuru bir bakış atıyor ve başını eğiyor. "Biz burada bunu *yapmayız*."

"Burada ne yaptığın umurumda değil," diye feryat ediyorum, derinlerden gelen bir cesaretle. "Ama karaya yüzebilmem için gitmeme izin vermezsen, seni bitiririm."

Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrılıyor ve eğer kılıcı tam ortasına saplamak istemeseydim, neredeyse yakışıklı olduğunu düşünebilirdim.

Kollarını iki yana açarak göğsünün genişliğini gösteriyor. "O zaman bitir beni, sevgilim. Seninle dövüşmeyeceğim."

"Sen çok sinir bozucu bir korsansın," diyorum huysuzca, masanın etrafında bir adım atarak

bile, olduğu yerde kalıyor.

"Ve sen çok sinir bozucu bir ," diyor. "Bütün bu konuşmalar, hiç hareket yok."

"Seni uyarıyorum," dedim ona.

"Gitmek istiyorsan, git."

Gözlerimi ona dikip oyununu anlamaya çalışıyorum.

"Sana sunduğum tek şey korumam," diye ekliyor.

"Kimden?"

"Kocanızdan." "Ya senden?"

"Benden herhangi bir koruma sözü vermedim." "O kadarını anlamıştım."

Önemli değildi. Tanıdığım şeytan daha iyiydi. Aerik'le, özellikle de birkaç aylığına kafese kapatılma fikrinden ne kadar nefret etsem de, en azından onun nasıl çalıştığını biliyordum. Bu korsanı hiç tanıımıyordum. Şimdiye kadar ne yapacağı hiç kestirilemeyen biri olduğunu kanıtladı ve tüm mürettebatımı ve yardımımı hiç düşünmeden katleden aynı adamken, bu şövalyece davranışına bir an bile inanmıyorum.

Kapıya doğru geri geri gitmeye başladım. Eğer oraya zamanında varabilirsem, üst güverteye koşabilir ve kendimi denize atabilirim. Geminin mümkün görünenden çok daha hızlı seyrettiği konusunda haklı ama yine de risk almaya değer. Düşüşten sağ çıkarsam, kıyıya kadar yüzerim.

"Kraliyet hayatına mümkün olduğunca çabuk dönmek istediğini biliyorum..." diyor.

Asitli bir kahkaha attım. "Böyle mi düşünüyorsun? Belki de bir daha hiç görülmemek üzere ormanlarda kaybolmayı tercih ederim. Burada sizin gibilerle kalmaktan ve rolümün bana getireceği her şeyden daha iyi olurdu."

Bir kaş kaldırma daha. "Anlıyorum. İsteklerinizin yerine getirilememesi durumunda teklifim hâlâ geçerli."

Kafamı kafese doğru sallıyorum ama gözlerimi ondan ayırmaya cesaret edemiyorum. "Beni bunun içinde mi tutmak istiyorsun? Eğer beni gerçekten Aerik'ten ayırmak istiyorsan, o zaman beni diğerlerinin yanına koy. En azından Daphne'yle birlikte olmama izin ver."

Başını sertçe sallıyor, gözleri parlıyor. "Korkarım bu hoşuna gitmez, aşkım," diyor boğuk bir sesle.

Nedenini sormak istiyorum ama cesaret edemiyorum. Bekleyen hanımın için daha fazla endişe gösterirsem, onu bilerek incitebileceğinden korkuyorum. Bunun yerine daha da geri çekiliyorum, neredeyse kapıya kadar geldim.

"Sanırım bu bir veda, Prens," diyor, fırtınalı deniz gözleri sahte bir hüznle benimle alay ediyor.

Kılıcı hâlâ ona doğrultmuş halde, kapıyı açmaya hazırlanırken ve koşarken elbiseme takılmamayı umarken elimle kolu yokluyorum.

"Miyav."

Aşağıya baktığımda tekir bir kedinin kuyruğunu kaldırıp sallayarak bacaklarıma doğru ilerlediğini görüyorum.

Şaşkınlığımı fark edemedim kaptanın masanın üzerinden atladığını görüyorum. Ses çıkarmadan, bir sandalyeyi bile sallamadan ve o kadar hızlı hareket ediyor ki, gözümü kırpmış olsam hareket ettiğini bile fark etmezdim.

Yirmi atın gücüyle üzerime geliyor, beni kapıya doğru bastırıyor, eli palanın ağzını kapatarak göğsüne saplamamı engelliyor. Silahını çekmiş değil, sadece beni yerimde tutmak için kaba kuvvetini kullanıyor.

Yüzü yaklaşıyor ve gri ile mavi arasında gidip gelen gözleri tarafından neredeyse yutuluyorum. "Kavga etmeyelim, olur mu?" diye mırıldanıyor, sesi alçak ve hırıltılı ve nedense sırtımdan aşağı bir ürperti aktığını hissediyorum. Bakışlarının yoğunluğu dudaklarıma düşüyor ve orada yandığını hissediyorum. "Her ne kadar hoşuma gitse de."

Kalçalarını benimkilere doğru itiyor ve bundan ne kadar hoşlandığını hissedebiliyorum. İlk içgüdüm onun bana duyduğu büyük şehvetten tiksinekti ama

Yapmıyorum. Bunun yerine, bir damlama sesi dikkatimi dağıtıyor ve aşağıya baktığımda, kesici aletin keskin kenarından akan kanın yere damladığını görüyorum. Beni şaşırtan turuncu kedi yanıma geliyor ve oluşan küçük bir su birikintisindeki kanı yalamaya başlıyor.

Kanayan kaptan, ben değilim, ama yine de bıçağı bırakmıyor.

Yutkunmaya çalışarak titrek bir nefes alıyorum. Gözlerine bakmaya korkuyorum, sanki gözlerinde boğulup ölecekmişim gibi.

"Artık kılıcı bırakabilirsin aşkım," diyor usulca. "Sana hiçbir faydası olmayacak. Ne kadar yalvarırsan yalvar, kaçmana izin vermeyeceğim. Ve inan bana, yalvarmanı duymak *isterim*."

Elim titremeye başladı. Korkuyorum, evet, ama bundan daha fazlası, kızgınlım. Kendimi bu kadar çaresiz hissetmekten nefret ediyorum. Hâlâ bir Syren olsaydım, bu adamı çıplak ellerimle parçalara ayırırdım, pençelerimle iç organlarını söküp yerdim ve yavaşça ölürken onu seyrettirirdim.

Ama şimdi sadece bir kadını. Güçsüz, zayıf ve bu insan toplumunun beni dönüştürdüğü her şeyim. Nefret ettiğim her şeyim.

Başını eğiyor ve kaşlarını çatarak beni inceliyor. "Gözyaşlarını benim için harcama Prenses," diyor ve o zaman sessizce ağladığımı, yanaklarımın ıslandığını fark ediyorum. "Hadi seni ait olduğun yere geri götürelim."

Yumuşak ve ani bir hareketle bıçağı geri çekip odanın öbür ucuna fırlatıyor ve kedinin bir çığlık atarak kaçmasına neden oluyor, bir köşeye kaçarken tüyleri kabarıyor.

Sonra yüzbaşı beni pazumdan tutuyor, elindeki kan önlüğüme bulaşıyor ve kapıyı açarak beni aşağıya, aşağıdaki kata çekiyor.

Birkaç dakika içinde hücrenin bulunduğu odaya geri döndüm ve ne olduğunu anlamadan kafesin kapısı açıldı ve Aerik'le birlikte tekrar içeri itildim.

"Ne oldu?" diye soruyor kocam.

"Kaçmaya çalıştı," diyor kaptan kanlı elini göstererek. "İnanır mısınız, bir an için onun için üzölmeye başlamıştım. Senin için biçilmiş kaftan, dostum."

"Danimarka Krallığı Prensi Aerik konuşuyor!" diye bağılıyor ve sesi daha önce hiç bu kadar zavallı çıkmamıştı. Bu zavallı adamda ne bulmuştum ben böyle?

Kaptan, "Aslında bana göre sen, yüzü çizme olan yarım bir kıçsın," diyerek kapıya doğru topuklarının üzerinde döndü.

Aerik bir öfke çılgılığı atıyor, sonra bana dönerken gözlerindeki öfke alevleniyor. "Yani, yaralanan o ve senin üzerinde bir iz yok mu? Nesin sen şimdi, fahişe mi? Onların casusu mu?"

Şimdi öfkeli, aklı başında değil ve yumruğunu vurmak için kaldırıyor
Be

n. Ama her şey çok hızlı geliyor.

Havayı yaran bir *çatırtı* ve dokuz kuyruklu bir kedi kırbacı bir anda ortaya çıkıyor, deri sarmallar parmaklıkların arasından uzanıyor ve Aerik'in bana dokunmasına fırsat vermeden ön koluna dolanıyor.

Yüzbaşı Battista kırbacı geri çeker ve Aerik'in kolu parmaklıklardan içeri doğru çekilir, yüzü ve vücudu kafese çarpar.

Korsan kırbacı bir kez daha savurarak Aerik'in kolunun korkunç bir açıyla bükülmesine neden olur. Aerik çılgılık atar ve Battista ona doğru yürürken Aerik'in kolunu daha da bükür.

"Prensese elini süremeyeceksin," diyor alçak ve kararlı bir sesle, kelimeler tehditle dolup taşıyor. "Koca olarak buna hakkın olduğunu düşündüğünü biliyorum ama artık hiçbir şey üzerinde hakkın yok, özellikle de onun üzerinde. O artık benim malım, tıpkı senin gibi ve eğer seni bir daha malımda bir iz bırakırken yakalarsam, taşaklarını kahvaltı niyetine yerim. Anladın mı?"

Aerik hâlâ acı içinde çılgılık atıyor, öyle ki sesimi yükseltmek zorunda kalıyorum. Kaptana "Dur," diyorum. "O anlıyor."

Korsan bana kaçamak bir bakış attı. "Bundan emin misin? Çünkü senin sözünle bundan çok daha kötüsünü yaparım."

Başımı salladım. Eğer elime fırsat geçerse benim de onun gibi yapabileceğimi ona söylememe gerek yok.

Yavaşça başını sallıyor, dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor. O biliyor. "Pekâlâ Prensese," diyor. Geri adım atıyor ve hızlı bir hareketle bileğindeki kırbacı çözerek parmaklıklara yığılan Aerik'i serbest bırakır. Acınası bir iniltiyle yere yığılır ve kaptan kırbacı tekrar duvara dayar. "Nasıl istersen öyle olsun."

Sonra kapıyı arkasından kapatarak gidiyor. Oda penceresiz ve geminin geri kalanından gelen ışık olmadan, Aerik ve ben tekrar karanlığa gömüldük, gemideki kalaslar o kadar hava geçirmez ki bir ışık zerresi bile içeri girmiyor.

"Siktir," diye küfrediyor Aerik ayaklarımın dibinden. "Sen de siktir git, seni orospu."

Beni yere yatırdığında bana yaptığı gibi yan tarafına tekme atmayı o kadar çok istiyorum ki. Ama yapmadım.

Onun yerine, onu tehdit ediyorum.

"Bana istediğin kadar küfredebilirsin," diyorum ona. "Ama bir daha bana elini sürersen, bileklerini keseceğimden emin olabilirsin."

"Oh, siktir git."

Buna bir şey demiyorum. Gerek de yok . Tehdit orada.

Bunun için Kaptan Ramsay Bones Battista'ya teşekkür etmekten nefret ediyorum.

* * *

Aerik sabahın geri kalanını acı içinde inleyerek geçiriyor. Onu duymamak için elimden geleni yapıyorum. Onu dinledikçe, onun için daha fazla üzülüyorum ve şu anda benim acıamamı zerre kadar hak eden biri değil.

Bir noktada mürettebattan biri, on yaşlarında genç ve tatlı görünümlü bir çocuk, sanki bir çift köpekmişiz gibi bize bir tas su ve parmaklıkların hemen dışına nazikçe yerleştirilmiş, kemirmemiz için birkaç parça peksimet vermeye geldi.

Aklım başımda olsaydı, genç delikanlıyla konuşmaya çalışır ve bizi serbest bırakması için onu ikna ederdim. Eğitimdeki bir korsan olduğu ve muhtemelen zorla hizmete sokulduğu için bunun pek işe yaramayacağından eminim ama denemeye değerdi.

Zaten sabahki çileden dolayı çok yorgundum ve tek kelime etmedim. Normalde çocuğa komut vermeye çalışacak olan Aerik de sessiz kaldı.

Çocuk gitti ve tekrar karanlığa gömüldük. Ancak o zaman avuç dolusu su içebildim, çünkü tas parmaklıklara sığmıyordu ve dünkü kahvaltıdan beri bir şey yemediğim için tadı cennet gibi gelen peksimet ekmeğinden bir parça yedim.

Karnım biraz tok olduğu için ara ara uyuyorum ve ancak gemi çığlıklarıyla dolduğunda uyanıyorum. Altımızdaki ambardan gelen çığlıklar, mürettebatımızın ve aşağıda tutulan hizmetçilerin çığlıkları. Tüyler ürpertici, doğal olmayan bir ses.

Çığlıklardan biri Daphne'ye ait.

BÖLÜM 7

Ramsay

"NE DIYORSUN EVLAT?" Merdivenlerden kış güverteye tırmanırken Henry'ye soruyorum, ben de yanımda dürbünümle bir bankın üzerinde oturuyorum.

Henry çuvalına uzanıyor ve bana bir elma fırlatıyor, ben de bakmadan yakalıyorum. "Hepsi bu kadar mı?" Elmanın kırmızı ama çürüklerle dolu yüzeyini inceleyerek soruyorum. "Daha iyi günler görmüş."

Çantayı karıştırmaya başladı ama ben onu hemen başından savdım. "Hayır, hayır. Elma iyi. Boğazı geçene kadar vakit geçirecek bir şey. Demek istediğim, mahkûmlar nasıl?"

"Hangileri? Ambardakiler çılgılık atıyor." "Bekleneceği üzere. Peki ya hücredeki çift?" Omuz silkiyor. "İyi görünüyorlar, sanırım."

"Seninle konuştular mı?"

Başını sallıyor. "Hayır. Adamın bana baktığını bile sanmıyorum. Bayan yaptı ama bir şey söylemedi, sadece izledi. Çok güzelmiş."

Kendimi gülümserken buluyorum. "Öyle, değil mi? Ve sadece bir hanımefendi değil, bir prenses."

"Belki de daha iyi kıyafetleri olmalı. Ve kovasını değiştirecek biri. İçerisi kokmaya başladı."

Burnumu kırıştırıyorum. Mahkumların nasıl kokabileceğini . Ambardakiler çok ama çok daha kötü kokacak. Sonunda sadece burnu çelikten olanlar aşağıya inip onlarla ilgilenebilecek. Seyir ticaretindeki diğer gemilerden farklıyız, çünkü temizlik Kardeşler'in temel dayanaklarından biridir ve mürettebatımız hijyen seviyelerini yüksek tutar, güvertede topladığımız yağmur suyu varillerinden düzenli olarak banyo yapar ve pruva direğindeki başlığı kullanır. Benim kendi küvetim ve kamaramın dışında bir tuvalet var, ancak Thane ve Cruz gibi yüksek rütbeli subayların da mahremiyet istediklerinde kullanmalarına izin veriyorum. Bir de Sam var, o da kadın olduğu için. Bizi kızdıracak şekilde sık sık orada oluyor. Bazen sadece bizden uzaklaşmak istediğini düşünüyorum ve bunun için onu suçlayamam.

"Bunu not edeceğim, Henry oğlum," diyorum ona. "Kovalarını değiştirecek birini bulacağız, belki de bayana yeni bir elbise alırız. Gemilerinden yağmaladığımız sandıkları gözden geçirdik mi?"

"Remi ve At şu anda bunu yapıyor."

"Güzel. Prensesin eşyalarını benim odama koymalarını söyle. Sonra da görev yerlerine dönmelerini söyle." Geçmekte olduğumuz karaya bakıyorum. "Açık okyanusa çıkana kadar silah adamlarımızın hazır olmasını istiyorum. Bu Matisse ve Sterling için de geçerli. Sonra Lothar'a kraliyet kovasını değiştirmesini söyle."

Henry başını sallar ve gitmek için döner.

"Ayrıca," diye sesleniyorum ve durup bana dönerek siparişimi bekliyor. "Sedge'e bir fincan kahve daha koydurup bana da bir fincan getirebilersen harika olur."

"İçinde rom var mı, efendim?"

"Bu akşama kadar olmaz." Başımın yan tarafına vuruyorum. "Zinde kalmam gerek."

Bana muzip bir gülümseme veriyor. "Sence sonunda kahve içebilir miyim? Şekerli ve sütlü?"

"Eğer hak ettiğinizi düşünüyorsanız," diyorum. "Belki bu gece birkaç kelime alıştırması yaparsın ve biz de onu ararız." O kadar içten başını sallıyor ki neredeyse güleceğim. Küçük adımlarında fazladan bir sıçrama ile merdivenlerden aşağıya doğru aceleyle iniyor. İçimden bir ses, aşçımız Sedge sıcak süt ağırlıklı bir kahve yapmadığı sürece delikanlının kahveyi sevmeyeceğini söylüyor. Hilla gibi Henry'nin de tatlılara olan düşkünlüğü sınır tanımıyor.

Henry henüz beş yaşındayken *Nightwind*'e geldi. Çin'deki Fragrant Harbor Köyü'nde saklandığımız sırada mürettebatımıza katılan Elizabeth adlı korsan kadının oğluydu. Bizi duymuş ve içinde bulunduğu Doğu Hindistan Ticaret Şirketi'ne ait İngiliz gemisini terk etmişti. Onları ailemize kattık, daha fazla Kan Kardeşi olmasından her zaman mutluluk duyduk ve Henry, Thane ve Sam'in oğlu Lucas ile çok iyi arkadaş oldu, sadece iki yaş büyükler.

Sonra *Nightwind*'de sık sık olduğu gibi trajedi baş gösterdi. Belki de oyunun doğası, seçtiğimiz bu hayat, şeytana hizmetimizin hayatlarımızı çok kısa kesebilmesidir. Fakat bir ticaret gemisini yağmaladığımız sırada subaylardan biri Elizabeth'i yakaladı ve kafasını keserek kopardı. Bu bizim gözümüzde bile vahşi bir şiddet eylemiydi.

Belki de öldürülmesi zor biri olarak bilinmemiz, subayın böyle korkunç önlemler almasına neden olmuştur.

İşe yaradı. Elizabeth öldü, başı bir ödül gibi dikti, sonra hepimiz subayın üzerine çullandık ve aynı şeyin ona da yapıldığından emin olduk. Henry geminin himayesi altına girdi ve ben bu çocuğa karşı bir sevgi beslemeye başladım. Birçok yönden bana Hilla'mı hatırlatıyor, tatlı ve düşünceli ama bir o kadar da yaramaz. Lucas ve diğer sayfalar olan on sekiz yaşındaki ikizler John ve Bart ile birlikte varlığı gemiye gençlik katıyor; Kardeşler yorulup kendi yollarına saplanabildikleri için buna çok ihtiyaç var.

Hatta elimden geldiğince Henry ve Lucas'ın okuma yazma becerilerine yardımcı olmaya çalışıyorum, kitaplığım haftada birkaç kez etüde dönüşüyor. Sam ve Thane geri kalan zamanlarda onlara matematik ve tarih gibi şeyler öğretiyorlar. Bir gemide büyümüş olmak eğitim almamak için mazeret olamaz.

Şeytandan bahset.

"Ramsay," diye sesleniyor Thane, merdivenlerden benim güverteme doğru çıkarken. Her zamanki gibi kardeşim kolları pazularına kadar kıvrılmış, göğsündeki kat kat kolyeleri göstermek için düğmeleri açık gömleğinden, geniş siyah kombinezon pantolonuna tamamen siyah giyinmişti. Başka bir erkekte olsa bu kıyafet ona yarım ve tıknaz bir görünüm verirdi ama ağabeyim ve ben omuzlarımıza yükseklik ve genişlik veren aynı genleri paylaşıyoruz. Thane'in her şeyin altından kalkabileceğini söyleyebilirim, özellikle de benimki gibi düzensiz ve omzuma düşen, genellikle siyah bir bantla arkaya toplanan saçlarının aksine, şapkasının altında düzgün ve kısa kesilmiş saçlarıyla.

Şapkamı çıkardım ve elmamı ısırdım. "Evet, levazım subayı?" Bana yüzbaşı diye hitap etmediğini hatırlatmak için söylüyorum.

Ben elmayı yerken kaşlarını çatıyor. "Tüm bu olanları göz önünde bulundurursak, son derece kibirli görünüyorsun."

"Elma yüzünden, kardeşim. Elma yiyen herkes yapacak daha iyi bir şeyi yokmuş gibi görünür." Bir an için onu gözlemliyorum, çenesinin duruşunu ve gözlerindeki şahin bakışını. "Arada bir ciddiyetsizlikle uğraşmayı hiç düşündün mü? Mizah anlayışına giden yolda sana yol gösterebilir."

Yanıt olarak hırçın bir ses çıkarır. "Senin önerdiğin gibi *şaklabanlık* yapsaydım, muhtemelen karaya otururduk." Boğazını temizler. "Bakın şimdi, elimizde bir sorun olabilir."

"Ne zaman yapmayacağız?"

"Ramsay," dedi sertçe. "Donanmanın bu sularda olabileceğine bir haber aldım."

Ayağa kalkıp küpeşteye doğru yürüdüm, yediğim elmayı denize attım ve gemilerden bir iz var mı diye etrafa bakındım. "Haber mi aldınız? Kimden?" Yelken altındayken haber ulaştırmanın tek bir yolu olsa da soruyorum. Yolcu güvercinlerini denedik ama geminin kedisi Skip onları çoğu zaman yedi.

"Kim olduğunu biliyorsun," diyor, ses tonunda bir gerginlik var.

"Kristal kürenden mi? Büyünün var olduğunu ne kadar çabuk kabul edersen, biz de o kadar çabuk ortaya çıkarız."

"Açıkça biliyorum, buraya bakın, önemli değil. Evet. Topu kullandım."

"Ve?"

"İleride bir tehlike olup olmadığını sordum ve işte o zaman donanma gemisini gördüm."

Bir an için bunu düşündüm. Top her zaman doğru değildir. Evet, size geleceği gösterebilir, ancak görüntüler genellikle pusludur ve onlara bağlı bir zaman ya da mekân yoktur. Thane bir donanma gemisi görmüş olabilir, ama geleceğimizde ne zaman karşılaşacağımızı bilmek daha zor.

Kristal kürenin kendisi, eşim Venla'nın ailemize ilk evlendiğinde ona verdiği bir hediyeydi. O bir cadıydı ve ağabeyimle ailemi kazanmanın zor olacağını biliyordu. Gerçekten de, onunla tanışmayı kabul etmeleri bile çok uzun zamanımı aldı. Cadılar ne ailemde ne de başka bir yerde pek sevilen varlıklar değildir.

Venla Thane'e büyük bir kristal küre verdi, yarı saydam bir kuvars olan bu küreyi kendi enerjinizle kullandığınızda mor ve pembenin opak bir tonuna dönüşüyordu. Venla Thane'e bunu istediği şeyi tezahür ettirmek için kullanabileceğini ya da ondan kendisine geleceği göstermesini isteyebileceğini söyledi.

İtiraf etmeliyim ki bunu ona ilk verdiği kiskanmıştım. Kulağa önemsiz geliyor ama ağabeyimin her şeyi almasına o kadar alışmıştım ki, onun topu kullanabilmesi ve benim kullanamam beni kızdırmıştı. Topu tutup aynı şeyleri istesem bile, bana hiçbir şey göstermezdi.

Venla bu durumdan şikayet ettiğimde bana güler ve bir cadıyla evlenmenin bana üstünlük söylerdi. Yelkenlerdeki rüzgâr da dâhil olmak üzere pek çok açıdan öyle oldu ama şimdi Thane Venla'ya ait bir şeye sahip ve ben değilim. Venla öleli uzun zaman oldu ve ben onunla uzlaştım.

Ama onun bir parçasına sahip olmak güzel olurdu. Hilla'ya sahiptim, kitaba sahiptim ama deniz cadısı bunların hepsini benden aldı.

"Ramsay?" Thane beni tekrar yola getirerek, "Ramsay," dedi.

"Gördüğünüz gemilerden herhangi birinin Smith'e ait olup olmadığını biliyor musunuz?" İsmi geçince sesim otomatik olarak alçalarak soruyorum. Aynı isim kardeşimin burun deliklerinin açılmasına ve duruşunun eskisinden daha da sertleşmesine neden oluyor.

Başını sallar. "Bilseydim sana söylerdim."

"O zaman hazırlıklı olmaktan başka çaremiz yok. Silahlı adamlara görev yerlerine gitmelerini söyledim bile, Matisse ve Sterling'e de."

Başını sallıyor ve şapkasını düzelterip etrafı tarıyor. Gökyüzü hâlâ biraz puslu, nem tenime yapışıyor ve karaya yaklaştıkça hava toprak ve çiçek kokuyor. Geminin her iki yanında, şekerli beyaz kumlu plajları palmye ağaçlarıyla dolu adalar var; deniz, kıyıya ulaşmadan önce masmavi ve turkuazın tonları arasında gidip geliyor. Burası tropik bir cennet, Thane ve benim büyüdüğümüz soğuk ve ıslak İskoç yaylalarından milyonlarca kilometre uzakta. Yine de Kaptan Ed Smith gibi geçmişimizden insanlar bizi buraya kadar takip edebiliyor. Dünyanın büyük, sonsuz ve keşfedilmemiş olduğunu söylerler ama bence çok ama çok küçük.

Thane, "Prensese el kaldıran olup olmadığını sorduğunuzu duydum," diyor.

"Bunu kimden duydun?"

Bana bilmiş bir bakış attı. Levazım subayının rolü sadece ikinci kaptanın önünde ikinci kaptan olmak değil, aynı zamanda mürettebatın her şey için başvurduğu kişi olmaktır. Thane'in kırıcılı kişiliği bir timsahı bile sevimli gösterebilecek olsa da, çalışkan ve düşünceli yapısı diğerlerini ona danışmaya davet ediyor. "Sam söyledi."

Sam ve diğer herkes, eminim.

"Aslında mürettebattan herhangi birinin ona dokunmasını beklemiyordum, tabii ki Sterling hariç. Onunla sadece bir oyun oynuyordum."

"Tam olarak hangi oyundu o?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak.

Bir süre bunu düşündüm. "Dürüst olmak gerekirse, emin değilim kardeşim. Beni zorluyor."

Geçerken gözlerim en yakın koyları tarıyor ama yine de kardeşimin bana odaklandığını hissedebiliyorum. "Onları rehin almak senin fikrindi dostum. Eğer bu kadın seni *zorlarsa* bundan iyi bir şey çıkmaz."

Başımı salladım. "Hayır, öyle değil. Onda farklı bir şeyler var ve bunun ne olduğunu bilmiyorum. Ve o çakal suratlı prens gibi bir götün yanında kalması..."

Thane kuru bir kahkaha attı. "Sanki sen gerçek bir beyefendisin de pis bir korsan değilsin."

"Kirli mi?" Alay ediyorum. Elimi uzattım. "Şu tırnakları görüyor musun? Altlarında tek bir kir zerresi bile yok. Biz şimdiye kadar tanıştığımız en temiz korsan grubuyuz."

"Evet. İnsanların gerçeği yayacak kadar uzun yaşamalarına izin versek belki de ün kazanırdık." Parmaklıklara yaslanıp başını öne eğiyor. Yüzüne ciddi bir ifade gelir ve gözlerinin etrafındaki çizgilerin derinleşmesine neden olur. "Biliyorsun, günün birinde bizim için bir hesaplaşma olacak. Yaptıklarımız için. Ne olduğumuz için. Bu hiç de hoş olmayacak."

Ona sertçe bakıyorum. "Hesaplaşma mı? Benimle zaten hesaplaşmadığını mı sanıyorsun? Onu kaybettiğimde bedelini çoktan ödediğimi düşünmüyor musun? Hâlâ bir kızım varken *iyiydim*."

"Sen hiçbir zaman iyi olmadın, Ramsay," dedi hışımla. "Ben de değildim. Geldiğimiz yere göre nasıl iyi olabilirdik ki?"

"O zaman hesaplaşma babanın günahları için," diye homurdanıyorum. "Ben hâlâ kendi payıma düşen bedeli ödediğimi düşünüyorum."

Her sabah uyanıp Hilla'nın gittiğini fark ettiğimde bunun bedelini ödüyorum.

"Bunu sonsuza dek yapamayız."

"Ama yapabiliriz," diyorum ona kararlılıkla, içimdeki bu batma hissinden kaçmaya çalışarak, sanki tuğlalarla bağlanmışım gibi. "Bunu sonsuza dek yapabiliriz. Bizim için başka bir hayat yok, Thane. Nasıl olabilir ki? En güvende olduğumuz yer burası, birlikte. Eski ya da yeni dünyaya ait değiliz, bu yüzden kendimize ait bir dünya yaratmalıyız. Burası bizim evimiz."

Dudağını kemirirken başını iki yana sallıyor. "Burası çocuk yetiştirmek için uygun bir yer değil."

"Çocuğunuzu yetiştirebileceğiniz tek yer orası. Bu yüzden babamız bizimle birlikte yaptı."

"Ve bizi bu hale getirdi. Katillere. İçine-"

"Hayatta kalmak için ne yapmaları gerekiyorsa onu yapan talihli adamlara," diye sözünü kesiyorum. "Seçtiğimiz bu hayat, bu gemi, bu mürettebat, bir gün daha yaşamak için elimizden geleni yapıyoruz. Belki de anlamsız cinayetlerin çok ileri gittiğini ve kana susamışlığımın beni ele geçirdiğini kabul ediyorum ama belki de böyle olmak zorunda değil. Belki de gerçek bir katil olmadan önce dizginlenmem gerekiyordur."

deli adam. Ama bu, gerçekte olduğumuz kişi olmamızı sağlayan tek hayat, tek yol. Toplumun bizi yok edeceği karada bir yaşam için tüm bunlardan vazgeçmeyeceğim, bir milyon yıl geçse bile."

Elini yüzünde gezdirerek derin bir iç çekti. "Heyecan verici bir konuşma ama hepsini daha önce duydum. Bunu mürettebat üzerinde kullanmayı hatırlamanın zamanı geldi. Bir amaçları olmayalı uzun zaman oldu. Onlara bir amaç vermelisin Ramsay, yoksa bir isyan çıkacak ve ben onlar için bunu durduracak kadar önemli olduğumu sanmıyorum."

İsyan kelimesi insanın karnına tekme gibi iniyor. "Kim isyandan bahsediyor?

Sterling?"

Babam öldürüldüğünde *Nightwind*'in kontrolünü ele geçirmemden sonra ikinci kaptanlıktan topçuluğa indirildiğinden beri Sterling bu kelimeyi dilinden düşürmüyordu. O kaptan olmak istiyordu, ben değil. Söylemem yeterli, kontrolü ele geçirme girişimi iyi gitmedi. Ona güvenmiyorum ve bu başka bir gemi, ben de başka bir korsan olsaydım, gitmiş olurdu. Ama Sterling Kardeşler'in bir parçası ve şimdilik kalıyor.

"Bildiğim kadarıyla değil. Belirli biri de değil. Sadece bir his."

"Topun sana bunu gösterdi mi?"

Sırıtmayı başarıyor. "Taşaklarım bana çok şey gösteriyor."

Buna gülüyorum, mizah anlayışının olgunlaşmamış olabileceğini ama en azından mevcut olduğunu belirtmek üzereydim ki Drakos aniden yukarıdaki karga yuvasından bağıyor.

"Donanma gemisi! Üç yüz metre iskele tarafında!"

BÖLÜM 8

Maren

EĞER TERBİYELİ BİR BAYAN OLSAYDIM, Aerik ve bana kafesteki hayvanlarmışız gibi davranılmasına muhtemelen hakaret ederdim ama karanlık tehditkâr bakışları ve sakın hareketleriyle sessiz korsan çöp kovamızı toplayıp yerine temiz bir kova koymaya geldiğinde minnettar olmaktan başka bir şey yapamadım. Berbat kokmaya başlamıştı ve her türlü alçakgönüllülük duygusu uzun zaman önce kaybolmuştu.

Ancak Aerik, çıkık koluna rağmen, Aerik'in yanağına bir bıçak saplayarak anında tepki veren korsanı kışkırtmaya karar verdi. Neyse ki sadece bir çizik bıraktı ama korsan bundan biraz fazla zevk almış görünüyordu.

Aerik, yanağındaki kanı silerken ve korsan odadan çıkarken nefesinin altından "Piç kurusu," diyor. Bu kez kapıyı kapatmıyor ve bize görebilmemiz için biraz ışık bırakıyor.

Belki de bu kadar aptalca bir gururla dolu bu kadar hırpalanmazdın, diye düşünüyorum kendi kendime ve bu konuda sessiz kalıyorum. Kaptanın bana elini sürerse onu daha fazla zarar vermekle tehdit ettiğini biliyorum ama Aerik hatalarından ders almıyor gibi görüldüğü için riske girmiyorum.

Kapı açıkken, az önce bizimle birlikte odada bulunan korsanın güvertede başka bir yere gittiğini ve "silahlı adamlar" olarak hitap ettiği diğer korsanlarla konuşmaya başladığını duyuyoruz. Durum ortaya çıkarsa hazır olmakla ilgili bir şeyler.

Birden gemi güvertenin üstünden gelen bağırışlarla patlıyor, ambarda ara sıra duyduğumuz çığlıklardan çok farklı. Bu seferki panik kokuyor ve bir an için umutlanıyorum. Panikliyorsa, başka bir gemi tespit edilmiş demektir, bir düşman ve şansımız varsa bir tür otorite. İster bizi kurtarmak için gönderilmiş olsunlar, ister korsanları alaşağı etmek için, özgürlüğümüz birkaç dakika uzakta olabilir.

Aerik bana bakıyor, parmaklarını yanağına bastırmış. "Bunun ne olduğunu düşünüyorsun?" diye soruyor. "Saldırı altında mıyız?"

"Bu bizim kurtarıcımız olabilir."

Bir an için gözlerindeki öfke kayboluyor ve onun yerine umutla doluyor ve on yıl önce aşık olduğum çocuğa çok benziyor. O zamanlar daha yumuşaktı. Hâlâ bir aptal, küstah ve bencil ama onu gerçekten sevdim ve onun da beni sevdiğini biliyorum. Sadece Edonia insan sevgisinin ne kadar çok kılığa girebileceğinden ve yıllar içinde değişerek bozuk süt gibi ekşiyip bozulabileceğinden hiç bahsetmedi.

BANG!

Önce top ateşini duyuyorum, sesi çok uzaklardan ve boğuk geliyor, diğer gemiden geliyor ve çarpışmaya hazırlanmak için parmaklıklara tutunuyorum.

Gürültülü bir ÇATIRTI duyulur ve gemi sallanır; Aerik dizlerinin üzerine düşerken sıkıca tutunurum, üst kattaki kargaşa artar ve kaptanın bağırdığını duyarım, "Bordadayız! Ateş edin!"

Geminin içinde toplar patlıyor. Top güvertesinde olmalıyız çünkü sesler hemen yanımızda oluyormuş gibi geliyor; toplar geri dönerken geminin titrediğini, barut kokusunu ve ateşi, ardından da topçuların manik kahkahalarını hissedebiliyorum.

BOOM!

Bir başka yüksek sesli atış, bu seferki daha yakından geliyor ve bu sefer isabet ettiğinde *Nightwind*'e biraz hasar vermiş gibi hissediyorum, gemi şiddetle devriliyor ve Aerik'in yanında yere savruluyorum. Aşağıdan çığlıklar geliyor, daha önce duyduklarımızdan pek farklı değil ama bunun vurduğumuz için olduğunu biliyorum. Ve eğer su hattına, ambarın olduğu yere yakın bir yerden vurulduysa, şimdi batma ihtimalimiz var.

Tam bunu Aerik'e söylemek üzereydim ki Daphne'nin çığlığının giderek bize yaklaştığını duyuyorum, ardından ayak sesleri ve diğerlerinin çığlıkları geliyor.

"Daphne!" Kargaşanın arasında beni duyabileceğini umarak bağıryorum. "Prenses!" diye bağıryor güvertede bir yerden.

"Mahkûmlar kaçıyor!" Silahlı adamlardan birinin haykırdığını duyuyorum. "Bırakın kaçsınlar," diye homurdanıyor bir diğeri.

"Evlat, namluyu temizle ve doldur!"

Daphne aniden kapıda belirir. Arkasından gelen ışıkla her zamanki gibi aynı görünüyor, silueti tanıdık.

Sonra tökezleyerek içeri girdi ve ben dehşet içinde soluk soluğa kaldım.

Her tarafı kan içindeydi. "Yaralanmışsın!" Haykırdım, kalbim en uzun zamandır gördüğüm

Arkadaşı böyle bir kargaşa içinde. Saçları keçeleşmiş, bilekleri bandajlı, sanki tüm yaşadıkları onu intihara teşebbüs etmeye itmiş gibi.

"Canavarlar!" diye haykırıyor, sesi çiğ ve hücrenin parmaklıklarını tutuyor, gözleri kesinlikle deli gibi bakıyor. "Onlar canavar, hepsi

Onlar. Bu gemiden inmелisiniz Prenses, inmелisiniz! Bize yaptıklarını size de yapacaklar!"

Aerik ona "Sakin ol," diyor. "Ne oldu? Batıyor muyuz?"

Kim olduğunu bilmiyormuş gibi ona sadece göz kırpmıyor. "Bu normal bir gemi değil. Bu normal bir gemi değil. Cehennemın derinliklerinde inşa edilmiş olsa bile batamaz!"

Sözleri midemi dehşete düşürüyor.

"Kendine gel kadın," diye çıkışıyor Aerik, "ve bizi buradan çıkar!"

Bir şey söylemek için ağzını açtığında aniden bir patlama daha oldu, o kadar gürültülü ve sağır edici ki sanki beynimin içinden geliyor ve kulak zarımı patlatıyor. Tahtaların kırılma ve metallerin bükülme sesleri arasında hücrenin diğer tarafına doğru geriye doğru fırlatılıyorum ve bir yığın halinde yere yığılmadan önce başımın arkasını parmaklıklara çarpıyorum.

Her şey kararıyor ve kulaklarım çınlıyor, bunun ötesindeki dünya boğuk. Kafamın içinde kalp atışlarımı duyabiliyorum, bu da bana en azından hala hayatta olduğumu söylüyor. Gözlerimi zorla açıyorum ama görüşüm biraz bulanık, kafam pamuk toplarıyla doluymuş gibi hissediyorum.

Az önce ne oldu?

Öksürüp kendimi dirseklerimin üzerine itiyorum ve etrafıma bakıyorum. Aerik yanımda yerde inliyor, ancak daha önce olduğundan daha yaralı görünmüyor. Top mermisi hücrenin köşesini yıkacak kadar sert geldi ve parmaklıklardan ikisini yıktı, tam da Daphne'yle konuştuğum yerin önüne ve...

Aman Tanrım, hayır.

Daphne!

Yerde hareketsiz yatıyor, yüzü koyun, etrafında kan birikiyor.

"Daphne?" Sesim titreyerek usulca

söylüyorum. O iyi. İyi olacak.

İyi olmak *zorunda*.

"Daphne?" Şimdi daha yüksek sesle söylüyorum, cevap vermeyeceğinden o kadar korkuyorum ki

Be

n. *Lütfen tanrılar, ölmesine izin vermeyin. Lütfen, lütfen, lütfen.*

Tahta kıymıkları ve metal parçalarının üzerinden sürünerek geçmeyi başardım.

top atışıyla yok edilen ve yeni açılan boşluğa ulaşan

Parmaklıkların arasından kendimi ona doğru sürüklüyorum. Parmaklıkların arasından geçtikten sonra ellerimi omuzlarına koyuyorum ve onu ters çeviriyorum.

Ve çığlık atıyorum.

Büyük bir metal parçası göğsüne saplanmış, kan akıyor. Gözleri yuvalarından fırlamış, ağzı açık.

Ölmüş olamaz. Bu benim kesinliğim olamaz.

"Daphne?" Sesim zayıf, fısıltı gibi. Yüzünün yan tarafına hafifçe dokunuyorum. "Lütfen uyan. Lütfen."

Ama kıpırdamıyor.

Belki şarapnel parçasını çıkarırsam.

Ellerimi göğsünde, metalin üzerinde gezdiriyorum ama çıkaramıyorum. Çok sıkıştı ve tırnaklarım son birkaç gün yüzünden kırıldı ve kısaldı. Bir Syren olarak sahip olduğum pençelere sahip olsaydım, onu çekip çıkarabilirdim. Belki kanamayı durdurmak için elbisemi kullanabilirim?

"Ne yapıyorsun sen?" Aerik diyor ve omzumun üzerinden bakınca onun hücreden kurtulduğunu ve başının yan tarafından kan akarken dikildiğini görüyorum. "O öldü. Özgürüz."

Başımı iki yana sallayıp tekrar ona bakıyorum. Dolgun yanaklarında her zaman var olan pembe kızarıklık şimdiden kayboluyor.

gidiyor.

Belki de ben ona dokunmadan önce gitmişti.

Daha önce hiç kimsenin öldüğünü gördüğümü sanmıyorum. Annem bize yememiz için eve denizci getirdiğinde bile, Limonos'un derinliklerine ulaşmadan çok önce ölmüşlerdi.

Ama Daphne... O benim için bir arkadaş değilse bile bir anne gibiydi. Son on yılda sahip olduğum tek arkadaş.

Onu kaybedemem. Onu kaybedersem, hayatımda sahip olduğum tek iyi şeyi kaybederim ve bunu ona hiç söylemediğim için kendime lanet ediyorum. Ona hakkımdaki gerçeği söylemediğim için kendime lanet ediyorum. Belki bir zamanlar Syren olduğuma inanırdı, belki de inanmazdı ama sırrımı bilen, güvendiğim birinin olması güzel olurdu.

Şimdi gerçekten yalnızım.

"Onu bırakamam, Aerik," diyorum, gözyaşlarım gözlerimin altında yanmaya başlıyor. "Yapamam."

"O zaman kendi başınasın," diyor ve sendeleyerek odadan çıkıp geminin geri kalanına giriyor.

Etrafımda bir kaos olduğunun farkındayım. Güvertenin üstünden ve altından çığlıklar geliyor, bağırışlar ve daha fazla silah sesi, şimdi tüfekler ve geminin tepesindeki silahlar ve bu kattaki toplar tekrar tekrar patlıyor. Duman var, yanık ve katran kokusu var ve gemi o kadar şiddetli sallanmayı bırakmış olsa da, topların her patlayışında hala titriyor.

Ve yine de dünyam tek bir şeye indirgenmiş durumda: bekleyen kadını. Öldü.

Aerik gitmiş olabilir ama onu bu şekilde bırakmak çok yanlış geliyor. şu anda ölümün ne anlama geldiğini bilmiyorum. Nasıl olup da öylece yok olduğunu anlamıyorum.

Ama hareket etmiyor. Nefes almıyor.

Durdu.

Ve eğer Aerik kaçmayı başarır ve ben kaçamazsam, sonsuza dek pişman olacağım. Daphne en azından denememi isterdi.

Bu konuda bir şeyler yapmam zaman alıyor. Hareket edemiyor gibiyim. Dakikalar geçiyor ve ben nefesimi tutup gözlerini açmasını ve hayata dönmesini umuyorum, dua ediyorum, diliyorum. Ya uzaklaşırsam ve sonra kendine gelirse? Ya onu kurtarabilirdim ama yapmadıysam? Onu bu şekilde nasıl bırakabilirim?

Ama geri gelmiyor.

Ben de Limonos'ta adet olduğu üzere eğilip ağzını kapattım ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım ve gözlerimden yaşlar süzülerek dengesiz bir şekilde ayağa kalktım. Syren'ler öpücükleriyle insanları gençleştirme yeteneğine sahiptir ve bunu yapan birini hiç tanımamış olsam da, yaşlılar bir öpücüğün boğulmuş bir denizciyi bile hayata döndürebileceğini söyledi.

Ama Daphne hala ölü.

Ve kaçmak zorunda kaldım. şimdiye kadar çok zaman kaybettiğimi söyleyebilirdim ama Daphne'yle geçirdiğim bu son anların hiçbirini kayıp olarak adlandıramazdım.

Dönüp odadan dışarı çıkıyorum, topları gizleyen dumanın içinde tökezliyorum. Top güvertesi artık boş görünüyor, topların ateşi tamamen kesilmiş. Merdivenlere ve ardından ikinci kata doğru yol alıyorum, bir çıkış penceresi arıyorum, aniden biri bana yaklaşıyor, eller dirseklerini sertçe tutuyor.

"Nereye gittiğini sanıyorsun, sürtük?" Uzun kel kafalı bir adam beni tuttu. Ayı gibi yapıydı ve nefesi bira kokuyordu.

pennies. "Küçük bir kavga sırasında kaçabileceğini düşündün, öyle mi?"

"Bırak beni!" Ona homurdanıyorum ve elinden kurtulmaya çalışıyorum ama

işe yaramaz. Tırnakları keskin ve derimi delecek kadar sert. Dişlerimi sıkıyorum.

"Hayır, bunu yapmayacağım. Hadi biraz , olur mu?"

"Sterling!" diye bağılıyor yukarıdan biri. "Yerini terk etme!"

"Rüzgâr yelkenlerde!" Sterling geri bağıır. "Geminin çok geçmeden gölgemizde kalacağını göremiyor musun?"

Sonra beni merdivenlerden üst güverteye çıkarıyor ve aşağıda geçirdiğim onca zamandan sonra güneş o kadar parlak ki zar zor görebiliyorum. Onlar alışana kadar güvertede kan döküldüğünü ve kargaşa çıktığını görmeyi umuyorum.

yerine tamamen farklı bir sahne var.

Düşman gemisi kış tarafın çok gerisinde görünüyor, o kadar uzaktalar ki hangi bayrağı taşıdıklarını bile anlayamıyorum. Geri çekilmiyorlar, bunun yerine *Nightwind*'in hızı birkaç knot arttı ve onları bırakıyoruz, bu da kalbimin zaten olduğundan daha da fazla batmasına neden oluyor.

Ve *Nightwind*'in tüm mürettebatı tamamen hareketsiz kaldı.

Hepsi Aerik'e odaklanmış durumda; Aerik kolunu bize su ve ekmek getiren genç çocuğa dolamış, şakağına bir marlinespike tutuyor. Hasarlı kolunu maskeleyen coşku nedeniyle eli titriyor ama yine de çocuğu bir anda öldürebilecekmiş gibi görünüyor.

"Bana geminin teknesini ver," diye alay ediyor Aerik. "Yoksa bu çiviye bu küçük çocuğun beynine saplarım."

Bakışlarım kaptana yöneliyor. İlk kez tamamen endişeli görünüyor, kara kaşları çatık, çenesi gergin ve gözlerinde belli belirsiz bir ıstırap duygusu var. Acaba bu kaptanın oğlu mu?

Aerik'e asla fazla itibar etmesem de -benimle uğraştığı zamanlar hariç, genellikle ısırmaktan çok havlar- şu anda kesinlikle dengesiz ve öngörülemez görünüyor. Tehdidini yerine getirirse hiç şaşırmam.

"Dedim ki, bana geminin teknesini verin ve güvenliğini bulmama izin verin, yoksa bu çocuk ölür. Anladınız mı?"

"Çocuk öldüyse, karın da ölmüştür," diye homurdanıyor Sterling, nefesi kulağımda hırıltılı ve ıslak.

"Onu yanımda götürmeyi planlamıyordum ," diye tersliyor Aerik. Tekrar kaptana bakar. "Anlaştık mı?"

Şimdi tüm gözler kaptanın üzerinde.

"Ben anlaşma yapmam," diyor kaptan ciddiyle, gözleri dikkatle küçük çocuğa odaklanmış, sanki ona bir mesaj veriyormuş gibi. "Ve siz de bu gemiden ayrılmıyorsunuz Prens Aerik."

Aerik'in gözleri önce şaşkınlıktan, sonra da öfkeden büyüyor ve küçük çocuğu öldürmek üzere olmasından korkuyorum. Ve ondan sonra, Sterling beni öldürebilir. Prens gittiyse ben ne işe yararım? Onun hayatta kalması benim hayatta kalmam demek.

Gözlerim Aerik'in paslanmış çiviye sıkıca kavrayışına takılıyor ve çocuğu bıçaklamak için hamle yapıyor ve ben elimde olmadan "Hayır! Aerik, dur!" diye bağıyorum.

Ama kelimeler ağızımdan daha yeni çıkmıştı ki, ufak tefek bir adam Aerik'in arkasından yarı maymun gibi sıçradı ve onu yukarıdan yakaladı. Aerik yere düşüyor ve çocuk adamın elinden kurtulmayı başararak kaptanın yanına koşuyor, kaptan da çocuğu arkasından sürüklüyor.

Aerik hâlâ çiviye elinde tutarak adamla boğuşur ve bir şekilde çiviye adamın kafasının yan tarafına saplayacak kadar uzun bir süre için avantaj elde etmeyi başarır.

Sterling "Bu acıtıyor" derken ben nefes nefese kalıyorum ama mürettebattaki hiç kimse arkadaşlarının şakağından bir çivi çıkmış olmasından rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Bunun yerine, mürettebattan iki kişi az önce yaptığı şey karşısında şok olmuş gibi görünen Aerik'e doğru yürümeye başlıyor.

Az önce bıçakladığı adam aniden uzanıp çiviye kafasından çıkarıp güverteye fırlattığında daha da şok olmuş görünüyor. Kafasından sadece ince bir damla kan akar ve adam sendeleyerek ayağa kalkıp Aerik'e bakar.

"Beni öldürmek istiyorsan, bundan daha fazlasını yapman gerekecek."

BÖLÜM 9

Ramsay

DRAKOS, bir avucunu şakağına bastırarak küpeşteye doğru yürürken marlinespike'ı tekmeleyerek uzaklaştırır. Zavallı amcık, biliyorum acı çekiyor olmalı. Teşekkür etmek için ona daha sonra fazladan tayın vermem gerekecek. Tüm mürettebat güçlü olsa da, hiç kimse Drakos'un sahip olduğu çevikliğe sahip değil, direktten direğe atlıyor, ince ip üzerinde dengede duruyor, havada lanet olası bir akrobat gibi kıvrılıyor ve yuvarlanıyor. Göğüs göğüse çarpışmalarda çok zorlu bir varlıktır ve bunu yüzünde bir gülümsemeyle yapar.

Ama şimdi Yunanlı gülmüyor. Bu yaranın iyileşmesi normalden daha uzun sürebilir. İyileşmesi için biraz oyun dışında kalması en iyisi.

"Onunla ne yapmalıyız Kaptan?" Horse zor durumdaki prensi tutarken soruyor, Matisse de diğer yanında. "Hücreyi gördüm, kurşunlardan çok hırpalanmış."

Lothar'a başımı salladım. "Hücre üzerinde ne gibi kaynaklar yapabileceğine ve aşağıda hâlâ hayatta olan biri varsa ambara takviye gerekip gerekmediğine bak. Geminin de mermilerden dolayı gövdesinde bazı onarımlara ihtiyacı olabilir." At ve Matisse'e bakıyorum. "Bu arada onu zincire vurun. En azından bu onu tek bir noktada tutacaktır."

"Zincirler!" diye haykırıyor prens ve o kadar öfkeli görünüyor ki kontrolümü kaybettiğimi hissediyorum. Zincirlerle başa çıkamıyor ve yine de Henry'yi gözlerimin önünde öldürmeye mi hazırlanıyor?

Rüzgâr gibi hareket ediyorum ve bir saniye içinde prensin yanındayım, onu kış güvertenin yükselişine doğru itiyorum, tabancamı çekmiş ve çenesine dayamış durumdayım.

"Seni daha kaç kez incitmem gerektiğini bilmiyorum Prens," diye neredeyse hırlıyorum ona. "Ama bu benim zamanımı yemeye başladı. Yine de Henry'yi bir daha tehdit edersen, sikini keser ve sana kaşıkla yediririm."

"Bu iyiydi Kaptan," diye kıkırdar At.

Tabancayı çıkarıp kılıfıma geri koyuyorum ve ağlayan prensi için onlara başımla işaret ediyorum. Öyle yapıyorlar, Matisse kötü kolunu büküyor

Daha da ileri giderek güverteden aşağıya doğru ulumasına neden oldu.

Güzel. Prens elime geçeli daha birkaç gün oldu ama şimdiden başıma bela olmaya başladı. Eğer onun için ağırlığımız kadar altın alamazsak, o kraliyet piçine çok uzun bir süre işkence etmeyi planlıyorum. Sonunda bunu yapabilirim zaten. Her zaman sabırlı olmayı sevmem.

Şimdi prensese odaklanmak için dönüyorum. Sterling'in avucunun içinde ve bunu görmek göğsümün birazcık sıkışmasına neden oluyor. Aslında korkmuş görünmüyor, sadece önünde gelişen sahneyi izliyor, mavi gözleri her şeyi içine alıyor, ama o toz beyinli maymunun elleri onun üzerindeyken, kaburgalarımın arasında bir sızı hissediyorum ve bu konuda ne yapacağımdan emin değilim.

"Ve sen," diyorum yavaşça ona doğru ilerleyerek. "Seninle ne yapacağıma karar vermeliyim, sevgilim. İki zincir setine ihtiyacımız olmayacağını düşünmek benim öngörü eksikliğim."

"Onu ambara götürelim derim," diye homurdandı Sterling. "Onu diğerlerinin yanına koyun. Prens için değersizse ve yaşaması ya da ölmesi umurunda değilse, o zaman bize başka şekillerde hizmet etmesine izin verin."

Sterling'in ruhunun boşluğuna bakıyorum. Onun *sağlaması* konusunda ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. "Onu hiçbir yere götürmüyorsun. Onu bana teslim ediyorsun." Kollarını kıpırdatıyor ve ben de başımı eğiyorum. "Çok ciddiym keltoş."

Dudakları aralanıyor ve dişlerini bir hayvan gibi bana gösteriyor. Mürettebatın geri kalanının ne yapacağımı görmek için dikkatle izlediğini biliyorum. İsyanını o zaman mı ilan edecek? İçlerinden biri onu takip edecek mi?

"Geminin ilk kuralı, kaptanın malın en iyisini almasıdır," diye devam ediyorum ve prensesi işaret ediyorum.

"Aslında kural, tüm hazinenin eşit olarak dağıtılmasıdır," dediğini duyuyorum Thane'in arkamdan ve bunun için onu tekmeleyebilirim. "Kaptan ilk seçimi yaptıktan *sonra*," diye hatırlatıyorum onlara. "Ve ben zaten onu için seçtim. Ambardaki haşaratla mutlu ol, Sterling. Bu Bir tanesinin üzerinde benim adım yazıyor."

Sterling . "Üzerinde senin adını göremiyorum."

Ne demek istediğini anladım. O mecazi konuşmuyor ve artık ben de konuşmuyorum.

"Yapacaksın," diyorum ona. Lothar'a bakıyorum. "Kaynağa başlamadan önce demiri hazırlasan iyi olur." Cruz'a dönüyorum. "Halat lütfen."

Prens Sterling'in elleri altında kaskatı kesilirken bana bir makara ip fırlatıyor.

"Demir mi?" diye soruyor, korku nihayet onu yeniden buluyor.

Ben sabırsızca onu bana vermesini işaret ederken Sterling kaşlarını çatıyor. "Sözlerimi unutma," diyorum ona. "*Onu* işaretliyorum."

Bana hırlıyor, boncuk gözleri küçümsemeyle parlıyor ve bir süre bekledikten sonra onu kollarıma düşene kadar bana doğru itiyor.

"Merhaba aşkım," diye mırıldanıyorum ona bakarken. "Seni bir kez daha kurtarıyorum."

Onu sıkıca tutup merdivenlere ve aşağıdaki ana güverteye indiriyorum.

"Bu beni nasıl kurtarıyor?" diye adeta hırlıyor, ellerimin altında kıvranıyor.

"İnan bana sevgilim, ben daha iyi bir seçeneğim," diyorum ona. "Ve burada seni kurtaracak başka kimse yok. Sevgili prensin kesinlikle kurtarmayacak."

"Bize saldıran gemi, benim için geliyordu."

"Donanma mı? Belki öyleydiler, belki de değillerdi. Onları çok geride bıraktığımıza göre artık bir önemi yok. Gemilerinin yakında batırılması gerekecek ve bizim gemimiz bize gösterdikleri o zayıf gösteriden çok daha fazlasını kaldırabilir."

Onu odama doğru çekerken ayağını bileklerimin arasına soktu ve neredeyse tökezliyordum, tutuşum sadece bir anlığına gevşedi, sadece kendini tuttuğum yerden çekmesine yetecek kadar.

Onun koşarak uzaklaştığını görmek içimde bir içgüdü uyandırıyor ve kovalamacayı her zaman sevdiğim için kendi kendime gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Onu yakaladığımda merdivenlerin dibindeydi. Bir çığlık atarak merdivenlere düşüyor ve ben onu ters çeviriyorum, böylece sırt üstü yatıyor.

"Sen bir canavarsın!" diyor, bana karşı mücadele ediyor, ama kollarını hızla başının üzerine çekiyorum ve zaten belime bağladığım iple sabitliyorum. Artık çok dikkatli olamam.

"Bir canavar mı?" Bir santim bile kıpırdayamayana kadar bedenimi onunkine bastırarak tekrarlıyorum. "Bana daha fazlasını anlat, sevgilim. Her zaman bir iltifattan hoşlanırım."

Gözleri öfkeyle parlıyor, bir an için ışıldayan bir deniz mavisine dönüşüyor. Yakından bakınca büyüleyici görünüyor; teninin sütümsü kalitesi, narin burnundaki çiller, kalın siyah kirpiklerinin çerçevelediği ışıltılı gözleri, hiçbir şeyi saklamayan gözleri. Yemin ederim sadece gözlerine bakarak onu bir kitap gibi okuyabilirim. Ve şu anda tek istediği beni öldürmek.

Bir kadının beni öldürmek istemesinin nedenini bilmiyorum ama yemin ederim hiçbir şey beni daha fazla zorlayamaz.

"Daphne'ye ne yaptığını gördüm! O öldü!"

Bir an gözleri doluyor ve neredeyse onun için üzüleceğim.

"Onu ben öldürmedim," diyorum sakince. İstirabı dışa doğru yayılıyor, bizi sarıyor.

"Canavar olduğunuzu söyledi! Kesilmeyi bekleyen sığırlara benziyordu."

"Yine de onun ölümüyle hiçbir ilgim yok." "Ama olurdu, değil mi?"

Buna bir şey demiyorum. Ayağa kalkıp onu ayağa kaldırdım ve kamarama doğru sürükledim, elleri önden bağlıydı. "Hizmetçinizi kaybettiğiniz için çok üzgünüm Prenses. Üst sınıflar arasındaki bağların bu kadar güçlü olabileceğini hiç düşünmemiştim."

"Çünkü hiçbir şey bilmiyorsun!"

"Evet, babam da böyle derdi," diye kabul ediyorum ve onu odama götürüp kapıyı arkamızdan tekmeleyerek kapatıyorum.

Bir kaçış yolu bulmak için çılgınca etrafına bakınıyor, bakışları önce pencerelere, sonra silahlara gidiyor ama bu sefer fazla uzaklaşmıyor.

"Kaçsan bile senin için umut olmadığının farkındasın," diyorum onu köşedeki kafese doğru çekerken. "Bu gemi saldırganları geride bırakmak için hızla ilerliyor. Yakında karayı göremeyeceksin. Yüzecek hiçbir yer yok, genç kız."

Topuklarını dikiyor, yerinde kalmaya çalışıyor ama faydası yok. Onu zorla kafese sokuyorum ve daha bir şey deneyemeden ellerini ve ayaklarını daha fazla iple parmaklıklara bağlıyorum.

"Beni bir kafese mi bağlıyorsun?" diye haykırıyor, bağları çekiştirerek.

"Bunun bir anlamı var," diye . "Bu şekilde durmak isteyeceksin. mümkün olduğunca hareketsiz."

Başını çevirip bana bakıyor, vahşi gözlerle. Sert nefes alıyor, göğsü parmaklıklara çarpıyor. "Bana tecavüz etmenin beni kurtarmak olduğunu mu sanıyorsun? Sırf diğer adam değil de sen yaptın diye mi?"

Gülümsememi bastırıyorum ve arkasından dolanıyorum. Kafese yaslanana kadar kendimi onun arkasına bastırıyorum, sikim çoktan kışına dayanmış durumda, omuzlarına dökülmüş siyah saçlarını tarıyorum ve ağzım kulağına gelene kadar eğiliyorum. "Sanki *büyüleyici* diyorsun

Bu kötü bir şey," diye fısıldıyorum, sesim kalın. "Anlaşılan daha önce hiç doğru dürüst ırzına geçilmemiş."

Sonra geri çekiliyorum. "Ne yazık ki, senin ırzına geçmeyi düşünmeden önce sıcak bir banyoya ve bir kalıp sabunla biraz zamana ihtiyacın var. Berbat kokuyorsun Prens." "

Ağzından çıkan şok nefesi beni kıkırdatıyor.

Bir bayana koktuğunu söylemek kadar onu aşağılayan başka bir şey yoktur.

"O zaman ne yapıyorsun?" diye soruyor ve ben eğilip kirli, yırtık pırtık elbisesinin eteklerini toplayarak belinde toplanana kadar yukarı çekiyorum. Tekrar soluk soluğa kalıyor, bacakları artık tamamen açıkta.

"Seni benim olarak işaretliyorum," dedim ona. Sonra Lothar'a sesleniyorum. "Lothar, ben hazırım!"

"Hayır, hayır," diye söze başladı.

"Sana artık benim malım olduğunu söyledim. Bu kelimenin benim için hiçbir şey ifade etmediğini mi sanıyorsun? Güvende olmak istiyorsan sana sahip çıkmalıyım."

"Güvende mi?!" diye haykırıyor.

"Evet, bizim dünyamızı pek anlamayabilirsin ama bir şey senin olduğunda sadece sana aittir. Bu gibi durumlar için özel bir markam var."

Lothar elinde demir bir çubukla odada beliriyor. Ucunda benim markam var, tam olarak kızgın değil ama iş görür.

"Teşekkür ederim," diyorum ona. "Buraya gelip elbisesini tutabilir misin?"

"Hayır, lütfen," diye yalvarıyor prenses, bağları tekrar çekiştiriyor ama nafiye. Bunu neden yaptığımı anlamıyor ve bu benim için sorun değil. Bu sadece sahip olma meselesi değil, onun iyiliği için.

Lothar'ın her zamanki vurdumduymaz yüzü kafese girip maşayı bana uzatırken hınzır bir sırıtışa dönüşüyor. Avucumda sıcak, derimi yakıyor ama bu özel acıdan zevk alıyorum. Belki o da hoşlanır.

Arkasına geçip elbisesini belinde topluyor ve ben de demiri alıp kalçasının yan tarafındaki etli kısma nişan alıyorum.

Damgayı tenine bastırmadan önce ona "Sadece bir an acıyacak, aşkım," diyorum.

Cızırdarken bir uluma sesi çıkarıyor ve ben de el işime hayran olmak için damgayı hemen çıkarıyorum. Derisi parlak kırmızıya boyanmış, izimi bıraktığım yer: baş harflerim RB ile bir kafatası ve çapraz kemikler. Bence kaba ama zarif.

Prenses hâlâ inliyor, ben de Lothar'a kadırgadan bir şişe rom, biraz elma ve peksimet getirmesini söylüyorum. O giderken ben de prensese ait olan sandığa gidip bir elbise bulmak için karıştırıyorum. Hepsi süslü, her biri iğnelenmesi gereken birçok katmandan oluşuyor, bunların hiçbirisi ona bir gemide iyi gelmeyecek. En az gösterişli olan açık mavi bir elbise seçiyorum. İyi giyinmeyi severiz ama yine de denizde pratik olmak zorundasınız.

"İşte," diyorum ona, yeni çoraplar ve bir kombinezonla birlikte getiriyorum. Ayaklarının dibine fırlatıyorum. "Sanırım temiz bir şeyler giymek isteyeceksin."

"Cehenneme kadar yolun var" diye feryat ediyor.

"Oraya çoktan gittim," diyorum ona tam o sırada Lucas'ın ana güverteden geçtiğini görüyorum. "Lucas!" Arkasından bağıriyorum. "İyi bir çocuk ol ve bana bir kova su, sabun ve el bezi getir."

Başını salladı ve kaçtı.

Prensese geri dönüyorum. "Suyu içebilirsin. İçine işeyebilirsin. İçinde yıkanabilirsin. Her şey sana bağlı."

Bana kaşlarını çatarak bakıyor, yüz hatları korkutucu bir şekle bürünüyor ve bir an için onu neredeyse başka biri olarak görüyorum. Hayır, başka biri değil. Başka *bir şey*.

İnsanlık dışı.

Ona bakıyorum, içimde alarm zillerini çaldıran bu tuhaf hissi yakalamaya ve incelemeye çalışıyorum. Onda doğru olmayan bir şeyler var. İçinde korkudan gömülü tuttuğu bir şey var ve ben onun içinde yaşayan ve kemiklerini kemiren her neyse ortaya çıkıp oynamak için can attığını görmeye başlıyorum.

"Ne?" diye tersliyor.

Hâlâ ona açık açık ve bu umurumda bile değil.

Başımı eğiyorum. "Meraklı bir yaratıksın, değil mi? Bu kadar küçük bir kadın için bu kadar öfke."

Kaşlarını çatıyor. Kısa boylu ama kesinlikle çelimsiz değil. Kemiklerinde çok fazla et var, bunu yürekten takdir ediyorum.

Lucas odaya giriyor ve bakışlarımı kırıyor.

"Buyurun Kaptan," diyerek su dolu kovayı ayaklarımın dibine koydu ve bir bezle bir kalıp sabun uzattı.

"Teşekkür ederim yeğenim," diyorum ve başımla koşmasını işaret ediyorum. O da öyle yapıyor ve kadırgadan aldığı malları bir çuvala doldurmuş olan Lothar'ın yanından geçiyor.

"Çantayı hanımefendinin hücreğine koy," dedim.

Lothar onu içine koyar ve prensese alaycı bir bakış atar.

Kadın ona dişlerini göstererek onu şaşırtıyor ve adam şok edilmesi zor bir adam.

Bana döndü ve başparmağını ona doğru salladı. "Bu kızın akli dengesi yerinde olmayabilir."

"Hepimiz öyle değil ?" diyorum onu kovarken.

O gidince kovayı, sabunu ve bezi alıp kafesin köşesine, çantanın yanına koyuyorum. Sonra dışarı çıkıyorum ve kemerimde asılı olan iskelet anahtarlarımdan biriyle kafesi arkamdan kilitliyorum.

"İşte," diyorum ona. "İhtiyacın olabilecek her şeye sahipsin. Artık benimsin ve güvendesin."

Buna karşılık gözleri çılgınca parlıyor. Bir gün anlayacak.

Bacaklarının ve ellerinin parmaklıklara bağlı olduğu tarafa doğru yürüyorum. Hançerimi çıkarıyorum ve onu parmaklıklardan kurtarmak için hızlıca çalışıyorum, böylece tamamen serbest kalıyor.

"Kovayı kullanmak istemezseniz, size her zaman tuvalete kadar eşlik edebilirim. Belki de şimdilik bu kadar alçakgönüllülük yeter."

Odamdan çıkmak için döndüğümde bir kazıma sesi duyuyorum ve ne olduğunu görmek için arkamı döndüğümde, yüzüme doğru gelen ve beni ıslatan bir kova dolusu suyla karşılaşıyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve üzerimden akmasına izin veriyorum, birazını tükürüyorum. Sonra sıırıslıkla saçlarımı yüzümden siliyorum ve prensese sert bir bakış atıyorum. Elinde boş kovayı tutuyor, gözleri vahşi, göğsü nefesten kabarıyor.

"Belki benim de tazelenmeye ihtiyacım vardı," diyorum ona, bir parça su daha tükürerek. "Bunun için teşekkür ederim."

Sonra ona küçük bir selam veriyorum, bunu yaparken üzerimden su damlacıkları akıyor, topuklarımda üzerinde dönüp odamdan çıkmadan önce kapıyı arkamdan kilitliyorum ve onu güveçte bırakıyorum.

BÖLÜM 10

Maren

Elimi yalayan bir şeye uyandım.

Başımı kaldırıyorum, vücudum çoktan kaskatı kesilmiş, yanımda yerde yatan korsanlardan birinin kim bilir ne yapmak üzere olduğunu görmeyi bekliyorum.

Ama onun yerine geçen günkü turuncu tekir kediye görüyorum. Uyandığımı fark edince elimi yalamayı bırakıyor ve kalçalarının üzerine oturup bana meraklı bir bakış atıyor. Gözleri deniz camının yumuşak yeşili.

"Merhaba," diyorum ona.

Kedi "Miyav," diye cevap verir.

"Sanırım kalkmalıyım, değil mi?" Ona diyorum, o da tekrar miyavlıyor.

İnliyorum ve kendimi yarıya kadar yukarı iterek etrafı inceliyorum.

Kafesin zemininde yatıyorum, yiyecek torbası hâlâ köşede duruyor. Suyu parmaklıkların arasından fırlattığım ve kaptanı tepeden tırnağa ıslattığım yer kurumuş. Kendimi temizleyip yeni bir elbise giymek istediğim için pişman olmalıyım ama yüzündeki ifade buna değdi. Her halükarda, eğer kokumu dayanılmaz buluyorsa, o zaman inadına bundan zevk alacağım.

Bununla birlikte, daha önce hiç olmadığım kadar kirli hissediyorum ve kendimi temiz önlüğe doğru yönelirken buluyorum. Beni damgaladığı yere baskı yapmamaya dikkat ederek arkama yaslanıyorum.

Bunu yaptığına inanamıyorum. Ya da ben inanabiliyorum, sadece onun acımasızlık yöntemi beni şaşırttı. Dövülmeye, hırpalanmaya ve isimler takılmasına o kadar alışmıştım ki, kızgın demirle dağlanmak beni hazırlıksız yakalayan bir şeydi. Açıkçası, daha kötü bir şey bekliyordum, özellikle de elbisemi kaldırıp popomu ve bacaklarımı ona göstererek beni aşağıladığında. Yine de, bana olan şehvetini bir kez daha hissetmeme rağmen, harekete geçmedi. Sanırım şu anki kirli halim onu caydırdı ve beni bu tür bir vahşetten kurtardı.

Yine de beni damgalayarak ve bir kafeste tutarak beni kurtaran kişinin kendisi olduğunu düşünüyor gibi görünüyor. Bunu anlamıyorum. O kaptan ve

Sterling canavarı dışında gemideki herkesin ona saygı duyduğu ve sözünü dinlediği açık. Kaptan ona bunu söylese, Sterling ellerini benden uzak tutması gerektiğini bilirdi. Yine de bana "sahip çıkmamanın" tek yolu beni damgalamak gibi görünüyordu.

Yine de pek fark etmez. Korsanların iş yapma biçimleri medeni insanlarınkinden farklıdır. Kendi kurallarına göre hareket ediyorlar ve kendi kardeşleri arasında da kültürel farklılıklar var gibi görünüyor. Belki de bu yolculuk bittiğinde bir iki şey öğrenmiş olacağım.

Bu düşünce içimi karartıyor. Mavi elbisemi kendime doğru çekip yüzüme tutuyorum, yolculuğa çıkmadan hemen önce hizmetçiler tarafından ütülenmiş temiz kumaşı hissediyorum. Elbise Ferdinand'ın sarayı gibi kokuyor; keten, çiçek ve yerlilerin yaktığı tütsüler gibi.

Daphne.

Koku, Daphne'nin her zaman hoş, gülümseyen ve zaman zaman son derece komik olan imajını ortaya çıkarıyor.

Sonra onu ölü görmenin dehşeti tuğla gibi çarpıyor yüzüme ve bu kez ağlamamaya kararlı bir şekilde gözyaşlarımı kırıştırıyorum. Gözyaşlarımın tuzu bana evimi ve o zamandan beri kaybettiğim her şeyi hatırlatıyor.

Derin bir nefes alıyorum, elbiseyi yüzüme bastırarak başka bir yerde olmayı diliyorum.

Ama nereye gidebilirim ki? Orada benim için ne var?

Home. Başını Limonos'un üzerinde tut. Pasifik'i sağ salim geçmeye odaklanın. Limonos pusulanız olsun.

"Mew?"

Kedinin bana baktığını görmek için elbiseyi yüzümden çıkarıyorum.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Kediye biraz gülümseyerek söylüyorum. Bir zamanlar denizin altında yaşayan tüm yaratıklarla iletişim kurabiliyordum.

Bu da beni duraksatıyor. Ya

hala yapabiliyorsam?

Kedi "Miyav," diyor ve başını sallıyor gibi görünüyor. Bunu kesinlikle hayal ediyorum.

"Beni anlayabiliyor musun?" Sesim ancak fısıltı kadar çıkarken soruyorum. Kaptanın kamarasında yalnız olmama rağmen, bir kediyle yüksek sesle konuştuğum için kendimi biraz aptal gibi hissediyorum.

Kedi patisini kaldırıyor. Hala inanamıyorum.

"Gidip..." Odada bir şey arıyorum. "Şu kristali kitap rafından indir."

Kedi başını kaldırıp kaptanın falcı dükkânı gibi bir dizi kristali sergilediği kitaplığa bakıyor. Sonra yüzünde etkilenmemiş bir ifadeyle bana bakıyor.

Nefesimi tuttum ve bekledim. Kedi beni anlayabilse bile, o yine de bir kedi ve kimseyi dinlemezler. Kraliçenin sarayı yöneten ve herkese korku salan bir çift Siyam kedisi vardı. Onları sık sık görmezdim ve beni anladıkları izlenimini hiç edinmedim. Yine de onlarla konuşmayı hiç denemedim. İnsanlar bunu delilik olarak görürdü.

"Miyav," diyor kedi tembelce, sonra dönüp rafa doğru ilerliyor ve üzerine atlıyor. Gördüğü ilk kristale, siyah bir turmalin kuleye doğru gidiyor ve patisini hafifçe vurarak onu itiyor.

Kristal güverteye çarpıyor ama ahşap tahtalarda kırılmıyor. Kedi beni anlıyor!

Kaptanın elindeki silah sırasına bakıyorum. Kedi bakışlarımı takip ediyor. Bana bir tabanca ya da kılıç getiremez ama belki ağzına küçük bir hançer alabilir ve-

Kapının açılma sesi düşüncelerimi böldü ve kedi raftan aşağı atlayıp köşeye kaçtı, tam kapı açılıp kaptan içeri girerken bir sandalyenin arkasına saklandı.

Onu görmezden gelmek istiyorum. Başka tarafa bakmak istiyorum. Ama garip bir şekilde zorlayıcı ve hükmedici bir varlığı var ki, ona karşı nefretle dolu olsam bile bakışlarımı uzak tutmakta zorlanıyorum.

Yakışıklı olması da yardımcı olmuyor. Aerik'in pürüzsüz teninde ve sert duruşunda kendini gösteren rafine mavi kanına sahip değil ama kaptanın sahip olduğu şey hem sağlam hem de gölgeli. Esrarengiz. Sakalının altındaki çenesi keskin, çenesi güçlü, burnu belirgin ama yüzünü bastırmıyor. Dudakları dolgun ve etkileyici. Düşük kara kaşları, koyu mavi gözlerine düşünceli bir nitelik verir, ancak tehlikeli görünse de - tehlikeli *olsa* bile - her zaman pırıltı vardır. Gerçi bu onun ciddiyetsizliğinden çok kötülüğüne işaret ediyor.

Onunla ilgili en gizemli şey yüzünde hiç yara izi olmaması. Bir denizcinin yıpranmış deniz yüzü ya da birçok çatışmaya karıştığına şüphe olmayan birinin izleri ve lekeleri yok. Hakkında hikayeler duyduğum korsanların hepsinin gözleri kayıptı.

göz bantları ve yüzlerinden aşağıya doğru inen yara izleri ya da eksik uzuvlarla kaplı. Mürettebatının hepsi çok sağlam ve oldukça taze görünüyor.

Çünkü onlar canavar, kafamın içinde Daphne'nin sesini duyuyorum. Hepsinin.

Yine de bir zamanlar ben de bir canavardım.

"Peki bu sabah nasılız leydim?" diye soruyor kaptan bana doğru yürürken.

"Bu sabah mı?" Ben haykırıyorum.

Dudaklarının bir köşesi çarpık bir gülümsemeye dönüşüyor. "Yani ne kadar uyuduğunu bilmiyor musun?"

Göz kırkıyorum. Hatırladığım son şey, ona suyu fırlattıktan sonra kafesin köşesinde tekrar oturduğumdu. Uyuyakalmış olmalıyım ama *o kadar* uzun süre uyuduğumu sanmıyordum.

"Ve sen daha yemeğine bile dokunmadın," diyor çantaya bakarak. "Sakıncası yoksa romu geri almak zorunda kalabilirim. Acı çekmene yardımcı olur diye düşünmüştüm, duygusal ve başka türlü," markayı ima ederek bana başını sallıyor, "ama..."

Çömeliyor ve parmaklıkların arasından çantaya uzanıyor, şişeyi arıyor ve ben daha ne olduğunu anlayamadan ileri fırlıyorum, parmaklarımı açıyorum ve tırnaklarımı ön koluna batırıyorum, kan akıtacak kadar derine.

Bir çığlık atıyor ve kolunu geri çekip göğsüne bastırıyor.

"Evet, tamam Prenses, rom sizde kalabilir."

"Bunu ve daha fazlasını hak ediyorsun," diyorum ona.

Gerçek şu ki, çok daha eski bir içgüdüyle hareket ettim. Sanki yeniden pençelerim varmış gibiydi. Tırnaklarım kısa ve güdüktür ve sadece küçük bir hasar verdiler, ama yine de deriyi bile kırabildiğime şaşırdım.

Neredeyse özür

dileyecektim.

Neredeyse.

Onun yerine yutuyorum.

"Ben sadece benim olanı talep ediyorum," diye ekliyorum.

Kaşları kalkıyor, alnı kırışıyor. "Ben mi? Yoksa rom mu?" "Rom," diyorum soğuk bir şekilde.

"Hepsi senin o zaman," diyor eliyle işaret ederek. "Aksini düşündüğüm için özür dilerim."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Yani bütün gece burada, bu kafesin köşesinde uyuduğumu ve senin de oradaki yatağında olduğunu mu söylüyorsun?"

Bir gülümseme daha. "Evet," diyor.

"Ve ben senin orada öylece durduğuna ve..."

"Buraya gelip seni rahatsız mı edeyim? Hayır. Yorgunluktan bitap düşmüştünüz Prenses, ama size dokunmayı aklımdan bile geçirmiş olsaydım, uyanıp küçük pençelerinizi bana saplayacağınızdan hiç şüphem yok. Ama yapmadım."

Bir an bunun üzerinde düşündüm. Ona inandım. Yorgundum ama aynı zamanda o kadar gergindim ki yanıma gelseydi içgüdülerim beni uyandırırđı. En azından kafesin açıldığını duyardım.

Sanırım o kadar çok şey yaşamıştım ki ölü gibi uyuyordum.

Ve hâlâ beni izliyor, gözlerindeki o yoğun bakış hiç kaybolmuyor.

"Tuvalete kadar eşlik etmemi ister misin?"

"Eskorta ihtiyacım yok," diye karşılık veriyorum. Ama tuvaletten bahsettiği anda, onu gerçekten kullanmam gerektiğini fark ediyorum. Çoğu denizcinin geminin ön tarafındaki "baş" kısmını kullandığını biliyorum, ki bu onlara hiç mahremiyet sağlamıyor, ama kraliyet gemisinde Aerik'in, benim ve bazı hizmetkârların özel tuvaletleri vardı. Umarım bu gemi de çok farklı değildir.

Ne olursa olsun, işimi burada onunla birlikte bir kovanın içinde yapmayacağım.

Gururumu çok kaybetmiş olabilirim ama hâlâ biraz var.

"Ama yine de bir refakatçiniz olacak," diyor. "Kapının dışında duracağım ve sana tasma takacağım. Pencereden dışarı çıkmaya karar verirsen diye. Karadan çok uzakta olduğumuzu ve seni suda gördüğümü unutma. Yüzme konusunda pek iyi değilsin."

Bu son cümlemin beni ne kadar sinirlendirdiğini bilemez.

Odanın ortasında bir makara ipin bulunduğu masaya gidiyor ve devrilmiş kristali fark ediyor. Onu almak için eğiliyor ve bana meraklı bir bakış atıyor. Ben bir şey söylemedim.

"Skip," diyor açıklama olarak. "Her zaman sorun çıkarır." "Skip mi?"

"Kedi," diyor kristali rafa geri koyarken.

"Kedinin adını Skip mi koydun? Kaptan gibi mi? Gemideki bir kedi için pek orijinal bir isim değil."

"Dinle, birkaç yıldır ona *Cat* diyorduk. Her zaman özgünlüğümüzle tanınmayız."

Yanına geliyor ve pantolonuna iliştirdiği iskelet anahtarlarla kafesin kapısını açıyor. "Şimdi seni bağlamam gerekiyor mu yoksa sen-"

O sorusunu tamamlayamadan ben dönüp suratının ortasına bir yumruk indiriyorum. İkinci kez, eklemlerimin yüzüne çarpma hissi

burnu omurgama öldürücü bir heyecan gönderiyor.

Acı ve şaşkınlık dolu bir çılgılık attı ve ben yanından koşarak geçmek için zayıf bir girişimde bulunurken, bir eliyle uzanıp dirseğimi sıkıca kavradı, diğer eliyle de burnunu kapattı.

"Gerçekten kaçma şansın olduğunu mü?" "Pek sayılmaz," diye itiraf ediyorum. "Sadece seni tekrar yumruklamak istedim."

"Daha iyi misin?" diye soruyor, yüzünü oynatarak ve rahatsızlıkla yüzünü buruşturarak. Dudaklarımdaki küçük gülümsemeyi fark ediyor. "Sanırım öyle. Prenses, belki artık ödeşmiş sayılabiliriz."

Ona kuşkulu bir bakış attım. "O zaman kışını dağlamama izin verecek misin?"

Bana müstehcen bir sırıtış attı. "Eğer hoşuna giden buysa." Oh, sıçanlar. Muhtemelen hoşuna giderdi, değil mi?

Elini kaldırır ve burun deliklerinin altındaki bir parça kanı siler. "Burnum nasıl?"

"Ne yazık ki hâlâ orada," diye mırıldandım.

"Bütün bu uyku sana biraz moral vermiş gibi görünüyor. Bu iyiye işaret, sevgilim. Çok geçmeden bizden biri olacaksın."

"Asla sizden biri olmayacağım," diyorum buzbir ses tonuyla, bakışlarım ona uyuyor.

o.

"Ama korsan olmak varken neden prenses olasın ki?" Duraklıyor, Beni göğsüne doğru bastırıyor. Bana bakarken çenesini eğiyor, sesi zengin ve boğuk bir hal alıyor. "Düşünsene aşkım. Bağlı olacağın bir toplum yok, boyun eğeceğin kurallar yok. Özgür bir kadın olacaksın, istediğini istediğin zaman yapmakta özgür olacaksın. İstediyin gibi davranabilirsin. Ne kadar karanlık ya da ahlaksız olursan ol."

Kendimi denizdeki bir girdap gibi gözlerinin içine doğru düşerken hissediyorum.

Onları zorla kapatmak zorundayım, üzerimdeki garip çekimini kesmeliyim.

"Daha önce bir kez yalanlara kandım ve hâlâ bedelini ödüyorum," diye itiraf ediyorum, gözlerimi kapalı tutarak. "Bir kadın için özgürlük yoktur, özellikle de benim gibi bir kadın için."

"Senin gibi bir kadın mı? Yüzüme iki kez vuran, bana çelme takan ve tırnaklarını kan akıtacak kadar etime geçiren kadın mı? Bence o kadın hesaba katılması gereken bir güç. Sadece onu özgür bırakacak birine ihtiyacı var."

"Ve bu sen olmayacaksın," diye fısıldıyorum, çünkü o haklı. Hem de çok haklı. Geçmişimin beni tırmaladığını hissediyorum, yeniden özgür olmayı her şeyden çok istiyorum. Bir zamanlar olduğum şey olmak için özgür olmayı. Şu anda hesaba katılması gereken bir güç olmayabilirim, çünkü daha önce nasıl bir canavar olduğumu bilmiyor. Şu Syren, bahsettiği kişi o. Sadece yarısını bile bilmiyor.

"Pekala," diyor boğazını temizleyerek, tutuşu hafifçe gevşiyor. "Seni kim özgür bırakırsa, umarım bunu görmek için buralarda olurum."

Gözlerimi açıp ona bakarken asitli gülümsememe engel olamıyorum. "Eğer öyleysen, önce seni öldüreceğimden emin olabilirsin."

Sanki ona en büyük iltifatı etmişim gibi, neredeyse gözleri parlıyor. Bu onun gözlerini dans ettiriyor. "Kocandan bile mi? Yo-ho, bunu büyük bir övgü olarak kabul ediyorum. Şimdi Sam de tuvaleti kullanması gerektiğine karar vermeden önce gel."

Eskisi kadar sert olmasa da, belki de her zamanki kadar inatçı olmadığım için beni çekiyor. Tesisleri kullanmak zorundayım, hem de fena halde.

Beni kamaradan çıkarıp hemen dışarıdaki bir odaya götürdü. Geminin yan tarafına inşa edilmiş ve içinde bir delik olan bir koltuktan oluşuyor. Açık olan bir dizi dar pencere var, deniz meltemi içeriye akıyor ve ben onları kırıp kaçıp kaçamayacağımı hesaplamaya çalışıyorum. Etrafta yüzecek kara olmadığını söylediğinde ona inanıyorum, ama risk almaya değer olabilir.

Ancak tek tek pencere camları, özellikle geniş göğsüm ve popomla sığamayacağım kadar küçük ve kırmak için yeterince güçlü olmadığım metal çubuklarla tutturulmuş.

Kaptan kapıyı arkamdan kapatıyor ve beni işimle baş başa bırakıyor. Keşke bütün gün burada kalıp saklanabilsem ve düşüncelere dalabilsem ama biliyorum ki kaptan dışarıda bekliyor ve birkaç dakikada bir kapıyı tıklatarak bana mümkün olduğunca az mahremiyet sağlıyor.

Sonunda dışarı çıktığımda bana abartılı bir sabırsızlıkla bakıyor ve tam da biri merdivenlerin yarısına kadar koşup "Bones!" diye bağırdığı sırada kolumu tutuyor. Gelip şuna baksan iyi olur!"

Odasının kapısına bakıyor, muhtemelen beni içeri atmanın ne kadar süreceğini hesaplıyor, sonra buna karşı çıkıyor ve beni merdivenlere götürüp ikinci kaptanı Cruz'un bulunduğu yere çıkarıyor.

"Ne oldu?" diye soruyor kaptan beni güverteye çıkarırken ve Cruz ona bir dürbün uzatırken.

"Onları fark ettik," diyor.

"Kimi gördüm?" Diye soruyorum ama kimse beni dikkate almıyor. Onun yerine mürettebatın çoğu ön güvertede toplanmış, başka bir dürbünü elden ele dolaştırıyor.

Kaptan beni oraya götürüyor ve mürettebat onun için ayrılıyor. Biz geçerken hepsi bana şöyle bir bakıyor, kaba değiller, sadece merak ediyorlar. Birden ne kadar berbat görüldüğümün farkına varıyorum, görünüşe göre kirli ve kokuyorum ve bunun aksine ne kadar temiz ve iyi bir şekilde bir araya getirilmiş görünüyorlar.

"Neredeler?" diye soruyor kaptan zaten dürbünden bakan adama. Beni bırakıp dirseklerini adamın yanındaki küpeşteye dayıyor ve kendi dürbününü gözüne dayıyor.

"Dümdüz ilerle," diyor diğer korsan.

Etraflarına bakıyorum, ufku tarıyorum ve bir gemi görmeye çalışıyorum ama hiçbir şey göremiyorum. Ufuk değişmeyen bir çizgi, deniz sakin ve yukarıdaki gökyüzü kadar mavi, sadece daha derin.

"Anlıyorum," diyor kaptan.

"Neyi gördün?" Ben soruyorum. Mürettebattaki herkesten daha iyi gördüğüme bahse girerim ama hiçbir dürbün olmayan bir gemiyi gösteremez.

Mürettebattan biri "Prenses çok fazla soru soruyor," deyince bir diğeri gülüyor.

Kaptan dürbününü indiriyor ve yanındaki adama bakıyor. Ne kadar benzediklerini şimdi fark ediyorum. Kardeş olabilirler. Aslında, az önceki çocuğa yeğenim demişti.

Kaptan, "Durmaları şartıyla onları adalarda ," diyor.

"Orada durmak zorunda olduklarını biliyorsun," diyor adam huysuzca. "Deniz cadısı onların tasmaını hep kısa tutar."

"Deniz cadısı mı?" Kalbimin neredeyse durduğunu söylüyorum.

Sonunda kaptan bana baktı. "Duracak mısınız?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Madem deniz cadısı dedin, hayır, diyeceğimi sanmıyorum. Ne deniz cadısı? Adı ne onun?"

Kaptan bana bakarken çekiniyor. "Onun adı mı? Ne tuhaf bir soru."

"Bu Nerissa," konuşuyor kadın korsan. "Bu ada onun evi. İskelet ekibi bu şekilde kontrol ediyor."

Minnettarlıkla ona dönüyorum. "Teşekkür ," diyorum ona ısrarla. "Aynı sayfada olmak güzel."

Omuz silkiyor. "Ben de senin yerindeydim genç kız," diyor. "Bu domuz kafalılar bir kadını görmezden gelmeye bayılır, taşaklarına kadar içine girmiş olsalar bile. Ya da özellikle öyle."

Hem kaptan hem de diğer adam dönüp dehşet içinde ona bakarlar.

"Ne?!" diye haykırır kadın derin bir iç çekerek. "Bu doğru. Sen hariç, aşkım." Çizmesini nazıkçe diğer korsanın baldırına vuruyor. Adam karşılık olarak gözlerini deviriyor.

Kaptan, "Deniz cadıları konusunda pek şaşırmış görünmüyorsunuz," diye yorum yapıyor. "Ya da iskelet bir mürettebat konusunda."

"Deniz cadılarını duymuştum," diyorum dikkatle. "Ama iskelet mürettebat derken neyi kastettiğinizi bilmediğimi itiraf etmeliyim."

"Bu uzun bir hikâye," diyor. "Ve sizin gibilerin asla inanmayacağı bir hikaye."

"Beni denemelisin," diyorum.

"Ağzını beğendim," diyor korsan kadın, hayranlığı benden bile belli, ben de onun güzel yüzüne bakıyorum. "Buraya bak, genç kız. Bu gemideyken inanamayacağın çok şey var, en azından cadılar ve iskeletler. Ama bunlar duyacağın en fantastik şeyler bile değil. Sahip oldukları ve bu mürettebatın her şeyden çok istediği bir şey var."

"Peki bu ne?" diye sordum. "Bir denizkızı."

BÖLÜM 11

Maren

"BİR DENİZKIZI MI?" Aptalca sordum. Deniz cadıları fikriyle kalbim durduysa, deniz kızlarından bahsedildiğinde de ölecekmişim gibi hissediyorum.

"Dediğim gibi genç kız," diyor kadın, "bunların hepsi fantastik. Ama zaman sana denizde gerçekten ne kadar sihir olduğunu kanıtlayacak, bir kez nasıl arayacağını bilersen."

Bir
denizkızı.

Bir *Syren*.

"Ne... Neden bir denizkızı istiyorsun?"

Sessizlik havayı dolduruyor. Sadece pruvanın suda süzülürken çıkardığı ses ve yelkenlerdeki rüzgârın sabit vuruşu var.

Sonunda kaptan boğazını temizliyor ve bana dönüyor, bir koluyla küpeşteye yaslanırken rahatlamış görünüyor. "Deniz kızları değerlidir, sevgilim. Çok değerlidirler."

"Tüm dünya için mi yoksa sadece sizin için mi?"

Bir kahkaha attı. "Zekice. Dünyanın geneli deniz kızlarına inanmıyor, bunu bilmiyor musun?"

"Ama sen biliyorsun."

"Evet öyle. Bu bir inanç meselesi değil, bunu yakında göreceksiniz. Onlar var. Ama seninle doğa hakkında tartışacak değilim," diyerek bana küçümseyici bir el salladı.

"İnanıyorum," diyorum hızlıca ve bana bakarken çenesini kaldırıyor. "Bana daha fazlasını anlat."

Diğer adamla bir bakış alışverişinde bulunur. "Ne diyorsunuz, levazım subayı? Ona daha fazlasını anlatmalı mıyım?"

Yani diğer adam levazım subayı.

Levazım subayı omuz silkiyor. "Zaten yapacağın belliyken bana sormanın anlamı yok."

Kaptan bakışlarını ona diyor, sonra bana dönüp kolumdan tutuyor ve dürbününü kadına uzatıyor. "Adalara yaklaştığımızda bana haber ver. Ben odamda olacağım."

Beni çekiyor ve keşke bacaklarım genel olarak bu kadar dengesiz olmasaydı diyorum. Şu anda neredeyse hiç çalışmıyorlar, yürüyüşüm düzensiz. Hızlı bir endişe bakışıyla bana bakıyor. "Bacağını mı incittin?"

Başımı salladım. Şu anda bunu ona kesinlikle açıklayamazdım.

Beni merdivenlerden ana güverteye götürürken, "Bana cadılar ve denizkızları hakkında daha fazla şey anlat," diyorum.

"Benimle dalga geçebilesin diye mi?"

diye soruyor. "Hayır. Çünkü daha fazlasını bilmek istiyorum."

"Bunu akşam yemeğinde tartışmaya ne dersin?" diye soruyor, sesi alçak ve çakıllı bir şeye dönüşüyor. Ensemdeki tüylerin diken olmasına neden oluyor. Odasının hemen dışında beni kendine doğru çekiyor. "Elma ve peksimet yok. Düzgün bir akşam yemeğinden bahsediyorum. Sıcak yemek. Şarap."

Güçlü durmak ve hayır demek istiyorum ama şimdiden ağzımın suyu akmaya başladı ve midem açlıkla sıkışıyor, inadına söylemek istediğim her şeyin önüne .

"Ne tür bir yemek?" Elimde olmadan soruyorum.

"Domuz," diyor. "Yağlı, çıtır çıtır bir . Ve arzu edebileceğiniz herhangi bir balık. Izgara, haşlama, aklınıza ne gelirse. Güzel bir fincan kahveyle bitirebiliriz."

Tadını ve dolu bir karın hissini hayal ederek sessiz bir inilti çıkarıyorum.

"Gururunun seni bundan mahrum etmesine izin verme Prenses," diyor bana.

Sonra beni içeri, kafesin yanına götürdü. "Sana yıkanman için başka bir kova getireceğim. Dünyadaki tüm mahremiyete sahip olacaksın ve eğer bana tekrar atmak istersen, misafirim ol. Bundan oldukça keyif aldım. Bunun senin için bir tür rahatlama olduğunu hayal ettim."

Ne demek istediğini anlamak için satır aralarını okumama gerek yok. Buna ihtiyacım olduğunu hiç sanmıyorum. Ne demek istediği her zaman yüzünden, gözlerindeki sıcaklıktan, dudaklarının bir kısmından anlaşılıyor.

Sertçe yutkunuyorum ve beni kafese geri koyarken başımı sallıyorum. Banyo yapma ve temiz önlüğümü giyme düşüncesi kazanıyor.

Beni içeri kilitledikten sonra elinde bir kova suyla geri geliyor ve onu benimle birlikte kafese geri koyuyor.

"Bu akşam döneceğim," dedi göz ve sonra gitti.

* * *

Su hiç bu kadar iyi hissettirmemişti.

Mesele sadece kendimi kirden, kandan ve pislikten arındırmak değildi - zeytinyağı, kül ve bir tutam ottan yapılan sabun çok işe yarasa da - mesele vücudumun su olmadan fiziksel olarak daha zayıf hissetmesiydi. Sanki artık bir Syren olmamama rağmen, vücudumdaki kan bir zamanlar denizin altında yaşadığımı ve cildimin üzerinde her zaman su olduğunu hatırlıyor.

Nihayet temizlendiğimde ve sabun kokan taze otlar ve yağlar koktuğumda elbisemi giydim. Kalçalarım kirliydi, bu yüzden onları kalan suyla yıkadım. Nill'in köpekbalığı dişi kolyesini elbisenin bedenindeki bir iç cebe koyarak yanımda tutmaya özen gösterdim. Temiz tenimin üzerindeki temiz malzeme kafamı daha berrak hissettirdi, sanki ilk kez düşünebiliyormuşum gibi.

Ve düşünecek çok şeyim var.

Bir deniz cadısı var. Edonia değil, Nerissa adında biri. İskelet bir mürettebatı kontrol eden bir adada yaşıyor, her ne ise. Ve o ya da mürettebat, *Nightwind* mürettebatı için bir şekilde değerli olan bir denizkızına sahip.

Ama ne şekilde değerli, bilmiyorum. Tek bildiğim onu istedikleri. Ya da onu. Denizkızı terimini kullandıklarında hep kadınlardan bahsederler ama biz Syrenler her iki cinsiyetin yanı sıra ikisinin karışımı olan üçüncü bir cinsiyetten de oluşuruz.

Et ve doğru dürüst yemek için yanıp tutuşuyor olsam da, bu yemekte en çok beklediğim şey kaptanla bir süre (umarım) eşit bir ortamda bire bir görüşecek olmak. Tüm sorularıma cevap alabileceğim kadar zaman.

Kaptan beni merakta bırakıyor, ki bunun kasıtlı olduğuna inanmaya başlıyorum. Sadece midem gerçekten kendini yemeye başladığında ve biraz çaresiz kaldığımda odaya geliyor.

Kafesin önünde durdu ve bana yukarıdan aşağıya baktı.

"Vay, vay, . Prens çok güzel görünüyor. Daha iyi hissediyor musun?" "Bir şeyler yediğimde daha iyi hissedeceğim," diyorum ona.

Yerdeki elmalara ve peksimete bakıyor. "Dilenciler seçici olamaz, sanırım, ama sanırım artık dilenmiyorsun. Yalvardığın zamanlar daha çok hoşuma giderdi. Şimdi izin verirseniz, yeni bir gömlek giyeceğim. Bunun üzerine martı pisledi."

Buna gülmeye başlıyorum ama sonra gömleğini başının üzerine çekiyor ve kahkaham boğazımda düğümleniyor. Kaptanın vücudunun şeklini ve yapısını daha önce fark etmiş olsam da, aklımın bir köşesine dalgınca not etmiştim, onu karşımda çıplak göğüslü görmek dikkatimi tamamen vücuduna yöneltti. Syren olmayı bıraktığımda sadece on altı yaşındaydım ve kadınsı drtlerim yeni yeni patlamaya başlamıştı, türümüzün tamamı erkekleri avlamak etrafında dönüyor -yemek ve daha şehvetli amaçlar için. Bu dünya hakkında pek bir şey bilmiyor olabilirim ama sualtı dünyasında hiçbir tür cinsel iştahımız konusunda bizimle boy ölçüşemez. Kız kardeşlerimin al yanaklı bir şekilde dedikodu yapmalarına, bazı yaşlıların bunu müstehcen ayrıntılarla anlatmalarına bakılırsa, erkekleri sadece kalpleri ve organları için avlamıyorduk, onları öldürmeden önce kendi cinsel çıkarlarımız için de kullanıyorduk. Onları baştan çıkarır, yatağa atar, yerdik. şehvetimiz sadece alığımızla eşleşiyordu.

Bu yüzden kaptanı stsz görmek kanımı kaynatıyor, içimde daha önce olmayan bir gerginlik oluşuyor. Gözlerim onun formu üzerinde dans etmekten, onu güçlü bir bira gibi içmekten kendini alamıyor. Kasları zayıf ve kaskatı ama yine de gerçek gücünün ipuçlarını veren bir yoğunluk var, daha önce benimle uğraşırken hissettiğim bir g. Omuzlarında hatırı sayılır bir genişlik var, sert yuvarlak kaslar kalın pazılara ve sıkı ve geniş göğse yol açıyor, sıkı kaslı karnını ters bir üçgen gibi kalçalarına doğru daraltıyor.

Vücuduna duyduğum hayranlık beni şaşırtıyor ve hem kendime kızıyorum hem de onu fark ettiğim, hatta çekici bulduğum için utanıyorum. Gözlerimi kaçırıyorum.

"Daha önce hiç doğum günü kıyafeti giyen bir adam görmedin mi?" diye sorar.

"Doğum günü kıyafetini tam olarak giymemişsin," diyorum elbisemin eteklerine bakarak.

"Kelimeyi söyle ve ben olabilirim..."

Bana sırtını dönmeden önce dudaklarında hıznır bir sırıtışın belirlediğini görmek için hızla ona bakıyorum.

Yine, böylesine geniş bir kas ve çıplak ten düzlemiyle karşı karşıya kaldığımda, içgüdüsel olarak bakıyorum. Hayır, bakmaktan daha fazlasını yapmak. Parmaklarım ona dokunmak ister gibi seğiriyor, parmaklarımı sırtında gezdiriyorum.

Tanrım, gözlerimi kısıtırarak kendimi azarlıyorum. Bu adam kanlı adını tenine damgalamış. Onu çekici bulmak aklına gelen en kötü fikir. Neredeyse lanet bir prensin aşkı için yüzgeçlerini takas etmek kadar kötü.

Çelik gibi soğuk bir kararlılığın damarlarımda dolaştığını hissediyorum. Bir Syren, hatta eski bir Syren olmanın en güzel yanı, aç iştahımız bizi yoldan çıkarabilse de, ihtiyacımız olduğunda gözümüzü budaktan sakınmamamızdır.

Ve buna ihtiyacım var.

Erkeklerin şeytandan başka bir şey olmadığını ve bu noktada iyi olduğu tek şeyin bilgi olduğunu hatırlatmak için fazla bir şey gerekmiyor.

Kaptan bir gömlek daha giydiğinde, bu seferki siyah ve yarı düğmeli, soğukkanlılığımı yeniden kazanmıştım. Sabırlı bir kuş gibi kafesten çıkarılmayı bekleyerek ona kayıtsızca bakıyorum.

Bana doğru geliyor, hareketleri durgun ve istikrarlı. Her zaman büyük bir zarafetle hareket ettiğini fark etmişimdir, onun cüssesinde ve boyunda bir adam için şaşırtıcı bir zarafet, botları her adımda sert bir yankı yapsa da sanki zeminin hemen üzerinde süzülüyor. Anahtarları çıkarıyor ve kafesin kilidini açıyor, kolunu bir hareketle genişçe açıyor.

Masa boş olmasına rağmen, "Bu akşam yemek odanız," diye anons ediyor. "Hayal kırıklığınızı görüyorum. Uygun sofr takımlarını getirmediğim için özür dilerim. Kendimi bir centilmen olarak görsem de, haydutluğa başladığımdan beri şatafat ve nezaket standartlarımız düşüşe geçti."

Gözlerim tekrar silahlara kayıyor ama o sadece boğazının derinliklerinden hoş olmayan bir ses çıkarıyor. "Ve sakın bana yine kendi kılıçlarımdan biriyle saldırmayı düşündüğünü söyleme. Bu kazanamayacağınız bir oyun Prenses."

O haklı. Bacaklarım bu kadar dengesiz olmasaydı, belki ondan önce oraya varabilirdim ama o son derece hızlı ve güçlü ve keskin bıçakları çıplak elleriyle kapmak için iki kez düşünmüyör. Dersimi daha önce almıştım.

Belki de hiç şüphelenmediği bir anda ona yaklaşırsam, elimde bir şişe rom ya da şarapla kafasına vurabilirdim.

Sonra ne olacak? Onu bayıltayım mı? Gidecek hiçbir yerim yok. Sonunda, aklımdan hangi senaryoyu geçirirsem geçireyim, kapana kısıldım.

"Otur," diyor ve masanın baş tarafına benim için bir sandalye çekiyor.

Ona dikkatli bir bakış attım. Böyle bir maskaralıkta gerçekten ısrar ediyor, değil mi? Sanki hiç terbiyesi varmış gibi.

"Lütfen," diye ekliyor ve ben isteksizce oturup elbisemi toparlıyorum, o da masanın başında yanımdaki yerini alıyor.

Odasının kapısı açılır ve uzun boylu, iri yarı bir adam içeri girer, uzun sarı saçları bir örgü halinde geriye taranmıştır ve gözlerinde

Diğer korsanlarda olmayan tek şey yüzünün bir tarafındaki uzun yara izi. Tabağında kızarmış bir yaban domuzu taşıyor, ya da en azından bir tanesinin alt yarısını.

Adam tabağı masanın ortasına koyarken, az önceki çocuk, yani kaptanın yeğeni, elinde kâseler, çatallar ve bulaşık bezleriyle koşarak geliyor ve odadan çıkmadan önce tabağı domuzun yanına yerleştiriyor.

"Yaban domuzu kafası olmadığı için üzgünüm," diyor kaptan bana. "Bu Drakos'un favorisi ve dün kocanızı yerinden için bunu fazlasıyla hak ediyor." Adama başıyla selam veriyor. "Sedge, sen de kendi payını aldığından emin ol. Bu gece istihkak yok. Olacaklar için gücümüzü korumamız gerek."

Sedge başını sallar ve elleriyle hızlıca hareket eder.

Kaptan ellerine bakar ve sonra "Evet, bir iki şişe Madeira şarabı, teşekkür ederim" der.

"Konuşamıyor mu?" Sedge giderken soruyorum.

Kaptan uzanıp bana tabağımı ve çatalım uzattı. "Hayır. Hiç yapamadım. Biraz yazabiliyor ve ellerini kullanarak konuşabiliyor. Sadece biraz... Ona yavaş demezdim, oldukça zeki ama şanslı."

"Şanslı mı?" Tekrarlıyorum, sessiz kalmanın nasıl bir şey olduğunu hatırladıkça acı dilimi kaplıyor.

"Evet," diyor çatalıyla bir parça et koparıp tabağıma koyarken. "Belki dilsiz olduğu için değil ama dünyaya bakışı bana kendi... şeyimi hatırlattığı için..." Boğazını temizleyip dalıyor, şimdi tabağıma pişmiş tropik meyvelerden bir çeşit sos kaşıkıyor.

Sana şeyini hatırlatıyor mu? Sormak istiyorum. Gözlerindeki ani karanlıktan, bunun hakkında konuşmak istemediği bir şey olduğunu söyleyebilirim.

Sedge elinde tozlu bir şarap şişesi ve iki kadehle geri geliyor ve onları kaptanın önüne koyuyor. Beklenti dolu bir ona bakıyor ve Sedge hiçbir şekilde çocuksu görünmese de gözlerinde daha önce gördüğüm o yumuşaklık ve yuvarlak çenesinin üzerinde hafif bir gülümseme var.

"Hepsi bu kadar Sedge," diyor ve Sedge başını sallayarak kapıdan çıkıp arkasından kapatıyor.

"Nasıl oldu da ekibin bir parçası oldu?" Sanki yıllardır çatal tutmamışım gibi çatalım yavaşça kaldırarak soruyorum.

"Ailesini öldürdüm," diyor kaptan o kadar basit bir şekilde ki bir an için onu doğru duyduğumu sanmıyorum.

"Oh," diyorum, çatalım tekrar yere bırakarak.

Bana hızlı bir gülümseme veriyor. "Seni hayal kırıklığına uğrattım, aşkım. Olmamalısın."

"Çünkü sen bir korsansın."

"Çünkü bazen hayatta kalmak için yapmamız gerekeni yaparız."

"İnsanları öldürmek zorunda değilsin..." ama bunu söylediğim anda duruyorum ve ne olduğumu düşünüyorum. Onun gibi bir katil. Belki bir Syren iken hiç can almadım ama eninde sonunda alırdım. Bir katil olmak için yetiştirildim.

"Ama bazen yaparsın," diyor. "Her neyse, onları öldürdüm ve onu hâlâ hayatta ve benden saklanırken bulduğumda pişman oldum. Ben de onu aldım. O benim ilk markamdı."

Çatalım tabağa çarpıyor. "aldın ve *damgaladın* mı?" Omuz silkiyor.

"O benim malım oldu."

"O bir insan," diye yalvarıyorum ona.

"Evet. O bir insan. Ve dünya değişiyor Prenses. Eğer Sedge'i almasaydım, ölecekti. Ona bakacak kimse olmazdı. Toplum farklı olanları dışlıyor. Onlarla ilgilenmeyi reddediyorlar. Ben de onu gemiye aldım. Bir aşçıya ihtiyacımız yoktu ama bu işte oldukça iyi olduğu ortaya çıktı, daha önce hayatında yapmasına izin verilen bir şeydi bu. Bu işi ve bizi çok sevdi. Belki de ona bir çocuk gibi değil de normal bir insan gibi davrandığımız içindir."

"Ama yine de onu çiftlik hayvanıymış gibi damgaladınız." Ses tonumdaki iğrenmeyi engelleyemiyorum.

"Sana anlamayacağını söylemiştim. Ama bu onun kendi güvenliği içindi."

Gözlerim büyüdü. "Bu gemide birbirlerinin ırzına geçen erkekler mi var?"

"Büyüleyici mi?" Büyük bir kahkaha attı. "Ah. Şey. Evet."

Ondan biraz var. Her iki taraf da bunu istiyor. Biz burada böyle şeyleri çok derinlemesine düşünmeyiz."

Erkeklerin erkeklerle yatması. Limonos'ta böyle bir şey olmasına rağmen, bu insan dünyasında oğlancılık günahından bahsetmenin bile ne kadar tabu olduğunu biliyordum.

Ama bunun bir günah gemisi olduğu açıktı.

"Şimdi ye bakalım," diyor çatalını tabağıma vurarak. "Yoksa hiç şarap alamazsın."

Sohbet iştahımı kaçırdı ama iştahımın yerine gelmesi uzun sürmedi, özellikle de şarabın tıpasını açıp kadehlere doldururken. İçindeki suyu ve yağıyla çıtır çıtır domuz etini çatal çatal yiyorum.

meyve sosu harika bir tamamlayıcı. Görünüşe göre Sedge, kraliyet sarayında çalışan aşçılar kadar iyi ya da onlardan daha iyi.

Bir an için Aerik'i hatırladım. Bu gece böyle yemeyecek. "Aerik nerede?" diye soruyorum, yutkunurken sesim kısılıyor.

Kaptan duraksıyor, bir çatal dolusu et ağzının yarısına kadar gelmiş.

"Hücreye geri döndü," diyor, dudaklarında kuru bir kıvrımla. "Adam zincirlerden şikâyet etmeyi hiç bırakmadı. Neyse ki Lothar kaynak işini çabuk hallediyor." Duraksıyor, beni inceliyor. "Eğer sizi memnun edecekse, prensinizin bu gece iyi bir yemek yemesini sağlayabilirim."

"Bu beni memnun etmez," diyorum yavaşça. "Ama muhtemelen yapılması gereken doğru şey bu."

"Kimin tarafından? O adam başına gelen her şeyi hak ediyor, bunu biliyorsun, değil mi?" Sesi alçak bir mırıltıya dönüşüyor ve gözlerinde titreyen öfkeyi görünce şaşıyorum.

"İhtiyacım olduğunda benimle ilgilendi," diyorum ve bu konuyu kapatması için onu uyaran bir bakış atıyorum ve aniden sarhoş olmak isteyerek bir kadeh şarabımı alıyorum.

Şarap da en az yemek kadar güzel, aynı anda hem sek hem de tatlı, boğazımdan kolaylıkla akıyor. İçtikçe içiyorum, tat alma duyularım canlanıyor, susuzluğum doymak bilmiyor, ta ki yanımdaki arkadaş hatırlayana kadar.

Kaptan bana hem gergin hem de istekli bir ifadeyle bakıyor, sanki bir şey bekliyormuş gibi... daha fazlasını.

"Özür dilerim," diyorum, bir an için kim olduğumu unutup şarabı bırakıyorum ve dudaklarımı silmek için bezi kullanıyorum.

"Üzülme," diyor. "Sanırım bir an için odada olduğumu unuttun. Senin bu sınır tanımayan yanını seviyorum."

Midem gurulduyor, daha fazlasını istiyorum, ama daha öncekilerin üzerine şimdi yeni sorularım var.

Derin bir nefes alıyorum, soruyla ilgili herhangi bir risk duygusunu gizlemeye çalışıyorum.

"Bana deniz kızından bahset."

BÖLÜM 12

Ramsay

MERMAID.

Bu kelimeyi söylediğinizde çoğu insan bu fikri tek boynuzlu atlar ve grifonlarla bir tutarak gülecektir. Bu kelimeyi bir denizciye söylediğinizde ise kahkahalar gergin bir hal alacaktır. Çoğu denizci, ister korsan, ister donanmanın bir parçası, ister ticaret tayfası, isterse bir gecekondu kasabasının dışında yengeç ağları çeken yaşlı bir adam olsun, onları sarhoş edene kadar böyle saçmalıklarla ilgilenmez. Ta ki karanlıkta keşfedilmemiş sularda yelken açıp siren sesini duyana kadar, ta ki bir sığılta gemi kazası geçirip derinliklerden kendilerini izleyen gözleri hissedene kadar. O zaman size farklı bir hikaye anlatabilirler. Size deniz kızlarının gerçek olduğunu söyleyebilirler. Onların şeytan olduğunu, Kraken'den farksız olduğunu söyleyebilirler. Derinlerin gerçek canavarları.

Ve işte prenses, şaraptan kırmızıya boyanmış dudaklarıyla, gözlerinde umutsuz bir merakla bana bakıyor. Ya onlara inanmak istiyor... ya da zaten inanıyor.

Deniz yolculukları sırasında neler görmüş? Deniz kızları daha çok Pasifik'te bulunurdu, Atlantik'te değil, eğer tüm masallara inanıyorsanız, ki ben inanıyorum. Ancak dünya zaman zaman küçük gelse de, keşfedilmemiş her köşe yavaş yavaş kolonileşirken, okyanus sonsuza dek bir gizemdir. Yüzey, altında yatanlar hakkında ipucu bile vermez. Tıpkı arkadaşlık ettiğim kişi gibi.

Çiğnemeyi bitirip çatalımı bırakıyorum ve ona bir bardak daha doldurmadan önce güzel şaraptan bir yudum yutuyorum. Sedge yakında başka bir şişeyle gelse iyi olur.

Gözlerine bakıyorum, koyu kirpiklerinin altında parlayan o inanılmaz parlak maviye. Bana bir şeyi hatırlatıyorlar, gecenin belli saatlerinde suyun belli bölgelerde aldığı, ışıldayan parçacıklarla parlayan parlaklığı. O kadar baştan çıkarıcılar ki, dikkatimi elbisenin içindeki göğüslerinin kabarıklığına değil, onlara veriyorum. Saçları yıkadığı için hala ıslak, omuzlarının etrafında kalın sarmallar halinde, mürekkep gibi parlıyor ve eğer daha iyisini bilmeseydim, denizden alınmış gibi göründüğünü söyleyebilirdim.

Ama bu çok saçma bir düşünce. Deniz kızlarının bacakları yoktur, karada yürümezler. O başka bir şey, eminim, sadece ne olduğunu bilmiyorum. Bildiğim tek şey, Acapulco'ya vardığımızda, onu mümkün olan her şekilde çözmüş olacağım.

"Ne bilmek istiyorsunuz?" Ona soruyorum, ereksiyonumu uzaklaştırmaya çalışırken koltuğumu ayarlıyorum. O etraftayken lanet olası sikim her zaman konuşuyor ve bu gece özellikle çarpıcı görünüyor.

"Deniz kızlarının değerli olduğunu söylemiştin. Nasıl değerli? Sonları mı bitiyor?" "Bir bakıma öyle. Nefes için solungaçları var, tıpkı bir balık gibi, ama

Onların da bizim gibi akciğerleri var ve bu sayede uzun süre suyun üzerinde kalabiliyorlar. Ancak onları sudan çıkardığınızda ıslak tutulmaları gerektiğini, aksi takdirde kuruyup öleceklerini gördük. Çok ürkütücü bir manzara."

Gözleri kocaman ve o kadar durgun ki felç geçirmiş olmasından korkuyorum.

"Prens mi?" Dürtüyorum.

Sertçe yutkunur. Yüzüne garip bir kızgınlık ifadesi yerleşiyor. "Onları daha önce yakaladınız mı?"

"Bunun açık olduğunu düşünmüştüm. Bizim bu."

"Siz korsansınız!"

"Biz Kan Kardeşleriyiz ve açık denizleri yağmalarız. Alabildiğimizi alır, kullanır ya da takas ederiz. Diğer korsanlardan farkımız yok."

"Ama bir deniz kızına neden ihtiyacın var ki?" diye haykırır.

"Sakin olmanız gerektiğini düşünüyorum leydim," diyorum ona. "Biz kedi ve köpek yavrusu avlamıyoruz. Deniz kızları hakkında duyduğunuz o narin, güzel deniz kadınları değil. Onlar yırtıcıdır. Erkeklerin kalplerini yerler. Onları baştan çıkarır, becerir ve parçalara ayırırlar. Kendi gözlerimle gördüm. Bir aslanın yanında daha fazla merhamet bulursunuz."

Ağır ağır nefes alırken burun delikleri şişiyor. "Gördün mü?" diye soruyor, sesi gergin. "Öldürdüklerini gördün mü?"

Başımı sallıyorum, özellikle bu konuda konuşmak istemiyorum. "Sadece bir kez, ama yeterliydi. Bir yoldaşım, biz bir tanesini gemiye çekerken denize düştü. Onu kurtarmaya çalışan deniz kızları ona saldırdı. Sadece saniyeler içinde bu etten daha ince bir şekilde parçalandı." Çatalımı tabaktaki domuz etine vuruyorum.

Hiç de iğrenmiş görünmüyor. Onun yerine güzel yüzünde hâlâ tutkulu bir ifade var. "Neden onları avlıyorsun? Bu... barbarca."

"Bana sorarsanız barbarca."

"Hayatta kalmak için öldürüyorlar gibi görünüyor!"

Başımı salladım. "Hayır. Hayatta kalmak için öldürmekle zevk için öldürmek arasındaki farkı biliyorum, inan bana. Dedikleri gibi, denizde bir sürü balık var. Yiyebilecekleri şeyler var. Bunun yerine, bence insanları spor olsun diye avlıyorlar, tıpkı insanların tazılarıyla tilki avladıkları gibi."

"Yani onları intikam için alıyorsunuz."

"Onları alıyoruz çünkü değerliler." "Ama neden?"

Buna en iyi nasıl cevap vereceğimden emin değilim. Sanırım gerçek çoğu zaman en kolaydır.

"Denizkızı kanı güçlüdür. Sihirlidir. Size sihir verir, daha iyi bir kelime bulamadım."

"Onların kanını mı içiyorsun?"

Ona sırtıyorum. "Bu seni rahatsız mı ediyor?"

Burnunu kıvırıyor, iğrenmiş görünüyor, sonra bu iğrenme korkuya dönüşüyor. Aramıza sessizlik çöküyor ve havada garip bir gerilim dans ediyor. İşin tuhafı, hakkımda farklı düşünmesini istemiyorum ama bir insana denizkızı kanı içtiğini söylediğinde bu kaçınılmaz oluyor.

Sedge, kulübeye elinde çok ihtiyaç duyulan bir şişe şarapla gelerek gerilimi düşürür.

O gidiyor ve ben yeni şişenin tıpasını açıp ikimize de birer bardak dolduruyorum. Onunkini ona doğru itiyorum. "Al bakalım. İç bakalım."

Bana somurtkan bir bakışla karşılık veriyor.

"Sarhoş olursan benden daha az nefret edebilirsin," diye ekliyorum. "Senden daha fazla nefret edemezdim," diyor sertçe.

"Bir eşik olduğunu bilmek güzel," diyorum. Dikkatimi tekrar domuza vermeden önce bardağımın yarısını içiyorum. Artık yememe gerek yok, zaten aç da değildim ama tadı kaçınamayacağım kadar güzel.

"Yani sana sihir veriyor," diyor sonunda. "Bir cadı gibi."

"Onun gibi bir şey," diyorum ona.

"Peki ya bu Nerissa? Deniz cadısı. Bana onun hakkında ne anlatabilirsin? Ve iskelet tayfası?"

Onu bu kadar rahatsız ettiği için denizkızları konusunu kapattığına minnettarım.

"Deniz cadıları da tıpkı denizkızları gibi denizlerde dolaşır. Sanırım deniz cadıları onların bilinen tek düşmanı. Sanırım onların

bizim de düşmanımız. Karada bulabileceğiniz normal cadılardan çok daha ikiyüzlü ve canavarca davranıyorlar."

Merakla başını eğiyor. "Her iki cadı türüyle de uğraştın mı?"

Başımı salladım. "Evet." Dudaklarımdaki şarabı yalıyorum ve ona daha fazlasını söyleyip söylememeyi tartışıyorum. Kızgın olduğunda bile beni zorluyor. Belki daha da fazla. "Bir cadıyla evliydim."

Eli titriyor ve neredeyse şarabını döküyordu. "Bir cadıyla mı evliydin?"

"Uzun zaman önceydi."

Kadehini indiriyor. "Ne oldu?"

Burnumdan keskin bir nefes alıyorum, yanıt için kendimi sertleştiriyorum. "Doğum sırasında öldü. Cadılar bile bazen kendilerini kurtaramazlar. Sonunda onlar da insan."

Parmakları ağzına gidiyor, dudaklarına bastırıyor ve usulca nefes alıyor. "Çok özür dilerim."

"Evet. Ben de öyleyim. Herkes öyleydi. Venla ne olursa olsun çok sevilen biriydi. İyi bir cadıydı. Ve cesur bir korsandı."

"Peki ya çocuk?" diye soruyor sessizce.

Kalbim göğsümde sıkışıyor ve acıya rağmen gülümsemeye çalışıyorum. "O yaşadı. Hilla. Çok güzel küçük bir kızdı."

"Ah." Gözleri yumuşak bir maviye, hüzünlü bir maviye kayıyor, şüphesiz geçmiş zamanı anlıyor.

"Evet," diyorum boğazımın arkasındaki kalınlığı temizleyerek. "Sekiz yaşındayken öldü. Henry ve Lucas'a yaptığımız gibi onu da mürettebatın yardımıyla kendim büyüttüm. Onun için elimden geleni yaptım ve annesini hiç tanımamasına rağmen burada çok mutlu bir çocuktü. Ama geriye dönüp baktığımda, onu bu gemide büyütmemem gerektiğini biliyorum, dünya bu haldeyken olmazdı."

"Donanma mıydı yoksa...?"

"Bir deniz cadısı," diyorum ona, ses tonum keskin bir hal alıyor. "Büyük bir canavarı kontrol eden bir deniz cadısı."

Gözleri hafifçe açılıyor. "Ne canavarı?"

"Kraken."

Cevap olarak nefesi kesiliyor.

"Sen sormadan söyleyeyim, evet onlar da gerçek," diyorum ona. "Korkunç derecede gerçekler. Ve küçük kızımı gözlerimin önünde öldürdüler. Şimdi tek istediğim

intikam."

"Bu Nerissa'da mı?" diye sorar, sesi yükselir. "Yoksa Kraken'de mi?"

"Bildiğim kadarıyla Nerissa'nın Hilla'nın ölümüyle bir ilgisi yok ve Kraken'i de kontrol edemiyor. Kontrol şey, adalarına çok yakın seyreden denizcilere uyguladığı bir lanet. İskelet tayfası onun talihsiz lanetinin kurbanlarıdır. İnsanlar sonsuza dek iskelete dönüştü. Tekrar insan gibi görünebilmelerinin tek yolu kendi sihirlerini bulmalarıdır..."

"Denizkızı kanı."

"Aynen öyle." Şarabımdan bir yudum daha alıyorum. "Bu yüzden, büyü onlar için çok uzun sürmese de onları da avlıyorlar. Gördüğünüz gibi çılgınlar. Hayatınızın geri kalanında yürüyen bir cesede dönüşmüş olsaydınız de öyle olurdu."

Bunu bir süre düşündükten sonra alçak sesle sorar, "Peki Kraken'i hangi cadı kontrol ediyor?"

"Adı Edonia."

Prencesin gözleri korkunç bir şekilde büyür, sonra hızla normale döner, yüzü kararır.

"Onu tanıyorsun," diye tahmin ediyorum.

Başını iki yana sallıyor. "Hayır. Hiç cadı tanımıyorum." "O zaman neden cildin hayalet görmüş gibi soldu?"

"Belki de tüm masallarınız beni korkutuyordur."

Bayan yalan söylüyor. Hiçbir şeyin onu ürkütmediğini bilecek kadar etrafındaydım. Bu iyi bir şey. Sırlarını saklayabilir. Onları er ya da geç ortaya çıkaracağım.

"Peki planınız nedir?" diye soruyor, koltuğunda doğrulup sahte bir ağırbaşlılık havasına bürünerek, gözleri tabağına odaklanmış bir halde.

"Dün gemilerini kısa bir süreliğine gördük. Adalara geri çekiliyorlar." Şaşkınlıkla kaşlarını çattı ve ben devam ettim. "Nerissa onları tasmalı tutuyor, sadece cömert hissettiğinde denize açılmalarına izin veriyor. Sonunda onları sihirli bir halat gibi adalara geri çekecek. Gemileri o kontrol ederken *Nightwind* kadar hızlı hareket ediyor ve mürettebat onun insafına kalmış durumda. Gerçekten de hayalet bir gemi."

"Ama insanları lanetleyen bu deniz cadısının olduğu adalara gidiyorsak, o da bize aynısını yapmayacak mı?"

Başımı sallıyorum. "Hayır. Dokunmayacak. Bize dokunamaz." "Neden dokunamaz?"

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum. "Sihir."

"En son bir denizkızını öldürüp kanını içtiğin zamandan mı?"

"Karımdan, eğer bilmen gerekiyorsa."

"Sana sihir verdi."

"Bir zamanlar. Bana bir sihir kitabı bile yazdı. Bazıları onu birlikte yazdığımızı söyleyebilir. Ama ben ve mürettebatım için yazılmıştı. Bu denizlerin ne kadar tehlikeli olduğunu biliyordu." Bir an dudağımı emerek duraklıyorum. "Kız kardeşinin ne kadar kindar olduğunu biliyordu."

"Abla?"

"Üvey kardeş. Edonia, Venla'nın üvey kız kardeşi. Ve kanının benim gibilerle bir araya gelmesinden nefret ederdi."

"Yani..." diye ediyor, dudakları bükülmüş.

"Yani Hilla'yı öldürmek onun intikamıydı sanırım," diyorum. "Edonia benim kızımı aldı. Ve kitabımı aldı. Venla'nın benim için yaptığı kitabı."

Prensesin ağzı bir an için açılır, sonra kapanır. "Özür dilerim" demeden önce dudaklarını bir saniyeliğine birbirine bastırır.

Onun acımasını istemiyorum, yine de empatisini hissedebiliyorum. Ondan sıcak bir kucaklama gibi yükseliyor. Güzel bir duygu.

"Evet. Şey. Söylemem yeterli, ben de şimdi intikamımı almak istiyorum. Edonia'dan. Ve kitaptan geriye sadece büyü kırıntıları kaldığı için, deniz cadısını gerçekten yenmek ve Kraken'den kurtulmak için denizkızı kanına ihtiyacımız var. Şimdi anlıyorsun, değil mi?"

"İstiyorum," diyor ciddiyle.

"Geçmişte denizkızlarını avlama konusunda şansımız yaver gitmiş olsa da, çok uzun zamandır hiç denizkızı görmedik. Sanki türler seyrekleşiyor gibi. Bunun nedeninden emin değilim, hiç avcıları yok."

"Deniz cadısı hariç."

"Evet."

"Ve sen."

"Evet. Ve biz, ama çok uzun bir süre için değil. Bu yüzden iskelet mürettebatın peşinden gidiyoruz. Eğer gemide bir denizkızı varsa, bizim için kolay bir av olacaktır."

Bakışları kararıyor. "Denizkızının hâlâ hayatta olduğunu nereden biliyorsun?"

"Bilmiyorum. Ama sadece taze kan işe yarar. Ölmüşlerse işe yaramaz."

"Yani iskelet mürettebata saldıracak ve denizkızlarını çalacaksın."

ve onu *Nightwind*'e getirin."

"Kesinlikle."

"Kolay lokma demiştin."

"Bir bakıma. *Nightwind*'in ölümsüzlerin gemisi olarak adlandırıldığını biliyorum ama aslında bu lakaba uygun olan geminin adı olan *Norfinn*'dir. Eğer zaten ölmüşlerse, onları öldürmek imkânsızdır. Tehlikeli olabilir. Ama kafesinde güvende olacaksın."

"Dövüşebilirim."

Gülüyorum. "Cesur birisin, hakkını vermeliyim. Ama eğer beni geçemezsen, kesinlikle ölümsüzleri de geçemezsin."

"Bir kılıçla eğitim aldım."

Kaşlarımı kaldırıyorum, gülmekten kendimi alamıyorum.

"Nerede? Ne zaman?" "Kral beni şımartmayı severdi. Orada burada bir şeyler öğrendim."

"Seni kılıç kullanırken gördüm ve üzülererek söylüyorum ki bu konuda pek iyi değilsin."

"Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Ve yine de Aerik'in sana böyle davranmasına izin verdin."

Gözleri alev alev yanıyor. "Yaptığı şeyleri yapmasına ben *izin vermedim!*" diye çıkışıyor. "Bunun nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Ve o da senin sıcak ütünden farklı değil."

Yeterince adil. Onun için nasıl bir olduğunu bildiğimi iddia edemem. "Özür dilerim," diyorum. "Bu kadar kaba konuşmak istememiştim."

"Kaba olmaktan başka bir şey değilsin." *Korsan* der gibi omuz silkiyorum.

"Ama belki sen bana öğretebilirsin," diye devam ediyor.

Sırıtiyorum. "Sana savaşta nasıl kılıç kullanacağını mı öğreteyim? Neden, ilk fırsatta beni bıçaklayabilesin diye mi?"

"Seni bıçaklamanın bir yarayacağını sanmıyorum," diye mırıldandı. "Haklısın. Bıçaklanmayı son derece sinir bozucu buluyorum."

Bunun üzerine kıkırdıyor, hafif melodik bir ses ve bunun onun güldüğünü ilk duyuşum olabileceğini fark ediyorum. Birdenbire onu tekrar güldürmekten başka bir şey istemedim.

Ama sonra kendini tutuyor, sanki benden nefret ettiğini hatırlamış gibi ve yüzü yine asık. Huysuz ama yine de güzel. Yüce Tanrım, onu her haliyle kabul edebilirim ve bundan daha mutlu olurum.

"Onlara ne zaman ulaşacağımızı düşünüyorsun?" diye soruyor, belki de ona çok açık bir şekilde baktığım için gözlerini kaçırarak.

"Yarın akşam," diyorum ona. "Adaya yaklaştıkça biraz geri çekileceğiz. Bırakalım yerleşsinler. Sonra bir pusu planlayacağız."

Kadehindeki şarabı bitiriyor ve sapını parmaklarının arasında çeviriyor.
"Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Ne istersen, aşkım."

"Hiç anne olduğunu bildiğiniz bir denizkızını öldürdünüz mü?"

Çok tuhaf bir soru. Bu kadının altında kanayan bir kalbi var.

"Bildiğim kadarıyla hayır," diyorum. "O vahşi yaratıklardan herhangi birini anne olarak hayal etmek zor ama sanırım denizkızları bir yerden geliyor olmalı. Sadece şeytanın kendisinden geldiklerini düşündüm."

Gözlerine bir bakış geliyor, denizde bir gemiyi yutacak fırtınaları hatırlatan bir bakış. "Belki de öyledir," diyor boş boş ve yemin ederim bir gülümseme görüyorum.

İKİNCİ BÖLÜM

Adalar

BÖLÜM 13

Ramsay

"PRENSES NASIL?" Cruz soruyor.

Güneş batıda batmaya başlıyor, mercanların ve morların parlak görüntüsü yeni doğmakta olan yıldızlarla dans ediyor. Ondan bahsettiğimde içimi bir suçluluk duygusu kaplıyor; burada doğanın harikalarını, gün batımını ve adalara yakınlığımızı ima eden hafif bir çiçek kokusuna sahip temiz deniz havasını seyredebilecekken kafeste tutulduğu gerçeği.

"Hayatta kalıyor," diyorum ona, yelkenlerdeki rüzgar yukarıda sabit bir davul gibi.

Biz.

"Peki onu kafesinde ne kadar tutmayı planlıyorsunuz?" diye soruyor, Sesinde neşeli bir hava vardı. "Dün gece birlikte yemek yediğinizi duyduktan sonra, şimdiye kadar ekibin bir parçası olacağını düşünmüştüm."

"Kendine zarar vermeyeceği konusunda ona güvenmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Pervasız ve aceleci. Şans verilse açık okyanusa bile atlar. Adalar söz konusu olduğunda, onlar için yüzer."

"Anlıyorum. Ve onu kocasıyla birlikte tutmak istemiyorsunuz çünkü tamamen kendinize ait olmasını istiyorsunuz."

"Kocasını dövüyor," diyorum ona sert bir bakış atarak.

Cruz sırtarak, "Ve onu kocasıyla birlikte tutmak istemiyorsunuz çünkü tamamen kendinize ait olmasını istiyorsunuz," diye tekrarlıyor.

"Varlığımızı güvende tutuyorum," diye homurdanarak parmaklığa yaslandım.

Cruz sadece kıkırdıyor ve keçi derisi matarasını bana uzatmadan önce romundan bir yudum alıyor. "Yani, senin malın, çünkü onun senin olduğunu iddia ettin."

Romu bir an düşündükten sonra el salladım, bu geceki saldırı için kafamın rahat olması gerekiyordu. "Evet. Varlığım."

"Hâlâ onu fidye için takas etmeyi planlıyorsun, değil mi?" diyor yüz ifademi incelerken.

Ona hiçbir şey vermedim. "Veriyorum."

"Sevgili Sedge'i bu gemiye ilk getirdiğinizde, onu damgaladıktan sonra gitmesine izin vermeye hiç niyetiniz yoktu."

"Onu neden biliyordun."

"O konuşamaz, Bones," diyor Cruz. "Burada neler döndüğünü kimse bilemezdi ve zaten kimse de ona inanmazdı."

"Çok dikkatli olamazsınız. Her halükarda, Sedge değerli olduğunu kanıtladı. Prenses de aynısını yapacaktır. Ama asıl para getiren prens. Ne yazık ki. Onu gerçekten öldürmek istiyorum."

Cruz gülerek, "Eminim bir noktada yapacaksın," diyor ve sırtına sert bir tokat atıyor. "Öfkeni bilirim."

"Evet, neredeyse seninki kadar kötü."

Bana sırtıyor ve matarayı geri iterek ağzına biraz daha rom dolduruyor. Mürettebatın çoğu herhangi bir savaşa ve çatışmaya girmeden önce rom içer çünkü cesarete yardımcı olur ve onların deyimiyle işleri daha eğlenceli hale getirir. Ancak daha önce iskelet mürettebatla savaşmış olsak da, bu her zaman kolay olmuyor. Mürettebatımız insanlık dışı bir şekilde kutsanmış olabilir ama biz ölümsüz değiliz. Bizi öldürebilirsiniz ama onları öldüremezsiniz. Bu durumdaki tek şansımız, esir alınsak bile onların kaderine mahkum olmayacağımız gerçeği. Lanet bize dokunamaz.

Yani, çoğumuz.

Cruz dönüyor ve mürettebatı inceliyor. Fırtına öncesi sessizlik. Normalde Cruz keman çalmaya başlardı -kendisi yetenekli bir müzisyendir ve müzik her zaman mürettebatı savaşa hazırlar ve heyecanlandırır. Ama bu gece gerçek bir pusu kuracaksak gizliliğe ve sessizliğe ihtiyacımız var.

"Levazım subayı!" Thane'i aşağıdaki güvertede Sam ve Lucas'la konuşurken gördüğümde sesleniyorum, muhtemelen Lucas'a aşağıda kalıp beladan uzak durmasını ve karısına da aynısını yapmasını hatırlatıyor, her ne kadar onu hiç dinlemeyeceğini bilse de.

Merdivenlerden çıkıp arka güvertede bize katılıyor. "Ne oldu?" diye soruyor, sesi her zamankinden daha huysuz çıkıyor.

"Saldırı planımızı belirliyorduk. Sana ne oldu kardeşim?" Derin bir homurdanma sesi çıkardı. "Bundan hoşlanmadım."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun? Topun içinde bir şey gördün mü?" "Hayır. Ama donanma gemisinin saldırısından sonra, her şeyin biraz

şu anda tehlikeli. Eğer esirlerinizi kraldan para karşılığında takas etmek istiyorsanız, buna varım, ama bu lanet adalara sapmak, hayır," başını sert bir şekilde salladı, "Bunun çok karmaşık hale geldiğini hissediyorum. Her seferinde tek bir göreve odaklanmalıyız."

"Donanma saldırısı hiçbir şeydi," diyor Cruz. "Lothar tüm marangozluk ve tamirat işlerini bir günde halletti. *Nightwind* hiçbir zaman tehlikede değildi, bunu biliyorsun."

"Ama bu vuruşlar sırasında gıda tedarikimiz zarar gördü."

"İşte bu yüzden çözüm denizkızı kanı."

"Denizkızı kanı, hepimizin hayatta kalmasını istediğiniz için değil, sadece intikamınızı almak istediğiniz için bir cevaptır."

Ona ters ters baktım. "Bu ekip için her şeyi yapacağımı biliyorsun. Benim intikamım herkesin intikamıdır. Sen Hilla'nın amcasıydın."

Bakışlarını başka yöne çeviriyor, yüzünde sadece bir parça utanç var. "Mesele sadece Hilla değil. Kitapla ilgili. Bırakmalısın, Ramsay. Geçmişe çok fazla tutunuyorsun. Venla, o-"

"Karımla barıştım," diye alay ediyorum ona doğru tehditkâr bir adım atarak. "Geçmiş geride bıraktım. Ama o kitapta büyü var, bu dünyada hayatta kalmak istiyorsak ihtiyacımız olan büyü. Kendin de söyledin, bunu daha ne kadar sürdürebiliriz? Daha ne kadar devam edebiliriz? Hayatta kalmak için buna ihtiyacımız var. Hepimizin. Şimdi deniz kızını ve kanı ele geçirirsek, o deniz sürtüğünü sonsuza dek yok edebilir ve Venla'nın bizim için yarattığı tüm büyüü elde edebiliriz. Ve en sonunda, tutsaklar için yüksek bir fiyat alırsak, o zaman bu sadece pastanın üzerindeki krema olur."

Çenesini kaldırıyor, kehribar rengi gözleriyle bana bakıyor. "Anladığımı sanmıyorum *kardeşim*," diyor. "Karmaşıklık yaratan mahkûmlar. Şimdiye kadar prens Drakos'u aciz hale getirdi ve prenses, sen de onunla geçirmemen gereken zamanı geçiriyorsun. Umarım tüm bunlar hakkında yanıliyorumdur." Bunu bir kaş çatmayla noktılıyor.

Cruz ona neşeyle, "Şu haline bak, sadece bir annenin sevebileceği bir yüzün var," diyor, aramızdaki gerginliği yatıştırmak için her zaman orada. Thane'in göğsüne vuruyor. "Kaptanı azarlamayı bitirdiğine göre, belki de dikkatimizi saldırı planına çevirebiliriz, böylece herhangi bir karışıklık çıkmaz."

Cruz arka cebinden rulo haline getirilmiş bir harita çıkarıyor ve okumamız için düz bir şekilde açıyor. "Los Pintados'a daha önce de gitmiştik," diyor ve kolaylıkla navigatör rolüne bürünüyor. Matarasıyla kabaca çizilmiş haritayı işaret ediyor. "Büyük olasılıkla korunaklı oldukları bu koyda demirleyeceklerdir. Adanın diğer tarafına, Resif Şehri'nin kalıntılarının denizle bulunduğu yere gelirsek, adanın örtüsüne sahip oluruz. Karadan karşıya geçebiliriz."

Başımı sallıyorum. "Sonra diğer taraftaki suya gir, gemiye doğru yüz, yanlara ve çapaya doğru sürün. Kaptanı yakala ve ondan kurtul."

Cruz, "Karadan değil ama denizden yaklaşanlara karşı tetikte olacaklar," diye ekliyor.

"Peki ya deniz cadısı Nerissa?" Thane sorar. "Eğer suyun altında değilse, o zaman o harabelerin yakınında yaşıyor, değil mi? Geçmemize izin vermeyecektir."

"Neden olmasın? Onun bizimle bir işi yok, bizim de onunla bir işimiz yok."

"Ama biz bir deniz kızını lanetli mürettebatından çalışıyoruz," diyor Thane. Dışarı.

"Evet, ama o denizkızı lanetli mürettebatına büyü veriyor. İnanın bana, o denizkızının gitmesini isterdi."

Cruz sessizce, "Aslında denizkızı çoktan gitmiş olabilir," diyor. "Eğer Nerissa biz oraya varmadan önce onu gemide bulursa..."

"Bunu mümkün olduğunca çabuk yapmamız için bir neden daha," diyorum onlara. "Levazım subayı, mürettebatı planlardan haberdar et. Geminin güvenliğini sağlamak için benimle birlikte en az beş kişiye daha ihtiyacımız olacak. Geri kalanlar *Nightwind*'i geri getirecek, böylece denizkızını gemiye alabileceğiz."

Thane, "Bunu çok kolaymış gibi söylüyorsun," diye .

"Bu benim işim, değil mi?" Çemkiriyorum. "Ben kolaymış gibi söylüyorum, sen imkansızmış gibi söylüyorsun."

Elini çenesinde gezdiriyor, kirli sakalı duyulabilir bir şekilde kaşınıyor. "İyi."

Mürettebata söyleyeceğim ve ekipleri bir araya getireceğim." Geminin geri kalanına doğru yürür.

"Deniz kızını almaya gidiyoruz, değil mi?" Çılgın Gözler dümendenden bize sesleniyor.

Dönüp ona doğru gidiyorum. "Evet. Bizi başlangıç noktamıza bıraktığın anda gemiyi geri getirmen gerekecek."

Cruz elinde haritayla geliyor ve bosun'a planı gösteriyor.

"Denizkızıyla ne yapmayı planlıyoruz?" diye soruyor çizelgeye göz attıktan sonra gür kaşlarını sallayarak. "Onu hepimizin almasına izin verecek misin yoksa prenses gibi o da sana mı ait olacak?"

"Mürettebat arasında eşit olarak dağıtılacak," diye onu temin ediyorum.

"Sabırsızlanıyorum," diyor heyecanla. "Duyduğuma göre hayal edilebilecek en dar deliklere sahiplermiş."

Ona küçümseyen bir bakış attım. "Bosun. Onun böyle olmadığını için. biliyorsun."
"

"Bah, sence iskelet ekibi onunla ne yapıyordu?" "Conner," diyor Cruz ona, gülümsememeye çalışarak. "Onlar iskelet. Onlar sikim yok!"

"Ama ben eminim," diye yuhalıyor.

Aklının oraya gideceğini tahmin etmiştim. Limandan daha geçen hafta ayrıldık ama şimdiden sikiyle düşünüyor. Kabul ediyorum, ben de öyleydim ama sadece odamda nefis bir yaratık kafesli olduğu için.

Bu da bana şunu hatırlattı.

Güverteden ayrılıp merdivenlerden kamarama iniyorum ve Skip'i odanın içinde koşup masanın altına saklanırken buluyorum, prenses ise kafesinde koyun gibi bakıyor.

"Kedi seni rahatsız mı ediyor?" diye sordum.

"Sadece arkadaş ediniyorum," diyor. "Buna inanmayabilirsiniz ama burada olmak oldukça sıkıcı olmaya başladı."

"Biraz heyecan istiyorsan seni kocanın yanına geri koyabilirim."

Gözleri buz gibi kısıldı. "Buna cesaret edemezsin."

"Aslında ben çok cesur bir adamım," diyorum ona. Adımlarımı gardırobuma doğru atıyorum ve kıyafetlerimi çıkarmaya başlıyorum.

"Sakıncası var mı?" diye soruyor gözlerini kapatarak.

"Benim için sakıncası yok. Ama sizi memnun edecekse geri dönebilirim." "Lütfen dön."

"İlginç, geçen gün beni gömleksiz görmekten hoşlandığına yemin edebilirim." Ona sırtarak başımı salladım, sonra pantolonumu ve gömleğimi çıkarıp bir sandalyenin arkasına koydum ve hızlı kuruyan, yüzerken gizlenmek için mükemmel olan daha koyu renkli bir takım giysiler giydim. Mümkün olduğunca az kısıtlama ve aksesuara ihtiyacım var, sadece bir hançer ve bir palaya, hepsi bu. Bir çakmaklı tüfek ıslanırsa ateş etmez.

Giyindikten sonra arkamı dönüyorum ve gömleğimin düğmelerini iliklerken parmaklarının arasından bana bakıyor. "Mürettebat zaten lanetli ve ölüye, onları nasıl yeneceğini sorabilir miyim?" diyor.

"Kafalarını kesin. Onları parçalara ayırın. Bu onları öldürmez ama kemiklerine ulaşamazlarsa tekrar bir araya getirilemezler."

"Büyüleyici," diyor nefesinin altından, ama sesi içten geliyor. "Ama geldiğini görecekler, değil mi?"

"Önce ben ve birkaç arkadaşım gemilerine gizlice girersek olmaz. Kıyıya bırakılacağız, sonra *Nightwind* bizi almak için adanın etrafında yelken açacak. Bu arada biz de kaptanı parçalara ayırmış olacağız. Kaptanı halledersek, mürettebatı da halletmiş oluruz."

"Bunu aklımda tutacağım," diyor boş boş.

"Sen burada kal, hayatım," diyorum ona. "Her şey kısa sürede bitecek."

Odanın kapısını arkamdan kilitleyerek onu terk . Ancak geminin teknesindeyken ve Cruz, Matisse, Lothar, Remi, Horse ve sayfa John'dan oluşan mürettebatımla birlikte suya indirilirken, prensesin kafesinin anahtarlarını diğer pantolonumda unuttuğumu hatırlıyorum. Kafamdan silkeledim. Kafesten çıkamaz ve odama başka kimse giremez. Prensес güvende.

Odağımı planımıza ve çevremize çeviriyorum. Suyun ve adaların üzerine yoğun bir sis çökmüş, ürkütücü bir sisle kaplanmış. Gecenin karanlığında tekneyi sessizce kıyıya çekiyoruz ve bölgenin saygısını içimize çekiyoruz. Nan Madol, su kenarında yarı batık kalıntılardan oluşan bir şehir. Bazalt kayalardan oluşan sütunlar inşa edilmiş kanallar boyunca yükseliyor ve terk edilmiş bölgeye "Pasifik'in Venedik'i" adını veriyor.

Venedik'te bulundum ve takma isim biraz abartılı ama yine de yüz yıl öncesine kadar burada yaşayan kabilelerin seçkin üyeleri olan sakinleriyle etkileyici bir yer. Şehir terk edildiğinden bu yana geçen sürede bitki örtüsü burayı ele geçirmiş, kalıntıların üzerinde sarmaşıklar uzanıyor, kum ve su geri kalanını yutuyor.

Teknemiz mercan kayalıkları üzerine inşa edilmiş ve sisin içinden yükselen kanalların taş duvarları boyunca sessizce süzülüyor. Gündüz olsaydı ve güneş parlasaydı, berrak mavi suyun içinden eski taşların dibe battığı yerleri görebilirdiniz, ancak siste ve aysız bir gökyüzünün altında mürekkebi kesiyormuşuz gibi görünüyor. Yukarıda heykeller bize bakıyor, kocaman açılmış gözleriyle sessiz bir yargıda bulunuyorlar. Burası, inanmadığınız bir tanrıyı kızdırmaktan korktuğunuz için nefes almak bile istemediğiniz türden bir yer.

Sonunda kıyıya ulaşıyoruz ve John tekneyi döndürüp *Nightwind*'e doğru kürek çekmeye başlarken biz de hızla iniyoruz; gemi sisin içinde zar zor görülebilen hayalet gibi görünüyor.

Ben önden gidiyorum, Cruz da arkadan geliyor ve ekibimi sık ormanın içinden geçirip harabelerin yanından geçiriyorum. Burası daha da karanlık, sis ağaçların arasından parmaklar gibi uzanıyor ve tüm bu çalılıkları kesmek için palamı pala olarak kullanmak zorunda kalıyorum. Garip yaratıklar hırıltılı sesler çıkarıyor.

ve boncuk gibi gözler ağaçların tepesinden bizi izliyor. Arada sırada bir kızın ağladığını duyduğuma yemin ediyorum ama bunun sadece bir numara olduğunu biliyorum. Sonuçta, Nerissa burayı ele geçirmeye karar verene kadar burası tamamen normaldi. Şimdi onun büyücülüğüyle titreşiyor.

Remi sesi titreyerek, "Kaptan, bizi takip eden bir şey olduğundan oldukça eminim," diyor. Remi tam teşekküllü Kardeşler arasında en genç olanı ve topların başındaki görevinden alınmaya alışık değil.

"Sadece ben varım," diyor Cruz. "Ve... başka bir şey. Ama bu konuda ne kadar çok konuşursanız, bizi o kadar çok takip edecektir. Ağzımızı kapalı tutarak ilerlemeye devam edelim."

Remi inliyor ve sevgilisi At, ona bazı rahatlatıcı sözler söylüyor ve biz devam ediyoruz, nefeslerimiz ağır ve hızlı, palamın sesi karanlıkta tekrar tekrar yankılanıyor.

Sonunda ağaçların arasından bir parça ışık görüyorum ve yavaşlamamız ve sessiz kalmamız elimi kaldırıyorum. Karnımın üzerine çöküyorum ve arkamdaki herkes de aynısını yapıyor ve toprak kuma dönüşüp kendimizi sahilde bulana kadar ormanda sürünüyoruz. Yoğun sis, suyun tam karşısındaki hayalet gemiye bakmamızı sağlayacak kadar dağılıyor.

BÖLÜM 14

Maren

"SKIP?" Etrafta turuncu kediye usulca soruyorum.

Kaptan odaya girdiğinde kedi masanın altına kaçtı. Kedinin kaptandan korktuğu izlenimini edinmiyorum, daha ziyade suç ortağı olarak görülmekten korkuyor. Bu anlamda, kaptanın da kediyle iletişim kurup kuramadığını merak ediyorum. O bir Süren olmayabilir ama bu beni şaşırtmaz.

Ama kediden hiç iz yok. Belki de daha önce odadan kaçtı ve ben görmedim.

İçimi çekip kafesin parmaklıklarına yaslanıyorum ve yere düşene kadar kayıyorum, aklım hala dün akşam yemekte konuşulanlarda.

Korsanlar sihirli kanları için deniz kızlarını avladılar.

Edonia kaptanın kızını öldürdü ve bir büyü kitabı çaldı. Kaptan bir zamanlar bir cadıyla evliydi.

Annemi Limonos'un derinliklerinden çalanlar kaptan olabilir de olmayabilir de. Annem mi onları avlıyordu yoksa onlar mı annemi? Yoksa onu bir daha hiç görmemek üzere sudan çıkaran başka denizciler ya da korsanlar mıydı? Kaptandan nefret etmek için başka bir nedene daha ihtiyacım yok, bu yüzden onun annemin ölümüyle hiçbir ilgisi yokmuş gibi davranmak istiyorum.

Tüm bunları anlamlandırmaya çalışıyorum ve aklım iki kilit noktaya gelip duruyor:

Deniz kızı kanı sihirlidir ve bunun için öldürürler. Bunun da ötesinde, deniz kızlarını canavar olarak görüyorlar ki bu yanlış değil. Ama benim gerçekte ne olduğumu öğrenirlerse, tüm bahislerin kapanacağına inanıyorum. Bahse girerim kaptan ona sihir verebileceği umuduyla kanımı akıtmakta tereddüt etmezdi. Belki verirdi, belki de Edonia'nın benimle işi bittiğinde büyüm tükenmişti ama yine de denerdi.

Deniz kızı kanına ihtiyacı olmasının sebebi Edonia'yı yenmek için ona ihtiyacı olması. Bu da demek oluyor ki büyüyü ele geçirdiğinde, muhtemelen benden kurtulmadan önce onun peşine düşecek. Eğer bunu yaparsa, bu demektir ki

Edonia'ya bir adım daha yaklaştım. Kitabını geri almaya çalışacak, ama önce kitabı bir şekilde geri alırsam, onu Edonia ile takas etmek ve yüzgeçlerimi geri almak için kullanabilirim.

Şimdi her şeyin bir amacı var gibi görünüyor ve bir plan muhtemelen yerine oturabilir. Sadece iki şeyi başarmam gerekiyor: Syren kimliğimi gizli tutmak ve kaptanın iyi tarafını olabildiğince uzun süre korumak. Bu sonuncusu ilkinden daha zor olacak çünkü adamın yüzünde ona yumruk ve tırnaklarımla vurma isteği uyandıran bir şey var. Ama bunu başarabilirsem, kitabını geri almasına yardım edebilirsem, sonra ona ihanet edip kitabı çalarsam ve bunu Limonos'a ve bir Syren olarak hayata dönmek için kullanırsam, o zaman bu her şeyi çözecektir.

Son on yıldır ilk kez istediğim her şeyi gözümün önünde görebiliyorum.

Benim özgürlüğüm.

Gerçek benliğime dönüş.

Eve gideceğim.

Bu beni duraksatıyor. Sanırım kaptanın iyi tarafında kalmak istiyorsam, bu onun gemisinde kalmam gerektiği anlamına geliyor. Bu da itaat etmem gerektiği anlamına geliyor.

Yine de sandalyenin arkasında pantolonunu görebiliyorum, kafesimin anahtarları da pantolonundan sarkıyor. Eğer kediye bulup anahtarları bana vermesi için ikna edebilirsem.

Ve bunun sana onun iyiliğini kazandıracağını mı düşünüyorsun? Kendi kendime düşünüyorum.

İç çekiyorum ve kafese yaslanıyorum. Gemi yeniden hareket etmeye başladı, bu da teknenin adamları adaya bırakmaktan dönmüş olması gerektiği anlamına geliyor. Sallanma hareketi ve tropik bölgelerdeki gece havasının yoğun kokusu beni uykuya daldırıyor, çünkü uyandığımda yukarıda korkunç bir gürültü var.

Saldırı altında olduğumuzun sesi.

Ama top ateşi yok, gemilere çarpan mermiler yok. Bunun yerine kılıç şakırtıları, sadece iskeletlerin parçalanması olarak tanımlanabilecek tıkırtı sesleri ve ara sıra bir tüfek atışıyla birlikte bağırış çağırış var.

Ve tüm sesler yukarıdaki teknemizden geliyor gibi.

Eğer iskelet mürettebattan biri buraya gelirse, kaptanın kilidini bir blunderbuss ile patlatabilirler. Kolay hedef olabilirim.

"Skip!" Tekrar sesleniyorum. "Acele edip beni serbest bırakma zamanı lütfen!"

Kedi aniden ortaya çıkıyor, bu sefer kaptanın yatağının yanından çıkıyor ve hiç acele etmeden tam önümde duruyor.

"Tanrılara şükürler olsun," diyorum yanında yere diz çökerek. "Lütfen, eğer beni anlayabiliyorsanız, yardımınıza ihtiyacım var. Saldırı altındayız. Kaptanınız kendimi savunabilmem için beni serbest bırakmanızı istiyor."

Skip beni sorgular gibi başını eğiyor.

"Yemin ederim Skip. Ve söz veriyorum, eğer beni serbest bırakırsan Saz'ı ve dün gecedan kalan domuz etini bulacağım. Ya da balığı, o kadar doymuştuk ki balığa zar zor dokunduk. Sana istediğin kadar yemek vereceğim." Bir kediye yalvarırken kendimi gülünç hissetmeye başlıyorum ama devam ediyorum. "Eğer o iskelet insanlar buraya gelirse bana saldırırlar ve buna izin verirsen kaptanın sana çok kızacağını biliyorum."

Tekir büyük bir esnemeyle ağzını açıyor, köpek dişleri görünüyor, sonra dönüp bana arkasını gösteriyor ve odanın öbür ucuna, pantolonunun bulunduğu sandalyeye doğru ilerliyor. Ona söylememe bile gerek kalmadı, çoktan sandalyeye zıpladı ve anahtarları çıkardı. Metalin klipsinin açıldığını duyuyorum, sonra anahtarların şingirtisini ve bir de bakıyorum ki Skip sandalyeden fırlayıp ağzında anahtar halkasıyla bana doğru koşuyor.

Anahtarları hücrenin parmaklıklarının hemen dışına bırakmasını hayretle izliyorum. "Mew," diyor açıkça.

Uzanıp anahtarları alıyorum. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim. İyi kedicik."

Sonra ayağa kalkıyorum ve kilidi beceriksizce kurcalıyorum. Dışarıdan bakınca anahtarı içeri sokmak zor oluyor ama sonunda başarıyorum. Aynı anda yukarıdan gelen çatışma sesleri daha fazla tüfek ve tabancanın patlamasıyla tırmanıyor gibi görünüyor, hava barut kokuyor.

Kapıyı hızla açıp kafesten çıkıyorum ve odaya giriyorum, sonra da odasının kapısına yöneliyorum. Doğal olarak o da dışarıdan kilitli, bu yüzden dışarı çıkamıyorum ve yüzüğümdeki anahtarların hiçbirisi çalışmıyor.

Patlama, yemin ederim. Ama sonra *patlama* kelimesinin gerçekte ne anlama geldiğini düşündüm.

Silah sırasına bakıyorum ve çakmaklı tüfeğe göz atıyorum. Kral bir keresinde atış talimi sırasında tüfek kullanmama izin vermişti. Silahlara duyulan hayranlığı anlıyordum ama bana göre kullanmak için fazla kişiliksizdi. Eğer bir şeyi öldürmem gerekiyorsa, bunu yüz yüze ve çıplak ellerimle yapmak isterdim.

Ama nasıl çalıştığını ve nasıl kullanıldığını hatırlıyorum. Duvardan alıp bakıyorum, barut dolu olup olmadığından emin değilim. Sıkıştırdım

Her ihtimale karşı ucunu yere dayayın, böylece barut varsa çakmaktaşıdan kıvılcım almak için havalandırmaya geri dönecektir.

Bunu test etmenin tek bir yolu var. Bana yüksek sesle "miyav" diyen Skip'e bakıyorum ve sonra ıskalamayacağım kadar yakın olan kapı kilidine nişan alıyorum.

Tetiği çekiyorum ve çakmaktaşı çakıyor.

Mermi ateşlenir, patlamanın sesi odayı doldurur ve ardından kapının kilidi havaya uçarak parçalar halinde yere düşer.

Silahı yeniden dolduracak vaktim yok ve zaten nasıl dolduracağımı da bilmiyorum, bu yüzden silahlara koşup bir bıçak alıyorum ve kapıya geri dönüp kapıyı açarak diğer taraftaki kaosa doğru ilerliyorum.

Ancak şu anda tüm çatışma üst güvertede yaşanıyor gibi görünüyor. Arkamdan Skip'e bakıyorum, başımla beni takip etmesini işaret ediyorum ama o sadece masanın altına giriyor. Muhtemelen akıllıca bir hareket.

Ama ben, saldırıya geçmem gerektiğini hissediyorum.

Dışarı çıkıyorum, merdivenlerden yukarı bakınca bir iskeletin geçtiğini görüyorum, korkunç yüzünün derisi yarı çürümüş, Thane kılıcıyla kılıcı elinden düşürürken elinde bir kılıç sallıyor.

"Görünüşe göre güzel prenses kafesinden çıkmış," diyor ciddi bir ses arkamdan. Bu ses midemi bulandırıyor.

Bana bakan Sterling'le yüzleşmek için arkamı dönüyorum.

"Yukarıda dövüşüyor olmalıydın," diyorum ona, kabadayılık arayarak.

"Sanırım seninle dövüşmeyi tercih ederdim," diyor garip bir şekilde mükemmel dişlerini göstererek gülümseyerek. Uzanıp kolumu tutuyor, beni geminin karanlık derinliklerine doğru çekmeye çalışıyor ama ben kendimi bırakmıyorum.

"Bana dokunamazsın," diyorum ona, kolumu çekmeye çalışıyorum ama nafile. "Ben ona aidim. Beni damgaladı. Beni kendi adına sahiplendi."

Sterling kaşlarını çatı. "Yapmadı."

"Görmek ister misin?" Soruyorum ve sonra uzanıp elbisemi topluyorum, kalçamı gösterecek şekilde yukarı çekiyorum.

Yüz ifadesi şehvetten saf bir inançsızlığa, sonra da nefrete dönüşür.

Aslında benden geri adım atıyor.

"O piç seni sahiplendi," diyor ıslak bir hırıltıyla. "Buna cesaret edebileceğini düşünmemiştim."

"O yaptı," diyorum ona, şimdi cesaretlenmiş hissederek. "Ben Kaptan Ramsay Battista'ya aitim, başka kimseye değil. Bu onun derimdeki adı. Ben onun

mülk."

Bana uyuz bir köpek gibi ters ters bakıyor. "O zaman bu senin cenazen, ufaklık. Neye imza attığını bilmiyorsun." Etli bir eliyle beni kenara itiyor, ben de merdiven korkuluklarına doğru uçuyorum. Ramsay'in, markasının beni güvende tutacağını söylerken doğruyu söylediğine inanamıyorum. "Gidip bir denizkızını getirmeye yardım etmeliyim."

Denizkızı mı? Dikkatim tekrar ona döndü. Onu yakaladılar mı? Yaşıyor mu?

Geminin içinde bir yere mi saklansam yoksa yukarı mı çıksam diye düşünüyorum ama merakım beni yeniyor. Onu öldürmeden, işkence etmeden ya da her ne yapacaklarsa yapmadan önce Syren'i görmem gerekiyor. Keşke onu kurtarabilseydim ama artık Edonia'ya ulaşmamın kaptan ve mürettebatın denizkızı kanını almasına bağlı olduğunu bildiğim için bunu yapabileceğimi sanmıyorum.

Kendimi başka bir Syren'in hayatına tercih edeceğim gerçeği beni biraz kırıyor. Ama şimdiden fedakarlıklar yapılmaya başlandı.

Merdivenlerden yavaşça güverteye çıkıyorum, tam zamanında kafamı kaldırdığımda akıl almaz derecede kaotik bir sahnenin ortaya çıktığını görüyorum.

Görünüşe göre *Nightwind*'in mürettebatının çoğu şu anda burada, her biri bol kıyafetler giymiş, rapierler ve geniş kılıçlarla silahlanmış bir ya da iki çürümüş iskeletle savaşıyor. *Nightwind* dezavantajına rağmen kazanıyor gibi görünüyor, ancak iskeletlerden birinin rapierini Aerik'in yanağını kesen korsanın midesine sapladığını görmek için tam zamanında bakıyorum.

Ancak korsan acı içinde iki büküm olsa da iskeletin bacaklarını inciklerinden kesmeyi başarır, ardından kılıcının yan tarafını kafatasına indirerek onu parçalara ayırır.

"İşte güzel bir bakire."

Bir adım ötemde, kılıcını bana saplamak üzere olan bir iskeletin yüzünü görmek için etrafımda döndüm.

Kadın korsan birdenbire içeri girerken Sam, "İşte başsız bir piç," diyor.

Kılıcını kafasını keserken çığlık atıyorum. Kafatası güvertede zıplıyor, ağzı hâlâ açık bir şekilde bağıyor.

Beni kurtardığı için şok olmuş bir halde kadına bakıyorum. "Teşekkür ederim," diyorum nefes nefese.

"Rica ederim," diyor. "Sana bir şey olmasına izin verirsem Bones'un kendi kafamı koparacağını düşündüm." Elimdeki bıçağa bakıyor.

Ellerini. "Sana güvertenin altında, güvenli bir yerde olman gerektiğini söyledim ama sanırım sen çoğu şeyi dinlemeyen bir kadınsın."

"Bu konuda haklı olabilirsin," diyorum, bakışlarım etrafımızda gelişen savaşın geri kalanına yöneliyor. "Kazanıyor muyuz?"

"Biz mi?" diyor sırtarak. "Hangi tarafta olduğunu bildiğime sevindim. Evet, kazanıyoruz diyorum. Bu lanetli adamları alt etmek çok zaman alıyor ama bir kez alt edince..." Başını kestiği adama doğru çenesini sallıyor. Ceset yavaşça kafasına doğru sürünüyor. Yanına gidip aşağı uzanıyor, kemikli bir kolu tutup koparıyor, sonra da geminin güvertesinden suya uçacak şekilde savuruyor. "Onları bir süre aşağıda tutabilirsin."

Sahnenin geri kalanına, savaşan iskeletlere ve geminin üzerine çöken yoğun ürkütücü sise bakıyor ve kaşlarını çatıyor.

"Bu konuda içimde kötü bir his var," diyor bana geri döndüğünde, yanında bir şey saplama ihtiyacıyla titreşen palası.

"Ne?"

Bakışları *Nightwind*'in hemen yanına yanaşmış olan diğer teknede sabittir. Sterling de dahil olmak üzere *Nightwind*'in mürettebatından bazıları gemiye bir tür uzun kutu getiriyorlar. Tül bir çarşafıla örtülmüş dışında bana bir tabutu anımsatıyor. "Denizkızı orada."

Ağzım açık kaldı ve keskin bir nefes verdim. "O ellerinde mi?"

"Ya da ondan geriye ne kaldıysa," diyor Sam, ses tonunda hayal kırıklığı. "Lanetli adamların nasıl az ya da çok iskelet olduklarını görüyor musun? Denizkızı kanı onlara kısa bir süre için insan görünümünü verirdi. İnsanlıklarının ve derilerinin paramparça olması, denizkızının yeterince kan vermediği anlamına geliyor. Ya da çoktan ölmüştür."

"Aaaaaaargh!" diye bağılıyor bir iskelet adam ve geniş kılıcını kaldırarak bize doğru koşmaya başlıyor.

Sam hızla onunla dövüşmek için dönüyor, kılıç kullanışı onunkine denk ve ben kalıp belki ona yardım etmek istesem de, benim gibilerin yardımına ihtiyacı varmış gibi görünmüyor. Bunun yerine, Sterling ve Syren'i gittikleri yere kadar takip etmek istiyorum.

Yoldan çekilip bir katran varilinin arkasına saklanıyorum, sonra da uzun kutuyu merdivenlerden aşağıya, alt güverteye indirmelerini izliyorum. Biraz bekledikten sonra peşlerinden aşağı iniyorum. Ana güvertede değiller, kaptanın ya da subayların kamaralarının ya da mutfağın yakınında değiller, bu yüzden bir sonraki merdiven setinden silah güvertesine gizlice iniyorum.

Aerik'in hücresinin bulunduğu odadan çıkıyorlar ve ben bir direğin arkasına saklanıp lanetli mürettebata karşı savaşa katılmak için merdivenlerden yukarı koşmalarını izliyorum, giderken birlikte bir deniz şarkısı söylüyorlar.

Neyse ki odanın kapısını açık bırakmışlar ve ben de ona doğru koşuyorum. Bir fener yakmışlar ve odanın köşesine yerleştirmişlerdi, üstü örtülü kutuyu ve hücresinden yorgun bir şaşkınlıkla ona bakan Aerik'i aydınlatıyordu.

Bana baktı ve gözlerini kırıştırdı. Gerçekten çok kötü görünüyor. Yüzü çürük ve kan içinde, şimdiden bir deri bir kemik kalmış gibi görünüyor. Neredeyse onun için üzüleceğim.

"Hâlâ hayattasın," diyor, sesi çiğ ve boğuk.

"Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm," diyorum tabut büyüklüğündeki kutuya bir adım daha yaklaşırken.

"Bu nedir?" diye sorar.

"Bu mu?" Üzerini örten çarşafa uzanarak söylüyorum. Elim titremeye başlıyor, sinirlerim tepeme çıkıyor. "Bu bir denizkızı."

"Bir denizkızı mı?" Aerik küçümseyici bir inançsızlıkla söylüyor. Başımı sallıyorum ve titreyerek nefes alıyorum.

Onu tuttum ve kutunun üzerindeki bezi çektim. Ve çığlık atıyorum.

BÖLÜM 15

Maren

ÇIĞLIKLARIM odanın içinde yankılanıyor, kendi kulaklarımı bile sağır ediyor.

Bu gerçek olamaz. Bu kesinlik olamaz.

Tabut aslında yarısı bulanık, kanlı suyla dolu cam bir tank ve camın içinde bir Syren var. Bir deri bir kemik kalmış görüntüsünden, gözleri kapalı, bir eli göğsünde, gri saçları etrafında uçuşurken kısmen suya batmış halinden canlı mı ölü mü olduğunu anlayamıyorum.

Ama bildiğim bir şey var ki o da bunun sıradan bir Syren olmadığı. Bu benim en büyük kız kardeşim.

Bu Asherah.

Onu son gördüğümünden bu yana on yıl geçti. Ama o zamanlar saçları gri değil mor-siyahtı, teni bu ölümcül beyaz solgunlukta değil, pırıl pırıldı. O zamanlar pulları pırıl pırıl gümüş ve pembeydi, bu donuk, pul pul dökülen kül değil, kuyruğunun uzunluğu yosun tabakasıyla kaplıydı. Çok güzeldi ama şimdi sanki on yıl içinde 300 yıl yaşlanmış gibi neredeyse hiç kalmadı.

"Yüce Tanrım, İsa!" Aerik küfreder. "Bu bir denizkızı."

Onu görmezden geliyorum ve ellerimi cama bastırıyorum. "Asherah. Benim. Maren."

"Asherah?" Aerik arkamdan tekrarlıyor. "Maren, bence bu korsanlarla çok uzun zamandır birliktesin."

Ama kız kardeşim . Akvaryum kuyruğunun tamamını açamayacak kadar kısa, yüzden kuyruğu yanında kıvrılmış ve yarı saydam çürüyen yüzgeçlerinin uçları seğiriyor.

Boğazımda yükselen umutla hızla bardağa vuruyorum. "Asherah!" diye haykırıyorum.

Sonra yüzeyde böyle konuşmadığımızı hatırladım.

Kafamın içine giriyorum ve orada konuşuyorum, çünkü sadece o duyabilecek

Ben.

Asherah. Ben Maren. Lütfen . Yalvarıyorum.

Tekrar kıpırdanıyor ve bu sefer gözlerini açıyor. Bir zamanlar kız kardeşimizle aynı renkte olan menekşe gözleri şimdi soluk bir pembeye dönüşmüş. Ama bu o. Yine de o.

Maren? Kafamın içinde soruyor. Bu nasıl mümkün olabilir?

Gülümsemekten kendimi alamıyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülüyor. *Bilmiyorum ama öyle. Öyle. Ve seni buradan çıkarmalıyım.*

Neredeyim ben? diye sorar. Etrafına bakmaya çalışır ama kasları güçsüzlükten titreyerek bir santim bile kıpırdamaz. *Ne oldu? Neden buradasın?*

Nedenini bilmiyorum, ona söyledim. Elini tutmaya, beni hissetmesine izin vermeye ihtiyacım var. Tankın üstündeki camı itiyorum ama çok ağır.

Kayması ve yanımızdaki güverteye gürültüyle düşmesi için tüm gücümle gerekiyor.

Nefes nefese, hem ciğerleri hem de solungaçları için havaya ihtiyaç duyuyor. Boynunun kenarındaki solungaçların açılıp kapanarak kirli suyu içine çekmeye çalışmasını izliyorum.

Seni buradan çıkaracağım, dedim ona. Suya uzanıp elini tutuyorum. Kemikleri kırılgan ve pençelerinin hepsi kırılmış. Aralarındaki ağ yıpranmış bir bayrak gibi parçalanmış.

Maren, diyor sessizce. *Kendini tehlikeye atacak bir şey yapma. Burada olmamanın sebebi sensin.*

Ona göz kırpyorum, elini tutuşum şaşkınlıkla sıkılaşıyor. *Ne demek istiyorsun?*

Gözleri ateşle parlıyor, şimdiye kadar gördüğüm en yüksek enerjiyi veriyor ve beni bakışlarıyla sabitliyor. *Ne bilmiyor musun? Nill geri dönüp Edonia'nın sana ne yaptığını bize anlattığında, babam tüm krallığı seni bulmaya gönderdi.*

Buna inanamıyorum. *Ne yaptı?* Benim için bunu yapar mı? Ben de bunu söylemek istiyorum. *Ama suyun altında değil üstünde olduğumu biliyordu.*

Zayıf bir baş sallamayı başarıyor. *Biz de Edonia'yı arıyorduk, seni geri getirmesini ve büyüü tersine çevirmesini sağlamak için. Nill bize seni nasıl kandırdığını anlattı. Daha on altı yaşındaydın, aklın başında değildi ve o da bunu biliyordu. Ama nereye gidersek gidelim, senden hiçbir iz yoktu. Limonos'un güneyindeki ya da kuzeyindeki Syrenlerin hiçbiri kıyıyı ve geçen gemileri izlerken seni görmemişti ve hiçbiri Edonia'yı da bulamamıştı.*

Solungaçlarından ve burnundan derin bir nefes alıyor. Sonra gözlerini kapatarak devam ediyor. *Ben de bu tarafa gelmeye karar verdim. ne olduğunu hiç keşfetmemiştik. Bu büyük okyanus. Larimar benimle geldi ama biz*

yakalandığımda ayrıldık. Onu yakalayamadılar, beni kurtarmaya çalıştı ama başaramadı. O iyi, endişelenme. Hâlâ dışarıda.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Peki ya babam? Limonos'a geri mi döndü?

O.. o iyi mi?

Asherah'nın gözleri açıldı, kederle doldu ve ben biliyorum. Tıpkı annem gibi onun da öldüğünü tüm kalbimle biliyorum.

"Hayır," diyorum usulca, yüksek sesle. "Lütfen, o olmasın."

"Ne yapıyorsun kadın?" Aerik inliyor. "Bir balıkla mı konuşuyorsun?"

"Kapa çeneni yoksa ben kapatırım!" Ona acımasızca çıkıştım.

Kız kardeşime dönmeden önce.

Lütfen bana babamın iyi olduğunu söyleyin, dayanamıyorum, yalvarıyorum.

Başını hafifçe sallar. *O öldü. Bazıları kırık bir kalple öldüğünü söyledi. Annemizi kaybettikten sonra seni de kaybetme fikrine dayanamadı ve yaşama isteğini kaybetti.*

Oh, Tanrım. Olamaz.

Gözyaşlarım bir nehir gibi yüzümden aşağı akıyor.

Syren'lerin çoğu artık yok, diye devam ediyor ve elimi hafifçe sıkarak karşılık veriyor. Biz ölmekte olan bir türüz, Maren. Bir süredir öleyiz. Geriye kaç kişi kaldığını düşündükçe ürperiyorum. Yakında sayıları azalacak.

Hayır! diye haykırıyorum, elini yüzüme tutuyorum, teni nemli ve soğuk. Gözyaşlarım yuvarlanıyor. *Ölmeyeceksin. Seni onlardan koruyacağım. Seni alıp suya götüreceğim ve özgür olacaksın.*

Ama sevgili kardeşim olmadan ne kadar özgür olabilirim ki?" diyor üzüntüyle ve bana yumuşak bir gülümseme veriyor. *Sen çok pervasız, bencil ve cesurdun ve ben seni çok özledim.*

"Ben de seni özledim," diyorum hıçkırarak, Aerik'in arkamdan alay etmesine aldırmadan. *Ama seni kurtaracağım, söz veriyorum. Yaşayacaksın.*

Ölüyorum, Maren. Aylar önce beni yakaladılar. O zamandan beri yavaş yavaş kanımı içiyorlar. Bakışları bileğine kayıyor ve yüzümden uzak tuttuğumda, defalarca yara izi bırakılmış gibi görünen derin bir yara görüyorum.

Canavarlar, homurdanıyorum. Hepsini öldüreceğim.

Onlar zaten ölü, diyor. Ben sadece hayatta olduklarını hissetmelerine yardımcı oldum ama bu asla olamayacakları bir şey. Acı çekiyor olabilirim ama öleceğim ve acım bitecek. Onların acısı asla bitmeyecek.

Onlar umurumda değil, sen umurumdasın!

Ve seni çok önemsiyorum, diyor. Burada yeni bir hayatın olduğunu biliyorum, ama görünüşe bakılırsa, bakışları kısa bir süreliğine Aerik'e gidiyor, belki de sana vaat edilen her şey bu değildir. Seni hayatta gördüğüme çok sevindim ve umarım tanrılar gerçekte ne olduğunu keşfetmezler.

Neredeyse homurdanıyorum. Öyle mi? Çünkü şimdi umarım öyledir. Keşke senin gücün olsaydı da herkesin kafasını koparsaydım. Kanımı almaya çalışsınlar da görelim.

Yarı saydam sivri dişlerinin bir kısmını göstererek gülümsemeyi başarıyor. *O benim kız kardeşim. Bu benim Maren'im. Bu kadar küçük bir yaratık için bu kadar öfke ve hiddet. Bu çok sevdiğim Syren.*

Elini uzatıp yanağıma bastırıyor ve ben de eğilip kısa bir süreliğine kapalı ağzımı onunkine dayıyorum. Ama kuru dudaklarını hissetmek yerine, ağzından benimkine geçen hafif bir elektrik vızıltısı var ve ona bakmak için geri çekiliyorum.

Belki de bir Syren öpücüğü ölürken bile işe yarıyordur, diyor.

Kıpırdamadan duruyorum. Öpücüğüm ona, yaşlıların boğulan denizcileri canlandırmaktan söz ettikleri gibi, kendini gençleştirme gücü mü verdi?

Ama daha güçlü görünmüyor.

Aksine, kendimi daha güçlü hissediyorum. Kalbim hızla çarpıyor ve kanımın kaynadığını hissediyorum, bu hiç de hoş olmayan bir duygu değil.

Öfken *seni özgür kılacak, sevgili kardeşim,* diyor bana belli belirsiz.

Söylediklerini düşünürken birden odada başka bir varlık hissettim.

"Burada ne haltlar dönüyor?"

Döndüğümde Ramsay'in kapı aralığında durmuş bana şaşkınlıkla baktığını görüyorum. Akvaryumdaki bir denizkızının yanında diz çökmüş, eli elimde oldukça tuhaf görünüyor olmalıyım.

"Geri çekil!" Ayağa kalkarak ona söyledim. "Ona zarar vermene izin veremem! Vermeyeceğim!"

Kafasını sallıyor, tamamen şaşkın. "Az önce sana onların ne kadar vahşi yaratıklar olduğuna dair hikâyeler anlatmadım mı?"

"Canavar olsun olmasın, o ölüyor, görmüyor musun? Gerçekten ne kadar zalim bir adam olmak istiyorsun? Onun kanını içmek ve ona daha fazla işkence etmek mi istiyorsun?"

Kara kaşları bir araya geliyor ve bana doğru yürüyüp tankın içindeki kız kardeşime bakıyor. "O ölüyor," diye sessizce onaylıyor, sözleri boğazından çıkan bir sestен biraz daha fazlası.

"Sana bir faydası olmayacak," diyorum ona. "Bu haliyle sana istediğini veremez, içinde hiçbir şey kalmadı. Yapılacak en doğru şey onu bırakmak olacaktır."

Yavaşça başını sallıyor, gözleri Syren'in formunda gezinirken elini çenesinde gezdiriyor. "Haklısınız Prenses."

Kalbim umutla kabarıyor ve hayranlıkla kız kardeşime bakıyorum.

İyi olacaksın, onu temin ederim. O bu geminin kaptanı ve özünde iyi bir adam olabilir.

Ağzının köşesi zayıf bir şekilde seğiriyor. *İyi erkek yoktur, kardeşim. Ama iyi Syren'ler de yok. Hepimiz sadece hayatta kalmaya çalışıyoruz.*

Bakışları şimdi kaptanınkilere yöneliyor ve onun gözleriyle buluşuyor. Ona hafifçe başını sallıyor ve ben bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum.

Ta ki bıçağını çıkardığını görene kadar.

"Ne yapıyorsun!?" Kollarını tutmaya çalışarak çığlık atıyorum.

Ama tankın diğer tarafına geçip, "Ona izin veriyorum. git."

Ben onu durduramadan bıçağı aldı ve tam ağızıma sapladı. kardeşinin kalbini.

Oda ikinci kez çığlığımın sağır edici gürültüsüyle doluyor, ses o kadar yüksek ve korkunç ki cam tankta çatlaklar belirliyor ve Aerik ile kaptan kulaklarını kapatmak zorunda kalıyor.

Seni seviyorum, diyor Asherah gözleri kapanırken ve son nefesinde boğulurken. *Özgür ol.*

"Neden?!" Ağlamaklı bir hıçkırıkla haykırıyorum, gözlerim kör edici bir dehşetle kaptana bakıyorum. "Bunu neden yaptın!?"

Tankın içine uzanıp kanamayı durdurmaya çalışıyorum ama yaradan neredeyse hiç kan gelmiyor. Elleri uzanıp sıkıca tutuyorum ve bunun son olmadığını umuyorum. Ama tıpkı Daphne'de olduğu gibi, onda da beni tutacak hiçbir şey kalmadı.

"Ölümün ," diyor Ramsay . Bulanık gözyaşlarımın arasından bıçağını gömleğine sildiğini ve tekrar yerine soktuğunu görüyorum. "Onun acısına son veriyordum."

"Gitmesine izin vereceğini söylemiştin! Onu evine, denize bırakabilirdin!"

"Gerçekten öylece yüzüp gideceğini mi düşünüyorsun? Zar zor hareket ediyor, zar zor nefes alıyordu. Tüm kanı çekilmişti."

"Bilmiyorsun! Deneyebilirdin."

"Yani bir köpekbalığı tarafından avlanabilir mi? Neyin zalimlik olduğu konusunda farklı görüşlerimiz olduğunu biliyorum ama bu bana göre zalimlik."

"Kaptan!" diye bağıyor geminin içinden biri.

"Hemen geliyorum!" diye bağıyor. Önce kız kardeşime, sonra bana ve son olarak da Aerik'e bakıyor. "Geri geleceğim. Sakın aptalca bir şey yapma." konuştuğunu anlayamıyorum ama önemli değil.

O uzaklaşırken izliyorum ve sonra tanka tırmanmaya çalışıyorum, elbisemi ve bedenimi Asherah'ın yanında hareket ettirmeye çalışıyorum, ta ki suyun içine girip kollarımı ona sarana kadar.

"Senin neyin var böyle?" Aerik alaycı bir şekilde hücrelerinden sesleniyor. "Sen delirmişsin. Kesinlikle delirmişsin."

Onu görmezden geliyorum, gözyaşlarım hala akıyor, hıçkırıklar ciğerlerimi parçalayacakmış gibi hissettiriyor. Asherah'nın başının üstünü öpüyorum, küçüklüğümüzden beri sahip olduğu aynı tatlı kokuyu kokluyorum, tıpkı içinde oynadığımız mercan bahçeleri gibi, bana yakınlarda yaşayan hayvanların isimlerini öğretilirdi ve burada oracıkta ölebileceğimi hissediyorum. Tek istediğim tekrar ailemle birlikte olmaktı ve kız kardeşimle yeniden bir araya geldim ama onu acımasızca benden aldılar.

Ve *benim yüzümden* buradaydı. Pasifik'in öbür ucundan beni aramaya geldi. Yakalanıp işkence görmesi benim suçum, kollarımda ölü bulunması benim suçum. Babamın ölmesi benim suçum. Herkesi ve her şeyi mahvettim.

"Çok üzgünüm," diye ağlıyorum, ona sıkıca sarılırken titrediğim için su sıpırdıyor. "Doğru olanı seçmem gerekirken bu hayatı seçtiğim için çok üzgünüm. Asla kimseyi incitmek istemedim. Seni seviyorum. Seni seviyorum ve keşke beni sevmeseydin, çünkü beni sevmeseydin buraya asla gelmezdin. Seni asla kaybetmezdim."

Ağlamaya devam ediyorum, her şeyin ortaya çıkmasına izin veriyorum, üzüntüm ve kederim intikam ve öfkeyle birlikte girdap gibi dönüyor, ruhumun içinde her saniye daha derin, daha geniş ve daha yıkıcı hale gelen bir girdap oluşuyor.

"Gerçekten bu *denizkızını* tanıdığını mı düşünüyorsun? Kendini denizkızı mı sanıyorsun?" Aerik ellerini parmaklıklara dayamış ve çirkin yüzünü parmaklıklara bastırarak alay ediyor. "Bütün bunları kafanda eksikliklerini telafi etmek için mi uydurdun? Bir aileden gelmediğin, seni seven kimsenin olmadığı, sahip olduğun tek şeyin güzel bir yüz, güzel bir çift meme ve daracık bir amcık olduğu gerçeğini

Kaptan ne zaman isterse." Duraklıyor. "Ve şimdi de bu büyümüş, çürümüş somon parçasına karşı bir şeyler hissediyormuş gibi davranıyorsun."

Öfkem bembeyaz oluyor. Beni kör ediyor. Beni alt ediyor.

Öfken seni özgürleştirecek, dedi kız kardeşim.

Ramsay de bana benzer bir şey söylemişti. Ve şimdi, şimdi onu serbest bırakıyorum.

Asherah'nın dudaklarından benim dudaklarıma aktardığı enerji her neyse, içimde dolaştığını, yapımı değiştirdiğini ve beni ilkel bir öfkeye dönüştürdüğünü hissediyorum.

Ağzımda dişlerimin keskinleştiğini hissediyorum, tırnaklarımın uzayıp kıvrıldığını, sert pençelere dönüştüğünü görmek için aşağı bakıyorum, kemiklerimin iliklerinde güç biriktiğini hissediyorum, bana on altı yaşımdan beri hissetmediğim bir güç veriyor.

Aerik korku ve şaşkınlık dolu bir ses çıkarıyor ve bakışlarım ona yöneliyor, onu olduğu yerde sabitliyorum. Jilet gibi dişlerimi göstererek ona hırlıyorum ve ne yaptığımı anlayamadan tanktan atlayıp hücrenin önüne iniyorum.

"Şu andan itibaren seni bir daha asla dinlemek zorunda kalmayacağım," diye bağıriyorum, sesim insandan çok canavara benziyor.

Daha fazla Syren.

Ağzı bir şey söylemek için açıldı ama kestim.

Sonsuza kadar.

Kolum parmaklıkların arasından fırlıyor, pençelerimi uzatıyorum ve avucumun altında atan kalbini hissedene kadar kas, yağ ve kemiklere ulaşarak derisini deliyorum. Hırlayarak elimi kalbinin etrafına doluyorum ve göğsünden çıkarıp parmaklıkların arasından geri çekiyorum.

Hâlâ bana bakarken, birkaç saniye daha hayattayken, hâlâ atmakta olan kalbini alıp bir kısmını ağzıma sokuyorum, açlıktan ölmek üzereyken iğneli keskin dişlerimle ısıriyorum.

Gördüğü son şeyin bu olduğundan emin oluyorum.

BÖLÜM 16

Ramsay

Neye baktığımı anlamam biraz zaman aldı. İlk başta prensesin hücrenin hemen dışındaki prence bir çeşit et sunduğunu düşündüm.

Sonra elinde et değil, nabızı atan bir kalp tuttuğunu fark ettim.

Sonra bunun herhangi bir kalp olmadığını, Aerik'in kendisinden geldiğini anladım ve prensesin kalbi ağzına götürüp neşeyle yemeye başlamasını izledim.

Aerik'in ölü bedeni bir an için ayaklarının üzerinde sallanır, onun kendi kalbini yiyişinin görüntüsü şüphesiz göreceği son şeydir ve sonra devrilir, yere yığılırken başı parmaklıklara çarpar. Öldü.

Burada şaşkın şaşkın duruyorum çünkü hala neler olduğunu anlayamıyorum.

Prenses Maren az önce kocasının kalbini göğsünden çıkardı ve şu anda o kalbi daha önce hiçbir şey yememiş gibi yiyor. Kalbi, geçen gece kızarmış domuzu yediğinden daha büyük bir iştahla yiyor.

O bir deli. Bu kadın tam bir delilik. Hapse atılması gerek. O tehlikeli, vahşi ve güvensiz.

Yine de nasıl oluyor da daha önce hiç bu kadar mutlu olmamıştım?

"Korkunç küçük bir ruhun var, değil mi canım?" Fısıldıyorum.

Başını bana doğru çevirdi ve kapıda durduğumu gördü. Kelimenin tam anlamıyla suçüstü yakalanmıştı, ağzı kan içindeydi ve bu kan kollarından ve ellerinden aşağıya, daha önce kısmen ıslak olmayan elbisesine de damlıyordu.

"Seninle ne yapmam gerekiyor?" Kendi kendime düşündüm.

Sadece bana bakıyor ve kalbi yemeyi bitiriyor. Bir planım olana kadar onun için bir hamle yapmıyorum. Belli ki dengesiz ve daha da ötesi, belli ki insan değil. Bir cadı olmalı ya da bir şekilde büyülenmiş olmalı. Belki de bir iblis. Bu birçok şeyi açıklar.

Ya da belki o da benim gibidir ve bu hayata farklı bir şekilde adapte olmuştur.

Kalbin geri kalanını yutuyor, elinin tersiyle dudaklarını siliyor ve pençelerini fark ediyorum, gözlerimin önünde yavaşça küçülüyorlar, ta ki tekrar sadece parmak ve tırnak olana kadar.

"Sen bir deniz cadısı mısın?" Dikkatlice sordum. "Edonia tarafından mı gönderildin?"

Bana sadece kaşlarını çatıyor.

"Sana aptalca bir şey yapmamamı söylediğimi biliyorsun."

"Ben aptalca bir şey yapmadım," diye . "Ben sadece son on yıldır yapmak istediğim şeyi yaptım."

", rehinemi öldürdün." "Ben hâlâ elinizdeyim."

"Öyle mi? Prenses, şu anda elimde ne var bilmiyorum. Tanrı aşkına sen nesin?"

"Bir canavar," diyor ve gülümsüyor. Keskin dişleri yavaşça normal dönüşüyor. Bir kez daha normal haline benziyor, ama şimdi bu halinin ne kadar normal olduğunu merak ediyorum. Bunca zamandır maske mi takıyordu? Bu yaratık her zaman derisinin altında mıydı? Ona kısaca dokundum ama fark ettiğim tek şey ne kadar yumuşak olduğuydu.

Ama onun sözüne inanmalıyım. O gerçekten de bir canavar ve eğer kocasının kalbini söküp atacak güce sahipse, bana da bunu yapabilecek güce sahiptir ve bu benim hayatta kalamayacağım bir şey. Kalbi olan hiç kimse yaşayamaz.

Bu kadın artık benim dengim.

Bu yüzden beni öldürmeyeceğine güvenemeyiz.

Ona bir avcıya yaklaşır gibi yaklaşıyorum. Eğer yüzüyor olsaydım ve bir köpekbalığı görseydim, nasıl tepki verirdim? Normalde köpekbalığının yüzerek uzaklaşmasını kaba kuvvet sergilerdim, dövüşmek istemezdim ama prenses vahşi tarafının tadını biraz fazla çıkarıyor gibi görünüyor. Neyse ki benim vahşi tarafım ortaya çıkmayı seviyor ve kazanana kadar geri adım atmıyorum.

"Az önce ne olduğunu anlamama yardım edersen sevinirim," diyorum, avuçlarım huzur içinde ona doğru yavaşça yürürken.

"Yetti artık," diye tıslıyor ve Aerik'e kızgın bir bakış atıyor, sanki onun da kendisine bir şey söylemesini bekliyormuş gibi. Bunun yerine, boş gözlerle tavana bakıyor, göğsündeki delikten kan akıyor.

"Peki ya denizkızı?" Akvaryumdaki ölü yaratığı işaret ediyorum.

"Merhamet eksikliğinizi beni teşvik etti." Gözleri benimkilerle buluşuyor ve kısılıyor. Her zaman mavinin sürekli değişen parlak bir tonu olsalar da

Önceden sanki arkalarından bir ışık parlıyormuş gibi parlıyorlardı.

Bu kadın ne tür bir büyücülüğe sahip? Venla bir cadıydı ve kendi başına güçlü bir cadıydı, ama bu yaratığın yaptığı gibi güç ve ötekilik yaymıyordu. Venla'nın öfkesi vardı ama erkeklerin kalplerini göğüslerinden söküp biftek gibi yemiyordu. Venla beni diken üstünde tuttu ama ne zaman ne yapacağı belli olmayacak kadar öngörülemmez ve aceleci değildi.

"Sen bir yaratığın çarpıcı uçurumusun," diyorum ona. "İçinde yüzyıllar boyunca yüzebileceğim ve asla dibine ulaşamayacağım bir uçurum."

Kaşlarını çattı. "Ben o kadar karmaşık değilim."

"Sen bir gizemsin Maren," diyorum ona. "Artık sana adınla hitap edebilirim, değil mi? Kocan öldüğüne göre artık bir prenses değilsin."

Bir şey söylemek için ağzını açıyor, sonra hâlâ kanlı olan dudaklarını büzüyor. "Bana her zaman ne istersen onu dedin."

Ağzım seğiriyor. "Bu doğru olabilir."

Omuzları bir santim kadar gevşiyor, çoğu kişi için fark edilemez ama benim için değil. Bu beni hareket ettirmeye yetti.

Bir saniye içinde ona ulaştım, bir şimşek gibi hareket ettim ve bileklerini yakaladım, arkasına geçerken onları arkasına çektim, elim boğazında ve sıkı tutuyorum. Elimi ağzına götürmeye çalışacak kadar aptal değilim, her an yeniden ortaya çıkabilecek o iğne dişlerle değil.

Kıvraniyor ve eskisinden daha güçlü ama ben hâlâ daha güçlüyüm. O ne olursa olsun, ben hala onu alt edebilirim ve hızlıyım.

"Bunu senin için olabildiğince kolaylaştırmak isterim," diyorum ona, ağzım kulağında. "Ama senin davranışlarını gördükten sonra, ben..."

Sözümü kesiyorum. Tanrım, kokusu çok baskın ve olabilecek en sinir bozucu şekilde. Tatlı ve misk kokuyor ve bana seks çığlıkları atıyor, duyularımı geçersiz kılıyor ve onu normalden daha şiddetli bir şekilde becermek istememe neden oluyor.

İçimden atmam lazım. Burada yaptığım şey bu değil.

"Peki ya benim nasıl davrandığımı?" diyor, konuşurken boğazı elime doğru hareket ediyor. Titreşim derimin altına giriyor ve sıkımı her zamankinden daha sert hale getiriyor. Bana ne yapıyor? Bu onun büyüsünün bir parçası mı?

"Beni ya da ekibimi öldürmeyeceğine güvenemem," diyebildim ona, sesim kalınlamıştı. "Bu yüzden seni kilitlemekten başka çarem yok."

"Kuşu kafesine geri koyun," diye ekşi bir şekilde yorum yapıyor.

"Oh, kafese girmiyorsun. Zincirlerle gidiyorsun."

"Zincirler!" diye haykırır ve mücadele etmeye çalışır.

Onu sıkıca tutuyorum. "Sessiz ol. Tıpkı çekilmez kocan gibi konuşuyorsun." Duraklıyorum. "Ya da geç kocam mı demeliydim. Denizkızı öldüğüne ve rehine de öldüğüne göre artık çok şey için cevap vermem gerekecek."

"Denizkızını öldüren sensin," diye tükürüyor. "Merhamet öldürür," diye hatırlatıyorum ona. "Şimdi geldiğiniz için teşekkür ederim."

Sıkı sıkı tuttuğum elimle onu cesetlerin bulunduğu odadan çıkarıp merdivenlerden ambara indiriyorum. Bir uçta gemiye getirdiğimiz esirleri ve hayvanları tuttuğumuz yer var, geri kalanı kuru erzak, barut ve mermi depoları, fiçılarda su ve erzak, ayrıca yağmaladığımız hazineler için bir ambar. Geminin esir ambarının karşı tarafında, belirli olaylar için bir dizi zinciri tuttuğumuz küçük bir oda var. Burası Maren'i getirdiğim yer.

Burası zifiri karanlık ama bunu gözlerim kapalı yapabiliyorum. Ellerini hızla başının üzerine koyuyorum, tavandaki bir kirişten bileklerindeki kelepçelere uzanan zincirler, sonra aynı şeyi yerdeki ayaklarına yapıyorum, bacaklarını hareket etmeye çalışmasını engelleyecek uzak tutuyorum ama ayakta duramayacak kadar değil.

"Seni piç!" diye haykırıyor, kıvranıyor ve bükülüyor. "Bunu bana yapamazsın!"

Kıkırdıyorum ve yakınlardaki kibritleri karıştırıyorum ve birini duvara vurarak yakındaki bir feneri yakıyorum. Feneri yan tarafa koyup yoldan çekiliyorum ve alevler yüz hatları boyunca dans edip odayı ışık ve gölgelerle aydınlatırken ona bakıyorum.

Bana dudak büküyor, yüzü nefrete dönüşüyor ama tıpkı daha önce olduğu gibi, o benden nefret ettikçe ben onu daha çok arzuluyor gibiyim.

"Gerçekte ne olduğunu görelim aşkım," diyorum ona. Tam önüne gelene kadar adım atıyorum ve ellerimi göğsüne koyuyorum, parmaklarım korsajının kenarlarından tutuyor, kumaş hala Aerik'in kalbinden gelen kanla ıslak. Meydan okuyan bir çekişle elbiseyi çekip ortadan ikiye ayırıyorum.

O haykırıyor ve ben sanki Tanrı'dan tokat yemiş gibi onun çıplak bedenine bakıyorum.

Bir tanrıça gibi inşa edilmiş, ilahi bir yaratılış. Göğüsleri dolgun, iri, ağır, meme uçları açık havada küçük pembe tepelere dönüşüyor, teni bakışlarımın altında tüylerimi diken diken eden pürüzsüz bir beyaz. Karnı yumuşak, yuvarlak ve dokunulmak için yalvarıyor, kalçaları geniş, baldırları ise ona kıyasla oldukça ince ve kısa. İlk başta aradığım şeyi gördüğümü sanıyorum, onun nasıl bir yaratık olduğuna dair bir ipucu. Eğer yüzgeçlerini bacaklarıyla takas edebilen bir tür denizkızı olsaydı, pulları olur muydu? Ama pullardan eser yok, sadece etli kalçaları ve karnı boyunca uzanan beyaz ve pembe doğal çizgiler var, hepsi de bir kadında son derece normal.

Sırtına geliyorum ve aynı şeyi oradaki elbiseye de yapıyorum, elbiseyi ortadan yırtıyorum, böylece yanlara doğru düşüyor, kumaş sadece kollar tarafından tutuluyor. Belki balığa benzer bir omurga ya da onu büyücülüğe bağlayan bir kehanet dövmesi görmeyi bekliyordum ama bunun yerine pürüzsüz bir cilt ve sıkı, esnek bir kıçtan başka bir şey yoktu ve...

Sırtını. Gözlerimi kısarak sırtında çeşitli çizgiler ve yara izleri görüyorum. Ama bunlar büyüme ataklarından ya da doğaüstü kökenlere sahip olmaktan kaynaklanmıyor. Kırbaçlanmaktan.

Göğsümde bir uyarı gibi alçak bir homurtu duyuluyor. "Bunu sana kimin yaptığını sormama gerek var mı?" Söylemeyi başarıyorum.

"Ben baktım," diyor soğuk bir şekilde ve söyleyecek başka bir şey yok. Evlendiği prens, evliliği boyunca onunla alay eden ve onu döven prens, şimdi ölmüştür, hem de onun ellerinde. Tam anlamıyla.

Ön tarafına geri döndüm.

"Aradığın şeyi buldun mu?" diye soruyor. Sesi şimdi biraz daha alçak, ipek gibi geliyor. Ses tonundaki bir şey beni geriyor.

"Beni çıplak gördüğüne göre, benim de seni adil olacağını düşündüm," diyorum ona. Yaklaştım, oldukça yaklaştım ama dudaklarına, üzerlerindeki kurumuş kana baktıkça onu daha çok öpmek istiyorum ve onun da bunu istediğini biliyorum. Mesafemi korumalıyım. O dişlerin ne zaman geri geleceğini bilemem.

Yüzümü ısırıp koparamayacağı bir yere kadar geri çekiliyorum. Ama yine de kendimi onun bakışlarından kurtaramıyorum. Bunu yapmak istemiyorum. Her zaman ona odaklanmam gerekiyor. Gözleri kesinlikle hipnotize edici.

"Senin için kabul edilebilir görünüyor muyum?" diye soruyor ve gözlerinin baştan çıkarıcı çekikliği hafifçe yumuşuyor, sesine bir kırılganlık dokunuşu geliyor.

"Vücudunu mu kastediyorsun?" Ona aptalca sordum.

Başını sallıyor ve tatlı dürüstlüğü, daha önceki haliyle öyle bir tezat oluşturuyor ki, sikim fermuarımın düğmelerine doğru rahatsız edici bir şekilde geriliyor.

"Sevgilim, senin vücudun her erkeği dizlerinin üzerine çöktürür ve sana tapınmak için doğru pozisyonda olurlar. Tanrı tarafından oyulmuş ama günah için yaratılmış bir vücut ve herkesin kurtuluşu olur."

"O zaman neden dizlerinin üzerinde değilsin?" diye soruyor, göz kapakları tekrar ağırlaşıyor.

Yüce Tanrım, o ay ve ben de gelgitlerim. Gözleri beni içine çekerken kararlılığımın kaybolmaya başladığını hissediyorum.

"Çünkü yüzüme diz çökmeyeceğine güvenmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Sonumun kocan gibi olmasını istemiyorum."

"Demek büyük kötü kaptan sonunda bir şeylerden korkuyor."

"Birçok şeyden korkuyorum, aşkım. Ve en başından beri, senden hep korktum."

Bir an dudağını kemiriyor ve sikim tekrar seğiriyor, sıcak ve şişmiş ve serbest bırakılmak için yalvarıyor.

"Dokun bana," diye fısıldıyor.

Sertçe yutkunuyorum. Bundan sağ çıkabileceğimden emin değilim.

"Nerene dokunayım?" diye soruyorum, sesim saf kırmızı şehvetle boğuklaşıyor. "Her yere," diyor usulca. Gözleri kapanıyor. "Lütfen."

Bu bir tuzak ve sen de bunu biliyorsun. Onu olduğu yerde bırak ve mürettebatınla ilgilen. Onlara ölü prens ve denizkızı hakkındaki kötü haberi ver.

Ama aklım yerinde olsa da yapamam.

Bunu yapmayı çok fazla hayal ettim ve aletim her zaman sorumludur.

İki elimle uzanıp göğüslerini nazikçe avuçluyorum.

Hemen dizlerimin bağını çözen alçak bir inilti çıkarıyor.

Göğüsleri ağır ve avuçlarıma batıyor, teni günahkârca yumuşak ve sıcak ve vücudumu alıp onunkine bastırmayı, aletimi alıp içindeki sıcaklığı bulmayı çok istiyorum. Ama onun isteklerini yerine getiriyor olsam da, onun ellerine oynayamam. Ne de olsa bu bir oyun ve her zaman da öyleydi.

Bunun yerine, başparmaklarımı yavaşça meme uçlarının üzerinde gezdiriyorum, yuvarlak çakıl taşları haline gelene kadar daha da sertleştiklerini hissediyorum ve çıkardığı nefes beni karşılık olarak inletiyor. Başı geriye gidiyor, uzun siyah saçları sırtına dökülüyor, dokunuşum altında kıvrılırken boynu açıkta kalıyor.

Derisinin altındaki kanın kokusunu alabiliyorum, ne kadar bağımlılık yapacağının kokusunu alabiliyorum. Onu almaktan, ısılmaktan, sert ve haşın bir şekilde onunla birlikte olmaktan başka bir şey istemiyorum. Gerektiğinde her zaman kendimi dizginleyen adam olmuşumdur, denizdeyken öğrenilmesi gereken önemli bir ders, ama yine de kendimi bırakmamak için tüm çabamı harcıyorum.

Gözlerimi ellerimde ağırlaşan güzel göğüslerine geri götürüyorum, bağlara karşı direnmeye başlayana kadar meme uçlarını tekrar tekrar çalıştırıyorum.

Gözlerimi ondan ayırmadan, ani bir hareket olup olmadığına dikkat ederek, dilimin düz kısmını tenine bastırana ve göğüslerinin derin kıvrımlarını yalayana kadar başımı aşağı indiriyorum.

"Ramsay," diyor kırık bir nefesle ve bana ilk kez adımla hitap ettiğini fark ediyorum. Dudaklarından döküldüğünde kulağa saygılı geliyor.

Bakışlarım onun ahlaksız ifadesine kilitlenmişken meme ucunu ağzıma alıyorum, dilim sıkı tepelerin etrafında dönüyor, nabızı derinin altında gümbürdüyor. Tadı cennetten çıkma, günah gibi hissettiriyor ve beni derinlere çekip batıracak güce sahip olduğunu biliyorum. Yine de adımı tekrar böyle söylemesini sağlamak için bu riski almaya hazırım.

İnlemeleri artarken, bir elim göğsünü bırakıyor ve karnının üzerinden aşağıya, buklelerinin arasından geçerek bacak kelepçelerinin zaten benim için ayrı tuttuğu uyluklarının birleştiği yere gidiyor.

Parmağımı arasına sokuyorum ve onu bana duyduğu arzuyla sırlıklam buluyorum, nefesim göğsümde düğümleniyor ve ne kadar ipeksi hissettiriyor.

"Tanrım, kadın," diye küfrediyorum hoyratça. "Bir adamı bile boğabilirsin."

Nefes nefese bir inilti daha çıkarıyor, bu seferki daha derin ve o kadar çaresiz ki doğrudan sikime doğru fırlıyor. İkimizin de buna daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyorum. Onunla yatmamı istiyor, bunu söyleyebilirim ama bu benim adıma yanlış bir adım olur. Burada durduğum ve onu hissettiğim sürece kontrol bende. Sikimi onun içine soktuğum an gardımı düşüreceğimi biliyorum ve bu olamaz.

Ama Tanrı yardımcım olsun, bunun olmasını istiyorum.

Bunun yerine parmağımı ıslaklığı boyunca kaydırıyorum, kelepçelerin içinde titreyene kadar kolay bir ritimle klitorisinin etrafında dönüyorum. Zincirlerin sesinden, bileklerinin kelepçeler tarafından yenmiş olması gerektiğini biliyorum, bu yüzden durup iyi olup olmadığına bakmak için yeterince cazip, ama sadece bir saniyeliğine geri çekildiğimde, kızgın bir hayvana ait olan bu açgözlü çılgılığı atıyor ve ben de iki parmağımı içine sokuyorum.

"Tanrılar!" diye sesleniyor, duvarları parmaklarımı sıkarken sesi odanın içinde yankılanıyor.

Buna daha fazla katlanamam.

Bir elimle onu parmaklarken, diğer elimle pantolonumun içine uzanıp sikimi çıkarıyorum. Avucumun içinde şimdiden o kadar kalın, sıcak ve ağır ki uzun süre dayanamayacağımı biliyorum. Neyse ki bu durumda buna ihtiyacım yok.

Bakışlarım onun anlamlı yüzüne sabitlenmişken, kendimi kökten uca okşuyorum, uzunluğum kavrayışımın altında sıcak bir şekilde titreşiyor, diğer elim onu becerirken, kayganlığının sesi odada yüksek ve müstehcen, zincirlerin iniltisine karışıyor.

Hayatımda bir sürü kadınla birlikte oldum ama böylesini hiç görmedim. Hayır, asla böyle ve asla onun gibi bir kadınla olmadım. İçinde ne koptu bilmiyorum, kocasından sonsuza dek kurtulmak mı yoksa canavarca tarafını kabullenmek mi, ama her neyse, şimdi onun büyüğü altındayım. Bunca zaman sadece içindeki canlı yarattığı, özgür bırakmak istediğim birini ima etti ve şimdi serbest, vahşi ve tehlikeli olduğuna göre, onun yanından nasıl ayrılabilceğimi bilmiyorum.

Ama eninde sonunda bunu yapmak zorunda kalacaksın, aklım bana bunu hatırlatıyor. Her ne olursa olsun, bu gece bir araya geliyoruz.

"Cehennem," diye haykırıyorum, elim şimdi daha hızlı sarsılıyor ve köşede serbest bırakıldığımı hissedebiliyorum, neredeyse orada, neredeyse orada lanet olsun.

"gel," diye nefes nefese ısrar ediyor, kalçaları elimi karşılamak için kıpırdanıyor, gözleri kapalı, başı geriye doğru eğik. "Seni içimde istiyorum."

Duymayı beklediğim sözler bunlardı, itaat etmeyeceğimi bilsem de beni uçurumun kenarına sürükleyen sözler. Ama bana olan ihtiyacının, bana olan arzusunun, bana olan *nefretinin* önüne geçtiğini duymak, bundan daha kötü bir şey olamaz.

Bir kükremeyle boşalıyorum, tohumlarım kalın ipler halinde fişkirarak karnına, göğüslerine, hatta köprücük kemiklerine iniyor. Nefes nefese, üzerinde bıraktığım dağınıklığa bakıyor, onu benim olarak sahiplenmenin başka bir fiziksel yolu ve

Onu serbest bırakmak için bileğimi hızlandırıyorum, parmaklarım derine sokuluyor, başparmağım ıslak şişmiş sıcaklığının üzerinde kayıyor.

"Ramsay!" diye bağıyor, kalçaları vahşi bir at gibi kontrolsüzce elime çarpıyor. Vücudu şiddetle titriyor, duvarları elimi piton gibi bir güçle sıkıyor ve lanet olsun, keşke şimdi bu şekilde cezalandırılan benim sikim .

Nefesim hâlâ düzensizken ve kalp atışlarım normale dönerken, bitmiş sikimi pantolonumun içine sokuyorum ve parmaklarımı çıkarıyorum. Doymuş gözlerle bana bakmak için başını kaldırıyor ve parmaklarımı dudaklarımda kaydırıp tatlılığını tadarak dilimi kaplamasına izin verirken onunla göz göze geliyorum.

Sonra başımı eğiyorum ve yere damlamadan önce vücuduna döktüğüm tohumu yalıyorum, iki tat birbirine karışıyor, birlikteliğimizin ne olacağının tadı. İnsan buna bağımlı olabilir.

"Kaptan!"

Sözümün kesilmesiyle irkildim ve bir esir ile esiri, bir kaptan ile canavarı arasındaki bu mahrem anı kimin böldüğünü görmek için döndüm.

Sayfa John kapıda durmuş endişeyle bana bakıyor ama sonunda Maren'in zincirlerle çıplak asılı olduğunu, vücudunun dilimin ıslak geçişleriyle fener ışığında parladığını fark ettiğinde gözleri neredeyse dışarı fırlayacak.

"Ne oldu?" Şak diye söyledim. "Biraz meşgulüm."

"Bu Sedge, Kaptan," diyor gözlerini tekrar bana çevirerek. "O kayıp."

Bu benim için yeni bir haber. Kötü haber. İçim daralıyor. "Kayıp mı? Nasıl emin olabiliyorsun?"

"Bütün tekneyi kontrol ettiler, Kaptan."

"Burada gördüğümüz ilk kişi siz olduğunuz için bunu yapmış olamazlar."

"En son güvertede görüldü."

"Güverte mi?" Haykırıyorum. Sedge'in olması gereken son yer orası. "Evet efendim. İskelet mürettebatla savaşmaya yardım etmek istedi."

Bu hiç iyi değil. Bu hiç iyi değil.

Maren'e bakıyorum ve gözlerinde bir yumuşaklık, Sedge için bir endişe var ama yine de buna güvenemeyeceğimi biliyorum.

"John ," diyorum ona doğru yürüyüp elimi omzuna koyarken ve eğilip gözlerinin içine bakarken. O daha genç, sadece

On sekiz yaşında ve Brethren'in tam bir üyesi olmaktan çok uzak, ama yine de ona güveniyorum. "Gidip neler olduğuna bakacağım ama onu yalnız bırakamam. O tehlikeli, anlıyor musun? O senin düşündüğün kişi değil."

"Tamam efendim," diyor kararsızca.

Omzunu sertçe sıktım. "Onu izlemeni istiyorum. Bu kapı aralığında durup onu izlemekten başka bir şey yapmana gerek yok. Ona yaklaşmayı aklından bile geçirme. Beni anlıyor musun, evlat?"

Başını sallıyor, omuzları geriye gidiyor. "Evet. Evet, efendim."

Tekrar Maren'e bakıyorum. "Uslu bir kız ol," diye uyarıyorum onu. "İyi kızlar ödüllendirilir."

Sonra John'un sırtına bir tokat atıyorum ve sevgili Sedge'ime ne olduğunu öğrenmek için odadan çıkıyorum.

BÖLÜM 17

Ramsay

"Saz kayıp da ne demek?" Üst güverteye çıkarken bağıyorum.

Thane elleri arkasında bana doğru hışımla geliyor. "En son yukarıda görülmüş. Drakos'un hâlâ yaralı olduğunu bildiği için ona yardım etmek istediğini söyledi."

"Lanet olası tatlı aptal," diye küfrediyorum. "Onun kaçırıldığını gören oldu mu? Öldürüldüğünü?"

Başlarını sallayan mürettebata bakıyorum. Tüm güverte kemik dönmüş, çoğu sürünüyor. Botumun yanında seğiren bir el görüyorum ve üzerine basıp parmaklarını parçalıyorum.

Göğsümden sinirli bir ses geliyor ve küpeşteye gidip arkamda kalanlara bakıyorum; gökyüzü ve deniz oniks kadar siyah, sis ise uzakta bir battaniye gibi duruyor. İstedığımızı elde ettiğimiz ve denizkızı gemiye getirildiği anda *Norfinn*'den ayrıldık ve yelken açmaya başladık. İskelet mürettebatın hepsi yenilmemişti ve kaptanı hiç görmedim bile, ama onların bir şeyini çaldığımız için kaçmak için hızlı bir iş yapmamız gerekiyordu, aksi takdirde savaş günlerce sürecekti, ölümsüzlerle savaşırken sık sık olduğu gibi.

Lanetli mürettebat Sedge'i almış olabilir miydi? Ne kadar işe yaramaz olsa da denizkızlarını çaldıkları için bir intikam mı? Bunu düşünmemek için elimden geleni yapıyorum. Sedge mürettebatımın bir parçası ama Kardeşler'in bir parçası değil. Eğer onların bir parçası olursa, onların başına gelen lanet onun da başına gelir. Onu sonsuza dek kaybedebiliriz.

"Kahretsin," diye homurdanıyorum, ellerim parmaklığı kavırıyor. Bu benim hatam. Maren yüzünden dikkatim o kadar dağılmıştı ki yola çıkmadan önce herkesin burada olduğundan emin olmak için sayım bile yapmamıştım. Tıpkı Henry ve Lucas'a savaş sırasında uzak durmaları emredildiği gibi, Sedge'in de her zaman yaptığı gibi kadırgada kalacağını düşündüm, üçü de gemideki en savunmasız kişilerdi. Sayfalar John ve Bart da savunmasız ama en azından nasıl savaşacaklarını biliyorlar.

John'u düşününce, yukarıda ya da aşağıda her kim dinliyorsa, aklını başına toplaması için sessizce dua ediyorum. Şu anda bu geminin ihtiyacı olan son şey Maren gibi bir canavarın serbest kalması. Onun Kardeşler'e fazla zarar verebileceğinden şüpheliyim ama Kardeşler ona çok fazla zarar verebilir ve hiç tereddüt etmezler. Onu kaybetmek istemiyorum.

Saz'ı da kaybetmek istemiyorum. O da tıpkı onun gibi bana ait ve tıpkı onu korumak zorunda olduğum gibi onu da korumak için yemin ettim.

"Belay! Gemiye geri döndürün!"

Kükredim. "Ne?" Thane tersledi.

Kardeşimle yüzleşmek için arkamı döndüm. "İskelet ekibine geri dönüyoruz. Eğer Sedge onlarla birlikteyse, onu geri götüreceğiz."

"Ama onlarla birlikteyse mürettebatın bir parçasıdır," diye karşı çıkıyor Thane, altın rengi gözleri parlayarak. "Ve eğer lanetlenmişse onun için hiçbir umut kalmayacak."

"Mürettebatımızın hiçbirini geride bırakmayız, bunu biliyorsunuz, bu bizim inancımızın bir parçası."

"Ama o ölmüş sayılır ve sen de hepimizi savaşa geri götürüyor olacaksın! Peki ya şu an sahip olduğun mürettebat?"

"Levazım subayı, geri kalanımızın bir avuç korkak olduğunu mu düşünüyorsun?" Cruz gülerek havlar. Mürettebatın geri kalanına bakar. "Savaştık için buradayız!" Kılıcını havaya kaldırarak sözlerini noktalıyor. "Öyle değil mi?"

Diğer herkes tezahürat yaparken, Sam kendi çapında bir korkak olarak homurdanıyor.

Kardeşıme muzaffer bir bakış attım. "Geri dönüyoruz, levazım subayı. Sazımızı geri alıyoruz. Yüce Tanrım, hepimizin içinde o senin oğlun kadar savunmasız ve hiç şüphe yok ki biz de onun için aynısını yapardık."

Thane burnundan sertçe nefes alıyor, dudakları sert bir çizgi halinde birbirine yapışmış. Sonra başını sallar. "Evet. Kaptan."

"Bosun, bizi döndür! Geldiğimiz yoldan geri dönelim!" Bağırıyorum.

"Emredersiniz efendim," der Deli Göz ve Cruz dümeni çevirmesine yardım etmek için arka güverteye koşar. Bu sırada Thane mürettebatın geri kalanına yelkenleri ayarlamaları için emirler yağdırmaya başlar. Tekne dönerken gövde gıcırıyor, rüzgâr arkadan geliyor ve çırpınan yelkenleri itiyor.

Teşekkürler Venla, sanırım. Bana en büyük hediyesi Hilla'ydı. Ondan sonra, bu rüzgârı.

Baş güverteye gidiyorum, yol boyunca bir dürbün alıyorum. Gece olmasına rağmen, sis biraz dağılırsa yaklaştığımızı görebileceğim.

Küpeşteye yaslanıyorum ve pruva direğinin ötesine, mürekkep siyahı ufka bakıyorum. Hayalet gemilerinin hiç ışığı olmayacak, bu da işleri daha da zorlaştırıyor ama Resif Şehri'nin etrafındaki adalarda hâlâ yerliler yaşıyor. Kamplarından çıkan ateşler ilk görünen şeyler olacaktır.

"Doğru yaptın," diyor Sam sessizce, yanımda bana katılıyor.

Ona bir bakış attım. "Sevgili kocan yerine benim tarafımı mı tutuyorsun? O günü göreceğimi hiç düşünmemiştim."

Bana hafif bir gülümseme veriyor. "Buna alışma, Bones." Koluma hafifçe vuruyor. "Ama Sedge için geri dönmek yapılacak en doğru şey. Gerçekte bizden biri olmadığını biliyorum ama yine de onu Kardeşler'in bir parçası olarak görüyorum. Sen iyi ve adil bir kaptanın yapacağını yapıyorsun."

"Ve siz de levazım subayının bunlardan hiçbiri olmadığını mı söylüyorsunuz?"

İç geçiriyor ve rüzgârda savrulan kızıl saç tellerini kulaklarının arkasına sıkıştırıyor. "Thane'in nasıl olduğunu bilirsin. Şeytanın onu yarattığı kadar inatçı. Kardeşlerden herhangi biri için geri döneceğinden şüphem yok ama başkalarına karşı ne kadar güvensiz olabileceğini biliyorsun. Sedge gibi zararsız ve yardımsever, gerçekten mürettebatın bir parçası olan birine bile. Böyle hissettiği için onu ya da herhangi birimizi suçlayamazsınız. Bu dünyada olmaz."

Ne demek istediğini biliyorum. "İnsanlar iyi olabilir."

Bunun üzerine kıkırdıyor ve bana alaycı bir gülümseme veriyor. "İnsanlar iyi olabilir mi? Bunu ilk önce kafaları kesen ve soruları sonra soran Kaptan Ramsay Bones Battista mı söylüyor?"

Omuz silkiyorum. "Hepimiz korkunç şeyler yapabilecek kapasiteye sahibiz."

Maren'i düşünüyorum. Bu anlamda "insan" olmayabilir, belki de öyledir, ama yine de iyi bir örnek.

Sam yüzümdeki ifadeyi anlamış olmalı ki, "Biliyor musun, prenesten iyi bir korsan olur," diyor.

"Evet," diye başımı sallayarak onaylıyorum. "Gerçi artık bir prenses değil," diye ekliyorum sessizce.

Kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

Ona gerçeği söylerken irkilmekten kendimi alamıyorum. "Prens öldü. Denizkızı da."

"Denizkızı ve rehine öldü mü?" Sterling aniden arkamdan bağırdı.

Hay sikeyim. Neden her şeye kulak misafiri olmak zorunda?

Derin bir iç çekiyorum ve Sterling'in arkamda durduğunu görmek için arkamı dönüyorum. Ekibin geri kalanı olduğu yerde donmuş, dehşet içinde bana bakıyordu.

Elimi yüzümde gezdiriyorum, keşke bunların hiçbirini söylemek zorunda .

Bir başka yüklü nefesle, Sterling'i tamamen görmezden gelerek ekibime sesleniyorum.

"Ne yazık ki denizkızı ölüyordu." Herkesin nefesi kesildi. "Verecek kanı kalmamıştı ve muhtemelen sahip olduğu kan da içinde bulunduğu durumda işe yaramayacaktı. Akvaryumda çürüyen bir balıktı, hepsi bu. Ben de onu merhametimden öldürdüm."

"En azından denememize izin verebilirdiniz!" Sterling homurdanıyor. "Hâlâ ondan beslenebilirdik! Sikebileceğimiz bir deliği vardı."

Ona ters ters baktım. "Yapılacak en doğru şey buydu."

"Prensi de mi öldürdün?" diye ekliyor, konuşurken tükürüyor.

Tereddüt ediyorum. Maren'i omurganın altına atmak istemiyorum ama yalan da söylemek istemiyorum.

"Prenses onu öldürdü. Onun tacizlerinden bıkmıştı," diyorum.

"O zaman prenses idam edilmeli!" Sterling bağıyor.

"Prenses, Maren, hala bana ait. Ruhu olmasa da bedeni. İşlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun Sterling. Onu kendim olarak sahiplendim ve bu, Kardeşler'in hiçbir üyesi için kopmayacak bir bağ."

Korkutucu görünmeye çalışarak bana doğru geliyor. Bana bir gergedanı hatırlatıyor.

"Bir marka, onun senin olduğu anlamına gelmez," diye .

"Peki ya orgazmı?" Parmaklarımı burnunun altında gezdirerek, arzusunun kokusunun hâlâ burnunda olduğunu bildiğimi söylüyorum.

Burnu kırıyıyor, yüzü kıpkırmızı oluyor.

"Yiyecek stoklarımız tükendi!" diye bağıarak başını sallıyor. "Bize yardım edebilecek tek şeyi öldürdünüz ve prensesin gelir kaynağımızı öldürmesine izin verdiniz. Eğer için değilse hepimiz bunu ne için yapıyoruz? Bizi yoksulluğa ve açlığa sürüklüyorsun. Sen kaptan olmaya değilsin!"

Geri adım atmayı reddediyorum, göğsümü tam onun göğsüne bastırıyorum ve boncuk gözlerine bakıyorum. "İsyan mı ilan ediyorsun?" Meydan okuyorum. "Çıkar o zaman!"

"Kaptan!" diye bağıyor mürettebattan biri ve sesindeki uyarı tonu hem benim hem de Sterling'in bakmasına neden oluyor. Remi gözlerinde dehşetle pruvayı işaret ediyor.

Denizin karanlık yüzeyinde bir su hortumunun oluştuğunu görmek için etrafımda dönüyorum, su sütunu gökyüzüne doğru gittikçe yükseliyor. Ne yapacağımı bilemiyorum, oluşumu doğal görünmüyor.

Sonra su borusunun tepesinden bir şey fırlıyor ve kanatlarını açış şekliyle bunun büyük bir martı ya da albatros olduğunu düşünüyorum, ta ki kanatlarının tüylü değil, kaygan ve lastiksi olduğunu ve dev bir manta vatozuna ait olduğunu fark edene kadar.

Vatoz güverteye doğru düşüyor ve tam çarpmak üzereyken aniden havada şekil değiştirmeye başlıyor. Kanatlar katlanarak insan kollarına dönüşüyor, kuyruk uzayıp genişleyerek bacaklara dönüşüyor ve manta'nın ağzı küçülerek dudaklara dönüşüyor.

dur, ayakları güverteye hafifçe değen bir deniz cadısı. "Nerissa," diyor Sam yanımdan usulca.

Nerissa bakışlarını Sam'in üzerinde sabitler ve ona muzip bir gülümseme verir. "Hâlâ buradasın Samantha Battista. Şimdiye kadar ölmüş olursun sanıyordum." Sonra odağı bana geliyor. "Ve işte görmek istediğim adam."

Sertçe yutkunuyorum, çelik gibi sinirlerimi topluyorum. Nerissa, çoğu deniz cadısı gibi, tehlikeli bir büyüyle bir araya getirilmiş bir insan olan çarpıcı bir kadın. Boyu benim kadar, vücudu kıvrımlarla dolu, sedefli istiridye kabuğundan yapılmış ince elbisesinin altında sıvı gibi hareket ediyor. Saçları uzun ve uçlarına doğru parlak yosunlara dönüşen, sürekli ıslak koyu yeşil renkte. Teni kahverengi ve ışığın altında değişen metalik pembe bir parlaklığa sahip, gözleri ise parlak bakır renginde.

Gemideki herkesi büyüledi. Keşke Maren deniz cadılarıyla bu kadar ilgilendiği için onu kendi gözleriyle görebilseydi. Gerçi şimdi nedenini merak ediyorum.

Bu düşünciyi aklımdan uzaklaştırıyorum ve boğazımı temizliyorum. "İyi akşamlar Nerissa. Seni *Nightwind*'e getiren nedir?"

Yumuşak bir şekilde kıkırdıyor ve bir tutam yosun saçını parmağının etrafında döndürüyor. "Resmiyete bayılıyorum, Bones," diyor bana. "Boş konuşmaya vakit yok, tamam mı?" Bakışları keskinleşiyor. "Buradayım çünkü senin tayfan benim tayfamdan bir şey çaldı."

"Çalmadık, ödünç aldık," diyorum ona. "Ve denizkızı güvertenin altında, eğer onu geri istersen."

"O öldü," diye tükürür Sterling.

Ona sert bir bakış attım. "Bunun için teşekkürler. Çok yardımcı oldu."

"Öldü, değil mi?" Nerissa sorar, sesi alçak, zengin ve melodiktir. "Aslında şaşırmamalıyım, bir süredir ölmek üzereydi. Sonunda kanının mürettebatıma bir faydası bile olmadı ama bildiğin gibi onlar inatçı bir grup. Asla olamayacakları bir şey olma fikrine çok bağlılar."

"Evet, artık sizin mürettebatınızda bize ait bir şey var," diyorum ona. "Sedge, aşçımız. Sizin geminizde bir işe yaramaz. Yemek yemiyorlar."

"Sen de öyle," diyor. "Tabii ki biliyoruz," diye alay ediyorum.

Çenesini kaldırıyor. "Doğru," diyor. "Bazen unutuyorum." Yüzünde tiksinti ifadesi beliriyor. "Kimin neye sahip olduğundan ve bunun ne kadar önemli olduğundan bağımsız olarak, karşılığında bize bir şey vermediğiniz sürece ekibim size aşçınızı geri vermeyecektir."

"Güzel denizkızını alabilirsin," dedim ona. "Misafirim ol." "Canlı. *Canlı* bir şey istiyoruz."

"Mürettebatın neye sahip olup olmadığı seni neden ilgilendiriyor? Onları lanetleyen sensin."

Burun delikleri aşağılayıcı bir şekilde alevlendi. "Kaptan, mürettebatınıza ne yapmış olursanız olun ya da onlar sizin hakkınızda ne düşünürse düşünsün, onların hâlâ sizin sorumluluğunuzda olduğunu anladığınızdan eminim. Onları ve gemilerini lanetlemiş olabilirim ama onların iyiliğini önemsiyorum. Büyürken hiç evcil hayvanınız olmadı mı? Belki yılanbalığı ya da barakuda?"

Kaşlarımı çattım. "Hayır..."

"O zaman prensesi ona ver," diyor Sterling. "Böylece ödeşmiş oluruz."

"Evet, prensesi ona ver," diyor Thane ve ah, şu anda kardeşimi öldürebilirim, ellerim yumruk şeklinde kıvrılıyor.

Nerissa'nın dikkatli gözleri bunu fark eder. "Prenses? Anlatın."

"Prensesin içine sikini sokuyordu," diye homurdandı Sterling. "Fidye için kaçırıldı ama şimdi kocası prens öldü ve Kaptan dışında hiçbirimizin ona ihtiyacı yok."

"Ben..." Başlıyorum, sonra gözlerimi kapatıp başımı sallıyorum. Gözlerimi açtığımda Nerissa'ya yalvaran bir bakış atıyorum. "Prensesi istemiyorsun. O artık bir prenses bile değil. Para etmez ve herhangi bir mürettebatın berbat bir üyesi olur. Tek yaptığı arkadan konuşmak ve güzel görünmek."

"O bir insan mı?" diye soruyor.

"Muhtemelen mi?" Omuz silkerek cevap veriyorum.

"*Muhtemelen* mi?" Sam nefesinin altında tekrarlar.

"Hmmm," diyor Nerissa, dudaklarını büzerek. "Sanırım bu adil bir düzenleme olabilir. Yine de onun insan olmama ihtimali kafamı biraz karıştırdı."

Bir omzumu kaldırıyorum. "Bazen bunu söylemek zor."

"Evet. Peki, bırak da onu bir göreyim," diyor emir verir bir havaya bürünerek. "Beni bu prensese götür."

Oh, lanet olsun.

Başım dönüyor ve ne yapacağımı düşünmeye çalışıyorum. Sedge'i geri almalıyım ama Maren'i almasına da izin veremem. M rettebatımızdan hiçbirini almasına izin veremem.

"Kaptan işe yaramaz bir kancığı kendi mürettebatından biriyle takas etmemeyi ciddi ciddi düşünüyor mu?" Sterling tereddüt ettiğimi fark ederek meydan okuyor.

Ona ters ters baktım. " de bile. Hadi gidelim."

Onları güverteye ve aşağıdaki merdivenlere yönlendirdim, zihnim umutsuzca bunun üstesinden nasıl geleceğimi bulmaya çalışıyordu. Kendimi cadıya sunabilir miydim? Laneti üzerimde asla işe yaramayacak olsa da Nerissa muhtemelen bundan hoşlanacaktır.

Bana sertçe bakan Thane'in yanından geçiyoruz, belki de yapacağımı söylediğim şeye inanmıyor.

Nerissa onun yanında bir an duraklıyor ve parmağını çenesinde gezdiriyor. "Senin ve benim kaderimiz birlikte," diye mırıldandıktan sonra beni takip etmeye devam ediyor.

Onu ve mürettebatın geri kalanını ambara ve Maren'in kilitli olduğu odaya götürüyorum.

Ancak Page John'u yerde baygın, yarı çıplak ve zincirlerin boş olduğunu görür.

Maren gitti.

BÖLÜM 18

Maren

Yıldızları görmemi sağlasa ve tohumlarını karnıma saçsa da umurumda değil, kaptanın beni öldürmeyeceğine güvenmiyorum. Ne olduğumu öğrenmeye bir adım daha yaklaştı ve beni Edonia'ya yaklaştırsa bile onu ve mürettebatını beslemek için kanımın hortumlanmasına izin vermeyeceğim. Kız kardeşimin başına gelenlerin benim de başıma gelmesine izin vermeyeceğim.

Bunu arzuların seni ele geçirmeden önce düşünebilirdin, diyor mantığın sesi. O korsan yetenekli parmaklarını içine sokmadan ve seni daha önce hiç olmadığı kadar inletmeden önce.

O sesi duymazdan geliyorum. Bir planım vardı ve tam olarak umduğum gibi gelişmedi. Bir yanımda belki de kaptanı beni için baştan çıkarabileceğimi düşünüyordu. Diğer parçam ise kaptanı baştan çıkarmak *istiyordu* ama kendi zevkim için. Syren enerjisinin içimden aktığını hissettiğim anda kanımın değiştiğini anladım, Aerik'in kalbini yediğim anda yaşadığım dürtüler kaçınılmazdı.

Ama şimdi yapmam gereken tek bir şey var, o da kaçmak. Canavar gibi özelliklerimi istediğim gibi kontrol edemiyor olabilirim, ki bu şimdiye kadarki en büyük talihsizliğim oldu, ama yine de bir erkeği baştan çıkarabilirim, özellikle de kaptan olmayan birini. Page John gibi genç ve iri yapılı bir çocukla bu düşündüğümünden daha kolay oldu. Bakire olduğunu itiraf ettiği ve cenneti kendi gözleriyle görmesine izin vereceğime söz verdiğim anda, bağlarımı elinden geldiğince çabuk çözüyordu.

Kendi kılıcının kabzasıyla onu yere serdiğimde lanet olası aptal benim geldiğimi görmedi. Sonra hızlıca işimi hallettim, gömleğini alıp üzerime geçirdim, sonra da kılıfını belime bağladım, gömlek kalçalarımı ve arkamı örtecek kadar uzundu. Ayrılmadan önce yırtık elbiseme gidip Nill'in köpekbalığı dişli kolyesini çıkardım ve tekrar boynuma bağladım. Aerik öldüğüne göre istediğimi giymekte ve istediğimi yapmakta özgürdüm.

Ve şimdi istediğim şey kaçmaktı.

Bilinci yerinde olmayan John'u arkamda bırakarak zincirlerle birlikte odadan çıkıyorum ve bir çıkış yolu aramaya başlıyorum. Güverteden yukarı çıkamıyorum ve teknenin aniden dönerek dengemi kaybetmeme neden olmasından, artık gitmemiz gereken yöne doğru değil de etrafımızda döndüğümüzü hissediyorum.

Ama adalara dönüş yönü bu. Şimdi eğer denize atlarsam, iyi yüzme yeteneğimi kaybetme ihtimalim çok yüksek. Belki de suya düştüğüm anda bacaklarım bir kuyruğa dönüşürdü. Her halükarda, sonunda yüzmek için bir şansım var ve bunu kullanacağım.

Kız kardeşim özgür olmamı istedi.

Geminin diğer ucuna, daha önce hiç keşfetmediğim bir yere doğru koşuyorum, bir tür silah bulmayı umuyorum ama hiçbir şey yok. Ambardan gelen hafif iniltilerden başka bir şey yok.

Mahkumlar! Yüce Tanrım, geminin bazı hizmetkarları ve mürettebatı *Elephanten* hala hayatta mı?

Kalbim boğazımda, seslere doğru ilerliyorum ve daha kapıya ulaşmadan iğrenç bir kokuya boğuluyorum, aynı anda hem ekşi hem tatlı hem de çürümüş. Bir elim burnumda, diğeri kulpta kapıyı açıyorum. Güvertedeki fenerin zayıf ışığında, yere yatırılmış ve üzerlerindeki kırıntı zincirlenmiş bir sıra ceset görüyorum. Dışkı, kan ve vahşet etrafı dolduruyor ve kusma dürtüsüyle savaşıyor şiddetli bir şekilde öksürmeye başlıyorum.

"Prenses," dediğini duyuyorum zayıf bir sesin. Hayır. Hayır, kimse hâlâ hayatta olamaz.

Ama bir inilti duydum ve şimdi unvanımı duyuyorum ve cesetlerin arasında ilerlerken, vücutları kandan boşalmış gibi görünen zayıf ve solgun yüzleri tanıyarak Hodges'ı görüyorum. Hodges, Aerik'in uşağı ve yıllar önce beni denizden taşıyan adam. Denizin derinliklerine geri dönmeden önce onu görmek ne kadar da uygun.

"Hodges?" Ağlamamaya çalışarak usulca söyledim. Eğer konuşmasaydı öldüğünü düşünebilirdim.

Kanla kıpkırmızı olmuş gözlerini açar. "Öldürün beni, Majesteleri. Çabuk ve hızlı olsun."

Panik beni ele geçirirken başımı sallıyorum. "Hayır. Bunu yapamam. Söyle bana, burada sana ne yapıyorlar? Seni neden tutuyorlar?"

"Mürettebattan biri onlara..." dudaklarını yalıyor ama tükürüğü kalmamış, "*Mandurugo*."

"Bu ne anlama geliyor?"

Sadece bana . "Lütfen. Sonum için yalvartma beni. Lütfen."

Hodges cılız bir nefes veriyor ve belimdeki kılıfta duran bıçağa bakıyor.

Onu gerçekten öldüremem, değil mi? Aerik'i öldürdüm, evet, ve bunu yine yaparım. Ama Hodges bana karşı hiçbir zaman aşırı nazik olmasa da, sadıktı ve asla zalim değildi.

"Daha fazla acı çekemem," diye eklemeyi başarır. "Bırakın evime, Tanrı'ya gideyim."

Kendimi bıçağa uzanırken ve onu çekerken buluyorum, bıçak elimde titriyor. Tüm cesaretim nereye gitmişti? Daha önce Aerik'i öldürmek, kalbini yemek ve kaptandan bana dokunmasını istemek konusunda hiçbir sorunum yoktu. Şimdi ise kendimi masum bir adamı öldürme fikri karşısında hasta ve güçsüz hissederken buluyorum. İçimdeki Syren'e ne oldu?

Belki de insanlığım burada kalmaya karar verdi.

"Senden intikamımı alacağım," diyorum ona, bıçağı kalbinin üzerinde tutarken.

"İntikamını unut," diyor. "Tek yapman gereken kaçmak. Merhametli olun, Prenses Maren. Bırakın gideyim. Tanrı ikimizi de affedecektir."

Derin bir nefes alıyorum, hangi tanrı varsa bunun için beni gerçekten affedeceğini umuyorum ve bıçağı kalbine saplıyorum.

Kabzasına kadar batıyor ve onu anında öldürüyor ve onun ölümüyle havanın sakinleştiğini hissediyorum.

Ama onun yasını tutacak ya da bu ambarda yaşanan dehşeti düşünecek zamanım yok. Kendimi kurtarmak zorundayım.

Ambardan çıkıp merdivenlere koşuyorum ve top güvertesindeki topların yanına gidiyorum. Bir tanesini seçip bacağımı üzerine doğru sallıyorum, metal iç baldırlarımda soğuk ve hiç de rahatsız edici değil.

Kadınısı dürtülerimin uygunsuz zamanlarda ortaya çıkmasını görmezden geliyorum ve kendimi top namlusu boyunca kaydırıyorum, sonunda top ağzını açana kadar, temiz deniz havası yüzümle buluşuyor. Aşağıda hızla ilerleyen denize doğru kaymak üzereyken mürettebatın merdivenlerden inmeye başladığını ve tanımadığım bir kadının sesini duyuyorum.

Etrafta dolaşıp kime olduğunu öğrenmek istemiyorum.

Derin bir nefes alıyorum ve topun ucunu bırakıyorum.

Serbest düşerken rüzgâr yanımdan hızla geçiyor, vücudumu dev geminin kenarından uzaklaştırmaya çalışıyorum ki omurgasının altına çekilmeyeyim.

Ağır bir elbise giymediğinizde bunu yapmak çok daha kolay.

Önce ayaklarım suya çarpıyor, çarpmanın etkisiyle sarsılıyorum ve hemen gemiden olabildiğince hızlı yüzmeye başlıyorum. Su ilk başta soğuk ama kısa sürede ikinci bir deri gibi hissettiriyor ve bacaklarım birbirine yapışmış bir şekilde yüzüyorum, umudun ötesinde birleşip bir kuyruk haline gelmelerini umuyorum.

Ama bu gerçekleşmeden önce, karanlık suda ilerlerken, aslında onu soluduğumu fark ediyorum. Burnumdan ya da ağzımdan değil, *solungaçlarımdan* geliyor. Boynumun yan tarafına dokunmak için uzanıyorum ve bir zamanlar onları sembolize etmek için orada bulunan hafif yara izleri şimdi gerçek çalışan solungaçlar.

Bir sevinç çılgılığı atıyorum ve bacaklarıma dönüp bakıyorum. Artık karanlıkta görüşüm mükemmel olsa da, yine de her ayrıntıyı seçemiyorum. Gördüğüm tek şey bacaklarımdan sadece bacak olduğu. Daha önce olmayan sedefli bir renk olabilir, hafif bir pul izi olabilir, ama bunun dışında bir kuyruğa dönüşmemişler.

Hiç fark etmez. İkisi bir aradayken hızlı yüzebilirim ve çalışan solungaçlarımla suyun altında istediğim kadar kalabilirim.

Yine de bundan sonra ne yapacağıma karar vermeden önce yüzerek karaya ulaşmam gerekiyor. Başımı yukarı ve arkaya eğerek gemiye bakıyorum, fener ışıkları gittikçe daha da sönükleşiyor. İkimiz de aynı yöne gidiyor olsak da *Nightwind* benden çok daha hızlı. Tek yapmam gereken onların gittiği yere gitmediğimden emin olmak.

Bu düşünceyle kalbim biraz sıkışıyor, göğsüm daralıyor.

Ya Ramsay'i bir daha göremezsem? Bu planla muhtemelen görmeyeceğim. Ne de olsa plan onu bir daha görmemektir. İtiraf etmekten nefret ediyorum ama sanırım ona karşı bir tür bağıllık geliştirdim. Adam tam bir gizem. Belki bir canavar, ama bu onu benim için daha iyi bir eş yapıyor. Hayatımda hiç üzerimde bu kadar sahiplenici ve koruyucu bir tavır sergileyen biri olmamıştı, sanki korunması gereken bir hazineymişim gibi.

Kız kardeşini öldürdü. Daphne'yi de öldürebilirdi. Ve bildiğin kadarıyla anneni de öldürdü, bir ses bana bunu hatırlatıyor. *İntikam sözü vermiştin, başka bir şey değil.*

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve etrafımda dönüp yüzmeye devam etmeden önce kararlılığımı güçlendiriyorum. Karaya doğru gittiğimden emin olmak için sık sık başımı suyun üzerine çıkarıyorum ve artık şafak söktüğü için görmek daha kolay.

Sonunda mor bir gün doğumunun ardında aydınlanan bir adanın puslu görüyorum ve rahatlıyorum. Dalgaların altına geri dalıyorum, çok fazla gitmiyorum

derinlerde, altımdaki karanlık derinliklerden gelen zayıf parıldayan ışıklar gibi görünen şeyleri gördüğümde.

Bu da ne böyle? Düşünüyorum, ışıklar gittikçe daha parlak hale geldikçe yavaşlıyorum.

Baktığım şeyin bana doğru yükselen iki fener balığı olduğunu fark ediyorum, kafalarının önündeki çıkıntıdan yanan bir top sarkıyor. Gözleri hayalet gibi beyaz ve dişleri korkunç olsa da, o kadar hızlı olmadıklarını ve benden çok daha küçük olduklarını biliyorum.

Sonra yalnız olmadıklarını fark ettim.

Arkalarında, derinlerin karanlığından çıkan iki iskelet var.

Hayır. Bu tam olarak doğru

değil. İki *Syren* iskeleti.

Nefesim kesiliyor, ağzımdan sular akıyor.

Syren'ler bana keskin dişleriyle sırtıyor, kafataslarından şeffaf otlu saçlar dökülürken gözlerinin yuvaları boş, kollarını uzatmış bana uzanıyorlar.

Arkamı dönüyorum ve olabildiğince hızlı yüzmeye başlıyorum. Bu *Syren*'ler lanetin kalıntıları mı yoksa başka bir şey mi bilmiyorum ama benden ne istediklerini öğrenmek için beklemeyeceğim.

Ama sadece kemik olmalarına rağmen kuyrukları var ve korkutucu derecede hızlı hareket ediyorlar. Tiz bir çığlık atıyorlar ve her iki yanımda birer tane olmak üzere kollarımı tutuyorlar.

Çığlık atıp çırpınmaya çalışıyorum ama beni suyun içine çekerek son hızla yüzmeye başladıklarında ellerinde çaresiz kalıyorum.

Nesin sen? Ben soruyorum. *Beni nereye götürüyorsun?*

Cevap vermiyorlar ama uzun sürmüyor. Beni gemiye geri götürüyorlar.

Asıl soru, hangi gemi?

BÖLÜM 19

Maren

Hangi gemi olduğunu çabucak buldum.

Ölü Syren'ler beni *Nightwind*'e, az önce kaçmaya çalıştığım gemiye geri sürüklüyor. Yüzeye çıkıyoruz ve tekneye baktığımda küpeştenin üzerinden bakan bir kadın görüyorum, saçları yeşil yosun. Aurasını hemen tanıyorum; o bir deniz cadısı.

Bu meşhur Nerissa olmalı.

"Bahsettiğin prenses bu mu?" Nerissa soruyor, sesi alçak ve hipnotik. Yanında Ramsay'in başı belirliyor ve bana bakıyor.

Gözleriyle tanıştım. *Lütfen bırak gideyim. Lütfen beni gemiye geri getirme. Özgür olmama izin ver*, diyorum içimden, bir şekilde duymasını ve anlamasını umarak.

Gözlerinin kenarları yumuşuyor ve bana sanki şöyle gibi umursamaz bir bakış atıyor,

Pardon?

Sonra Nerissa elleriyle bir işaret yaparak ellerini kaldırıyor ve iskelet Syren'lar geminin yan tarafına tırmanmaya başlıyor, beni de kendileriyle birlikte yukarı çekiyorlar. Kemik pençeleri tahtanın kenarına takılıyor ve Ramsay'in gemiye verdikleri zarar karşısında irkilmesini izliyorum. Doğal olarak benim için o kadar da endişeli görünmüyor.

Sonunda tepeye ulaşıyorlar ve dönüp denize geri dalmadan önce beni güverteye itiyorlar. Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküyorum.

Nerissa ayakları yüzümün tam önünde durana kadar bana doğru yürüyor, ayak tırnakları gümüş renginde ve minik incilerle süslenmiş.

"Prensес Maren," diyor Nerissa bana ve bir an için kim olduğumu bildiğinden, biz Syren'lerin, hatta eski Syren'lerin bile belli bir görünüşümüz ya da kokumuz olduğundan korkuyorum. "Ayağa kalk."

Bir deniz cadısına itaatsizlik etmemem gerektiğini iyi biliyorum. Ayağa kalkana kadar kendimi dikkatlice yukarı itiyorum, saçlarımı omuzlarımın üzerinde ustaca düzenliyorum. Suyun John'un gömleğinin üzerimde yarı şeffaf hale gelmesine neden olduğunun , bu yüzden dallarımı mütevazı davranıyormuşum gibi göğüslerimin üzerinden geçiriyorum, aslında boynumun yanlarında görünmesi gereken solungaçları örtüyorum.

"Benim kim olduğumu biliyor musun?" Nerissa dudaklarında nazlı bir gülümsemeyle soruyor. Gülümsediğinde yanakları yuvarlak ve yüksek, şafağın ışığında yanardöner pembe parlıyor. Kalın kirpiklerinin altından beni içine çekerken gözleri yanık bakır gibi parlıyor.

"Bir deniz cadısı," dedim ona. "Hakkınızda çok şey duydum."

"Umarım hepsi iyi şeylerdir," diyor alçakgönüllülükle.

"İskelet ekibine sorarsanız, hayır."

Gülüyor. "Bu gerçekten doğru, kızım. Şimdi, kaçmaya çalıştıktan sonra seni neden gemiye geri getirdiğimi biliyor musun?"

Ramsay'e bakıyorum ama gözleri hiçbir şey , yüzü rahatsız edici bir şekilde boş.

Ona dönüp bakıyorum ve başımı sallıyorum. Aklıma gelen tek neden, bir şekilde, belki de Ramsay'den, Syren ya da cadı benzeri eğilimlerim olduğunu duymuş olması ve bunun beni getirmesi için yeterli olması.

"Çünkü buradaki mürettebat, içlerinden birine karşılık seni bana teslim etmeye karar verdi."

"Saz," diye fısıldıyorum, John'un ben ve Ramsay'le karşılaştığında söylediklerini, nasıl kaybolduğunu düşünüyorum.

"Evet. Sevgili Sedge. Kardeşlerden biri olmamasına rağmen *Nightwind* mürettebatı tarafından çok sevilir. Ve sen de Kardeşler'in bir parçası değilsin."

Ramsay boğazını temizleyerek, "Dinle şimdi," diye konuştu. "Bir tür anlaşmaya varabiliriz."

Nerissa ona sırtıyor. "Öyle mi? Neymiş bu anlaşma?"

Ağzını açıyor ve ben onun sözünü kesiyorum. Gerçek şu ki, onunla daha iyi olabilirim. Özellikle de istediğimi yaparsa.

"Seninle geleceğim," diyorum hemen. "Ama sadece bir konuda bana yardım edersen."

Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Peki bu nedir?" diye soruyor, kaşlarını kaldırarak.

"Beni Edonia'ya götürmeni istiyorum."

Nerissa'nın diğer kaşı şaşkınlıkla kalkıyor. "Edonia mı?" diye sorar.

"Neden Edonia?" Ramsay bana doğru adım atarak, "Neden Edonia?" dedi. Dirseğimi tutuyor. "Maren, ne yapıyorsun?"

Ona ölümcül bir bakış attım ve yakasını silktilim.

Nerissa ona, "Anlaşma tamamlanana kadar geri çekil," diye emrederken, hava kendi yarattığı elektrikle cızırdıyor gibiydi. Adam kısık bir sesle

ve isteksizce benden uzaklaştı. "Şimdi Maren, Edonia hakkında ne biliyorsun ve onu neden görmek istiyorsun?"

"Onun en güçlü deniz cadısı duydum."

Nerissa kırmızı altın gözlerini devirir. "Dua et, sanırım yanlış duymuşsun. Çünkü ben Edonia'ya eşit ya da ondan daha değerli bir cadıyım. Ona ne için gitmek istiyorsan, bana gelebilirsin. Söyle bakalım mürekkep saçlı çocuğum, aradığın şey nedir?"

Dudaklarımı birbirine sürterek tuzun tadına bakıyorum. Hızlı ama dikkatli düşünmek zorundayım. Kartlarımı masaya koyar ve Edonia'yla olanları ona anlatırsam, saklayacak hiçbir şeyim ve takmaya devam edebileceğim bir maskem kalmaz. Mürettebat benim bir Syren olduğumu öğrenecek ve beni kanım için isteyecekler. Sonunda zincire vurulup kanımı akıtacaklar. Sonum Asherah gibi olacak ve Ramsay'nin beni merhametinden mahrum bırakacağına güvenemem. Ne de olsa en çok benim kanıma ihtiyacı var gibi görünüyor.

Dahası, eğer Nerissa da Edonia gibiyse, benim de bir Syren olmamdan rahatsızlık duyabilir. Deniz cadıları insanlardan başka tek gerçek düşmanımız ve benimle pazarlık etmek ya da bana herhangi bir iyilik yapmak istemeyebilir. Beni düpedüz öldürmek isteyebilir ve ben de tamamen savunmasız kalırım.

"Denizkızı olmak istiyorum," dedim ona.

Mürettebattan birkaçı gibi o da şaşkınlıkla gülüyor.

"Bir denizkızı mı?" diyor elini göğsüne bastırarak. Tırnakları bana Nill'in neyse ki hâlâ boynumda duran dişini hatırlatıyor. "Neden onlardan biri olmak isteyesin ki?"

Ses tonuna alındığımı belli etmemeye çalışıyorum. "Çünkü gemiye getirdiklerini gördüm. Çok büyülü ve özeldi ve ben denizi seviyorum. Beni de bir deniz kızına dönüştürebilirsen çok sevinirim." Sanki peri masallarına inanmak isteyen aptal bir çocukmuşum gibi sesimi daha hafif ve nefesli çıkarıyorum.

"Ne oyunu oynuyorsun, aşkım?" Ramsay'in nefesinin altından söylediğini duyuyorum.

Nerissa'ya odaklanıyorum ve umutla gülümsüyorum. Eğer Syren'lerin bu kadar korkunç olduğunu düşünüyorsa, dilediğini elde etme konusunda bana bir ders vermek için dileğimi yerine getirebilir. Daha önce kesinlikle öğrendiğim bir ders.

Yine neşesiz bir kahkaha attı. "Bir prensese göre oldukça safsın. Gerçi kraliyet ailesinde doğanların çoğunun öyle olduğunu sanıyorum. Denizkızı, hiçbir kadının olmak istemeyeceği bir şeydir. Derinlerin vahşi yaratıkları

vardır. Hayır, korkarım ki daha iyi bir anlaşma yapmazsam, benimle *Norfinn*'e geleceksin. Ben de Sedge'i bu mürettebata geri vereceğim."

"Peki ya kaptan?" Sterling kavgacı bir ses tonuyla konuşur. "Zaten ona karşı bir isyan ilan etmek üzereydim. Bence bu gemi çok uzun zamandır kötü yönetiliyor. Burası artık bir demokrasi değil, diktatörlük! Yiyeceklerimiz gitti, paramız gitti ve şimdi de içimizden biriyle takas etmek yerine aptal bir kancığı elinde tutmayı düşünüyor!"

Mürettebatın Sterling'in tarafını tutup Ramsay'in değiştirilmesini istediğini duymayı bekleyerek nefesimi tutuyorum ama sadece sessizlik var.

"Eee?" Nerissa, Ramsay'e dedi ki. "Onun yerini almak ister misin?"

"Saz'ı geri alacaklar mı?" diye soruyor

bunu

düşünerek.

Başını sallıyor.

"O zaman evet,

yapacağım." Kalbim

yerinden çıkacak.

Şimdi herkes arasında bir çılgılık

yükseliyor. Ramsay ne yapıyor?

"Gördünüz mü!" Sterling bağırıyor. "Onun için mürettebatını terk etmeye razı! *Onun için!* Ne biçim bir kaptan bu!?" Ramsay'e doğru geliyor ve ben tam zamanında yoldan çekiliyorum. "İşte, ondan kurtulmana yardım edeceğim," diye tersledi.

Ramsay'i belinden kavrayıp, korkulukların üzerinden geriye doğru iter ve Ramsay alnını Sterling'in alnına vurur, sonra da kasıklarına diz atar, bu da Sterling'in, Ramsay'in Sterling'in iri gövdesinin önünden kaymasına kadar iki büküm olmasına neden olur.

Ramsay, Nerissa'ya doğru sendeleyerek yürürken kollarını huzur içinde kaldırır. "İsteyerek gideceğim, ben-"

Sterling aniden kendini toparlar ve yanından bir tüfek alıp Ramsay'in başının üzerine kaldırır.

"Ramsay!" Onu uyarmaya çalışarak bağırıyorum ama Ramsay arkasını döndüğünde Sterling silahını savuruyor ve silah Ramsay'in şakağının yan tarafına bir *THWACK* ile temas ediyor!

Ramsay kendi etrafında döner, gözleri kafasına döner ve doğruca güverteye düşer. Hareket etmiyor.

"Sterling!" Thane kalabalığın arasından ona doğru ilerlerken emrediyor. "Derhal dur yoksa nezarethaneye gireceksin!"

Ancak Sterling levazım subayına dudak büker ve Ramsay'i kucağına alır, baygın kaptanı fırlatıp atmadan önce onu küpeşteye götürür

Denize.

"Hayır!" Küpeşteye doğru koşarak çığlık atıyorum ve Ramsay'in büyük bir gürültüyle denize düştüğünü görüyorum. Thane ve Sam iki yanıma koşup suya bakıyorlar.

", değil mi?" Nerissa arkamdan merakla soruyor. "Baygınsa yüzemez!" Thane ona çıkıştı.

Ne yaptığımı anlamadan parmaklıklara tırmanıyorum.

"Prenses!" Sam bacağımı tutmaya çalışarak bana bağılıyor ama ben çoktan havalanıp küpeşteden kuğu dalışı yapıyorum. Nerissa dışında güvertedeki herkes arasında suyun altında nefes alabilen ve onu kurtarabilecek tek kişi benim.

Topa asıldığım zamankinden daha zarif bir şekilde suya girdim, belki de eskisi kadar iyi yüzebildiğime, artık sadece bir insan olmadığımı güveniyorum.

Derinlere daldım, daldım ve daldım, yükselen güneş sayesinde su turkuazın kristal berraklığında bir tonuna büründü. Artık resiflere ve kıyıya daha yakın olduğumuz için çok derin değil ama yine de yüz metre derindeyiz ve ben derine indikçe ışık daha da uzaklaşıyor. Sonunda Ramsay'i denizin dibinde görüyorum, karanlık formu beyaz kumlu dibe karşı bir leke, koyu mavi arkasındaki dipsiz boşluğa doğru uzanıyor.

Zamanın çok önemli olduğunu bilerek daha hızlı yüzüyorum. Ne zamandır suyun altında? Şimdiden boğuluyor olmalı.

Çoktan ölmüş olabilir.

Panik beni ele geçiriyor, kalbimi kavırıyor ve ilerliyorum, kalbim şimdi ona zamanında ulaşamayacağım korkusuyla daha hızlı çarpıyor. Başka birinin ölümünü izleyemem, yapamam.

Fener balığı ve iskelet Syren'ler koyu lacivertin içinden tekrar belirdiğinde çok yakınım, çok yakınım, benim gibilerin tiz çığlıkları suda dalgalar yaratıyor. Bana doğru hızla yüzüyorlar, pençelerini uzatmışlar ve şimdi onların da mürettebat gibi bir şekilde lanetlendiğini düşündüğüm için ne yapacağımı çok iyi biliyorum.

Bir kez olsun yüzgeçlerim değil bacaklarım olduğu için minnettarım.

Onlar yaklaşırken dizlerimi göğsüme çekiyorum ve sonra tekme atar gibi bacağımı dışarı itiyorum. Suyun altında bile bu hareketi hızlı yapabiliyorum, vücudum burada karadakinden daha fazla zarafet ve dengeye sahip.

Ayağım Syren'in kafataslarından birine çarpıyor ve onu tamamen ezdikten sonra omurgasından ayırıyor. Bir an için izliyorum

hızla pozisyon alıp diğerine de aynısını yapmadan önce Syren'i işe yaramaz hale getiriyor.

Crunch.

Diğer Syren'in kafası tekmeyle kopar ve o da dibe doğru batmaya başlarken, kemiklerden oluşan yaratığın geri kalanı nereye gideceğini bilmeden suda çırpınır.

Neler olduğunu izleyecek zamanım yok. Bunun yerine tekrar aşağı doğru yüzmeye başlıyorum, batan kafaları takip ederek aşağı, aşağı, aşağı, Ramsay'e zamanında ulaşmayı umuyor ve dua ediyorum.

Sonunda ona ulaştım. Siyah gömleği ve etrafına dökülen siyah saçlarıyla şeytana ait düşmüş bir meleğe benziyor; bu görüntü, Syren'in kesilmiş kafataslarının yanı başında zıplamasıyla daha da anlamlı hale geliyor.

Lütfen burada ol. Lütfen iyi ol.

Parmaklarımı yüzüne bastırıyorum, onu öpüp öpmemeyi tartışıyorum. Benim öpücüğüm Asherah'yı geri getirmedi ama onun öpücüğü bana bir şeyler yaptı. Şimdi o güce sahip miyim? Yoksa o çok mu ileri gitti?

Çünkü ölmüş olmalı. Boğulmuş. Kimse suyun altında o kadar uzun süre hayatta kalamaz.

Parmaklarımı çenesinde tutmaya devam ediyorum, keşke ona son bir şey söyleyebilseydim ama bunun ne olacağını bile bilmiyorum.

Sanırım o olmasaydı Aerik'ten asla kaçamazdım. Asla özgür kalamazdım.

Artık tam olarak bir Syren olmasam da, uzun zamandır olmadığım kadar iyiyim ve en başından beri bende bunu gördüğünü hissediyorum.

Yaptığı her şeye, ondan nefret ettiğim her şeye rağmen, sonunda beni gerçekten ben olarak gördüğünü düşünüyorum.

Ve daha fazlası, *hoşuna* gitti.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve denemeye karar veriyorum.

Onu öpmek için eğildim ama dudaklarım onunkilere yaklaşmadan beni çok korkuttu.

Gözleri açık.

Ramsay'in gözleri açılıyor, gözlerinin mavisi alacakaranlık suyun mavisine uyuyor ve doğrudan bana bakıyor.

"Ramsay?" Diye soruyorum, ağzımdan baloncuklar yükselirken sesim boğuk çıkıyor.

Kaşlarını çatıyor ve bana bakmak için yavaşça başını eğiyor, sonra çok olan yüzeye bakıyor. Bana geri döndüğünde, küçük, memnun bir

gölümseme ağzının köşesini yukarı kaldırır.

"Benim için geldin," diyor, ağzından baloncuklar süzölüyor şimdi.

Başımı sallıyorum, hayatta olduğu için çok mutluyum ama ona nasıl hala hayatta olduğunu ve denizin altında nefes almaya ihtiyaç duymadığını sormadan eğilip yüzümü tutuyor...

Ve beni öpüyor.

BÖLÜM 20

Ramsay

SAM HER ZAMAN önce saldırıp sonra soru soran bir adam olduğumu söylediler ve konu karşı cinse (ya da on yıla bağlı olarak aynı cinse) geldiğinde bu kesinlikle doğrudur. Sterling kafama vurduktan ve kendimi denizin dibinde bulduktan sonra Maren'e soracak pek çok sorum vardı, bunlardan biri de neden peşimden gelmiş gibi görüldüğü idi - sanırım beni kurtarmak için (öldüğümünden emin olmak için yüzmediyse, ki buna şaşmazdım).

İkincisi, beni yakalamak için aşağıya yüzmüş olmasıydı. Yüzeye baktığımda uzun bir yol olduğunu gördüm ve nefesini tutarak gayet iyi gidiyor gibi görünüyordu, koyu renk saçları öyle bir şekilde etrafından akıyordu ki onu bir denizkızı olarak hayal etmemek zordu.

Her iki durumda da, yüzünü benimkine çok yakın gördüğümde, parmakları yüzümün yan tarafına hafifçe bastırıldığında, bakışları dudaklarıma odaklandığında bu sorular hızla aklımın arkasına itiliyor. Denizin dibinde olmamızın bir önemi yok, tek istediğim, tek ihtiyacım olan onu sonsuza dek öpmek.

Yüzünü aceleyle kavıyorum, parmak uçlarım tenine batıyor ve ağzım onunkini bulup niyetle sahipleniyor. Dudakları şaşkınlıkla aralanıyor ve temasla birlikte suda yankılanan bir inilti çıkarıyor. Dudakları bal kadar yumuşak ve bir o kadar da tatlı ve dilim ağzını becermek için bildiğim aynı sert tavırla yağmalıyor. tadına bakıyorum, tadını çıkarıyorum, tek saplantım o olana kadar bu derinliklerde daha derine batmak istiyorum.

Yüzüme ilk yumruğu attığı andan beri onu böyle öpmek istiyordum.

Parmaklarım saçlarına girip geri çekiyor ve aniden durup geri çekiliyor, elleri saçlarını omuzlarına doğru itiyor, gözlerinde korku dolu bir ifade var.

Sonra yüzeye doğru yüzmeye başlıyor, bacakları birbirine kenetlenmiş ve bir saniyeliğine bir bütün olarak hareket ediyor, sonra bunu bırakıp kollarını hareket ettirmeye ve tepeye doğru tırmanmaya başlıyor.

Nerissa'ya söylediklerini hatırlayarak bir an için üzerimden yükselişini izliyorum. Deniz cadısının onu bir denizkızına dönüştürmesini istiyordu. Bunu neden istesin ki? Burada, denizin dibinde bir fantezi mi yaşıyor? Ve nasıl oluyor da nefesini bu kadar uzun süre tutabiliyor?

Dudakları hala benimkilerin üzerindeyken, sikim kalkmış bir halde onun peşinden gidiyorum, güneş ışınları suda daha da parlaklaşana, derin mavi solana ve sonra yüzeyi yarana kadar bacaklarımın güçlü tekmeleriyle yukarı ve yukarı yüzüyorum.

Bir yudum temiz hava alıyorum ve yanımda suda yürüyen Maren'e bakıyorum, gözleri ihtiyatla benimkilere odaklanmış, koyu kirpiklerinde damlacıklar birikmiş.

"Nesin sen?" diye sordum.

"Nesin *sen*?" diye karşı çıkıyor.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Hmmm. Görünüşe göre bir yol ayrımındayız. Etrafımda dönüp *Gece Rüzgârı*'nı arıyorum ve kalbim sıkışıyor.

Onu hiçbir yerde bulamadım. Tek gördüğüm lanetli mürettebatın gemisinin adalar arasındaki koylarına geri döndüğü. *Nightwind* gitmiş.

"Lanet olsun!" Suyu yumruğumla vurarak bağıriyorum. "Aldılar onu.

" "gemi senin için çok şey ifade ediyor, değil mi?" Maren sessizce söylüyor.

"Evet," diye sertçe cevap veriyorum, sanki bu belli değilmiş gibi. ", ve bu yüzden mürettebat da öyle. de kaybedemem."

"Onlar senin ailen," diyor, sesi oldukça hüzünlü çıkıyor.

Kaşlarımı çattım. "Öyle." En yakın karaya bakıyorum, tabii ki harap olmuş Resif Şehri'ne. Nerissa'nın topraklarına bu kadar çabuk döneceğimizi tahmin etmiştim. "Hadi, kıyıya çıkıp bir plan düşünmeliyiz."

Buna hiçbir şey söylemiyor. Söylemesine de gerek yok, neredeyse düşüncelerini duyabiliyorum ki bu da Kardeşler arasında zaman zaman mümkün olan bir şey. Aklıma gelen planla ilgili hiçbir şey yapmak istemediğini düşünüyor.

Kıyıya doğru yüzmeye başladık. Çok uzaktayız ve ben fiziksel olarak formumun zirvesinde olsam ve o da aynısını gösterse de, nihayet şehrin resiflerinde ve batık bazalt sütunlarında ayaklarımızı bulduğumuzda, ikimiz de bitkin ve nefes nefese kaldık.

"Resifin üzerinde durma," diye azarlıyor beni. Kibirli sesi beni sinirlendiriyor, sanki yine prenses gibi davranmaya başlamış gibi.

"Neden olmasın?"

"Çünkü onlara zarar veriyorsunuz."

Berrak suyun içinden botlarıma doğru bakıyorum. "Kim?"

"Mercanlar yaşayan canlılar. Onlara zarar veriyorsun."

Bunu nereden bildiğini sormak istiyorum çünkü ilk kez duyuyorum ama cevabının çileden çıkaracak kadar muğlak olacağını ve bunu onun kraliyet ailesinden olmasına ve benden daha iyi bir eğitim almış olmasına bağlamak zorunda kalacağımı biliyorum.

"Peki," diye homurdanıyorum ve resiften çıkıyorum, kıyıya sendeleyerek çıkana kadar birkaç metre daha yüzüyorum. Kısa ve kaba otlardan oluşan bir yama bulup yere çökene kadar sudan uzaklaşıyorum. Dirseklerimi dayayıp başımı öne eğerek beynimi yeniden düzene sokmaya çalışıyorum.

Maren'in beni takip ettiğini duyuyorum, yanıma oturuyor, yakın ama yine de yeterince uzak. Zor nefes alıyor ve ona yan gözle baktığımda gözlerim doğrudan her nefes alışında yükselip alçalan göğsüne gidiyor. Saçları göğüs uçlarını kapatmasaydı gömleğinin şeffaflığı yüzünden çıplak gibi görünebilirdi. Doğum günü kıyafeti içinde ne kadar güzel görüldüğünü bildiğim için damarlarımda sıcak bir şehvet dalgası dolaşıyor.

"O gömleği Page John'dan çaldın, değil mi?" Soruyorum, aklım parmaklarımdan üzerine boşalırken nasıl hissettiğine, çıkardığı seslere gidiyor. Tanrım.

Bana bakmıyor, sadece şehrin yıkıntılarına ve ötesindeki resife bakıyor. "Onu ben öldürmedim," diyor.

"Yaptığını hiç söylemedim ama onu bayılttın. Zavallı adam, senin gibiler karşısında güçsüz kalacağını bilmeliydim."

Kaşları kalkıyor ve bana bakıyor. "Peki ya benim gibiler?"

Elimle işaret ediyorum. "Senin kadınsı caziben. Kimse karşı koyamaz." "Sen direndin."

Bir an için ağzım açık kaldı. Bu kadın beni delirtiyor. "Öyle mi? Direndim mi?"

"Beni ellerinizle aldınız, asanızla değil" diyor.

"Zincirlerle asılı dururken sikimin içinde olmasını ister miydin?"

Ben onu boşaltırken gözlerinde beliren hararetli bakışa benzer bir bakış, bunu kolayca kabul edeceğini söylüyor.

Ve şimdi, hiç şaşırtıcı değil, sikim aklımdaki düşünceleri çalıyor, benim ihtiyaçtan gerginleşiyor ve ısınıyor. Her ne kadar onu hemen burada ve şimdi almak istesem de, gemim hala yok ve etrafım bir gizemle çevrili.

Bazı cevaplar bulmaya karar verdim.

"Nefesinizi tutmakta çok mu iyisiniz?" Denize doğru başımı sallayarak soruyorum.

"Öyle misin?"

"Sorulara sorularla yanıt vermek, soruyu yanıtlamak değildir." "Çünkü soruyu yanıtlamak gibi bir planım yok." Duraksıyor.

"Nerissa gerçekten de ölü Sy-ölü deniz kızlarını sen takas yapmak istediğin için mi peşimden gönderdi?"

Islak saçlarımı yüzümden iterek iç geçiriyorum. Kuruyan tuz yüzünden cildim şimdiden kaşınıyor. "Seni Saz ile takas etmek istediler."

"Ve sen de onlara izin verecektin."

"Hayır, vermeyecektim."

"Öyleydin. Bunu biliyorum."

"Tamam, belki ilk başta," diye itiraf ediyorum. Bana ters ters bakıyor. "Biliyordum."

"Ama eğer fark etmediysen, senin yerini almayı teklif ettim. Ben. İyi gemi *Nightwind*'in Kaptanı Battista, sizin gibilerin buna mecbur kalmaması için deniz cadısı ve onun iskelet mürettebatıyla takas teklif etti. Eğer bu asil bir fedakarlık değilse, ne olduğunu bilmiyorum."

"Oh, ne kadar onurlusun," diyor alaycı bir tavırla. "Ama bana lanetin senin üzerinde hiçbir etkisi olamayacağını söyleyen sendin. Zarar görmeden çıkacağını biliyordun."

"Kefensiz mi? Deniz cadılarını anlamıyorsun. Onlar hâlâ cadı ve bizim doğal düşmanımız. Geçmişte bir tanesiyle şansım yaver gitmiş olabilir ama cadılar her zaman hayatınızı cehenneme çevirmenin bir yolunu bulur."

Gözleri yüzümde geziniyor, beni okumaya çalışıyor. Gözlerimi ona dikiyorum.

Daha samimi olabilir miyim emin değilim.

"neden yaptın? Neden benim yerime geçmeyi teklif ettin?"

Bazen çok aptal oluyor. "Kalçandaki o iz yüzünden, aşkım.

Çünkü sen bana aitsin. Sen benim malımsın."

Bunun üzerine irkildi. "Kimsenin malı olarak adlandırılmak umurumda değil." "Daha önce de kraliyetin malıydın."

"Ve bundan nefret ettim," diye feveran ediyor.

"Evet, pek çok şeyden nefret etme eğilimindesin," diye mırıldandım.

"İyi bir nedenle!" diye . "Nefret edilecek çok şey var." "Özellikle de benden."

"Özellikle de *sen*."

"Ve sanırım kaptandan nefret etmenizın tüm nedenlerini duymak üzereyim, değil mi? Pekâlâ, başla o zaman." Elimle serbest bırakmasını işaret ediyorum.

"Kaba birisin," diyor bana doğru sürünerek, göğüsleri gömleğinin altından sallanıyor ve gözlerimi onunkilerle buluşturmak için tüm çabamı harcıyorum. Parlayan mavi ateşle öfkeleniyorlar. "Sen barbarsın. Sen bir katilsin."

Ona asidik bir sırıtma yapıyorum. "Sen de öylesin, sevgilim."

"Bir canavar," diye tükürüyor ve daha da yaklaşıyor. Ne kadar canavar olabileceği düşünüldüğünde belki de rahatlamak için fazla yakın.

"Çizme uyarsa. İkimize de uyuyor."

"Bir dinsiz," diyor, gözleri şimdi dudaklarımda.

"Aziz olmak çok sıkıcı bir şey."

"İnsanlara işkence ediyorsun."

"Eğlenmek için değil," diyorum, ama bu biraz yalan. "Hak etmedikleri sürece," diye açıklıyorum.

Gözleri parlıyor. "Ambarı gördüm. Mürettebatı ve hizmetçilerimi nerede tuttuğunu gördüm. Onlara ne yaptığınızı."

Patladı. Bunu görmesini istemedim.

"Onlara eğlence olsun diye işkence etmedik," diye açıklamaya çalışıyorum. "Yaptığımız şey bu değil... Biz bununla ilgili değiliz. Kardeşler'in katı bir ahlak kuralları vardır."

Buruk bir kahkaha atıyor. "Oh, korsan kuralların hakkında her şeyi duydum."

"Hayır. Korsan kodu değil. Kardeşler'in kuralları. Biz korsanız ama tüm korsanlar Kardeşler'in bir parçası değildir. Olanların hepsini *Nightwind*'de bulabilirsiniz."

"O zaman siz şeytana tapan bir tarikatsınız." "Bu bizi organize biriymişiz gibi gösteriyor. Biz sadece-"

"Hayatta kalmak için ne gerekiyorsa," diye bitiriyor. "Evet, hepsini daha önce duydum."

"O zaman şimdiye kadar bunun doğru olduğunu öğrenmiş olman gerekirdi." Onu kışkırtıp kışkırtmayacağımı görmek için bir süre bekliyorum. Tehlikeli olabileceğini biliyorum ama aynı zamanda bunu istiyorum. Pençeleri dışarıdayken onunla boğuşmak istiyorum. "Ama en azından bizim bir kuralımız var. Sizin yok. Seni sokak köpeği gibi kocanın kalbini yerken yakaladım."

Bir kükreme sesi çıkarıyor ve dişi bir aslan gibi üzerime atılıyor, pençeleri keskinleşiyor, dişleri keskin dilimlere dönüşüyor. "Lanet olsun sana!" diye hırlıyor ve

Üstümdeydi, ellerim bileklerini sıkıca kavrayarak onu sırtından tutuyordu, ağzı çatırdıyor, parmakları havayı pençelemeye çalışıyordu.

"Benim küçük canavarım yine oyun oynamak için ortaya çıktı," diyorum ona sırtarak. "Bunun beni sadece heyecanlandırıldığını bilmiyor musun?"

Parmaklarından kartal pençeleri gibi uzanan pençelerini gördüğünde burun delikleri alevleniyor. Sonra gözlerindeki şaşkın bakış yerini gurur ve memnuniyete bırakıyor. Bana bakıyor. "Seni burada yiyebilirim."

"Ben de yapabilirim," diye karşı çıkıyorum. "Sadece bunu senin değerli yapardım."

"Beni zaten öptün." Gözleri parlıyor. "O kadar da etkilenmedim."

Homurdanıyorum. "Özür dilerim. Üstesinden gelebileceğini düşünmüştüm."

"Ben halledebilirim."

"O zaman muhtemelen yine . Senin yanıdayken kendime engel olamıyorum."

"Çünkü aklını kaçırmışsın, böyle bir yaratık tarafından Ben."

"Muhteşem bir yaratık," diye düzeltiyorum onu. "Ve tehlikeli biri. Ben bir aptalım

Güçlü bir kadın için, özgür bir kadın için, kendi kurallarına göre hareket eden, istediğini yapan ve dünyanın ne dediğini umursamayan bir kadın için. Sence de sen buna uymuyor musun?"

Bir an için kıvrınmayı bırakıyor ve onu kendime doğru bir santim indiriyorum, kalın ıslak saçlarının uçları yüzümü gıdıklıyor. Zor nefes alıyor ve sanki söylediklerimi düşünüyormuş gibi gözlerini bir an için yüzümden kaçırıyor.

"Oh, sadece sikimi al ki seni sikebileyim ve bu iş bitsin," diyorum.

Yüzü kızarıyor, zehirli bakışları tekrar benimkilere yöneliyor. "Bitir işini

Bu

mu "Evet. Böylece benden nefret etmeye geri dönmeden önce cenneti ?" görmeni sağlayabilirim." "Belki de aynı anda hem seni becerip hem de senden nefret etmeyi tercih ederim."

"Ağzının ne kadar ahlaksız olduğunu sana hiç söyleyen oldu mu?" "Asla. Sanırım bunu senin için saklıyordum."

Ona çarpık bir gülümseme veriyorum. "Sanırım o dişleri aletim boyunca riske atardım

Dudaklarının ve dilinin yapabileceklerinin sadece vaadi için, ama dürüst gerçek şu ki ağzımı *senin* üzerinde kullanmayı tercih ederim."

"Denemeni görmek isterim."

Ona "*Gerçekten* mi?" der gibi bir bakış attım.

Homurdanarak onu ters çeviriyorum, sırtını çimlere çarpıyorum ve bir çığlık atıyor.

"Benimle dövüşecek misin yoksa beni becerecek misin?" Ona homurdanıyorum, pençeli ellerini başının üstünde sabitliyorum ve kalçalarına binıyorum. "Bana haber ver ki bazı kurallarımız olsun."

Karşılık olarak hırlıyor, dişlerini gösteriyor ve adil oynamak istediğine dair hiçbir belirti göstermiyor. Eğer dikkatli olmazsam bu işten burnumun ucunu kaybederek çıkacağım.

Ya da daha kötüsü.

"Peki," dedim. "Sanırım şansımı denemek zorundayım."

Bir elim hâlâ bileklerindeyken diğer elimi kalçalarına götürüp kabaca ayırıyorum. Elimi kadınlığına doğru kaydırıyorum ve onu çıplak ve ıslak bulduğumda çok şaşırmıyorum.

Boğazına bir nefes takılıyor ve bir an için teslim oluyor, gözleri dalgalanıyor, ağzı açılıyor, sonra boyun kordonları geriliyor ve başını bana doğru çeviriyor.

"Daha önce söylediklerimi unutma," diyorum başımı tam zamanında onunkinden hızla geri çekerken. Parmaklarım daha sonra klitorisi boyunca ve amına doğru kayıyor. "İyi kızlar ödüllendirilir."

"Kötü kızlar ne alır?" diye soruyor hırıltılı bir sesle.

Ona sırtıyorum. "Kötü kızlar iyice cezalandırılır. Sanırım sen ikisini de hak ediyorsun."

"O zaman devam edin" diyor.

"Evet Prenses," diyorum sahte bir saygıyla, üç parmağımı içine sokarken.

"Tanrım!" diye haykırıyor, etrafımda sıkıca sarılırken nefes nefese kalıyor. "Beni sonuna kadar içine alıp alamayacağını bilmem gerekiyor," diye mırıldanıyorum,

Daha fazlası için kalçalarını yukarı kaldırana kadar parmaklarım duvarlarının içinde kıvrılıyor. "Benim kalın bir sikim var ve senin de daracık bir amın var, aşkım."

Yanaklarında pembe çiçeklerin açmasını izliyorum. Hanımefendinin yüzünü kızarttım. "Bak sana ne diyeceğim," diyorum, yüzüm onunkine yaklaşıyor, öyle ki

burnundaki çilleri sayabilir, "ısırmayı ve tırmalamayı minimumda tutarsan, bir dahaki sefere seni dilimle beceririm. Anladın mı?"

"Evet, Kaptan," diye inliyor.

Sert bir nefes aldım. Yüce Şeytan. Kaptan terimi kulağa hiç bu kadar hoş gelmemiştir.

Sözünü dinliyorum ve ellerini bırakıyorum, kalbim kaburgalarımın çarpan bir davul gibi atıyor. Bir yanım beni sakatlayıp sakatlamayacağını merak ediyor.

diğeri sakatlanmak istiyor. Ama her şeyden çok onu anlamsızca yalamak istiyorum.

BÖLÜM 21

Maren

Ona tamamen teslim olmakta zorlanarak çimlere uzanıyorum. Vücudum bir ateş fırtınası gibi, ısı tenimi yalıyor ve beni onun için yakıyor. Onunla savaştım, tartıştım istiyorum ama aynı zamanda onu daha önce hiç kimseyi istemediğim kadar çok istiyorum. Sanki insan olduktan sonra uzak tuttuğum tüm o kadınsı ve tanrısal olmayan dürtüler şimdi tüm gücüyle ortaya çıkıyor ve bedenimin kontrolünü ele geçiriyor.

Ben de teslim olmaya karar verdim.

Parmaklarını sıkarken keskin bir çığlık atıyorum, ondan daha fazlasını, hepsini istiyorum ve biliyorum ki o kendinden memnun sırıtışıyla bana bakıyor. Umurumda değil. Bırak istediği kadar sırıtsın. Sanırım beni ona bu şekilde boyun eğdirdiği, bacaklarımı onun için kolaylıkla ayırdığı için bunu hak ediyor.

"Sen açgözlü küçük bir canavarsın, değil mi genç kız?" diye mırıldanıyor. "Çok uzun süre iyi bir sikten mahrum kaldın."

Yine yüzüm kızarıyor, sözleri beni sürekli şaşırtıyor. Bazıları onun doğrudan şeytandan konuştuğunu söyleyebilir, ama şeytanın söyleyeceklerini sevdiğimi keşfediyorum.

Ortamımdan aşağı doğru inmeye başlıyor ve vücudunun benimkinin birkaç santim üzerinde dururken ne kadar büyük ve sert olduğunun farkındayım. Ondan gelen sıcaklığı hissedebiliyorum, elleri kalçalarımın alevler getiriyor ve gömleğimi belime dolanana kadar daha da yukarı itiyor.

Yüzü kalçalarımın yumuşak teni arasına inerken kalbim boğazımda düğümleniyor ve sonra, sonra...

Aman Tanrım. Dudaklarının narin etime bastırıldığını ve ardından dilinin ıslak bir geçişini hissettiğimde nefes nefese bir çığlık attım.

Aklım başımdan gitti.

Daha önce hiç bir erkekle birlikte olmamıştım. Aerik yıllardır bana cinsel anlamda dokunmamıştı ama aramızda sık ve fiziksel bir şeyler olduğunda bile hızlı davranırdı ve tamamlanıp tamamlanmadığını hiç umursamazdı ve kesinlikle ağzını bu şekilde üzerime koymayı hiç düşünmemişti. Bunun ahlaksızlık olduğunu söylerdi.

Ama Ramsay... günahın tadını çok seviyormuş gibi beni yalayıp yutuyor, dilinin düzlüğü sert ve kaygan, hisler başa çıkılamayacak kadar fazla hale geliyor.

Yine de izlemek zorundayım. Onu bacaklarımın arasında görmek için başımı kaldırıyorum ve Tanrım, şimdi bana bakıyor, dili beni, beni tekrar tekrar tadarken, tadını çıkarırken o fırtınalı gözler tam ruhuma bakıyor.

şimdi kaynayan bu bağ, ağzına, ellerine ve beni uçurumun kenarına götürmek için kullanmak istediği diğer her şeye teslimiyetim çok sarsıcı bir şekilde samimi.

"Hoşuna gitti mi aşkım?" diye soruyor, ıslak tenime hava üflemek için duraklıyor.

Bağırıyorum, uzuvlarım bu hissin etkisiyle sarsılırken başım çimenlere geri dönüyor. Sanki o da en az benim kadar zevk alıyormuş gibi kısık ve zengin bir kıkırdama çıkarıyor. "Seni bir tatlı gibi yemeye devam etmemi ister misin?"

"Evet," diye fısıldıyorum sertçe.

"Evet *lütfen* prenses," diyor bana. "Yoksa tüm görgü kurallarını çoktan unuttun mu?"

"Evet lütfen," diyorum, şimdi nefes nefese. "Benden isteyin, Majesteleri."

Ona kuşkulu bir bakış atmak için başımı kaldırıyorum. Ama şaka yapmıyordu. "Ye beni," diyorum. "Lütfen."

Arzumla parlayan dolgun dudakları bir sırtışla kıvrılıyor ve sonra diliyle bana vahşice saldırıyor, beni ağzının içinde döndürüp emiyor.

"Tanrım!" Elimde değil ama inliyorum.

Kalçalarım kıpırđıyor, ellerim çimleri kavrıy r ve ağzı aşağıya doğru inerken keskin bir inilti çıkarıyorum, dili içime giriyor ve par alanıyormuşum gibi hissediyorum. Vücudum titremeye başlıyor, zihnim uyuşuyor ve ellerim aşağı uzanıp saçlarını kavrarken bir çığlık daha atıyorum.

"Ramsay, ben... Ben... Ben gidiyorum-"

"Benim için kendini bırak," diye mırıldanıyor tenime karşı, hisler içimde sallanıyor.

Kalçalarım kendiliğinden hareket etmeye başlıyor, seksimi ağzına doğru itiyor ve dili, hissettiğim tek şey o olana kadar içimde daha derinlere iniyor.

Tanrım, bu çok fazla. Par alanacağım.

Güçlü ve iri elleri kalçalarımı tutarak birbirinden ayırıyor ve ben patlıyorum, boynum geriye doğru bükülüyor.

Gözlerimin arkasında renkler yanıp sönüyor, bedenim kaskatı kesiliyor ve çözülürken parmak u larımdan ışık sa ıyormuşum gibi hissediyorum. Beni bütünüyle tüketiyor.

Çıgıllıklarım yüksek ve çiğ, boğazım ateş gibi yanıyor ve eminim çevredeki hayvanlar şimdiye kadar kaçışmışlardır, ama umurumda değil. Kendimi ilkel, pençesinde bir yaratık gibi hissediyorum. Başım dönüyor, ağzım kurudu ve uzuvlarım tamamen işe yaramaz hale geldi.

Ama sonrasında daha önce hiç hissetmediğim bir memnuniyet duyuyorum. Kendimi hem güçlü hem de doygun hissediyorum. Etrafımda sıkılaşmak isteyen, bana burada belden aşağımın çıplak olduğunu, onun görmesi, dokunması ve tatması için çırılçıplak yattığımı hatırlatan bir kırılgnlık ipliğı var ama yine de bu mutluluk hissi bunun önüne geçiyor.

"Bu..." Dudaklarımı yalayarak söylemeyi başardım. "Bu..."

"Olanlar henüz bitmedi," diyor hışımla ve pantolonunu indirdiğini görmek için başımı kaldırıyorum. Aletini eline aldı ve geçen gece zincirlerle asılırken görmüştüm ama şimdi daha yakın ve sabah ışığında çok daha etkileyici. Kalın, uzun ve çok sert, büyük ellerinin yanında küçük kalıyor.

Korkuyla yutkunuyorum. Gerçekten içime sığacağını sanmıyorum. Bunun ne kadar acıtacağını merak ederek ona korkuyla bakıyorum.

Bu bakışı okuyor. "Benimle başa çıkabilirsin, değil mi aşkım? Belki o titiz prenses amcığın sinerdi ama sen özünde bir canavarsın. Sana ne verirsem alabilirsin."

Sözleri karşısında yüzüm yeniden kızarıyor ve içimde bir alev tutuşuyor. Meydan okumayı sevdiğimi biliyor.

"yerine neden bana göstermiyorsun?" Ona söyledim.

Gülüyor, erimiş bir bakış gözlerini sertleştirmeden önce başını sallıyor. "Yaparsam aldırma," diyor, sesi arzuyla sertleşiyor. Üzerime geliyor, kollarını başımın iki yanına koyuyor ve ben de kendimi destekliyorum.

Aletinin açıklığıma doğru bastırdığını hissediyorum. Bakımlarından dolayı çok ıslığım ama vücudum içgüdüsel olarak sıkılaşıyor.

"Rahatla," diyor, bir eli saçlarıma gidiyor, sikiinin bana nasıl davranmak istediğıyle çelişen şaşırtıcı derecede hassas bir hareketle yüzümden bir tutamı fırçalıyor.

"Sakin ol, aşkım," diyor tekrar, bu sefer daha sert bir şekilde ve başımı hafifçe sallıyorum.

Burnundan derin derin nefes alıyor, o fırtınalı mavi gözleri yüzümü ararken yoğunlaşıyor. Sonra bana yaklaşıyor, dudakları dudaklarımdan sadece birkaç santim uzakta ve yavaşça içeri itiyor.

Nefesimi tutmaya çalışıyorum. Genişliği beni geriyor ve vücudum bir his kasırgasına dönüşüyor ve ona yer açmaya çalışırken çimleri daha sıkı kavıyorum.

"Bana tutun," diye fısıldıyor, burnunun ucunu benimkinin üzerinde gezdiriyor. "Seni tuttum."

Tekrar başımı sallıyorum ve yukarı uzanıyorum, sırtının sert, esneyen kaslarını hissediyorum, tırnaklarım gömleğine batıyor, daha derine iniyor, içime tamamen oturana kadar santim santim içeri itiyor.

Soluk soluğa kaldım, nefesim kesildi. O nerede bitiyor, ben nerede başlıyorum bilmiyorum. Kendimi tamamen ona bağlanmış hissediyorum, kalçalarım kalçalarım, tenim tenime.

Hemen hareket etmiyor. Bir eli saçlarımda, diğeri başımın yanında duruyor, bakışları yüz hatlarımdan üzerinde gezinip beni değerlendirirken yüzü benimkinin birkaç santim üzerinde duruyor.

"Nasıl hissediyorsun, aşkım?" diye soruyor sessizce.

Kalçalarımı hareket ettirmeye çalışıyorum, bu hissi deniyorum. "Dolu," demeyi başarıyorum

Söy

le. "Güzel," diyor, gözleri ihtiyaçla kararmış.

Tok hissediyorum, evet, ama bu iyi bir . Sıcaklığı da beraberinde getiren bir tokluk.

damarlarımdan kemiklerime kadar sızıyor.

Daha önce ne kadar boş olduğumu fark etmemi sağlayan bir tür doluluk.

Kolları iki yanımda titremeye başlıyor ve hareket etmemek için mücadele ettiğini söyleyebilirim, nefesi burnundan kısa aralıklarla geliyor, gözleri şehvetten puslanmış. Vücudum yanıyor, onun etrafında kenetleniyor ve beni bu şekilde gerdikçe ona daha çok acıkıyorum.

"Ne kadar iyi bir küçük yaratık," diye mırıldanıyor, eğilip çenemi emiyor. "Şimdiden cenneti görmemi sağlıyorsun."

Kalçalarını hareket ettirmeye başlıyor, o kadar yavaş ki neredeyse işkence gibi. İçime doğru iterken sikişinin her santimini hissedebiliyorum, ıslaklığım yolu kolaylaştırıyor ama vücudum ona kapılmamak için savaşıyor. Dudakları neredeyse dudaklarıma değiyor ve hava almak için ağzımı açıyorum ama yeterince hızlı gitmiyor. Nefes alamıyorum.

"Daha fazla." Nefes nefese kalıyorum, ellerim göğsüne gidiyor, içimde biriken boğucu sıcaklığı kıracak bir şeye ihtiyaç duyuyorum.

İpucunu anlıyor, geri çekiliyor, aleti içime geri dalmadan önce zar zor içime giriyor ve kalçalarım bir acı şoku gönderiyor.

Acı nefesimi kesiyor ve nefes almak için titriyorum, gözlerim kapanıyor ve bedenim onun etrafında kenetleniyor.

"Sakin ol," diyor tekrar, sesi bu sefer hırıltılı. "Her şeyimi alabilirsin."

Tekrar hareket ediyor, bu sefer siki tamamen geri çekiliyor ve sonra tekrar içime dalıyor. Bu sefer nefes nefese kalmıyorum. Bu sefer inliyorum, kalçalarım kendi rızasıyla ona doğru çarpıyor.

Yavaş ve acı verici ve ben daha fazlasını istiyorum.

"Hoşuna gitti, değil mi?" diye geveliyor, aksanı zevkle daha da kalınlaşıyor.

Başımı sallıyorum, hızını artırmaya başladığında çaresizce gömleğine tutunuyorum, kalçaları bana çarpıyor ve acıyı uzak bir anı haline getiriyor.

Onunla doluyorum, siki beni geriyor, vücudu o kadar ağır ki zar zor hareket edebiliyorum. Dudakları dudaklarımı buluyor ve beni şiddetle öpüyor, dili ağzımı açmaya zorluyor ve benimkiyle dans ediyor, dişleri ağzımı ısıyor ve hırıltıları içime titreşimler gönderiyor.

Bu nasıl oluyor? İçimde bir düğümün oluşmaya başladığını hissederken kendi kendime düşünüyorum. Başından beri aramızdaki bu kaçınılmaz mıydı? Bu kader mi, alın yazısı mı yoksa pişman olacağım hatalarımdan biri mi?

Ama kalçalarının ritmi beni yere yapıştırarak devam ederken düşüncelerim hızla dağılıyor. Aleti içime giriyor ve bedenlerimizin bu buluşması beni tamamen mest ediyor. O bir korsan, beni esir aldı ama yine de onu arzuluyorum, sanki bundan çok daha fazlasıymış gibi onu istiyorum.

Beni bir kafeste tutan adamla beni özgür bırakacak olanın aynı kişi olması mümkün mü?

"Bana bak," diyor Ramsay, odağımı tekrar yüzüne, gözlerindeki şiddetli kararlılığa getiriyor. "Ben seni becerirken bana bakmaya devam et. Benden başka birini hayal etmeni istemiyorum."

"Denesem bile yapamazdım," diye itiraf ediyorum nefes nefese bir iniltiyle.

Ağzı kıvrılıyor ve eğilip alt dudağımı dişlerinin arasına alıyor, kalçalarını derine sokarken bir yandan da çekiştiriyor, shaftı kabzasına kadar giriyor.

Bu his beni kör ederken boğuk bir çığlık atıyorum, sonra kalçalarımı onun altında döndürerek onu daha da derine çekiyorum.

"Siktir," diye homurdanıyor. Gözleri parlıyor, ağzı açık kalıyor ve bir an için başını arkaya atıp kendini toparlamaya çalışıyor. Kaydığını görebiliyorum, içimde gevşemesini istiyorum.

"Seni tohumlarımla dolduracağım aşkım," diyor, dudaklarını tekrar boynuma götürürken sesi alçak ve hırıltılı. "O zavallı prens değil, ama

beni. Seni elimden gelen her şekilde sahipleneceğim, özüm senin içinde o kadar derin ki kanının ve kemiklerinin bir parçası olacağım."

Şimdi derin ve sert bir şekilde itiyor ve ben buna karşı çaresizim, gözlerimi açık tutmak, doğrudan onunkilere bakmaya devam etmek için savaşıırken nefesim kısa patlamalar halinde benden kaçıyor. Kaşları bir araya geldi, yüzü hareketlerinin fiziksel gücüyle kızardı ve gerildi ve yapmazsa ölecekmiş gibi benimle çalışıyor. Daha önce hiç böyle bakılmamıştım, hiç böyle birinin odak noktası olmamıştım, sanki Ramsay'in dünyasında var olan tek şey benmişim gibi.

Başından beri neyi kaçırdığımı fark etmemi sağlıyor.

İçimdeki zevk artık çözülmeye başlıyor ve sanki patlayacakmışım, dalgalara dağılıp binlerce parçaya ayrılacakmışım gibi hissediyorum.

"İşte , aşkım," diye kalın kalın geveliyor. "Tam orada."

Eli saçlarıma gidiyor, yumruk yapıyor ve beni tekrar öpüyor, sert ve şiddetli bir şekilde, gerginliğin dağıldığını hissediyorum ve boşalırken parmaklarım kalçalarına gömülüyor. Coşku içindeyim, titriyorum ve elim omzuna gidiyor, tekrar tekrar üzerime gelen dalgayı atlatmak için ona doğru eğiliyorum.

Orgazm beni bir akıntıya sürüklüyor, kaslarım kasılırken bedenim ondan uzaklaşıyor, beni çok iyi çalıştıran o ağır sakin etrafında çırpınıyor.

Sonra bir başka sert pompayla uçuşumun kenarına geldi. Vahşi bir hırıltı çıkarıyor, boynu kasılıyor ve omuzları geriliyor, horozu içimde sertçe atıyor, vücudu tamamen kontrolünden çıkıyor ve tohumunun sonsuz bir akışı gibi görünen şeyi içime fırlatıyor.

Kalçaları benimkilere çarparak beni kendisine doğru itiyor. Sonra hareketleri yavaşlıyor, sonuna kadar devam ediyor, vücudu bana karşı titriyor, nefesi sert ve düzensiz.

Başını eğerek nemli alnını benimkine dayıyor, göğsü her nefeste inip kalkıyor ve dudakları şefkatle benimkine değiyor. Bana sıcak, memnun, yarı kapalı gözlerle bakıyor.

Yüzünün kenarından bir ter damlası yuvarlanıyor ve ben uzanıp onu siliyorum. Bu hareketime sırtıyor, yüzü hala kızarmış ve kollarındaki damarlar yavaşça içimden çıkarken göze çarpıyor. Gerginliğin bedenimden ayrıldığını hissedebiliyorum, ta ki o yanımda olmadan içim boşalana kadar.

Sertçe yutkunuyorum, zihnimi tekrar sağlıklı düşünmeye zorluyorum. Az önce bedeniyle beni sayısız şekilde memnun etmiş olabilir, ama o hâlâ benim düşmanım, ona karşı nefretten başka bir şey hissedersen bana hiçbir faydası olmayacak bir adam.

Aletini tekrar pantolonunun içine sokuyor ve sonra göğsü kabarak çimlerin üzerine oturuyor. "Gördün mü?" diyor yüzündeki ifadeye bakarak. "Artık benimle dövüşmeye devam etmek için bir nedenin yok."

Birkaç dakika önce yaşadığım tüm o harika, mutluluk verici duygular aniden kayboluyor. "Evet, biliyorum," diyorum, sesim sert çıkıyor.

"Hâlâ mı?" diye soruyor iri gözlerle, kızgın bir şekilde. "Neden?" Duraksıyorum, damarlarımda yeniden zehir hissediyorum.

"Kız kardeşimi öldürdün."

BÖLÜM 22

Ramsay

Tamamen şaşkına dönmüş bir halde onun güzel yüzüne bakıyorum.

"Kız kardeşini öldürdüm de ne demek?" diye soruyorum, beynim yıllar boyunca öldürdüğüm tüm insanları gözden geçiriyor. O kadar çok ki, nereden başlayacağımı bile bilemiyorum ama ticaretimiz gereği *Nightwind*'e genellikle tüccar erkekleri ve denizcileri alıyoruz, kadınları değil.

Kırpiklerinin arasından bana bakıyor ve tişörtünü tekrar vücudunun üzerine çekiyor. "Denizkızı."

"O denizkızı senin *kız kardeşin* miydi?" Göz kırıyorum. Şaka yapıyor, değil mi?

Sonra saçlarını omuzlarından kaldırıp arkasında bir düğüm haline getiriyor ve boynu açıkta kalacak şekilde başını çeviriyor. Yan tarafında yeni fark ettiğim üç silik çizgiyi işaret ediyor.

"Yara izleri mi?" Ben soruyorum. "Ne olmuş onlara?"

Bana sivri bir bakış atıyor, sanki bunu anlamam gerekiyormuş gibi. Denizkızının boynundaki solungaçları düşündüm ve...

"Sen bir denizkızısın," diyorum yavaşça.

"Bir Syren," diye düzeltiyor çenesini kaldırarak.

Başımı iki yana sallıyorum. Her şey mantıklı gelse de hâlâ inanılmaz.

"Ama senin balık kuyruğun yok. Bilirdim, sadece bacaklarının arasındaydım."

Gözlerini kaçırıp ufka bakıyor. "Bu uzun bir hikaye." "Şanslısın ki çok vaktimiz var."

"Yapmıyoruz," diyor. "Plan yapman gerektiğini kendin söyledin."

"Senin için zamanım var, aşkım," diyorum ona. "Bunun için zamanım var."

Yani, bir denizkızı. Ne kadar değerli farkında, değil mi?

Onun kanıyla neler yapabileceğini bir düşün, diye tıslıyor omzumdaki şeytan.

Yapmamaya çalışıyorum.

"Hikâyeni anlat Maren," diye cesaretlendiriyorum onu, aklım başımdan gitmeden ve yapmamam gereken bir şey yapmadan önce.

Derin bir nefes alıyor ve gözlerini kısa bir süreliğine kapatıyor.

"On altı yaşımdayken..." diye başlıyor ve devam ediyor. Sessiz kalıyorum ve kelimeleri bulması için ona alan tanıyorum. "Evimi terk ettim. Limonos Krallığı'nı. Göz ardı edilmekten ve değer verilmemekten bıkmıştım. Gerçekten, sadece görmezden gelindiğimi hissettim. Geriye dönüp baktığımda, hiçbir olduğumu düşünmüyorum ama gençtim ve içimde nasıl keşfedeceğimi, nasıl serbest bırakacağımı bilmediğim tüm bu büyük duygular vardı. Annem ben küçükken ortadan kayboldu ve babama ya da kız kardeşlerime hiçbir konuda başvuramadım. Bununla başa çıkmanın en iyi yolunun evi terk etmek ve takdir edileceğim, insanların beni gerçekte olduğum gibi göreceği başka bir yerde yeniden başlamak olduğunu düşündüm. Sadece bir Syren olarak değil, burada olduğum gibi." Elini göğsüne bastırıyor.

Sonra derin bir nefes alıyor, sanki hatırlamasına yardımcı oluyormuş gibi hâlâ dalgaları inceliyor. "Beni koruması için sadece köpekbalığı Nill ile uzaklara gittim." Gözlerim daha önce üzerinde fark ettiğim köpekbalığı dişli kolyeye kayıyor. "Ve bir gün yüzeyin üstüne baktım ve kendimi yabancı bir ülkenin koyunda buldum. Kıyıda garip bir adam vardı ve o anda beni bir şey ele geçirdi. Onu benim yapma ihtiyacı. Onu istedim, benim bir şeyi ve onu o kadar çılgınca istedim ki denizdeki kanyonlara yüzdüm ve bana cevap vermesi için deniz cadısını çağırdım."

"Edonia," diye fısıldıyorum, farkına .

Maren alt dudağını emerek başını sallıyor. "Evet. Edonia'ydı. Bize deniz cadılarından korkmamız ve deniz cadılarına saygı duymamız öğretildi ve onun dileğimi yerine getirebileceğini biliyordum. Bir insan olarak karada olabilmek ve bir adamı, bir prensi kendime aşık edebilmek istiyordum. Limonos'ta elde edilmesi mümkün görünmeyen bir hayat istiyordum."

Gözlerim açıldı. Demek o zavallı prensle böyle tanışmış.

"Dileğimi yerine getirdi ama bedelini ödemedi önce değil. Dilimi kesti çünkü bunun büyü kitabına yardımcı olacağına inanıyordu."

Kalbim durdu. Sadece o cadı benim için bile grotesk bir şiddet eylemi olan dilini kestiği için değil, aynı zamanda bu onun kitabı için olduğu için. *Benim* kitabım için, Venla'nın benim için yazdığı, Edonia'nın kızımı öldürdükten hemen sonra çaldığı kitap için.

"Ayrıca bana bir daha asla denize dönemeyeceğimi ve sonsuza dek insan olmaya mahkum olacağımı söyledi," diye devam ediyor Maren. "Ve bunların hepsi kulağıma çok hoş geliyordu çünkü beni kandırmıştı. Bana kadınların karada saygı gördüğünü, tüm gücün bizde olduğunu, asla bir erkeğin boyunduruğu altına girmeyeceğimi söyledi. Bana yalan söyledi ve anlaşılmayı mühürleyen de bu yalan oldu."

Çünkü tek istediğim buydu. Kıyıda beni bekleyen şeyin, önümüzdeki on yıl boyunca beni cehenneme mahkûm edecek şey olduğunu bilmiyordum."

Boğazını temizliyor, gözleri yaşlarla doluyor ve devam ediyor. "Hodges, Aerik'in uşağı, beni buldu... çıplak, dili yok, konuşamıyor, zar zor yürüyebiliyorum. Beni Aerik'e getirdi ve prens bana aşık oldu. Ya da şehvet mi demeliydim. Tabii ki aşık oldu. Çünkü dilsizdim, güzeldim ve zayıftım. Bunların hepsini sevdi ama beni asla sevmedi. Bunu size söylememe gerek yok."

"Demek bu şekilde prenses oldun," diyorum düşünceli bir şekilde.

"Limonos'ta bir prensestim," diyor çenesini kaldırarak, sesi savunmacı. "Babam kraldı. Ama ben o tacı, ait olmadığım bir dünyada, hakkım olmayan bir taçla takas ettim."

Tahmin etmeliydim. Maren'in duruşunda ve kendini taşıma biçiminde, canavar tarafı ortaya çıksa bile kraliyet geçmişine işaret eden bir şeyler var. "Peki dilini nasıl geri alabildin? Öpüşme şeklinden dilin olduğunu ilk elden biliyorum."

Omuz silkiyor ve bana hızlı, utangaç bir gülümseme veriyor. "Tekrar büyüdü. Bilirsin, kuyruklarımız meraklı bir köpekbalığı tarafından parçalandığında ya da komşu bir krallıkla savaşırken bir tanesini kaybettiğimizde, tekrar büyürler. Aynısı benim dilime de oldu. Ama bunun dışında, kimsenin benim ne olduğuma inanmasına imkan yoktu. Aslında boynumdaki çizgiler dışında hiçbir iz yoktu. *Nightwind*'de Asherah'ı görene kadar eski halime dönmedim ve ancak o zaman Syren halime ya da şu anda her neysem ona kısmen döndüğümü hissettim."

Ellerine bakıyor, tırnakları yine normal. "Aerik benim hakkımdaki gerçeği hiç bilmedi, Daphne de öyle. Hepsi uzak bir diyardan korsanlar tarafından kaçırıldığım ile ilgili hikayeme inandı."

"Korsanlar mı?" Kıkırdıyorum. "Onur duymalıyım."

"Beni siz kaçırdınız Yüzbaşı Battista," diye hatırlatıyor bana. Bakışları kararıyor. "Ve eğer yanılmıyorsam, sanırım hâlâ sizin tarafınızdan kaçırılıyorum."

Yutkunuyorum. "Evet. Öylesin."

"Beni... bırakabilirsin," diyor, sesi hafifçe yalvarıyor, gözleri yumuşak. "*Nightwind*'e dönüş yolunu bulabilirsin ve beni burada bırakabilirsin."

"Nerissa'nın adasında mı? ."

"O zaman beni en yakın güvenli limana götürebilirsin ve sonunda özgür olabilirim."

"Sen özgürsün, canım. Ama aynı zamanda bana aitsin." "Bu özgürlük değil."

"Eğer beni istiyorsan öyle."

"Ama ben seni istemiyorum," diye .

Daha önce de reddedilme yaşamıştım ama ilk kez gerçekten canımı yaktı, kaburgalarımın arasına saplanan bir bıçak gibi yumuşak noktayı buldu.

"Yapsan da yapmasan da seni sahiplendim," diyorum ona sert bir şekilde.

"Ama bu ne anlama geliyor ki? Yani adını bana damgaladın. Bu sihir değil." Gözleri yavaşça genişliyor. "Öyle mi?"

"Bazıları öyle olduğunu söyleyebilir," diye dikkatle cevap veriyorum. "Ne olursa olsun, üzerinizdeki ismim bana ait olduğunuz anlamına geliyor. Bu sadece ruhani, duygusal ya da cinsel anlamda değil. Seni diğerlerinden koruyor. Bu, Kardeşler'in bir kuralıdır."

"Beni bir kafatası ve baş harflerinizle damgalamamış olsaydınız, tüm ekibiniz tarafından elden ele dolaştırılıp tecavüze uğrayacağımı mı söylemek istiyorsunuz? Onlarla gurur duyuyormuş gibi davranıyorsun ama yine de hepsi bir grup deli ve tecavüzcü."

Kafasının neden karıştığını bildiğim için başımı iki yana sallıyorum. "Bazıları deli, bazıları da tecavüzcü olabilir. Onları günün her saati takip etmiyorum ve ekibime katılmadan önce ne yaptıklarını yargılamıyorum. Ama sana zarar vermenin başka yolları da var aşkım ve bunların hepsi cinsel içerikli şeyler değil. Söz konusu olan daha ölümcül başka doğalar da var."

"Ne gibi?"

"Hayatta kalmanın doğası."

Hayal kırıklığı içinde ellerini havaya kaldırır. "Sen ve senin sürekli hayatta kalma bahanen. Bu da ne demek oluyor?"

"Yani eğer seni korumazsam, mürettebat seni *yemeye* çalışacak."

Maren'in kaşları birbirine yaklaşırken gerçeğin havada asılı kalmasına izin veriyorum. "Beni yemek mi?" diye tekrarlıyor.

"Neden?"

"Neden kocanın kalbini yedin?"

Kaşları çatıldı. "Çünkü ben... çünkü bu benim intikamımdı. Bana bu kadar uzun süre böyle davrandığı için intikam almak istedim. Ona gerçekte ne olduğumu göstermek istedim."

"Kalbini söküp alabilirdin. Yemek zorunda değildin."

Tedirgin bir şekilde yutkunuyor, yüzünde bir utanç ifadesi beliriyor ama sonra sakinleşiyor. "Yedim çünkü biz böyle yaparız. Bizler vahşi hayvanlarız, kendiniz de söylediniz. İnsanların kalplerini yeriz, sadece bu yüzden değil."

Tadı güzel -inanın bana tattığım en güzel şeydi- ama doğamızda olduğu için. İnsanların karaciğerinden, böbreklerinden ya da herhangi bir balığın beyninden veya kalbinden daha fazla bizi besler."

Tüm bunları meydan okurcasına söylüyor, sanki beni iğrendirmek istercesine.

Onu.

Doğal olarak, en ufak bir tiksinti duymuyorum. Ben sadece ona nazik diyorum.

kısır canavarlar çünkü öyleler ve benim gözümde bu bir kadına verebileceğiniz en büyük iltifattır.

"Ya size benim ve Kardeşlerimin aynı olduğumuzu söylersem?" Cüret ediyorum. "Ya size kanınızın bize aynı şeyleri sağladığını söyleseydim?"

"Kan mı?" diyor, sinirlenerek. "Denizkızı kanı mı demek istiyorsun? Evet, biliyorum, sana sihir veriyor."

"Hayır, aşkım. Herhangi bir canlının kanını kastediyorum. İnsan tercih edilir." "Ne yani, bir lamprey gibi mi?" diye soruyor, akli bizim

Sualtı eşdeğeri.

Ona sessiz bir gülümseme veriyorum. "Lamprey. Yarasalar. Sivrisinekler. Dünyanın her köşesindeki her köyün bizim gibi yaratıklarla, hayatta kalmak için kan içmek zorunda olan yaratıklarla ilgili bir hikayesi var, tıpkı sizin gibi yaratıklarla ilgili hikayeleri olduğu gibi. Mesele şu ki, ikimiz de doğaüstü şeylere ve büyüye inanmak istemeyen bir dünya tarafından kolayca göz ardı ediliyoruz ama yine de varız. Hem de fazlasıyla varız."

"Sana ne diyorlar?"

"İnsanları mı kastediyorsun?" Onun ötekiliğini takdir ederek söylüyorum. "Nereli olduğunuza bağlı olarak bize birçok şey diyorlar. Buralarda bize Mandurugo derler. Memleketimizde bize Dearg-Diulai derlerdi. Ama biz kendimize Kan Kardeşleri diyoruz."

"Ama seni yemek yerken gördüm."

"Yemek yiyebiliriz," diyorum ona. "Bazılarımız bundan zevk de alıyor. Rom ve şarap da tabii ki, onlarsız yapamayız. Sadece hayatta kalmak için yemeğe ihtiyacımız yok. Gerçi ölemediğimiz için bu tam olarak doğru değil sanırım."

"Ölemez misin?" Şaşkın görünüyor.

Dudaklarımı yalıyorum. Ona beni nasıl öldüreceğini kesinlikle söylemek istemiyorum, ancak yalan söylemek de istemiyorum. Bana karşı bu kadar dürüstken olmaz. "Fark ettiğin gibi, çok fazla nefes almamıza gerek yok. Kan olmadan zayıf düşeriz ve bu bedenlerimiz için tam bir işkence olur ama kansız kalmak bizi öldürmez. Öldürebilmenin tek yolu kafalarımızı ya da kalplerimizi çıkarıp bizi yakmak.

ya da bizi paramparça edebilir. Bunun dışında," dilimi dişlerime sürterek ona sırtıyorum, "biz ölümsüzüz."

Kaşları havaya kalkıyor, gözleri mavi aylar kadar geniş. "Yani sonsuza kadar yaşayacak ?"

Bir omzumu kaldırıyorum. "Öyle diyorlar."

Ağzı bir sonraki soruyu söylemeden önce dikkatlice şekillendiriyor. "Kaç yaşındasın? Ne zaman doğdun?"

"Bu yüzyılda değil." Bir bekledim. "Son yüzyılda da değil." "Yani 1500'lerde mi doğdun?"

"Az önce başardım. 1596," diyorum ona.

Islık çalıyor. "Bu çok etkileyici, Kaptan Battista. Biz Syrenler yaklaşık üç yüz yıl yaşarız."

"Peki sen kaç yaşındasın?" "Yirmi altı."

"Benim için neredeyse çok genç."

Bana çabucak kaybolan emin olmayan bir gülümseme veriyor ve kolyesine dokunuyor. "Kızınız. O... sizden biri değil miydi?"

Bu sorunun geleceğini biliyordum. "Evet. Öyleydi. Ebeveynlerden biri olduğu sürece, onlar da Kardeşler'in bir parçasıdır. Ama sorun nasıl bir olduğumuzda yatıyor. Dişiler yirmi bir yaşına kadar dönüşmezler. Erkekler ise otuz beş yaşında dönüşür. Ondan sonra ölümsüz oluruz ve zamanda donarız. Ama ondan önce insanız ve trajik bir şekilde biz de onlar gibi ölebiliriz."

"Yani gemideki herkes seninle aynı yaratık mı? Çocuklar mı?"

"Tüm sayfalar öyle ama savunmasızlar. Sayfa John ya da Bart'ın otuz beş yaşına gelene kadar dövüşmelerine bile izin vermeyeceğiz. Mecbur değillerse ölmeleri riskine değmez. Kesinlikle istiyorlar ve bunu yapabilecek yetenekleri de var ama bunun gerekli olduğunu düşünmüyorum."

"Ve Sedge..."

"Saz'ın bir insan olduğunu size daha önce söylemiştim. Ciddiydim. Ve insan olduğu için Nerissa'nın lanetinin kurbanı olacak. Bu yüzden gemilerine geri dönüp onu kurtarmamız gerekiyor. Ondan sonra da gemiyi ele geçirip *Nightwind*'in peşinden yelken açacağız."

"*Nightwind*'i asla yakalayamayacaksınız, bunu kendiniz de söylediniz."

"Ah," diyorum, bükülmüş parmaklarımı gösterip havada gezdirerek. "Ama Venla'nın bana bahsettiği büyü *Nightwind*'e bağlı değil. Bana bağlı. Onu kontrol eden benim. Şu anda Nerissa'nın kontrolü altında olabilirler ama ben herhangi bir geminin yelkenlerine rüzgâr koyabilirim."

Yutkunuyor, boğazı düğümleniyor ve çimenlere bakıyor. "Onu gerçekten sevmiş olmalısın."

İfadesi beni şaşırttı. "Karım mı? Tabii ki yaptım."

"Peşinden gidilmesi zor birine benziyor. Ama sanırım başka birini bulmak için zamanın sonuna kadar vaktiniz var."

Maren'in sözlerinin bir şey ima edip etmediğini merak ederek yavaşça, "Dürüst olmak gerekirse aramadım," diye itiraf ediyorum. "Otuz yıl oldu ve o öldüğünden beri orada burada kadınlar ve erkekler oldu ama kalbimi paylaşacak başka birini bulamadım. Ve evet, siz sormadan söyleyeyim, benim bir kalbim var."

Gözlerini benimkilere kaydırıyor. "Sence birini bulabilecek misin?"

"Emin değilim," diye . "Benden nefret etmeyen birini bulmak zor."

Bu onun gülümsemesine ve ardından yumuşak bir kahkaha atmasına neden oluyor ve bir an için yanına gidip onu kendime doğru çekmek, yumuşak dudaklarını öpmek ve ona belki bir gün, başka bir dünyada, başka bir yüzyılda benden nefret etmek yerine beni sevmeyi öğrenebileceğini söylemek istiyorum.

Ama sonra onun ne olduğunu ve hala ne yapmam gerektiğini düşünüyorum ve sonunda benden daha fazla nefret etmesine neden olacağımı biliyorum. Kaderimiz canavarlara uygun.

değişimi hissedebiliyor çünkü gülümsemesi duraksıyor ve duruşu sertleşiyor. Doğaüstü koku alma duyum her zaman güçlüdür, bazen çok güçlüdür, bu yüzden bu kadar temiz bir gemiyi yönetiyorum ve av bir avcının rüzgarını yakaladığında kanın aldığı metalik tang'ın kokusunu alabiliyorum.

"Sedge'i *Nightwind*'e geri götürmene yardım edebilirim," diyor sessizce. "Ondan sonra gitmeme izin vereceğine söz verirsen."

Başımı sallıyorum ve ona üzgün bir gülümseme veriyorum. "Üzgünüm, aşkım. Ama gitmene izin veremem."

"Beni mürettebatının önünde sahiplendin, artık bana dokunamayacaklarını söyledin. Güvende olduğumu söyledin."

"Evet. Onlardan güvendeyim. Ama benden güvende değilsin."

Eli titremeye başlıyor ve kolyesini bırakıyor, gözleri arkamdaki ormanı tarıyor, bir kaçış yolu arıyor. "Neden olmasın?"

"Nedenini biliyorsun, Maren. Senin kanın. Denizkızı kanın. O olmadan Edonia'yı yenemem. Sen, canım, tüm dualarımın cevabısın. İntikamımın anahtarı sensin."

"Yani bu kadar mı?" diye soruyor, çenesi buruşuyor, yüz hatları sertleşiyor. "Yani beni yatağa atıp kanımı akıtmak ve öldürmek için mi kullanıyorsun?"

"Seni öldürmeyeceğime söz veriyorum," diyorum ona. "Seni hayatta tutacağım. Seni hayatta tutmak zorundayım."

"Diğerlerini tuttuğunuz ambarda canlı olarak mı? Siz kanımı emip içerken çürümeye terk edileceğim ve sonum kız kardeşim gibi mi olacak? Hayatıma son vermen için sana yalvarayım diye mi?" Sözlerinin tonu gittikçe yükseliyor.

"Bu şekilde olmak zorunda değil," onu temin ediyorum, ama bana inanacağını sanmıyorum. "Kafesime geri dönebilirsin. Senden içen sadece ben olacağım, başka kimseye izin vermeyeceğim, ben-"

Neredeyse geldiğini görmüyordum. Birden üzerime doğru uçuyor, pençelerini uzatmış, tam kalbime nişan almış.

Ona beni nasıl öldüreceğini söylememem gerektiğini .

Kolumu kaldırıyorum ve pençeleri ön kolumdaki kas ve yağları doğruca kemiğe kadar kesmesine rağmen onu savuşturmayı başarıyorum.

"Siktir!" Kükrüyorum, ayağa kalkıp ormanda koşmaya başladığında uzvumdan kan akıyor. Parçalanmış kolumu kendime doğru tutuyorum, anlamsız olduğunu bildiğim halde kanı durdurmaya çalışıyorum, sonra sendeleyerek ayağa kalkıyorum. Yarına kadar kolum tamamen iyileşmiş olacak ve iyi olacağım, ama o zamana kadar uğraşmak tam bir baş belası olacak.

Göğsümün derinliklerinden gelen alçak bir hırıltı çıkarıyorum. Sonra kovalamaya başlıyorum.

BÖLÜM 23

Maren

Cehennemden kaçıyormuşum gibi koşuyorum. Belki de bu düşünce çok değildir.

Ramsay sonunda ne olduğunu, sıradan bir insan olmadığını, hatta insan bile olmadığını ve benim gibi bir canavar olduğunu itiraf ettiğinde, birden neyle karşı karşıya olduğumu anladım. Uzun zamandır onun normal, hatta insan olmadığından şüpheleniyordum ama ne tür bir yaratık olduğunu bilmiyordum. Onun ve tüm ekibinin öldürülmesinin zor olduğunu, insanüstü güç ve reflekslere sahip olduklarını ve insanlara işkence etmekten hoşlandıklarını düşünmüştüm. Aslında insanların kanını içtiklerini bilmiyordum.

Daphne'yi düşünüyorum, onların canavar olduğunu söyleyişini. Hodges'u, mürettebatın geri kalanını ve kanları emilen hizmetkârları düşünüyorum. Mürettebatın ne kadar sık tayın ve erzaktan belli belirsiz bahsettiğini, Sedge'den ya da benden kaç kez "insan" diye söz ettiklerini, tüm o zincirleri, kafesleri ve hücreleri düşünüyorum. Pasifik boyunca rehine taşımak onlar için normal bir şey değildi. Normal olan gemilere baskın yapmak, hazinelerini çalmak ve sonra da uzun yolculuklar boyunca onlardan beslenebilmek için mürettebatlarının bir kısmını çalmaktı. İnsanları sığırları toplar gibi topluyor, onları yemek için canlı tutuyorlardı.

Nightwind'in mürettebatının kan emici olduğu fikri, tıpkı zavallı masum balıklara yapışan lampreysler gibi, midemi dehşetle dolduruyor. Ama ne kadar denesem de bundan iğrenemiyorum, çünkü birçok yönden onlardan farklı değilim. Belki bir sivrisinek gibi bir insanın kanını içmiyorum ama organlarını yiyorum ve sanırım bazıları bunun daha kötü olduğunu iddia edebilir. Aerik'in bunu yapacağını biliyorum.

Ancak Ramsay ve Kardeşleri için her ne kadar eşit derecede akrabalık ve hayranlık hissetsem de, aynı zamanda korku da duyuyorum. Çünkü bir Siren olsam da hâlâ karada iki ayak üzerinde olduğumu ve bu dünyanın en yırtıcı hayvanı olmadığımı fark ettim. Hayır, bu Kardeşler olabilir. Beyinleri, güçleri, iştahları ve ölümsüz oldukları gerçeği var. Yüzgeçlerimi geri alana kadar, onlardan herhangi biriyle su altında savaşıma kadar

burada onlara karşı pek şansımız yok. Syrenler uzun ömürlü olabilir ama biz kolayca öldürülebiliriz.

Tabii ki karşı koymaya çalıştım. Ramsay'i öldürmeye çalıştım. Bir yanım gerçekten de Aerik'e yaptığım gibi pençelerimi kalbine geçirip oracıkta çıkarıp atar mıydım, yoksa onu sadece sakat bırakıp etkisiz hale mi getirirdim diye merak ediyor. Kaptanı öldürmek istemiyorum, başka seçeneğim olsaydı bile istemezdim ama yine de kendi Syren içgüdülerim tam olarak bunu yapmak yönündeydi.

Belki de benim ondan korktuğum kadar o da benden korkmalı. Yine de öğrenmek için etrafta dolaşmayacağım.

Ormanda koşuyorum, bacaklarım hiç olmadıkları kadar güçlü ama yine de kollarım ve vücudumun geri kalanıyla aynı güce sahip değilim. Devrilmiş kütüklerin üzerinden atlarken ve sarkan sarmaşıklardan ve ağaçlardan kaçmaya çalışırken dikkatli olmalıyım. Ötedeki parlak sabah güneşine rağmen yaprak örtüsünün altındaki ışık loş ve odaklanmam gerekiyor yoksa tökezleyeceğim. Her köşede beni izleyen bir çift parlayan göz gördüğümü düşünüp duruyorum.

Nerissa olabilir mi? Vahşi bir hayvan mı?

Ama daha fazla düşünmeye fırsat bulamadan, birden dünyam altüst oluyor. Yer altımdan çekiliyor ve düşüyorum, yanağıma sertçe bastıran kalın ipler tarafından yakalanıyorum ve sonra doğruca havaya çekiliyorum.

Bir balık ağı! Karada bir balık ağına yakalandım! Annemin başına geldiğini düşündüğümüz şey tam olarak bu, yaşlıların söylediğine göre başka denizlerde başka Suriyelilerin de başına gelmiş.

İpe karşı mücadele ederek haykırıyorum. Neredeyse kurtulana kadar pençelerimle ağı parçalamaya çalışıyorum.

Aşağıdan biri bağırıyor. "Kaçıyor!"

Ağın içinden aşağıya baktığımda altımda yerde yatan iskelet ekibin boş kafataslarının arasından bana baktığını görüyorum. Oh, patlama.

Şimdi daha hızlı çalışıyorum, ta ki ip gerilmeye ve kopmaya başlayana ve yarattığım delikten kayarak doğrudan iskeletlerin üzerine düşüp kemiklerini kırana kadar.

Canımı kurtarmak için tekrar koşmaya hazır bir şekilde ayağa kalkıyorum ama iki sağlam iskelet uzanıp beni yakalamadan önce sadece birkaç adım gidebiliyorum.

Onları korkutmak umuduyla dişlerimi sıkıyorum ama kemikten başka bir şey ve ısırığım ne kadar sert olursa olsun asla ölmeyecekler.

Neyse ki hiçbirisi benim denizkızı olduğumu bilmiyor, yoksa kız kardeşim gibi beni de akvaryuma koyacaklar.

"Bakın burada ne var?" dedi iskeletlerden biri. "Kaptan Mahoney buna bayılacak."

"Nihayet, lanetimizde sonsuza dek bize katılacak bir hanımefendi," diyor diğeri. "Gerçi oldukça tuhaf görünümlü bir hanımefendi, değil mi?"

"Dişleri çok sivri. Tırnakları da öyle. Belki de Fransızdır," diye İngiliz aksanıyla şaka yapıyor biri.

Bunun üzerine ikisi de gülmeye başlar.

Birinin kaburgasına dirsek atıp kemiğini kırdım.

"Siktiğimin orospusu," diye homurdanıyor iskelet, kolumdaki sert tutuşu sıkılaşıyor. "Sen artık ölü bir kadınsın."

Beni almaya gelen iskelet mürettebatla birlikte ormanın içinde sürüklüyorlar. *Nightwind'in* mürettebatı küçük ve ben de buna alıştığım için normal bir geminin mürettebatının ne kadar büyük olduğunu unutmuşum. *Nightwind* lanetli mürettebata karşı savaşı kazanmış olsa da, sanırım pek çok kemikleri bir araya geldi.

Sonunda gölgelik açılıyor ve bembeyaz bir kumsala ve kıyıdaki gemilerine geliyoruz. Beni şekerli kumların üzerindeki geminin teknesine götürüyorlar ve içine itiyorlar. Sert bir düşüş yaşıyorum, reflekslerim umduğum kadar hızlı değil, ancak bu beni ayağa kalkıp dalmaya çalışmaktan alıkoymuyor.

Ama mürettebattan on kişi etrafımı sarmış durumda ve kemikli elleri ayak bileklerimden ve baldırlarımdan tutup beni tekneye geri çekiyor, dişlerim birbirine o kadar sert çarpıyor ki biri düşüyor.

Bir iskelet güler ve sivri dişi eline alır. "Kendime bir hatıra aldım. Nesin sen, yarı köpekbalığı mı?"

Ona hırlıyorum, dişimin tam bir Syren olduğumda olduğu gibi gelmesini umuyorum. Vücudumun nasıl çalıştığından hala emin değilim, görünüşe göre pençelerim ve dişlerim sadece öfkeli olduğumda ve savaşmaya hazır olduğumda çıkıyor ve solungaçlarım sadece su altındayken boynumdan ayrılıyor. Yine de kibrim gerçek bir insan dişini sonsuza dek kaybetmediğimi umuyor. Hayatınız söz konusuysa böyle anlamsız şeyler için endişelenmeniz ne kadar komik.

Tek bildiğim sonumun o iskelet Syren'ler gibi olamayacağı. Laneti bana geçiren Nerissa mı yoksa mürettebatın kendisi mi? Gemi mi?

Sorular beni panikletiyor ve her birkaç saniyede bir teknedeki mürettebatla savaşmaya çalışıyorum, ta ki bir grup beni yerimde tutmak için üzerime oturmak zorunda kalana ve biri bileklerime ve ayak bileklerime ipler bağlayarak beni bir zamanlar Ramsay'in yaptığı gibi bağlayana kadar.

Neyse ki o zaman sahip olmadığım bir şeye şimdi sahibim ve o da keskin dişler. İpleri kemirmeye başlıyorum, ilerleme kaydediyorum, böylece yeni yakalanmış bir köpekbalığı gibi gemilerinin güvertesine çekildiğimde neredeyse kurtulmuş oluyorum.

Ta ki içlerinden biri ne yaptığımı fark edene ve bir çözüm bulmak için koşuşturana kadar... Bu çözüm, dişlerimin arasına gerçek bir paslı zincir sokulması ve kafamın arkasına bir tıkaç gibi tutturulması şeklinde geldi.

Çığlık atıyorum, sesim zincir tarafından boğuluyor ama yine de kulaklarını kapatmalarına neden olacak kadar yüksek. Pas dilime dökülüyor, metalik tadı tüm ağzımın salyalanmasına neden oluyor ve sertçe öksürmeye başlıyorum.

Hayır. Yaşadığım onca şeyden sonra bu benim kaderim olamaz. Buna boyun eğmeyi reddediyorum.

Ciğerlerimden gelen bir feryatla onlarla elimden geldiğince dövüşmeye başlıyorum, çırpınıyorum, kemikleri kırılana kadar vücutlarını benimkilerle eziyorum. Benim kemiklerimde çok et var ama onlarda hiç yok.

Hepsi Ramsay'in suçu, diye karar verdim. Beni kaçmaya zorlamak yerine gitmeme izin verebilirdi.

Ancak bu düşünce doğru olsun ya da olmasın, kafama bir şey çarpmadan ve dünya kararmadan önce sahip olduğum son düşünce.

* * *

Birinin omzumu sarsmasıyla uyandım.

Gözlerim yavaşça titreyerek açılıyor, pencereden içeri giren parlak ışıktan irkiliyorum. Kan kafamın içinde gürültüyle pompalanıyor, beynim sanki kafatasıma çok büyük geliyor ve ağzım paslı zincirle sıkıştığı için ağrıyor.

İnliyorum ve beni kimin salladığını görmek için başımı oynatmaya çalışıyorum, başım paramparça olmuş gibi hissettiğimde keskin bir acı nefesi veriyorum.

Nazik, gülümseyen bir yüz bana bakıyor. Saz!

Ancak tanıdık yumuşak gözleri ve yuvarlak çenesini gördüğümde, lanetin onu çoktan etkilediğini fark ediyorum. Yüzünün bazı kısımları , çene kemiği ve dişleri ortaya çıkıyor ve geriye kalan deri yüzünü sıkıca sarıyor.

"Ah, Saz," diyorum ona, bağlı ellerimi omzuna dokunmak için kaldırıyorum, yüzüne daha fazla zarar vermekten çok korkuyorum. "Sana çoktan ulaştılar mı?" Tabii ki ağızındaki zincir yüzünden ne dediğimi tam olarak anlayamıyor ama insanları okumakta usta görünüyor.

Bana sempatik bir gülümseme veriyor ve ellerini kaldırıyor. Onların da bağlı olduğunu, bileklerindeki iplerden derilerinin yüzüldüğünü görüyorum. Sadece bir insan olabilir ama iri bir adam ve mürettebata gerçekten zarar vermeye çalıştığından hiç şüphem yok.

Neredeyiz biz? Acıdan başım patlamasın diye etrafıma dikkatlice bakarak düşünüyorum. Küçük bir lomboz penceresi var ve hepsi bu. Oda dar ve ikimiz dışında boş.

Ayağa kalkmayı başarıyorum ve kapalı kapıya doğru zıplıyorum, ipler ayak bileklerimi sıkıca sarıyor. Kolu deniyorum ama doğal olarak kilitli. Hiç şüphe yok ki Sedge işe yaramayacağına karar vermeden önce kırmaya çalışmıştır.

Geriye dönüp baktığımda başını sallayarak bana zahmet etmememi söylüyor. Onda nefret ettiğim bir bakış var, kaderine boyun eğmiş gibi görünüyor.

Bu şekilde düşünemem.

"Dinle," diyorum ona, ağızındaki metale ve boğazım kurumuş olmasına rağmen olabildiğince net konuşmaya çalışarak. "Buradan çıkmanın bir yolunu bulacağız. Vazgeçmek istediğini biliyorum ama . Beyaz bayrağı sallayıp teslim olmak için çok uzun zamandır çok fazla şeye katlandım. İkimiz de özgür olana kadar durmayacağız, tamam mı?"

Karışık konuşmamın tek kelimesini bile anlamadığından endişeleniyorum ama yorgun yüzünde bir ifade beliriyor. Bu bakışı daha önce de görmüştüm. Ramsay bazen bana öyle bakar, sanki hem eğlenmiş hem de hayranlık duymuş gibi.

"İnatçı olduğumu biliyorum," diye ekliyorum. "Ama içimdeki mücadele bitmedi." İyimserliğimi paylaşmadığını söyleyebilsem de başını sallıyor.

Ve bu aptalca bir iyimserlik değil. Burada neyin tehlikede olduğunun farkındayım. Tanrıların benim için çizdiği kaderi anlıyorum. Buradan canlı çıkma şansımızın düşük olduğunu biliyorum, daha fazla zarar görmememizden bahsetmiyorum bile, ama başka seçeneğim yok. Eğer arkama yaslanıp boyun eğsem, kendimden nefret ederek öleceğim. Hayatımın çoğunu yaptığım hatalar için kendimden nefret ederek geçirdim.

Geçmişimde yaptığım seçimler, aynı anlar yüzünden kendimi tekrar tekrar hırpalamak. Artık eskiden olduğum kızı affetme ve ne kadar zor olursa olsun hayatımın aldığı yolu kabul etme zamanı geldi. Geriye dönüp olanları düzeltemeyiz, ancak bu hataların tekrarlanmamasını sağlamak için kullanabiliriz.

Ve kim olduğumu asla saklamayacağım ya da gerçek ruhuma ihanet etmeyeceğim. Ölene kadar ajansım olacak.

Kararlı bir hırıltı çıkarıyorum ve nerede olduğumuzu görmek için lomboza atlıyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, tanıdık görünen bir ormana ve geminin teknesinin denize indirildiği yerde kumda hala çukurlar bulunan bir sahile bakıyorum. Körfezden hiç ayrılmamışız. Ne olursa olsun Nerissa'nın çekimi gemiyi yerinde mi tutuyor?

Daha iyi görebilmek için ellerimi tuzlu camın üzerine koyuyorum ki aniden bir çift fırtınalı göz görüş alanıma giriyor.

Şok içinde irkilerek geriye doğru sendeledim ve arkamın üzerine düştüm. Pencerede Ramsay vardı.

"Nasıl olur?" demeye çalışıyorum ve kaşlarını çatarak bana bakıyor, belki de paslı bir zincirle ağzımın kapatıldığını fark ediyor. Sonra dikkati Sedge'e yöneliyor ve Ramsay ona sırtarak küçük bir el sallıyor.

Sedge, kaptanını gördüğü için mutlu bir şekilde el sallıyor.

Ancak pencereye tekrar baktığımda kaptan gitmişti. "Ha?"

Dışarı bakmak için tekrar lomboza gidiyorum ve hiçbir şey göremiyorum.

Sonra geminin başka bir yerinde kırılan camın boğuk sesini, ayak seslerini ve ardından kapımıza hafifçe vurulduğunu duyuyorum.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ve Sedge'le endişeli bir bakış alışverişinde bulunuyoruz. Bunun Ramsay olmasını gerçekten istemiyorum ama kesinlikle iskelet tayfası olmasını da istemiyorum.

Her kimse içeri gelmesini ya da bu yönde saçma bir şey söylemek üzereydin ki birden kapının açıldığını duydum.

Nefesimi içime çekip bekliyorum.

Kapı açılıyor ve Ramsay içeri adım atıyor, hayattan daha büyük varlığı küçük alanı dolduruyor. Canavardan hâlâ nefret etsem de, bir yanımda onun burada olmasından kesinlikle memnun. Onu küçümsememin verdiği bir rahatlık var.

"İşte buradasın," diyor usulca.

"Buraya nasıl geldin?" Boğuk bir sesle haykırdım.

"Her kilidi açabilecek bir anahtara sahip olmak faydalıdır." Cebine geri koyduğu bir anahtarı gösteriyor ve sonra ağzındaki metale kaşlarını çatıyor.

"Mürettebatın kafataslarında beyin olmayabilir ama bunun sizi susturmak için akıllıca bir yol olduğunu kabul ediyorum."

"," diye yemin ettim, umarım bunu da anlamıştır.

"Yapacağım," diyor. "Ama önce sevgili Sedge'i kurtarmak için buradayım." Bakışları Sedge'e yöneliyor ve kaptanın küstah ifadesinin gerçek zamanlı olarak parçalanışını izliyorum. "Bunu pencereden gördüğümü sanıyordum ama gözlerimin doğruyu söylemesini istemedim."

Saz'ın yanına gidip diz çöküyor, elini Saz'ın sarı saçlarının üstüne koyuyor ve başını eğip dikkatle arkadaşının gözlerine bakıyor. "Seni iyileştireceğim. Sana söz veriyorum."

Sedge inanarak başını sallıyor.

Dürüst olmak gerekirse, ben de inanıyorum. Ramsay'in yüzündeki bağlılık ve kararlılık ifadesi her kalabalığın onun arkasında toplanmasını sağlar.

Evet, bunu Sedge için yapıyor. Ama senin için? Kanını emecek.

Bu sesin doğru olduğunu biliyorum. Ama aynı zamanda kalbim göğsüm için biraz fazla büyük geliyor, sanki bir parçam onun da benim için aynı şeyi yapacağını hayal etmek istiyor. Onun da benim için aynısını yapmasını istediğimi.

Yutkunuyorum ve kendime ne söylediğimi hatırlıyorum. Ölene kadar ajansım olacak.

Ramsay bakışlarını şimdi bana çeviriyor.

"Canını yaktılar mı?" diye soruyor, çenesi geriliyor.

Başımı salladım ve ona bağlarımı gösterdim, *bunu onlar yaptı* demeye çalıştım.

Beni düşünürken başını eğiyor, yüz hatları gevşiyor, gözlerindeki o lanet olası sinir bozucu pırıltı geri geliyor. "Onları suçladığımı söyleyemem. Ya sen, aşkım?"

Sonra doğruldu ve ikimize de baktı. "Merak etmeyin. Bir planım var." Kapıya doğru yürümeye başladı.

"Hey!" diye bağıryorum, ona ulaşmaya çalışıyorum. Durdu ve ben zinciri işaret ettim. "Çıkar şunu ağzımdan!" Ama tabii ki kelimelerim birbirine karışıyor ve tıpkı dilimin olmadığı zamanlardaki gibi konuşuyorum.

Ramsay bir an yüzümü inceliyor ve ne dediğimi anladığını biliyorum. Sonra basitçe, "Hayır," dedi ve uzaklaştı.

"Piç kurusu!" Arkasından bağıryorum. "Seni ikiyüzlü, kibirli, beyinsiz piç kurusu!"

Bir kahkaha attı ve omzunun üzerinden bana baktı. "Bunu ben de anladım. Haksız değilsiniz. Şimdi, izin verirsiniz, bir kaptanım var."

atılması gerekiyor."

Odadan çıkıyor ve ben ayağa fırlıyorum, kaçmak için kapıya doğru zıplayarak koşuyorum ama kapıyı yüzüme kapatıp kilitliyor.

Hayal kırıklığıyla bir çığlık atıyorum ve omzumu kapıya vuruyorum ama yerinden kıpırdamıyor. Bizi bekleyen kaderi görmekten başka seçeneğimiz yok.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

The Crossing

BÖLÜM 24

Maren

Aerik'in gerçek doğasını keşfettiğim günü HATIRLIYORUM. Zalimlik yapabileceğinden şphelenmekle kalmamış, bunu ilk elden hissetmiştim. Henüz evlenmemiştik ama birkaç hafta önce Danimarka'ya yaptığımız uzun yolculukta bana evlenme teklif etmişti. Evet demiştim ve bu net bir şekilde konuşabildiğim ilk kelimeydi.

Aerik şaşırmıştı. Onunla evlenmeyi kabul ettiğim için değil ama konuşabildiğim için. Sevincinin samimi görünmediğini, gülümsemesinin gözlerine ulaşmadığını düşündüğümü hatırlıyorum. O zaman belki de gerçekten evet dememi istemediğini düşünmüştüm ama meğer durum bundan biraz daha karmaşık mış: Benim konuşmamı hiç istemiyormuş.

Manş Denizi'nden yeni geçmiş olarak limana yaklaştığımızda, bir fıkra anlattığımı hatırlıyorum. Aerik'in İngiltere'nin güneyinden gemiye gelen birkaç deniz subayı arkadaşıyla akşam yemeğinde oturuyorduk. Eve dönüşün son ayağı için bizimle geliyorlardı.

O ana kadar bu adamlara sadece birkaç ağırbaşlı söz söylemiştim, çünkü henüz konuşma konusunda kendimi pek rahat hissetmiyordum. Ama iyi olduğum tek şey insanları dinlemek ve okumaktı ve Hodges'ın Daphne'ye anlattığı bir fıkrayı hatırladım. Denizciler ve ziyaret ettikleri tüm limanlar ve kadınlar hakkında bir şakaydı.

Hatırladığım kadarıyla o zamanlar bana çok müstehcen gelmişti, kesinlikle erkeklerin birbirlerine anlatacakları bir şakaydı ve bu yüzden her ne sebeple olursa olsun bunu tekrarlama cesareti bulmuştum. Belki bu adamlar beni komik ya da ilginç bulurlar diye düşünmüştüm. Daha önce hiç komik ya da ilginç bulunmamıştım ve Aerik, Yeni İşpanya kıyılarında garip, küçük bir yaratık olduğum ilk birkaç ay bana daha çok dşknken, daha sonra bana olan ilgisini kaybetmiş gibiydi. Başkaları beni ilginç bulursa onun da bulacağını ummuştum.

Yemekte ağzımı açtım ve fıkrayı anlattım.

Denizciler bunu çok komik buldular. benim ağzımdan çıkanlar karşısında şok oldular ama yine de güldüler. Onların askeri rağmen

Arka planda kendilerini rahat hissettiğim bir rahatlıkları vardı ve bunun büyük bir başarı olduğunu düşündüm.

Ama o gecenin ilerleyen saatlerinde, kamaramıza döndüğümüzde, Aerik yüzü kıpkırmızı olana ve neredeyse ağzından köpükler gelene kadar bana bağırdı. Bana onu kötü gösterdiğimi söyledi. Taht için asla uygun olmayacak görgüsüz ve ahlaksız bir kadına sahip olduğunu düşüneceklerini söyledi. Aerik'in taht için üçüncü sırada olması ve muhtemelen asla kral olamayacak olması ve asla kral olmak istememesi önemli değildi - onu arkadaşlarının önünde küçük düşürdüğümü hissetti.

Tartışmaya ve güldükleri için hoşlarına gittiğini söylemeye çalıştığım da, bana kim olduğu için gülmek *zorunda olduklarını*, benim hiç komik olmadığımı söyledi, sonra yüzüme öyle sert vurdu ki yataktan fırladım, lekeler gördüm. Dilim kesildiğinden beri hissettiğim ilk şiddetti ve bunu onun eliyle hissedeceğimi hiç düşünmemiştim.

Geriye dönüp baktığımda uyarı işaretlerini görmediğimi söylemek kolay. Ama ben gördüm. Ne anlama geldiklerini gerçekten bilmek için biraz fazla gençtim, çünkü birbirlerine karşı çok sevgi dolu ve nazik olan (çoğu zaman) kendi ebeveynlerim dışında bir erkek ve bir kadın arasındaki ilişkiler hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama yine de tehlikenin ne olduğunu ve bir şeylerin doğru olmadığını biliyordum.

İşaretleri gördüm ve yine de kaldım çünkü bir parçam gerçekten muaf tutulacağıma ve aşkın tüm sorunlarımı çözeceğine inanıyordu. Eskiden erkekleri avlayan bir Syren'dim. Benim gözümde canavar bendim. Annem kaybolduktan sonra bile erkeklerin kendi canavarları olduğunu hiç düşünmemiştim.

Zaman geçtikçe kendimi daha da kapana kısılmış hissettim. O bana vurdukça, hakaret ettikçe, yüzüme tükürdükçe, beni taciz ettikçe, aşkımızı yürütmek için daha da kararlı hale geldim. Onunla birlikte olmak için çok fazla fedakârlık yapmıştım, öylece çekip gidemezdim ve tüm bunlar bir hiç uğruna olamazdı. Zihnimi neden yapamayacağıma dair her türlü senaryoyla doldurdum, buna yalnız ve yoksul kalacağım da dahildi.

Sebepler geçerliydi. Yalnız kalmak kulağa ölüm fermanı gibi gelmiyor ama kolaylıkla öyle olabilirdi. Aerik'le kalmak da zaman zaman bir ölüm cezası gibi geliyordu. Sonunda tanıdığım şeytanla tanımadığım şeytan arasında kalmıştım.

Ve şimdi, iki şeytan arasında kalmış gibi hissediyorum ve ikisini de tanımıyorum. Bir Ramsay var, beni damgalayan, kendisininmişim gibi sahiplenilen, kendisi hariç herkesten koruyacağına söz veren. Bir de tek başıma yaşadığım hayat var. Dünya kadınlara karşı hiç nazik olmadı, hiç

Daha kolay. Kraliyet sarayına geri dönmeye karar versem bile, bir prenses olmayacaktım. Onlar benim ailem olmayacaktı. Hiçbir şeyim olmadan dışarı atılırdım. Monarşi ve siyaset dünyasında duygulara yer yoktur. Ya kan ya hiç.

İşte bu yüzden zaman zaman kendimi Kardeşler'i kıskanırken buluyorum. Hepsi bir arada, hayatın her kesiminden, kan bağıyla birbirlerine bağlılar ama insanlar için önemli olduğu şekilde değil. Kendi ailelerini yaratmışlar ve birbirlerinin olmaları gereken kişi olmalarına izin vermişler. Ramsay, Nerissa'nın yerine benim yerime geçmeye karar verene kadar, onları bir arada tutan yapıştırıcı olmuştu.

Topallayan bacaklarımın üzerinde uzun süre duramayacak kadar dengesiz olduğu Sedge'in yanına tekrar oturuyorum ve başımı duvara yaslayarak derin bir iç çekiyorum.

Ramsay'ın planı ne? Bütün bir ölümsüzler ekibine karşı tek başına. Onun doğaüstü bir yaratık olduğunu, Kan Kardeşleri'nin bir parçası olduğunu ve kendini idare edebileceğini biliyorum ama hepsiyle nasıl başa çıkabileceğini anlamıyorum, özellikle de öldürmeleri imkansızsa.

Peki sonra ne olacak? Ramsay başarılı olur ve bizim için gelirse? Hâlâ bağlı ve ağzım tıkalı. Onun merhametine kalacağım.

Bu düşüncenin içimde, derinlerde bir yerde beni heyecanlandırmasından nefret ediyorum. Gerçek şu ki, başaramazsa daha çok endişeleneceğim.

BOOM!

Birden üstümüzden bir patlama tekneyi sarsıyor, tavandan tozlar dökülüyor. Hem Sedge hem de ben yukarı bakarken geminin aşağısında bir patlama daha oluyor.

Bağırıp çağırımlar, güvertede bir ileri bir geri koşan ayak sesleri ve ardından gittikçe yükselen bir çığlık patlak veriyor. Denize atılmış bir iskeletin uçarak geçtiğini görmek için tam zamanında lomboza bakıyorum.

Ayağa kalkıp lomboza atlıyorum ve elimden geldiğince dışarı bakıyorum. Geminin açısına bakarak bir şey söylemek zor ama yüzerek uzaklaşan kimseyi göremiyorum.

Ondan sonra her şey sakinleşiyor ve tekne metalin iniltisi ve çekilen çapanın tıngırtısıyla doluyor.

Bu ya çok kötü bir işaret ya da çok iyi bir işaret, diye düşünüyorum, gözlerimle Saz'a mesajı iletmeye çalışarak.

Başını sallıyor, emin görünmüyor. Bekliyoruz.

Kilit dönmeye başlamadan önce kapının dışından boğuk bir ses gelir.

İkimiz de donup kaldık.

Dört iskelet mürettebat içeri giriyor, nispeten zarar görmemiş görünüyorlar.

"Seni şimdi kaptanı görmeye götürüyoruz," diyor içlerinden biri, konuşurken çene kemiği özellikle gevşek görünüyor.

Sedge'e ateşli bir bakış attım. *Bizim için bu kadar mı? Kaptan ne istiyor? Ramsay'e ne oldu?*

Sedge bana sabırla başını sallayarak karşılık veriyor, bana her şeyin yoluna gireceğini söylüyor.

Ama nasıl?

İskeletler bizi ayağa kaldırıyor ve doğamda biraz debelenmek ve biraz zarar vermek olsa da, odadan çıkıp üst güverteye doğru ilerlerken onlarla birlikte topallayarak ilerlemekten başka çarem yok, merdivenler özellikle bağlı ayaklarımı zorluyor.

Güverteye çıktığımda, saçlarımı geriye savuran ve yelkenleri dalgalandıran deniz meltemini içime çekiyorum ve koydan uzaklaşmaya başladığımızı fark ediyorum. Burada iskelet mürettebattan epeyce kişi kış güvertede toplanmış durumda, bizi de hızla oraya götürüyorlar.

İskeletlerin arasında bir kaptan şapkası görüyorum, yıpranmış ve hırpalanmış bir üç boynuzlu at, ön tarafına jolly roger dikilmiş ve kalbim kaburgalarımın çarpıyor. Kaptan beni kemikleriyle mi kirletecek? Sedge'e yaptığı gibi lanetini bana da mı bulaştıracak? Beni halka açık bir kırbaç cezasına mı çarptıracak?

Ya da daha kötüsü, gerçekte ne olduğumu keşfedip derinlerdeki iskelet Syren'lerden biri olana kadar kanımı içmek mi?

Ekibin aniden üzerime çullanıp iskeletten çene kemikleriyle beni ısıracağı görüntüsü sırtımı ürpertiyor, midem soğuk bir korkuyla doluyor. Beni tutan ekip parmaklarını derime batırıyor ve kalabalığın içinde ileriye doğru itiliyorum, kemiklerim birbirlerine çarparak ayrılıyor.

Ve kalabalık dağıldığında kaptan ortaya çıkıyor. Kaptan Ramsay "Bones" Battista.

"Merhaba, benim güzel *cearban*'ım," diyor bana, brogue'u derinleşerek. "Ağzında ne güzel bir kanca var." Sonra Saz'a başıyla selam verdi. "Sedge, benim iyi adamım."

Vücudum rahatlıyor ve nefes veriyorum. "Ne oldu?" Zincirlerin arasından söylüyorum, boğazım her zamankinden daha kuru.

"Artık kaptan benim," diyor sırtarak. "Bir korkak gibi titreyen kaptanlarını bulana kadar birkaç el bombası attım, kafasını uçurdum, uzuvlarını demirle bağladım ve onu denize attım. Artık uzun bir süre denizin dibinde meşgul olacak." Başındaki şapkayı iter. "Şapkasını aldı ve mürettebata yeni kaptanlarının ben olduğumu söyledi. Doğru değil mi çocuklar?"

"Huzzah!" diye bir tezahürat yükseliyor iskelet mürettebat arasında. Onları nasıl bu kadar çabuk kazanmıştı?

Ne düşündüğümü bildiği için bana sırtıyor. "Onlara bizim de denizkızı avlama işinde olduğumuzu söyledim. Eğer bir tane bulursak, aramızda eşit olarak paylaşacağız."

Patladı. Ona kaşlarını çatı. Bir bit yeniği olacağını biliyordum. O kişinin ben olacağımı da biliyordum.

Sonra bana göz kırpmıyor, sanki sırrımın onunla güvende olduğunu söylemek ister gibi, ama bu noktada artık ne düşüneceğimi ya da kime güveneceğimi bilmiyorum. Sadece kendime güvenmeye devam edeceğim.

"Peki şimdi ne olacak?" Beceriksizce soruyorum. Başımı Saz'a doğru salladım. "Onu düzelterek söz verdiğini unutma."

"Ne kadar az inancınız var," diyor gözleri parlayarak. "*Nightwind*'i geri alacağız. Nerissa'nın mürettebatını benimkiler için burada bıraktığı ortaya çıktı ve şimdi Sterling kaptanlığı devraldı. Amacım teknemi ve mürettebatımı geri almak ve bu çocuklara cadılarını geri vermek."

"Onları asla yakalayamayacaksınız."

"Ama rüzgâr armağanının benim için olduğunu unutma," diyor ve başını yelkenlere doğru sallıyor. "Ve sahip olduğu her şeyle yelkenleri dolduruyor. Birkaç gün sürebilir ama *Nightwind*'i yakalayacağız, sözümü unutma."

"Sterling dümen deyken artık Acapulco'ya bile gitmeyebilirler," demeye çalışıyorum.

Kaşlarını çatıyor ve bir elini kulağına götürüyor. "O da neydi öyle? Kusura bakmayın, ağzınızda o şey varken sizi anlamak zor."

"Aaaarrrrgh!" Kükreyerek ona doğru hamle yapmaya çalışıyorum ama kemikli ellerim dışarı fırlıyor ve beni yerimde tutuyor.

Ramsay, "İşte tam da bu yüzden sizin gibi kalacağım," diye not düşer. Mürettebata başını sallıyor. "Onu bulduğunuz yere geri götürün. Sedge burada benimle kalacak." Sedge'e sırtı. "Artık benim ikinci kaptanım olacaksın, senin için sorun olur mu?"

Ne kadar yorgun ve berbat görünse de Saz başını sallıyor ve memnun görünüyor.

Ben ise Ramsay'i mezara kadar lanetleyerek .

* * *

Geminin pruvasına çarpan dalgaların sesi beni uykumdan uyandırıyor, vücudum hem uyuşmuş hem de halatların kestiği yerlerden acı çekiyor.

Yavaşça doğrulup güneşin batmaya başladığı, gökyüzünün mor ve pembe tonlarına büründüğü pencereye bakıyorum. Mürettebat beni buraya geri getirdikten sonra, kaçmak için omzumu kapıya vurarak veya lomboz penceresini kırmaya çalışarak iyi bir saat geçirdim, ancak geniş popomun o dar alana sığma şansı olmadığını biliyorum.

Sonra uykuya daldım, önceki gün ve geceki olaylardan dolayı inanılmayacak kadar bitkin düşmüştüm. Bu dar ambarda Sedge sadece birkaç saat yoldaşım olmuş olsa da onu şimdiden özlüyorum. Bu yolculukta Ramsay'in ikinci kaptanı olduğu için mutluyum ama bir yanımda yükten ve gelecekteki erzaktan daha fazlası olabilmeyi diliyor.

Bedenimi o adamla paylaştım. Aerik'le daha önce hiç yapmadığım şekilde kendimi ona açtım. Ben onu zevkin en üst seviyelerine çıkarırken da tohumlarını içime döktü ve bana vaat ettiği cenneti gerçekten de gördüm.

Bu benim için bir şey ifade ediyordu ve bunu itiraf etmekten utanıyorum. Bana iki insanın fiziksel olarak nasıl gerçekten birleşebileceğini gösterdi, öyle ki neredeyse ruhani bir his uyandırdı. Kabul etmek gerekir ki, hemen ardından bu adamın güvenilebileceğim biri olmadığını ve hala düşmanım olduğunu fark ettim. Ancak tüm bunları birkaç dakikalığına bir kenara bırakıp böyle tanrısal bir bağ deneyimlemek, Syren'lerin kendi tatminleri için neden erkekleri aradıklarını anlamamı sağladı.

Ayrıca, onları kullanmayı bitirdiklerinde neden adamı öldürdüklerini anlamamı sağladı. Ben de aşağı yukarı bunu yapmaya çalışmışım.

Bunu ona yapmış olsaydın, bir daha asla onun aletinin zevkini yaşayamazdın, diye hatırlatıyor bir ses bana. Sesin haklı olmasından nefret ediyorum. Ramsay'in arkadaşlığını özleme ihtimalim bile var, tıpkı bir insanın kulağındaki sivrisineği özleyebileceği gibi.

Ama kapı açılıp da Ramsay elinde her zamanki gibi lezzetli görünen bir tabak yemekle içeri girdiğinde, o sese susmasını söylemek zorunda kalıyorum.

"Prenses," diye selamlıyor beni kapıyı arkasından kapatırken. "Söylemek zorundayım ki, denizaltı krallığınızda bir prenses olsanız bile, bu terimin artık size uygun olduğundan emin değilim. Prenses deyince aklına kibirli, resmi ve sana tepeden bakan biri geliyor. Bu sen değilsin gibi görünüyor. Belki de bu son kısım hariç."

"Ne istiyorsun?" Zincirin içinden söylüyorum, ama kelimelerim sadece tutarsız değil, aynı zamanda zar zor duyuluyor.

Yavaşça yürüyor, botları yankılanıyor ve çömelmeden önce tam önümde duruyor. Elindeki tabağa bakıyorum. Çiğ bir balık kafası ve bunun pek çok kişi için iştah açıcı görünmeyeceğini biliyorum ama midemin guruldamasına neden oluyor.

"İyi bir kız olmanı istiyorum," diyor.

Ona ters ters bakıyorum ve tabağı almaya çalışıyorum ama o tabağı geri çekiyor. "Bu iyi bir kız olmak değil, aşkım." Tabağı arkasına koyuyor ve sonra uzanıp çenemi baş ve işaret parmakları arasında tutuyor ve gözleriyle buluşmak zorunda kalıyorum.

"Kardeşler olarak sahip olduğumuz hilelerden birinin insanları zorlamak olduğunu biliyor muydun?" diyor alçak, yumuşak bir sesle. "Bazılarımız onlara neredeyse her şeyi yaptırabilir, en azından savunmalarını düşürmelerini sağlayabiliriz. Bu da onları avlamayı çok daha kolay hale getiriyor. Ama sen, aşkım, senin üzerinde hiç böyle bir etkim olmadı. Elbette denedim, ama asla işe yaramadı. Asla teslim olmazdın. Beni çileden çıkarsa da sende sevdiğim pek çok şeyden biri de bu."

Ona homurdanıyorum, ancak onun doğaüstü manipölasyonlarına asla boyun eğmediğim için göğsümde bir gurur patlaması hissediyorum.

Beni sıkıca kavramaya devam ediyor. "Çünkü sen de benim gibi bir canavarsın, gecenin değil denizin yaratıcısın ve dünyanın dört bir yanındaki insanlar ikimizin neler yapabileceğini tam olarak bilselerdi bizden korkarlardı. Sence de biz birbirimize ait değil miyiz? Yeni bir imparatorluğun, karanlık bir imparatorluğun liderleri olarak denizlere hükmedebiliriz. Sen asla bir prenses olmak için yaratılmadın, Maren. Sen bir kraliçe olmalıydın. Belki de benim ."

Ağzından çıkan tek kelimeye güvenmiyorum.

Güzel konuşmıydu, sanırım, hala ona bakıyorum.

"Hmmp," diyor, gözleri yüz hatlarımda gezinirken bana çarpık bir gülümseme veriyor. "Sanırım bunu düşünmek için zamana ihtiyacın var. Önümüzde uzun bir yolculuk var, yani bunun için bolca vaktimiz var. Sterling'in rotasını Acapulco'ya çevirdiğini biliyorum. Sen olmasan bile

ticaret, kalyonlar için her zamanki rotamıza sadık kalmak isteyeceklerdir. Eski alışkanlıklar zor ölür, derler. Gemim ve mürettebatımla yeniden bir araya gelmem uzun sürmeyecek. Bu da beni bir sonraki soruma getiriyor..."

Yüzümü bırakıyor ve tek gördüğüm fırtınalı denizlerin rengindeki gözleri olana kadar yaklaşıyor. Beni zorlayacak güce sahip olmadığını söylediğini biliyorum ama yine de bakışlarında boğulmak istiyorum.

"Uslu bir kız olacak mısın?" diye mırıldanıyor.

Cevap olarak hırlıyorum.

"Çünkü iyi bir kız olursan," diye devam ediyor, sesi ipek gibi ve bakışlarını dudaklarıma indiriyor, dudaklarımla yandığını hissediyorum, "o zaman seni yemek yemene yetecek kadar özgür bırakabilirim. Ve sonra senin için yaptığım küçük teklifi tartışabiliriz."

Teklifinizin canı cehenneme, sanırım. Ama gerçek şu ki, aç ve susuzum ve bu zincirin ağzımdan çıkarılmasından başka bir şey istemiyorum. Burnumdan derin bir nefes alıyorum ve yüz hatlarımı yumuşatmaya, omuzlarımı gevşetmeye çalışıyorum. Boyun eğmeye çalışıyorum.

"Bunun senin için zor olduğunu biliyorum," diyor, elleri başımın arkasında zincirin bağlı olduğu yere gidiyor. "Kendini isteyerek bana teslim etmek ve bu kadar acımasız küçük bir canavarken tatlı olmak. Çok fazla öfken ve hıncın var ve bunu benim üzerime salmak istediğini biliyorum." Daha da yaklaşıyor ve bakışlarının yoğunluğu fazla gelmeye başlayınca gözlerim kapanıyor. "Ben de seni suçladığımı söyleyemem. Ama sana söz veriyorum, eğer iyi olursan, hıncını benden çıkarmana izin vereceğim, hepsini. İyi ve adil oynarsan, yemeğini yedikten sonra canımı yakabilirsin. Eğer iyiysen. İyi olacak mısın?"

O zincirleri çözerken ve metal ağzımdan alınırken başımı sallıyorum.

Sızlanıyorum. Kapatmaya çalıştıkça çenem acıyla ağrıyor. Ağzım kurumuş, dilim ağrıyor, dişlerim kırılğan hissediyor.

"Bununla başla," diyor ve ceketinin cebine uzanıyor, ona biraz küçük gelen ve eski kaptana ait olduğunu tahmin ettiğim bir ceket. Üzerine kazıma tekniğiyle Syren işlenmiş ahşap bir matara çıkarıyor. "Gemideki suyu içmek için güvenebileceğimden emin değilim ama kaptanın dolabında bir şişe rom buldum."

Harap olmuş ağzım için her şeye razıyım, bu yüzden bağlı ellerimle tutup dilime geri götürüyorum, rom aşağı akıyor.

Hemen öksürmeye başlıyorum, alkol dudaklarımı ve boğazımı yakıyor, ama içten dışa uyuşturduğu için hemen rahatlıyorum. I

Şişeyi boşaltana kadar hem sarhoş edici hem de sakinleştirici bularak daha fazla içiyorum.

"Etkileyici," diyor ve şişeyi fırlatıp atıyorum, dikkatimi arkasındaki yemeğe veriyorum.

"Balık," diyorum, o kadar açım ki zar zor konuşabiliyorum. "Şimdi." Rom beni çoktan etkilemeye başlamıştı, odanın normalden daha fazla sallanmasına neden oluyordu.

Ramsay beni dikkatle izliyor, arkasına uzanıp tabağı bana uzatırken gözlerini benden hiç ayırmıyor.

Hemen üzerine atlıyorum, bağlı ellerimle balığın kafasını tutup bir parça ısıyorum. Tadı deniz gibi, evim gibi ve balığın geri kalanını, beynini, kemiklerini, gözlerini ve her şeyini yutmadan önce zar zor yutuyorum.

Ne olduğunu anlamadan balık kafası gitmiş, ben dağılmışım ve zar zor tatmin oluyorum. Bundan daha fazlasını istiyorum. Çok daha fazlasını istiyorum.

"Bu beni tahrik etmemeliydi, ama yine de..." Ramsay kalın kalın yutkunurken adem elması sallanıyor.

Eğer tahrik olmuşsa, belki refleksleri en iyi durumda değildir.

Saldırmak için bir fırsat yakaladım ama daha kaslarımı bile oynatmadan ve ağzımla ona hamle yapamadan, dişlerim bir anda keskinleşti, eliyle uzandı ve beni boğazımdan tutarak boğdu.

"Uslu dur," diye uyarıyor, beni duvara doğru bastırırken sıkıca kavıyor ve morartıyor.

Boğazımı yüzüne tükürecek kadar hareket ettirmeyi başarıyorum. Tükürüğüm alnına düştü, bir parça balık kılçığı vardı.

Homurdanıyor ve diğer eliyle uzanıp silerek temizliyor.

"Tekrar yap," diye fısıldıyor, gözleri karanlıkta dans ediyor. "Bu sefer ağzıma, lütfen." Ağzını açıyor, bana dilini gösteriyor, onu istiyor.

Lanet . Benimle ilgili kaba ve itici olan şeyi bir şekilde seviyor.

Ağzını kapatır ve sırttır. "Peki. Sadece bir gün bu iyiliğinin karşılığını vereceğimi bil."

Sonra aşağı uzanır ve yerden zinciri alır.

"Hayır!" Bağırıyorum ama beni daha da sert boğmaya başlıyor, öyle ki zar zor nefes alabiliyorum. "Lütfen, o değil."

"Bunu kendine sen yaptın," diyor zincir elinde şingirdarken. "Yüzümü ısırp koparmayacağın konusunda sana güvenemem."

"Tekrar çıkmayacak mı?" Yüzüm kızarak söylemeyi başarıyorum. "Kolun iyi durumda." Bakışlarım onun koluna gidiyor; bugün pençelerimin onu kemiğe kadar kestiğini hissettikten sonra bile neredeyse iyileşmiş görüldüğünü fark etmişim.

Başını sertçe sallıyor. "Yüzümün aynı şekilde büyümemesi riskini göze alamam. Bu bakışlar olmadan ben bir hiçim."

Sanki onu en uygunsuz zamanlarda bile yıkıcı derecede yakışıklı bulmuyormuşum gibi dudagımı büküyorum.

"Şimdi, sevgilim, itaatsizliğin teklifimi yeniden gözden geçirmeme neden oldu. Belki de artık bunu senin görüşüne açmayacağım ama sana zorla kabul ettireceğim. Bundan hoşlanmadığını biliyorum, ne yapacağının, nasıl davranacağının, ne söyleyeceğinin söylenmesinden bıktın, değil mi?"

Boynumdaki tutuşunu gevşetmesine yetecek kadar hareketsiz kalıyorum. "Dinliyorum," diyorum ona temkinli bir şekilde.

Diğer eli hâlâ zinciri kavıyor olsa da bana sert bir gülümseme veriyor. "Hoşumuza gitse de gitmese de birbirimize ihtiyacımız var aşkım. İçimde sana ihtiyaç duymayı, senin bana ihtiyaç duymandan daha çok sevdiğime dair bir his var."

"Sana hiçbir şey için ihtiyacım yok."

Sakin bir bakışla beni düzeltiyor. "En azından benim korumama ihtiyacın var. Seni seve seve kız kardeşine dönüştürecek olan bu lanetli mürettebattan, seni seve seve eski hizmetkârlarının cesetleriyle birlikte ambara koyacak olan Kardeşler'den ve bir deniz cadısı olan ve güvenilmez Nerissa'dan korunma, özellikle de senin gerçekte ne olduğunu öğrenirse. Seni parçalanmaktan alıkoyan tek şey tek bir kelime: *denizkızı*."

Buna sinirleniyorum. "Beni asla onlara atmazsın."

Bakışları soğuyor, omurgamda bir buz tabakası hissediyorum. "Bana ne yapacağımı ya da yapmayacağımı söyleme," diyor, sesi asidik. "İntikam söz konusu olduğunda neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikrin yok. İsteddiğimi elde etmek için seni seve seve feda ederim."

"Ben de sana aynısını yapacağım," diye veriyorum, sert ses tonum onunkine uyuyor. "Güçlü bir konumda olduğuna inanıyor gibisin. Ama değilsin."

Dişlerim birbirine çarpıyor, sessizleşiyorum ve sinirleniyorum.

"Şimdi, senden ne istediğimi sanırım zaten biliyorsun," diye devam ediyor hafif bir iç çekişle. "Kanına ihtiyacım var. Bunun için seni öldürmeyeceğimi söyledim ve bunda ciddiyim."

"Ama beni seve seve feda edeceksin," diye karşılık veriyorum ona, derin sesini taklit ederek.

Ağız eğlenerek seğiriyor. "Seni öldürmek ve kurban etmek iki farklı şey. Ama buraya anlambilim üzerine tartışmaya gelmedim. Seni öldürmeyeceğim, hatta canını bile yakmayacağım. Hoşuna bile gidebilir. Bazı insanların hoşuna gider. Ama senden besleneceğim, rezervlerimi artırmak için her gün birazcık."

"Sanmıyorum," diye homurdandım.

"Karşılığında," diye ekliyor sesini yükselterek, "seni ve sırrını güvende tutacağım."

"Beni sahiplenirsen kimsenin bana zarar veremeyeceğini söylemiştin," diyorum boynumu bırakmasını dileyerek.

"Markayı kolayca kaldırabilirim," diyor soğuk bir şekilde. "Yaşanması acı verici bir şey. Kimsenin başına gelmesini istemem."

Hâlâ hassas olan o bölgedeki yaralı etimi kazıyacağı düşüncesi midemi bulandırıyor.

"Bunu düşünmeye ne dersin?" diye öneriyor. Sonra ben ne olduğunu anlamadan zinciri ağızıma geri sokuyor.

Çığlık atıp çırpınıyorum ama nafiye. Başıma geçiriyor ve ayağa kalkıyor. "Yarın cevabını almak için geri geleceğim. Belki o zaman daha terbiyeli olursun."

BÖLÜM 25

Ramsay

Yine kabus görüyorum. Sanki geçmişteymişim, uyanıkmişim ve aklım başımdaymış gibi oluyor.

Deniz çok sakin. Gökyüzünde tek bir bulut yok, en ufak bir esinti yok. Hava boğucu ve sıcak ve hiçbir şey doğru gelmiyor. İlk gümbürtüyü duyduğumda bunu Sam'e söylemek üzereydim.

Nightwind sallanıyor. Mürettebat etrafa savrulur.

Bakışlarım, Hilla'nın yüzündeki çikolata lekesiyle duracağını bildiğim güvertenin yanına gidiyor.

Ama o orada değil.

Onun yerine Maren

var.

Üzerinde mavi bir elbise, başında bir taç, siyah saçları rüzgârda dalgalanırken sırtı bana dönük bir şekilde orada duruyor. Elbisesi ıslak, altında su oluşuyor ve güvertede akıyor.

"M-Maren!" Ona bağırmaya çalışıyorum, onu uyarmak için, çünkü o benim rüyamda ve bundan sonra ne olacağını bilmiyor, ama adı boğazıma takılıyor. Ben de hareket edemiyorum, olduğum yerde donup kalmışım, olacakları izlemek zorunda kalıyorum.

Bir gümbürtü daha gemiyi sarsıyor, insanların çılgılık atmasına neden oluyor ve ardından Maren yavaşça dönüp bana bakmaya başlıyor.

Nefesim kesiliyor, kalbim sıkışıyor.

Gözleri her zamanki gibi parlak ve güzel olsa da, yüzü çürümüş, kemikleri neredeyse hiç et kalmamış. Lanete yenik düştü ve gözlerimin önünde parçalanıyor.

Sonra bakışlarım güneye, elbisesinin eteklerine kayıyor; orada akan su artık kırmızıya dönmüş, kanla lekelenmiş ve elbisenin altından bir denizkızı kuyruğunun ucu çıkmış. Kuyruk yavaşça kemiklere dönüşüyor.

"Maren!" Tekrar bağıyorum, bu sefer sesimi buluyorum. "Buraya gel. Seni güvende tutacağım. Beni seç!"

Ama o hareket etmiyor. Gözleri boş boş bana bakıyor.

Ve arkasından büyük Kraken'in dokunaçları havada yükseliyor, güneş mor bir parlaklık yansıtıyor ve sonra ona doğru çöküyor.

Bağırıyorum ve ona doğru koşmaya başlıyorum ama dokunacın ucu ağzına giriyor ve bir balık kancası gibi geri çekilerek onu güverteden denize doğru savuruyor.

Nefes nefese uyanıyorum, terden saçlarım enseme yapışıyor. Neredeyse kafamı yukarıdaki ranzaya çarpacaktım ki son anda nerede olduğumu hatırladım.

Ben *Nightwind*'de değilim. Hayır, bu tekne pis kokusu ve kirliliğiyle iğrenç. Bir zamanlar güzel olabilirdi ama lanetli bir mürettebatın benden farklı öncelikleri olurdu ve onu temiz tutmak bunlardan biri olmazdı. Aslında, uyumak için kabul edilebilir bulduğum tek yer subay kamaralarından biriydi, burada hava akışını sağlamak için çalışan bir penceresi olan tek yer.

Pencereden gece gökyüzüne bakıyorum. Ay dışarıda, sadece bir hilal, suyu gümüş parçacıklarıyla yıkarken, sis dalları yüzeyin üzerinde geziniyor. Az önceki deniz dalgaları dinmiş ama rüya hâlâ üzerime yapışıyor. Okyanustan korkmaktan nefret ediyorum ama bu rüyalar bunu yapıyor. Bana bu geminin omurgasının altında hakkında hiçbir şey bilmediğim bir dünya olduğunu, Kraken gibi canavarlarla dolu bir dünya olduğunu hatırlatıyorlar.

Maren gibi canavarlar. Sanırım bu yüzden beni bu kadar etkiliyor. İkimiz de canavarlarız, insanlardan ayrı yaratıklarız ama yine de iki farklı dünyadan geliyoruz. Deniz kızlarını avladığımız onca zaman boyunca -Syrens -Onların benimle ilişki kurabileceklerini hiç düşünmemiştim. Akraba olabileceklerini hiç düşünmemiştim. Dünyalar kadar farklıyız ama yine de aynımız. Ondan öğreneceğim çok şey var, keşke bana izin verse.

Kazanmak için çetin bir mücadele vereceğini biliyorum. En başından beri öyleydi. Taktiklerimin sert ve bazen acımasız olduğunu ve sıradan bir bayana kur yapmaya çalışan sıradan bir beyefendinin taktikleri olmadığını kabul eden ilk kişi ben olacağım.

Ama hayatta ona da kötü bir el dağıtılmış. On yıldır ne kadar dezavantajlı durumda olduğunu ve geçmişi yüzünden nasıl pişmanlık içinde yaşadığını görüyorum. Bana güvenmesini sağlayabilirsem, gerçek potansiyelini görmesine yardımcı olabilirim. Şu anda sürekli saldıran vahşi bir hayvan gibi davranıyor, ancak bu kadın öfkesini dizginleyip odaklayabilirse durdurulamaz olur.

Durdurulamaz olurduk.

Açık denizlerin kral ve kraliçesi.

Kalbim bir an için tempo değiştiriyor, göğsümde yabancı bir cisim haline geliyor. Çok uzun zamandır hiç kimse için böyle hissetmemiştim ve Maren'in gerçekten yanımda olması fikri bana aptalca bir umut hissi veriyor. Tüm bunlar, yüzyıllar boyunca yaşadığım tüm bu acılar ve kayıplar bir hiç uğruna değildi. Bir şey içindi.

Birisi için.

Sabah onu ziyaret edeceğimi söylemiş olsam da, onu yeterince beklettiğimi biliyorum. Ama ondan beslenmeme izin vermesi için onu ikna etmem gerekiyorsa, en azından onu tekrar kazanmaya çalışmalıyım.

Güverteye çıkıyorum. Rüzgâr yelkenlerde sabit ve gemi denizi yumuşak bir şekilde yarıyor, karanlık gece öteye uzanıyor ve sis izlerine karışıyor. Şimdiye kadar kuzey yönüne gideceğimiz Kiri Adaları'na yaklaştığımızı tahmin ediyorum. Dümende duran iskeletlere, bosun'a ve yeni levazım subayı olduğunu tahmin ettiğim kişiye .

Bu mürettebatın kaptanlarını indirip gemiyi devralmam konusunda nasıl hissedeceklerinden emin değildim ama onlara daha fazla denizkızı bulabileceğimizi ve ilk kez Nerissa'yı kovalayacaklarını söylediğimde hepsi buna hazırды. Her halükarda, Pasifik boyunca bu kadar uzağa yelken açmalarına izin verildiğini sanmıyorum, bu yüzden heyecanlı ve iyi ruhlu görünüyorlar.

Her ne kadar geçen gün onlarla savaşıyor, uzuvlarını kesiyor ve kafataslarını parçalıyor olsam da (önceki yıllardan bahsetmiyorum bile), şimdi onları güvende ve mutlu tutmak için onlara karşı bir sorumluluk hissediyorum. Bir geminin kaptanı olmak sadece kontrol sahibi olmakla ilgili değildir, aynı zamanda hesap verebilirlikle de ilgilidir ve bu benim gurur duyduğum bir şeydir.

Umarım *Nightwind*'in mürettebatı hâlâ böyle hissediyordur. Kardeşlerin çoğunun beni nasıl gördüğünü biliyorum, özellikle de yakın ailemin, ama Sterling'in onlara ne söylediğini bilmiyorum. Adamın hiç karizması yok ve bir sivrisineğin beynine sahip ama bu bazılarını etkilemeyeceği anlamına gelmiyor. Benim pozisyonumda bu kadar uzun süre kalıp da biraz kızgınlık kazanmamak mümkün değil.

Ama bunun için daha sonra endişeleneceğim. Thane ve Cruz'un herkesi ellerinden geldiğince güvende tutacaklarına inanıyorum ve Nerissa'nın çok fazla sorun yaratmadığını umuyorum. Lanetli mürettebat bana onun gemiyi terk ettiğini söylediğinde

Nightwind'i gördüğümde şaşırmıştım ama deniz cadılarının ne yapacağı belli olmaz ve hayallere kapılmaya meyillidirler.

Aklımı Maren'a geri getiriyorum. O kabul etmese de ben onun neye ihtiyacı ve ne istediğini çok iyi biliyorum. Saz ve ben akşam yemeğini pişirdikten sonra biraz kaldığından emin olmak için daha önce yakaladığım balıklardan bazılarını koyduğum tezgâha gidiyorum. Artık bir tanesini çiğ yiyeceğini bildiğime göre, onu beslemek kolay olacak (gerçi iştahına bakılırsa buna şaşırmamalıyım).

Sonra ağzına kadar dolu, yağmur suyu biriktiren boş fiçılardan birine gidip homurdanarak onu alıyorum ve merdivenlere, güvertenin altına taşıyorum. Orada temiz bir şeyler arıyorum ve sonunda eski ama kabul edilebilir keten çarşaflar ve buruşmuş bir kalıp domuz yağı ve sodalı sabun buluyorum. *Nightwind'*de prensesin alışık olduğundan emin olduğum güzel kokulu Kastilya sabunu kalıplarımız var ama bu da işimizi görecek.

Nezaketen kapısını çalıyorum ve yağmur varili dışarıda kalacak şekilde kilidini açıyorum, belki bana saldırmak ister diye. Bu onun için nafiye, ama benim için can sıkıcı olurdu.

Ama Maren lombozun yanında diz çökmüş, pencereden aya ve denize bakıyor ve... kahretsin, içim içimi yiyor. Gerçekten tek istediği bu. Eve gitmek. Benimle olmak istemiyor. Sadece denize dönmek istiyor.

O zaman eve gitmene yardım edeceğim, diye düşünüyorum ona. *Sen bana yardım eder etmez.*

Yavaşça başını çeviriyor ve bana bakıyor. Gözyaşları gözlerini ıslatmış ve onları kırıştırarak uzaklaştırıyor, duruşu sertleşiyor, yeniden asil ve sakin bir hal alıyor.

"Banyo yapmak istersin diye düşündüm," diyerek fiçiyı, çarşafları ve sabunu yere bıraktım. "Eğer her şey yolunda giderse, yukarıda seni bekleyen bir akşam yemeğim var. Senin için koca bir balık."

Şimdi gözleri parlıyor. Kalbine giden yolun midesinden geçtiğini biliyordum.

"Ne diyorsun?" diye sordum. "Teklifim hakkında ne düşündüğünü söylerken seni yıkamama izin vermeye ne dersin?"

Gözlerindeki parıltı sertleşiyor. "Beni serbest bırakmaya ne dersin?" diye soruyor. Zincir kelimelerini karıştırıyor ama ben yine de onu anlıyorum ve ses tonunu her zaman anlıyorum.

"Yapacağın ilk şey bana saldırmakken bunu yapmam aptallık olur. Belki kraliyet çevrelerinde eşlik ettikleriniz kadar zeki değilim ama bir sahnenin ne zaman tekerrür etmeye mahkûm olduğunu bilirim."

Buna bir şey söylemiyor çünkü bunun yalan olacağını biliyor. Ama biraz yumuşamış gibi görünüyor. Bana hafifçe başını sallıyor.

Yanına gittim ve onu ayağa kaldırdım. Bacakları birbirine bağlı olduğu için dengesizdi ve en azından bunları onun için gevşetebileceğimi düşündüm. Bacakları çözülene kadar eğilip onları çözüyorum, göğüsleri büyük ölçüde engel olsa da yüzüne odaklanmaya devam ediyorum.

"Kaçmaya çalışırsan fazla uzağa gidemezsin," diye uyarıyorum onu. "Daha önce yaptığını biliyorum ama seni yakalayamamamın tek nedeni iskelet ekibinin seni daha önce yakalamış olmasıydı. İster inan ister inanma, her şeyi izledim, o ağda nasıl asılı kaldığını. Hiçbir zaman gerçek bir tehlike içinde değildin Maren, ben hep oradaydım."

Bana inançsız bir bakış attı. Bana inanmasını beklemiyorum ama onun kapana kısıldığını gördüğüm anda çalıkların arasında saklandım ve gemiye kadar onları takip ettim, gemiye tırmanıp onu ve Saz'ı kurtaracağım zamanı planladım. Gerçi onu hâlâ rehin tutuyorsam pek de kurtarıcı sayılmam sanırım.

Çabucak çömelip onu kollarıma alıyorum ve o da şaşkınlıkla bir nefes veriyor. Onu fiçıya taşıyorum ve ellerimle yumuşak belini sıkıca kavrayarak küvetin içine indiriyorum.

Gömleği etrafında dalgalanırken hafifçe irkiliyor, su fiçinin kenarlarına sığıyor ve ancak göğüslerini örtüyor.

"Soğuk olduğunu biliyorum ama en azından temiz," diyorum ona. "Ve su var. Bunun senin özlediğin bir şey olduğunu düşündüm. Kollarını kaldır."

Bir an için yuvarlak, emin olmayan gözlerle bana bakıyor ve ben ona yapması için işaret ediyorum. Tereddüt ediyor, sonra kollarını yukarı doğru kaldırıyor ve ben de gömleğinin eteklerine uzanarak göğsünden, omuzlarından ve başından yukarı doğru çekiyorum, ta ki gömleğin tamamı bileklerinde toplanana kadar. Gömleği tamamen çıkarabilirdim ama bu bileklerindeki bağları çözmeme gerektirecekti ve şu anda elleri ve tırnakları normal görünse de kalbimin yakınında o pençelere güvenmiyorum.

Bunda bir tür metafor olmalı.

Doğal olarak şimdi tamamen çıplak ve dikkatim muhteşem göğüslerine gidiyor, meme uçları sert pembe ve yüzeyi kırıyor. Gözleriyle buluşmak için bakışlarımı kaldırıyorum ve ağızındaki zincirle bile bana sırıttığını söyleyebiliyorum. Ya vücuduna hayran olmamdan hoşlanıyor ya da bunun tipik bir davranışım olduğunu düşünüyor. Belki de ikisi de.

Boğazımı temizliyorum ve pantolonumun içindeki demir gibi sert ve serbest bırakılmak için yalvaran sikimi ayarlıyorum, sonra sabunu alıyorum. Sabunu suda ıslatıyorum, başparmağımla sabun kalıbını tekrar tekrar ovalayarak köpürtüyorum ve o da gözlerindeki ateşle bunu yaparken beni izliyor. Bunun ona ellerimin en hassas bölgelerine neler yapabileceğini hatırlattığını biliyorum. Suyun içindeyken bile onun uyarılmışlığının kokusunu alabiliyorum.

Bakışlarım gözlerine kilitlenmişken sabunu göğüslerinin arasına kadar getiriyorum, sonra köprücük kemikleri ve omuzları üzerinde kaydırıyorum, cildini ıslatmak ve santim santim yıkamak için zaman ayırıyorum. Göz kapakları çırpınarak kapanıyor.

"Teklifimi düşünmek için yeterince zamanın oldu mu?" Ona soruyorum, sesim kalın.

Sabunu tekrar göğüslerinin üzerinden aşağı kaydırıp meme uçlarını okşarken nefesi kesiliyor ama hiçbir şey söylemiyor.

"Tam burada yapabilirim," diyorum ona ve dişlerimi boynuna geçirme düşüncesi bile damarlarımda şimşekler çıkmasına neden oluyor. "Şu anda olduğum kadar nazik olacağım. Farkına bile varmayacaksın."

Sabunu suya indiriyorum, teninin üzerinde, bacaklarının arasında, aşağı, aşağı, kolum tamamen suya batmış halde yumuşatıyorum. Sabunu daha önce yaptığım aynı ritmik hareketlerle ona sürüyorum ve bacakları titremeye başlıyor, nefesi hızlanıyor.

Boğazından kısık bir inilti geliyor ve ben de sabunu kaldıraç olarak kullanarak elinden alıyorum. Bana pis bir bakış attı, ben de gülümsedim. "Soruya cevap ver, ben de devam edeyim."

Bir an için bunu düşünüyor, kaşları birbirine çarpıyor. Sonra başını sallar. "Hayır," diyor.

Figürler. "Hayır, senden beslenmemi istemiyor musun?"

Bakışları benimkinde sıkışıyor. Evet, tam olarak bunu söylüyor.

"Pekâlâ," diyorum iç çekerek. "Eğer şekilde yapmak istiyorsan.

Ya ben senden beslenirim ya da herkes beslenir."

Karşı çıkıyor, su sıçırıyor. "Zalimsin," demeyi başarıyor öfkeyle.

"Sana bir seçenek sunuyorum, Maren. *Beni* seç," diye yalvarıyorum. "Neden bana güvenemiyorsun?"

Bana çok inanmaz bir bakış attı. Sanırım bunu hak ediyorum.

"Dinle," diyorum ona, arkasına geçip çenemi omzuna dayıyorum.

"Durum böyle ve bundan kaçış yok. Sana ihtiyacım var. Sana gerçekten ama gerçekten ihtiyacım var. Şimdiye kadar kimseye ihtiyaç duymadığım kadar.

Ve evet, bu pek çok açıdan fiziksel bir ihtiyaç ama sen beni umutsuzluğa sürüklüyorsun aşkım. Mantığımı kaybettiriyorsun. Ve bana boyun eğmenden vazgeçmeyeceğim. Boyun eğmene o kadar çok ihtiyacım var ki bunun acısını iliklerimde hissediyorum."

Maren hafifçe gevşeyerek fiçinin arkasına yaslanır.

"Bu da senin için sevgilim," diyorum ona, burnumun ucunu çıplak omzunda gezdirirken sesim alçalıyor. "Senin kanınla Nerissa ve Edonia'yı yenebilirim. Senin intikamın benim intikamımdır. İkimiz de aynı şeyi istiyoruz, görmüyor musun?"

Elimi tekrar indiriyorum, bu sefer suda yüzen sabunu bırakıyorum ve parmaklarım kalçalarının arasındaki hassas etini buluyor. En azından bana bu şekilde boyun eğmesini sağlamak için vücuduna ne yapmam gerektiğini çok iyi biliyorum.

Bacakları dar alanda olabildiğince ayrılıyor ve ben onun uzunluğunu ovup amına daldırırken keskin bir nefes alıyor.

"Senden hâlâ nefret ediyorum," diye soluk soluğa haykırıyor.

"O beyninle benden istediğin kadar nefret edebilirsin. Ama bedenin etmiyor. Hayır, vücudun beni çok seviyor."

"Sadece sakin," demeyi başarıyor.

Kıkırdıyorum. "Şey, sikim benim en iyi özelliğim."

Bir elimin parmaklarıyla onu suyun içinde becerirken, ağır saçlarını boynundan kaldırıyorum. Sertleşiyor. Ne yapmak üzere olduğumu biliyor. Derisinin altında vızıldayan kanının metalik tadının kokusunu alabiliyorum, avcı ve av arasındaki çizgide ilerlerken tüm duyuları şimdi gerçekten canlanıyor.

Kuzular kurdun ne zaman saldıracağını her zaman bilirler. İliklerine kadar bilirler.

Köpek dişlerim keskinleşiyor ve ona karşı kontrolümü kaybetme riskim olduğunu biliyorum. Asla zarar vermek istemediğim insanlardan beslendiğimde, çoğu zaman kendimi kaptırıp onları öldürdüğüm, ya çok fazla kan aldığım ya da onları olmuştur. Bu kana susamışlık ve yüzyıllardır bunu kontrol etmeye çalışıyorum.

Maren'le aramı bozmak istemiyorum; ona zarar vermek istemiyorum. Umarım verirsem, bir şekilde kendini savunabilir. Gerçi bağlanma şekliyle, herhangi bir kuzu kadar çaresiz olacak.

Endişemi yutuyorum ve kendimi dizginleyebilmeyi umuyor ve bunun için dua ediyorum.

Ağzımı damarlarının bana en çok şarkı söylediği boynuna götürüyorum. Titriyor, sıcak nefesimin altında tüyleri diken diken oluyor ve dudaklarımı tenine bastırıyorum. Zıplıyor ve kalbi daha yüksek sesle ve daha güçlü çarpıyor ve ben hayatımda hiç bu kadar sert ve aç olmamıştım.

Sonra onu ısırdım.

Dişlerimi etine geçiriyorum, boynunu derinlemesine deliyorum ve damara çarpıyorum. Bir çılgılık atıyor ve kan ağzıma akmaya başladığında çenem boynunun üzerinde geriliyor.

Etkisi hemen ortaya çıkıyor. Bir insandan beslenmeyeli uzun zaman olmuştu, çünkü gemideki esirleri paylaştırmaya çalışıyorduk, ayrıca beslenmeden de bir süre idare edebiliyorduk. Ama onun kanı, bu Syren kanı, doğrudan kalbime gidiyor. Sanki vücudumdaki her damarı yeniliyor, sanki daha zeki, daha hızlı, daha güçlü bir şey olarak yeniden doğuyormuşum gibi hissediyorum. Daha önce de onların kanını içmiştim ama hiç bu kadar hızlı etki etmemişti. Bu sefer hepsi doğrudan sikime gidiyor gibi görünüyor, aynı anda hem içmek hem de becermek için tuhaf bir ihtiyaç.

Boynuna doğru bir inilti bırakıyorum ve suyun içinde rahatlamaya başlıyor ve parmaklarımla onu memnun etmeye devam etmeyi hatırlıyorum. Eğer buna konsantre olursam, kendimi kan arzusunun kaptırmayacağım.

Yine de kana susamışlığın beni geçirdiğini hissedebiliyorum. Görüşüm kırmızıya dönüyor.

BÖLÜM 26

Maren

Daha önce hiç bu kadar acı çekmemiştim. Bunu tarif etmenin tek yolu bu. Ramsay'ın dişleri boynumu delip kanımı akıttığı an, iliklerime kadar hissettiğim dayanılmaz bir acıydı. Yine de emmeye ve içmeye başladığı anda bedenim beni acıdan kurtarmaya başladı.

Tahrik olmaya başladım.

Ve şimdi bana tekrar dokunuyor, ben sabunlu su dolu fiçinin içinde otururken parmakları kadınlığımın üzerinde kayıyor. Kalçalarımı onun eline doğru itiyorum, daha fazla almaya çalışıyorum, onu daha derinde, daha sert, her yerde istiyorum. Zihnimin bir kısmı kan içen ve hayatta kalmak için öldüren bir yaratık tarafından kanımın emildiğini hatırlamamı istiyor ama bedenim kontrolü ele aldığına göre bunların hiçbir önemi yok.

Serbest kalmak istiyorum. Onu mümkün olan her şekilde içimde istiyorum. Dişleri boynuma girerken sikişin sertçe içime girmesini istiyorum, aynı anda hem beni doldurmasını hem de benden almasını istiyorum.

Bu düşüncelerle, onun uzun ve güçlü parmaklarıyla orgazma ulaşıyorum. Orgazm içimi yırtıp geçerken vahşi bir iniltiyle haykırıyorum, tenimle iki ayrı şekilde kaynaşırken beni etkisiz hale getiriyor. Su küvetin kenarından yere sıçırıyor ve ben bedenimi kontrol edemiyorum, o verdikçe ve aldıkça ve verdikçe ve aldıkça kıvranmayı durduramıyorum.

Dünyam hâlâ dönüyor, kalbim hızla atıyor ve eli uzaklaşmış olsa da ağzı hâlâ boynuma kilitlenmiş durumda. Şimdi netlik biraz olsun geri döndüğüne göre, benden daha ne kadar besleneceğini merak ediyorum. Ne zaman duracağını biliyor mu? Hızlı sıcak nefesinden ve çıkardığı homurdanmalardan, neyin normal neyin onun kendini kaptırması olduğunu söylemek zor.

Bana zarar vermeyeceğine söz verdi, ama ben hiçbir zaman bir adamın sözüne güvenen biri olmadım.

"Ramsay," demeye çalışıyorum, ısırtığından uzaklaşmaya çalışıyorum.
"Ramsay, dur."

Ama durmuyor. Beni duymuyor bile.

"Dur dedim!" Şimdi daha yüksek sesle haykırıyorum. Boynumu çekiyorum ama tek yaptığı o kadar keskin bir acı yaratmak ki bir çığlık atıyorum, görüşüm kararıyor.

"Kesin şunu!" Bağırıyorum, panik yükseliyor ve beni boğuyor. "Dur!"

Yırtıcı tarafım serbest kalıyor. Bileklerime dolanmış ip ve tişörtle kollarımı zerre kadar hareket ettiremiyorum ama normalden daha fazla gücüm var ve ağırlım. Bir kükremeye tüm gücümü kullanarak bedenimi küvetin dışına fırlatıyorum.

Sadece yarısını yapabiliyorum ama küvetin devrilmesi, suyun yere dökülmesi ve Ramsay'in boynumla bağlantısını kaybetmesi için yeterli.

Yere çarpıp küvetten düşer düşmez yuvarlanıyorum ve kendimi savunabileceğim her şekilde savunmaya hazır oluyorum.

Ama Ramsay namlunun arkasında kalıyor, parmaklarıyla tahtaya oyuklar açıyor. Zor nefes alıyor, çenesinden kan akıyor. Benim kanım. Gözleri kararmış, gözbebekleri geniş ve kırmızı, dolunay gibi.

Tehditkar, korkunç ve güzel görünüyor.

Tanrılarım, o çok güzel.

Yutkunuyor, gözbebeklerindeki kırmızı soluyor. Azı dişlerinin tekrar normal dişlere dönüşmesini izliyorum, tıpkı benimkiler gibi.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor, sesi kısık. "Ben... Ben buna yenik çalıştım."

"Neye?" Temkinli bir şekilde soruyorum, hâlâ mesafesini koruyor olmasına seviniyorum.

"Kana susamışlığa," diyor ağzını silerken ve elinde kalan lekeye bakarken. "Beslenirken kontrolümüzü kaybedebiliriz."

Ona şöyle bir bakış attım, *söylemiyor musun?*

"Seninle normalden daha zor olduğunu itiraf etmeliyim," diye devam ediyor. "Senin kanın şimdiye kadar sahip olduğum hiçbir kana benzemiyor. Senin kanın... şaşırtıcı."

Kana susamışlık fikri beni huzursuz etse de, bir şekilde kanıma hayret verici denmesine aldırmiyorum. Sanırım bunu bir iltifat olarak kabul edeceğim. "Daha önce hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim," diye devam ediyor, namlunun arkasından. "Bu kadar yenilmez. Durdurulamaz. Sanki bu gemiyi ortadan ikiye ayırabilir ve sonra da geri kalanını yutması için bir girdap çağırabilmişim gibi hissediyorum.

Bana ne yaptığını bilmiyorum, Maren."

Bana doğru geliyor, hareketleri her zamanki gibi zarif ama bana saldırmak üzere olan bir tilkiyi hatırlatıyor, her şey çok ölçülü, kontrollü ve ölümcül. Nabzım tekrar yükseliyor ve gidecek bir yerim olmadığını bilerek ondan uzaklaşmak için bir adım geri atıyorum.

"Bana ne yaptın bilmiyorum," diyor tekrar, başını hafifçe sallayarak, bakışlarında huşu. "Sen dualarıma cevaptan daha fazlasısın. Sen sahip olduğumu hiç bilmediğim duaların cevabısın. Sen bir büyü, bir hazine, başlı başına güçlü bir lanetsin ve ben yüzde yüz senin büyüün altındayım."

Dudaklarını yalıyor, üzerlerindeki kanımın tadını alıyor, sonra bana hınzırca bir gülümseme veriyor. "Seni hiç bu kadar arzulamamıştım."

Sonra bir anda üzerime geliyor, insanüstü bir hızla hareket ediyor ve ben ağzımı açarak bir çığlık atıyorum, dövüşmeye hazırlanıyorum ama sonra beni yere itiyor. Sırt üstü düşüyorum ve boynumu korumak için ters dönmeye çalışıyorum ama o karnımdan aşağı kayıyor, bacaklarımı ayırıyor ve başını kalçalarımın arasına gömüyor.

Dilinin girişiyle, ağzının üzerime kapanışıyla, beni dudaklarının arasına alışıyla nefesim kesiliyor ve beni endişesiyle geriliyorum. Sert bir şeye karşı olmadığımın değil ama yine kendini kaptırmasını istemiyorum.

Ama dişleri saklı kalıyor ve ağzıyla beni işlerken, emerken, yalarken ve ırzıma geçerken ıslak dili ve yumuşak dudakları var.

Ellerim başına gidiyor, gömleği sırtına düşerken uzun yumuşak saçlarını kavırıyor ve sonra tekrar orgazm oluyorum, o kadar hızlı ki beni şaşırtıyor.

İnlemelerim havayı doldurduğunda ve uzuvlarım titrediğinde, vücudum içten dışa doğru sarsıldığında, gömleğini yırtıyor ve pantolonunun kapağını açıyor ve bana salınmaya hazır, avucunun içine yerleştirilmiş görkemli kalın horozunu görmek için zamanında aşağı bakıyorum.

Bana yine o kibirli sırıtışlarından birini atmasını bekliyorum, başımın büyük belada olduğunu ve bundan zevk almak üzere olduğunu söyleyen sırıtışlarından birini, ama yüzünde bir ciddiyet var. Gözleri karanlık ve bir yaz fırtınası gibi şiddetle çatırdıyor, ağzı ayırık, çenesi gergin. Beni yatağa atabilecekmiş gibi görünüyor... ya da öldürebilecekmiş gibi.

Bunun yerine beni omuzlarımdan ve belimden tutup dört ayak üzerinde duracak şekilde çeviriyor. *Çok ahlaksızca ve günahkârca*, diye düşünmeden edemiyorum.

Ben de yardım edemem ama hoşuma gitti.

Kabaca ve aceleyle hareket ediyor; sıcak, iri eli kürek kemiklerimin arasına girip beni yere itiyor, kalçaları arkama doğru geliyor, parmakları saçlarımdan arasından geçip onları bir avuçta topluyor.

Sonra bir eli arkamın yumuşak etine gidiyor ve yavaş hareketlerle kıvrımlarının üzerinde geziniyor.

SMACK!

Avuç içi kıcıma çarptığında sarsılıyorum, acı tatlı ve hızlı.

"Az önce bana şaplak mı attın?" Zincirin içinden söylemeye çalışıyorum, derim sızlıyor.

Sadece kıkırdıyor.

ŞAK!

Ve tekrar yapar.

"Kıcını görmelisin, aşkım," diyor. "Avuçlarım günlerce üzerinde olacak."

Sonra shaftını kalçalarımın arasında hissediyorum ve saçlarımı geriye doğru çekerken, ucu hala daha önce ıslandığım yerde kayıyor. Boğazımda bir nefes kesiliyor ve tüm vücudum geriliyor ve sonra nefesi kesilerek kendini dikkatlice içime itiyor.

Sırtım kamburlaşıyor ve rüzgârın içimden çıktığını hissediyorum. Aletini içime sokarken, göğsü sırtıma bastırırken görüşüm odaktan çıkıyor.

Sonunda yeterince gevşiyorum ve siki içimde daha derine kayıyor, kayganlığımın içine giriyor.

"İşte benim güzel kızım," diye fısıldıyor kulağıma. "Küçük dar amcığın bu siki çok iyi alıyor."

Yanaklarımın yandığını hissediyorum ve elimde olmadan onu geri itiyorum. Boynumun arkasını öpüyor, yavaşça içime giriyor ve ikimizin de birbirimizin bir parçası haline geldiğimizi hissediyorum. Bu yoğun bir duygu, neredeyse tarif edilemez. Acı var ama zevk de var ve ben bunun içinde boğulmak istiyorum. Tükenmek istiyorum, ama sadece onun tarafından.

Kulağımın dibinde nefesi ağırlaşıyor ve çok geçmeden hızını artırıyor, kalçalarını sertçe çarparak içime girip çıkıyor, tenlerimizin birbirine çarpma sesi boşluğu dolduruyor. Arkama sürtünürken vücudunun ağırlığı beni aşağıda tutuyor, elleri saçlarımı çekiyor, sanki onun için, onun zevki için bir yerde tutuluyormuşum gibi hissediyorum.

Ama bu sadece onunla ve şehvetiyle ilgili değil. Nefesimi çalarak kabzaya doğru iterken, etrafıma uzanıyor ve beni kaygan ve şişmiş olduğum yerde buluyor.

"İstedğin bu mu?" diye soruyor, sesi sert ve kalın. "Sen benim büyük aletim tarafından sikilirken parmaklarımın seninle oynamasını mı istiyorsun?"

horoz?"

Cevap vermeye çalışıyorum ama zevkten dikkatim dağılıyor ve sadece vahşi bir ses çıkarabiliyorum.

Bana dokunuyor ve beni okşuyor, daha önce yaptığı aynı acı verici şekilde sürtünerek beni orgazma zorluyor. Birden bacaklarımın uyuştüğunu hissediyorum, kalçalarım titriyor ve vücudum onun şaftının üzerinde kenetleniyor, kaslarım kasılıyor ve zevkin zirvesine çıkarıldığımda sıkılıyor.

Nefesimi kesiyor, bir elektrik fırtınası omurgamı yaylandırıyor, bacaklarımı ayırıyor.

Ona kenetlendiğimi hissettiğinde daha sert bir şekilde içime giriyor, sırtım kavislenene kadar saçlarımı çekiştiriyor. Sonra elini kabaca yukarı kaldırıp zincirin arkasını kavıyor ve sanki ağzına gem vurulmuş lanet bir atmışım gibi başımı çekiyor.

Bir hırıltı çıkardım ve meydan okurcasına arkamı ona doğru ittim. Beni bir hayvana indirgemeye nasıl cüret eder?

Ama sonra parmakları durmuyor, siki de durmuyor ve ben ne olduğunu anlamadan bir kez daha kendimden geçiyorum, orgazmım şiddetli ve güçlü bir şey, cam gibi paramparça olurken defalarca onun adını haykırmama neden oluyor.

"Ramsay!" İnleyerek bağıryorum. "Aman Tanrım. Oh, lanet olsun."

Kulağıma homurdandığını duyuyorum, eforla karışan bir memnuniyet sesi ve sonra bana sonuna kadar çarpıyor, taşakları kıcıma bastırıyor ve kendi orgazmı bir sıcaklık patlamasıyla geliyor. Başını geriye atıyor ve etrafımızdaki tahtaları sallayan gürültülü bir inilti çıkarıyor, sonra nihayet zinciri bırakıyor.

Başım öne düşüyor ve sarkıyor, kalbim ölebileceğimden korkacak kadar hızlı ve sert çarpıyor, burnum hala ağzımdayken zincirle alabildiğim kadar hava alıyor.

"Maren," dedi Ramsay arkamdan. "Benim Maren'im."

Omurgama nazik ve yumuşak bir öpücük konduruyor, sonra sırtıma dizi öpücük yerleştiriyor ve giderken adımı fısıldıyor. "Maren, Maren, Maren."

Kalçalarımı kavıyor ve titreyerek nefes verirken doğrulduğunu hissediyorum. "Daha önce hiç bağımlılığım olmamıştı," diyor kısık sesle. "Ama sanırım sen benim olacaksın."

Boğazını temizliyor ve sonra içimden çıkıyor ve tüm vücudum yere çöküyor, sanki beni dört ayak üzerinde tutan tek şey onun şaftıymış gibi.

"Yemeğini alıp geleceğim," diyor ve ayağa kalktığını duyuyorum, kıyafetlerin düzeltildiğini duyuyorum, sonra da kapıyı kapatmadan önce kapıya doğru yürüdüğünü duyuyorum.

Ama geri gelmiyor.

BÖLÜM 27

Maren

Bu sabah kızgın uyandım.

Dün geceden sonra hâlâ iplerle ve zincirlerle bağı, banyoda bir halde yatıyor, Ramsay'nin bana geri dönmesini, bana yemek getirmesini bekliyordum. Ama hiç gelmedi.

Güneş doğalı birkaç saat oldu ve ben kendimi ölümcül bir yahninin içine bıraktım. Odanın köşesindeki tuvaleti kullanmak zorunda kaldım, bu utanç verici ve midem kendini o kadar kötü kemiriyor ki açlıktan ölebileceğimi hissediyorum. Dün gece beni çok sert siktiği bacaklarımın arası ağrıyor, zaten hassas olan bir bölgemde sikinin verdiği ceza acımasızdı.

O adamın, o aşağılık *yaratığın* bana yaşattığı neşe ve mutluluk dalgaları varsa hepsini unuttum. Sanki hiç olmamış gibi. Bunun yerine ondan nefret etmeye ve intikamımı planlamaya geri döndüm. Beni böyle kullanmaya nasıl cüret eder? Ben açıkça yapabileceğini söylemeden kanımı aldı, sonra bedenimi arkadan kirletti, beni bağı tuttu, bana dizginlenmiş bir at gibi davranacak kadar ileri gitti. Beni kırbaçlamamasına şaşırdım, gerçi sanırım eliyle kırbaçladı.

Bu düşünceyle gözlerimi kapatıyorum, avucunun etimle buluşmasındaki o keskin acı darbesi, hemen ardından sanki kendine engel olamıyormuş gibi beni öyle bir içine çekişi ve baskı patlamasını durdurmak için kalçalarımın birbirine yapışması.

Kes şunu, kendime söylüyorum. *Bundan sonra ne yapacağına karar ver.*

Ama bir plan oluşturacak vaktim yok, içimdeki öfke kaynayıp taşıyor, düşüncelerim bunun için durgunlaşıyor.

Sonra kilit şingirdar, kapı açılır ve Ramsay odaya girer.

Elinde bir şişe rom ve bir tabak balık var. Açlık sancılarını görmezden gelip табаға odaklanıyorum. Tabacağı kırıp bir parçasını kalbine saplayabilirim, belki bu işe yarar.

"Özür dilemem gereken şeyler var," diyor ve kapıyı kilitliyor. "Dün gece geri döneceğime dair sana söz verdiğimi biliyorum ve bu sözümü tutmadım. Burada olanlardan sonra o kadar bitkin düşmüştüm ki, daha önce hiç olmadığım kadar bitkin düşmüştüm, inanır mısın uyuyakalmışım."

Bana doğru yürüdü ve çömeldi. Romu ve balığı yanına koydu, sonra beni omuzlarımdan tutup ayağa kaldırdı.

"Dokunma bana," diyorum.

Sanki onu yakmışım gibi ellerini kaldırıyor, sonra rengi bir mezar taşının rengi gibi grileşmiş, vakur gözlerle bana bakıyor. "Ayrıca sana bir söz daha verdim. Eğer iyi olursan, hıncını benden çıkarmana izin vereceğimi söyledim. Beni incitmene izin vereceğimi. Bu sözü yerine getirmek için buradayım."

"Eğer bağlıysam sana iyi zarar veremem," diyorum ona, metalin tadını alarak.

"Biliyorum," diyor sessizce. Başımın arkasına uzanıyor ve beni şaşırtarak zinciri çözüyor, ağır bir çınlamayla yere fırlatıyor.

Ağzım yine acıyla patlıyor, bu kadar uzun süre zorla açıldığı için derin, acı verici bir ağrı, ama şimdiden Syren dişlerimin çıktığını hissediyorum. Güç içimde yer değiştiriyor.

Gerçekten bu kadar aptal mı? Sıra bileklerime geldiğinde, ellerim serbest kalıp pençelerim çıkana kadar ipi hızla çözerken düşünmeden edemiyorum. Esnekler, bileklerim sert.

"Bana bak," diyor sakince bakışlarımı karşılayarak. "Elinden gelenin en kötüsünü yap. Ben karşılık vermeyeceğim."

Sertçe yutkunuyorum, düşünmekte zorlanıyorum.

"İstedğini biliyorum. Bu dürtünü sakladığını, benim üzerimde kullanabileceğin zamanı beklediğini biliyorum. Bu durumda canavar tarafının kazanacağını biliyorum, çünkü kazanmamasına imkan yok. Gazabını hak ediyorum, Maren. Seni kafese tıkmaya çalışan pek çok insan gibi ben de bunu hak ediyorum. Seni inciten, seni görmezden gelen ve seni yok sayan insanlar. Seni olmadığın bir şeye dönüştürmeye çalışan insanlar. Sizi kontrol etmek için korkuyu kullanan insanlar. Belki hepsine zarar veremezsin, belki seni en çok inciteni çoktan yok ettin, ama bana zarar verebilirsin. Ve ben de seni incittim."

Beni incitmedin, ona söylemek istiyorum, gururum araya giriyor. Ama gerçek şu ki, o beni incitti. Ve bundan daha fazlası, ona kızgınlım. Beni onu istemekle ondan nefret etmek arasında bir duruma soktuğu için kızgınlım. Ona güvenmek istediğim, içimdeki derin ve sıcak bir nokta ona güvenmeyi *arzuladığı* halde bunu yapamayacağımı bildiğim için kızgınlım.

"Seni tekrar bağlatmayacağım," diyor, "ve eğer öfkeni üzerime boşaltacağına söz verirsen seni serbest bırakacağım."

Onu tahrik eden başka bir şey mi, acı mı?

Ama ne düşündüğümün bir önemi yok çünkü öfkenin içimde yükseldiğini, bir fıçı suyun kaynamaya başladığını hissediyorum.

"Kız kardeşini düşün," diye fısıldıyor.

Kız kardeşini öldürdü.

Bu tetiği çeker.

Beyaz sıcak öfke beni kör ediyor.

Ciğerlerimden çıkan çığlık yaralı bir hayvana ait. Havayı sarsıyor, lombozun camını kırıyor ve pençelerimi çıkararak ona saldırıyorum.

Çığlık atarak yüzüne saldırdım. Onun güzel, yakışıklı yüzüne. Pençelerimle alnını, gözünü kesip burnunun ucunu koparıyorum. Diğer tarafına da aynı şeyi yapıyorum. Homurdanıyorum, ağlıyorum ve Saz'dan daha kötü görüne kadar onu tekrar tekrar parçalara ayırıyorum. Yüzü şeritler halinde sarkıyor ve artık tanınmaz halde. Sadece kemik, kas ve kanlı deriden ibaret.

Ve üzerime bir şeylerin geldiğini hissediyorum. Bunun utanç olacağını düşünmüştüm, utanç duymalıydım, dehşete düşmeliydim, ama yine de içimde çok karanlık, meydan okuyan ve şeytani bir şey var, tüm canavarları yenecek bir canavar.

Çırpınan bir ağızla üzerine atıldım ve boynunu tuttum, tıpkı dün gece bana yaptığı gibi, kısasa kısas. Ama az önce benden içtiği yeri ısırp boynundan bir parça koparıyorum, kan yere dökülüyor.

İşin bitti, dur, bitti! İçeriden bir ses bana çağırıyor. *Onu öldüreceksin!*

Ramsay ayaklarının üzerinde sallanıyor, berbat bir adam ve ben acaba çok mu ileri gittim diye düşünüyorum. Belki de beni inandırdığı kadar yenilmez değildir.

"Hâlâ kızgın mısın?" diyor parçalanmış dudaklarının arasından, sesi çiğ ve insanlık dışı. "Hâlâ öfke dolu musun?"

kırıştırmaya başlıyorum, duygularım yüzeye fırlıyor.

"Evet," diyorum, artık zar zor nefes alabiliyorum. "Hâlâ kızgınım. Tanrılar bana yardım etsin, bu kadar kızgın olmak istemiyorum."

Bunu düşünüyor gibi görünüyor ama artık gözlerini bile göremiyorum, sadece kanlı karanlık kütleler. "O zaman başka bir gün tekrar deneriz. Şimdi izin verirseniz."

Dengesizce dönüyor ve kapıya doğru yürüyor, elleri önünde, sanki hiç göremiyormuş gibi, sanki onu kör bırakmışım gibi.

"Sedge'i seninle ilgilenmesi için çağıracağım," diyor kapıda duraksarken. "Lütfen, bana yaptığını ona yapma. Tüm gazabını hak ediyorum, Maren. O hak etmiyor."

Belki de gemideki diğer herkesi yok etmemi engellemek için odayı terk edip kapıyı arkasından kilitliyor.

Bir an kapıya bakıyorum, şimdi yalnız olmaktan, kendimle, bu canavarla yalnız kalmaktan dehşete düşüyorum ve titreyen ellerime, tırnaklarımın altındaki et şeritlerine bakıyorum, ne yaptığımı merak ediyorum.

Neye dönüştüğümü merak ediyorum.

* * *

Kaptanın sözüne sadık kalarak, Sedge gelip beni ziyaret etti. Bana bir kova, daha fazla balık ve bir şişe daha rom getirdi. Ona tek kelime etmedim, yüzüne bile bakamadım. O gider gitmez rom şişesini alıp ellerime ve ağzıma döktüm, et kanı temizlemeye çalıştım. Sonra Ramsay'in bana daha önce getirdiği şişeyi aldım ve kana kana içtim. Sarhoş olup kendimden geçene kadar içtim ve yere yığıldım.

Rüyalarım bana karşı nazik değildi ama yine de öyle olmaya hakları yoktu. Edonia'yı, Kraken'i ve Asherah'yı gördüm. Ramsay'i, Sterling'i ve Aerik'i. Rüyamda iskelet Syren tarafından yakalandığımı ve uçuruma sürüklendiğimi gördüm. Rüyamda babamın kırık bir kalpten öldüğünü ve annemin de tıpkı kız kardeşimin olduğu gibi bir tankta tutsak olduğunu gördüm.

Uyandığımda kendimi berbat hissediyordum. Köşedeki kovaya doğru sürünüyorum ve içine kusuyorum, rom midemi bulandırıyor ve Ramsay'e yaptığım şeyin farkına varıyorum.

Bunu o istedi. Öfkemi onun üzerine boşaltmamı istedi, bu kelimeleri kullandı.

Yine de tek yapmak istediğim ağlamak. Beni saran utanç çok büyük. İçimdeki canavarı kucaklamak istiyorum, ölümcül ve güçlü olmak istiyorum ki bir daha kimse beni incitmesin.

Ama bunu onu inciterek yapmak istemiyorum. Çünkü ondan nefret etmemi sağlayacak şeyler yapmış olsa da, bana karşı davranışları

Şefkat ve sertlik arasında, gelgit gibi salınırken, korkarım onu önemsemeye başlıyorum. Bana açık denizlerin kralı ve kraliçesi olabileceğimizi söylediğinde, içimdeki gizli bir parça sevinçle kabardı. Bunu istiyordu, tam olarak bunu. Beni küçümseyecek ya da hırpalayacak biri olarak değil, eşit biri olarak gören bir erkeğe sahip olmak.

Şimdi eşit miyiz? Ramsay bana hiç şiddet uygulamadı. Demir damga sertti ama bunu beni korumak için yaptı. Bana hiç vurmadı, kırbaçlamadı ya da bilerek istemediğim ya da hoşlanmadığım acılar çektirmedi.

Ama *ben* yaptım. Canını yaktım, onu mahvettim. Ve bundan zevk aldığını sanmıyorum. Sanırım kendimi kaptırdığım çılgınlık, beni bir canavar gibi tüketen öfke, sanırım ona çok acı çektirdim.

Ve bunu yapmama izin verdi. Bunu yapmamı istedi. Bundan zevk almıyordu, hepsi benim içindi, böylece sonunda içimdeki öfkeden kurtulabilecektim.

Ama işe yaramadı. Hâlâ kızgınım, içimde derin bir öfke çukuru var ve şimdi utanıyorum ve korkuyorum. Korkuyorum çünkü ya aramızdaki bir şeyi bozduysam? Ya onu hem yaralayıp hem de korkuttuysam? Ya birbirimize duyduğumuz o ince saygı çizgisi de tıpkı onun yüzü gibi parçalandıysa?

Sonra ne olacak?

Sonra ne olacak?

Yere tükürüp gömleğimin kenarıyla ağzımı siliyorum, sonra sürünerek lombozun kırık camına yaklaşıp sivri bir kenar alıyorum. Cam parçasını ellerimde evirip çevirirken rüzgâr kırılan pencereden ıslık çalarak içeri giriyor. Bir zamanlar bunun benim çıkış yolum olacağını düşünmüştüm, çünkü pişmanlıklarımınla yaşayamazdım. Şimdi bu yığına bir pişmanlık daha ekliyorum.

Sonra kapı açılır.

Ramsay görüldüğünde nefesimi tutuyorum.

Onu anlamaya fırsat bulamadan, hızla bana doğru koşuyor ve ellerimi ters çevirerek bileklerimden tuttuğu cam parçasını ellerimden çekip alıyor.

Onlara bakıyor, kaşları çatılmış, belki de kendime zarar vereceğimden endişeleniyor.

Ama ben ona bakıyorum.

Onun yakışıklı, muhteşem, sevimli yüzüne.

Normale döndü. Belli belirsiz kırmızı çizgilerle kaplı, bazı bölgeleri hafifçe kabarmış ama yüzü kendini toparlamış. Gözleri

Alacakaranlıkta deniz çok güzel berrak ve gülümsememe engel olamıyorum.

"Ne yapıyordun?" diye fısıldıyor sertçe, bakışları beni sabitliyor yer.

Sadece başımı sallıyorum, gözyaşlarım boğazımın arkasında birikiyor. "İyisin," diyorum. "Yüzün..."

Sert bir gülümsemeyle idare ediyor. "Sana iyi olacağımı söylemiştim. Asıl soru, sen iyi misin?"

Bir elimi kavrayışından kurtarıyorum ve elmacık kemiğine koyuyorum, parmaklarım nazıkçe kemiği takip ediyor, sonra yanaklarının çukurundan aşağı iniyor ve yüz kıllarının tenimi çizdiği güçlü çenesinin üzerinden geçerek çenesindeki hafif oluğa ulaşıyor. Gözleri kapanıyor ve dokunuşumla keskin bir nefes alıyor.

Sonra parmaklarımı dudaklarına götürüyorum, beni nasıl memnun edeceğini çok iyi bilen mübarek dudaklarına, başını yana çevirip avucuma nazık bir öpücük konduruyor. "Ben iyiyim," diyor sessizce ama kararlı bir şekilde, şimdi bana .

"Sana acı çektirdim," diyorum ona ve diğer elimi ağzına götürüp bileğimi öpüyor, bu hassas his göğsümde bir dalgalanmaya neden oluyor. "Ben bir canavardım."

"Biliyorum," diyor. "Ama sen benim canavarımsın, Maren. Benim vahşi küçük yaratığım. Yapmak için doğduğun şeyi ve sana yapmanı söylediğim şeyi yaptın."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Her zaman kontrol sende olmalı, değil mi?"

"Evet," diyor. "Ve canavarını kontrol altında tutan prangalardan kurtulmana ihtiyacım vardı."

Başımı iki yana sallıyorum. "Bunu istemiyorum. Sana bunu yaparsa bir canavar olmak istemiyorum."

Bakışları dudaklarımda takılı kalırken, rahatlamış bir gülümseme yayıyor. "Bunun rahatlatıcı olduğunu itiraf etmeliyim, çünkü bunu tekrar yaşamak istemiyorum. Bu dünyada kendi payıma düşen acıyı yaşadım ama bu seferki ödülü aldım."

"Özür dilerim," diye irkiliyorum, göğsümde bir keskinlik hissediyorum.

"Bir daha özür dileme, aşkım," diyor bana, elimi eline alıp sıkarak. "Olan oldu."

"Bir hataydı," diyorum utanarak.

"Hata falan yok. Sadece bizi farklı bir yola sokan seçimler." Boğazını temizliyor. "Her neyse, şimdi benden hâlâ nefret ediyor olabileceğini ama aslında ölmemi istemediğini öğrendim. Ve bu, Cearban'ım, içimi rahatlattı." "Cearban?" İskoç aksanını taklit etmeye çalışarak söylüyorum. "Sen kullandın bu kelimeyi daha önce duymuştum. Ne anlama geliyor?"

"Gal dilinde köpekbalığı demek," diye açıklıyor. "Basking köpekbalığı, spesifik olmak gerekirse." Kaşlarını çatıttım.

"Basking köpekbalığı mı? Ama dişleri bile yok."

"Evet." Sırıttıyor. "Ama çok büyük bir ağızları var."

Buna gülüyorum ve o da uzanıp kolyeme dokunuyor. "Sana bunu sormak istiyordum," diyor düşünceli bir şekilde. "Bu köpekbalığı arkadaşından mıydı? Nill, değil mi?"

Adını hatırlamasına sevinerek başımı sallıyorum. "O dünyadan bana kalan tek parça. Edonia onu bilerek saklamama izin verdi. Sanırım bana işkence etmenin bir yolu, ama bu bana inancımı kaybetmiş gibi görüldüğümde inanç veriyor."

"İntikamımızı alacağımızı biliyorsun, değil mi?" diye soruyor, gözleri benimkileri arıyor. "Sana söz veriyorum."

Başımı salladım. "Sadece benden beslenmeye devam edersen."

Dudaklarını birbirine sürtüyor, alnı endişeyle kırışıyor. "Bunu bir daha asla yapmayacağım, Maren."

"Çünkü aldığınız şey sizi ayakta tutacaktır."

"Hayır," diyor başını sallayarak. "İnanılmaz bir his olsa da, bana verdiği güç sadece gecenin geri kalanında sürdü. Neredeyse normale dönmüş hissediyorum. Çok yazık oldu çünkü fazladan iyileşme gücünü kullanabiliyordum. Kendimi oldukça çirkin hissediyorum." Yüzünü işaret ediyor.

"Sen asla çirkin olamazsın," derken buluyorum kendimi.

"Evet, muhtemelen hâlâ sarhoşsun," diyor boş şişelere bakarak. "Benden bir beslen," diye yalvarıyorum ona, söylediğim sözlere şaşırarak ağızından çıktı.

Başını kaldırıp kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Sana söyledim. Bir daha yapmayacağım. Bu senin için adil değil ve neredeyse kontrolümü kaybediyordum. Kendi disiplinsizliğim yüzünden ölseydin ne yapardım bilmiyorum."

"Umurumda değil. Kendimi sana karşı savunabilirim, biliyorsun artık yapabilirim. Bunu kaldırabilirim. İntikamını almak için bana gerçekten ihtiyacın varsa-"

"İntikamımız."

"İntikamımız, o zaman . Beni kullanın. Bir şekilde yardım etmeme izin ver." Dilini dişlerinin üzerinde gezdiriyor. "Bunu düşünmeme izin ver." "Eğer sana izin veriyorsam ve bununla başa çıkabilirsem..."

Dudaklarından bir iç çekiş kaçıyor ve elini yüzünde gezdiriyor, taze yaraların üzerinden geçerken biraz yüzünü buruşturuyor. "Babam ve benim karmaşık bir ilişkimiz vardı, eminim tüm erkeklerin babalarıyla olduğu gibi, ama aynı fikirde olduğumuz tek şey, ihtiyacımız yoksa asla kan almayacağımızdı. Bana bu ilkeleri o öğretti ve ben de onlara sıkı sıkıya bağlı

kaldım. Onlar aynı

Nightwind mürettebatına, onlar benim mürettebatım olmadan önce verdiği ilkeler."

Bu beni şaşırttı. "Baban *Nightwind*'in kaptanı mıydı?"

"Evet," diyor. "Uzun sürmedi ama gemi aslında benden önce onunmuş. Babam aslında bir denizcinin oğlu olarak İtalya'da doğmuş, Alberto Battista, daha sonra evi terk edip İskoçya'da bir korsan olmuş ve annemle orada tanışmış. Thane ve annemle birlikte bir gemide büyüdüm. Aklınıza gelebilecek her yere yelken açtık. Bizim için en güvenli yer denizdi. İskoçya'da ne olduğumuzu tam olarak anlayamamıştık. Kendi ailemiz dışında bizim gibi başkalarının da olduğunu öğrenmeden önce babam bize Kardeşler demeye başlamıştı."

Ramsay ve Thane'i, Henry ve Lucas gibi güvertede koşturan küçük çocuklar olarak hayal etmeye çalışıyorum ve gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Nasıl korsan oldu?"

Bana zayıf bir gülümseme veriyor. "Zaten toplumun sınırlarında yaşarken, kendiniz ve aileniz için en iyisi neyse onu yapmaya atılmak zor değil. Gemilerden alınacak hazineler olduğunu öğrendiğinde, her şeyini ortaya koydu. Özellikle de benim ve Thane'in güneydeki Protestan okullarına gönderilmemizi isteyerek Iona kanunlarını yürürlüğe koyan İngiltere'den gelen gemiler. Bunu kendisine ihanet eden bir kraldan intikam almak olarak gördü ve asla arkasına bakmadı."

"Heyecan verici bir çocukluk," diye düşünüyorum.

"Haklısın. Her gün bir maceraydı. Ama sen denizin altında doğan bir prenestin, bu yüzden seninkinin de çok sıkıcı olmadığını düşünüyorum."

Omuz silkiyorum. Geçmiş hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum.

"Yani o

Nightwind."

"Hayır," diyor, anavatanından bahsederken aksanı kalınlaşıyor. "Önce başka bir gemisi vardı ama *Nightwind*, Azor Adaları açıklarında ele geçirdiği ilk kalyonu. Ondan sonra burası bizim ana evimiz oldu."

"Annen ve baban nasıl öldü?" Acı verici bir konu olabileceğini bilmeme rağmen soruyorum.

Boğazını temizliyor ve başka tarafa bakıyor. "Annem insandı. Yani, bilirsin işte. Onu yaşlılık aldı. Gerçi geriye dönüp baktığımda yıllarının ne kadar kısa olduğunu görüyorum. Bunda *yaşlılıkla* ilgili bir şey yoktu. Ölümsüzlüğü bir kez tattığınızda, bundan daha azı utanç vericidir."

"Peki ya baban?"

Şimdi ifadesi kararıyor, grisi çelik kadar sertleşiyor. "Babam korsan avcısına dönüşen bir donanma kaptanı tarafından idam edildi. Kaptan Ed Smith. Ondan sonra geminin kaptanı ben oldum."

Göz kırpıyorum. "Bekle, nasıl yakalandı? Neden öldürüldü?"

Bakışları keskin bir şekilde daralıyor. "Kaptan Smith korsanları, özellikle de babamı avlamayı hayatının işi haline getirmişti. Tüm ailemden nefret ederdi. Kanla yaşayan herkes aynı kodları paylaşmaz."

"O da senin gibi Kardeşlerden biri miydi?"

"Sadece ismen. Evet, benim gibi bir yaratık ama mürettebatının bunu bildiğinden şüpheliyim. Bugün hâlâ dışarıda, hâlâ bir gündemi var. Ama şimdi ben de onun için aynı şeyi düşünüyorum. İntikamımı almak istediğim tek kişi Edonia değil, aşkım. Bu hayatta pek çok düşman edindim ve Ed Smith en kötülerinden biri. Tek sorun, eğer ikimiz de birbirimizin peşindeyse, bir saldırı planı hazırlamak oldukça zor. Ama onu görürsem, sözüme kulak verin, onu öldürür ve son nefesine kadar acı çekmesini sağlarım."

Gözlerindeki şiddete bakılırsa, bundan şüphem yok.

Birden odanın kapısı patlayarak açılır ve iskelet mürettebattan biri belirir.

"Kaptan!" diye bağırır iskelet. "Sanırım *Nightwind*'i tespit ettik!"

BÖLÜM 28

Ramsay

MAREN'E BAKIYORUM, gözlerim gözlerindeki pişmanlık ve parmaklarındaki tırnaklar arasında gidip geliyor, ne kadar kolay pençeye dönüşebileceklerini biliyorum. Ya onu sonsuza kadar burada kilitli tutabilirim ya da serbest bırakabilirim. Artık bana daha fazla zarar verebileceğinden o kadar endişelenmiyorum ama denize atlayıp beni terk edebileceğinden endişeleniyorum.

Onun için istediğin bu, değil mi? Mutlu olmasını? Eski haline dönmesini? Şimdi gitmezse, eninde sonunda gidecek.

Kaşlarını bana doğru kaldırıyor ve çenesini iskelet mürettebata doğru hafifçe sallıyor. "*Nightwind*."

Başımı salladım. "Evet. Benimle gel o zaman," diyorum ve onu dirseğinden tutup kapıya doğru çekiyorum.

Gitmesine izin verilmesine şaşırmış görünüyor ama bunu yüksek sesle sorgulamıyor. Onun yerine giydiği, kanımla lekelenmiş kirli gömleğine bakıyor. "Bu gemide giyebileceğim başka bir şey var mı?"

İskelete dönüyorum. "Acaba etrafta eski kıyafetleriniz var mı? Belki de artık sana biraz büyük gelen şeyler?"

İskelet başını eğiyor, düşünüyor gibi görünüyor. "Evet, sanırım öyle." Maren'e el sallıyor. "Gel bakalım, neyimiz varmış. Sanırım az şey var, senin gibi güzel bir kız için kesinlikle hiçbir şey."

Onay için bana bakıyor ve ben de başımı sallıyorum. "Devam et. Benimle yukarıda buluş."

İskeleti alıp gidiyor. En azından onunla yalnız kalması konusunda endişelenmeme gerek yok. Olsa olsa iskelet için endişelenirim.

Güverteye çıkıyorum, levazım subayı ve Sedge baş güverteden bana el sallıyorlar. İskelet levazım subayı avucuma bir dürbün tutuşturuyor.

"Avast, orada bir gemi var," diyor.

Dürbünden bakıyorum, bunu daha önce yaptığım hissine kapılıyorum, sadece *Nightwind*'deyken bu gemiye bakıyordum. Tanrım, yıllar önceymiş gibi geliyor.

Ve işte orada, ufukta benim görkemli gemim. Onu gördüğümde kalbim küt küt atıyor, bazen Maren'e baktığımda da benzer bir tepki veriyorum. Bir kaptanın gemisi ile sevgilisi arasında bir tür benzetme olmalı ama ben bunu düşünecek kadar şair değilim.

Tek bildiğim, o gemiye de Maren'e olduğu kadar saplantılı ve sahiplenici olduğum ve ikisini de geri almak için dünyanın öbür ucuna bile gidebileceğim. İkisi de bana ait. Neyse ki şu anda *Nightwind* görüş alanımda ve yavaş ama istikrarlı bir şekilde arayı kapatıyoruz. Maren'e gelince, tek umudum yeni kıyafet isteğinin sadece bir numara olmaması ve gizlice denize kaçıyor olması.

Oh, saçmalık. Yaptığı şey buydu, değil mi? Yeni kıyafetler giymek istemiyordu, benden ve meraklı gözlerden uzak olmak istiyordu, böylece iskeletin kafasına vurup geminin arkasından atlayabilirdi, onun ikiyüzlülüğünü anladığım zaman Pasifik'in ortasında çoktan gitmiş olacağını ve bulunmasının imkansız olacağını biliyordu.

Ağır bir iç çekiyorum, göğsüme bir kayıp kömürü batıyor. "Onu gördün mü?"

Döndüğümde Maren'in arkamda durduğunu ve yanında iskelet olduğu halde açık bir bakışla bana baktığını görüyorum. Üzerinde yine büyük beyaz bir korsan gömleği, beline deri bir korse gibi dolanmış bir tabanca kılıfı ve geniş siyah kombinezon pantolon var. Çıplak ayakları ben onlara bakarken esniyor.

"Hâlâ buradasın," diyorum usulca. "Denize atlamadın."

Hızlıca gülümsemeyi başarıyor. "Beni bırakmaya istekli olduğunu gördüğüm an bunu düşündüğümü itiraf etmeliyim. Ama daha sonra bir sürü şansım olacağını da düşündüm. Ben de *Nightwind*'e geri dönmek istiyorum."

Rahatlamış bir şekilde sırtıyorum ve dürbünü ona uzatıyorum. "Kendin gör."

Küpeştede yanımda durup dürbünden ufka bakıyor ve ben de bir anlığına onu içime çekiyorum. Korsan kıyafetleri, rüzgârda geriye savrulan siyah saçları, hatta boynundaki solungaçların belli belirsiz çizgileriyle o kadar güzel görünüyor ki, kaburgalarımın keskin bir sızı, ona duyduğum ve yavaş yavaş meyvesini vermeye başlayan bir özlem var. O buraya ait, tam yanımda, saçlarında okyanus esintisi ve teninde güneşle.

Ama aynı zamanda denizin dibine de ait. Bu dünyalardan sadece biri beni içerirken, o nasıl her iki yere de ait olabilir?

Kafesteki bir kuşu özgür bırakmaya niyetliyseniz ona bağlanmayın bence.

"Hiçbir şey görmüyorum, sadece bir nokta," diyor dürbünün içinden kaşlarını çatarak. Bana bakıyor. "Bunun *Nightwind* olduğuna emin misin?"

"Evet," diyorum, aklımdan geçen düşünceleri göz kırparak. "Benim görüşüm seninkinden daha iyi. Bu o."

Güvertede toplanmış olan mürettebata bakmak için arkamı dönüyorum. "*Nightwind*'i tespit ettik!" Yumruğumu havaya kaldırarak bağıriyorum. "Bu istikameti koru, bosun! Geri kalanınız, kendisine kaptan diyen Sterling McCoy dışında mürettebatımın hiçbir üyesine zarar vermeyeceksiniz. Gemiye kuşattığımızda doğruca ona gidin ve ben bir isyancıya ne ceza vereceğimi öğrenene kadar onu ambara kilitleyin!"

"Yaşasın!" diye bağırarak mürettebat kılıçlarını ve tüfeklerini havaya kaldırır.

Hatta içlerinden biri, muhtemelen kendisine ait olan bir uyluk kemiğini kaldırıyor. Bir iskelet, "kırın!" diye bağıriyor. "Onu geminin altına sürükleyin!" "Katrana ve tüle!" diye bağıriyor bir diğeri.

Maren acı bir şekilde, "Maroon onu," diyor.

Merakla ona bakıyorum. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Başını sallıyor. "Korsanlar ne yapar derler? Onları bir adada tek kurşunla mı bırakırlarmış? Bunun Sterling'in acısına son vermeyeceğini biliyorum ama zaten amaç da bu, değil mi? Onu hiçbir işe yaramayacak bir mermiyle bir kum yığınının bırakmak. Sonsuza kadar açlıktan ölecek ama asla ölmeyecek. Kan yok, yemek yok, su yok."

"kadar sadist olmana şaşırmamalıyım," diyorum şeytani beynine sırtarak. "Yine de, dünyanın doğası gereği, eninde sonunda keşfedilecek ve muhtemelen kurtarılacaktır."

"O zaman bir uzvunu kes, zaten işe yaramaz. Onlar tekrar büyümeyebilir, değil mi?" Yüzümde bıraktığı yaralara bakıyor.

"Hiçbir Kardeşin bir uzvunu kaybettiğini görmedim," diye itiraf ediyorum. "Ama belki de bunu test edebiliriz."

Bana memnun bir gülümseme veriyor, bu da sikimin dikkat kesilmesine neden oluyor.

Her zaman en uygunsuz zamanlarda.

Rüzgâr yelkenlerde sabit dururken, gövde ritmik damlalar halinde suyu *Nightwind*'imin üzerinde hız kazanıyoruz. Şimdiye kadar bu lanetli geminin mürettebatın olağanüstü keskin gözleri tarafından fark edilmiş olacağını biliyordum. Mürettebatım. Tanrı yardımcım olsun, onlar yine benim mürettebatım olacak. Ben yokken o gemide neler yaşanmış olabileceğini hayal bile edemiyorum, ama beni savunmak için koşacak olanları biliyorum -hane, Sam, Cruz

-Tehlikede olabilirler. Sterling'i alabilirler, ama Nerissa

Joker kart. *Nightwind*'den ne istiyor ki? Sterling'in mı geçti? Yönetimi ele geçirmeyi planlıyor mu, yoksa çoktan ele geçirdi mi? Eğer biz Kardeşleri ölümsüz olmamız için lanetleyemiyorsa, bize başka bir şey yapabilir mi? Ve eğer öyleyse, neden? Edonia adına mı hareket ediyor?

Sorularımın yakında cevapları olacak. *Nightwind* yaklaşmamız için bordasını çevirdi.

Levazım subayı bana "Bordadan gitti," dedi. "Topları hazırlayalım mı?"

Başımı salladım. "O gemiye tek bir el bile ateş edilmeyecek."

"Bize ateş etseler bile mi, Kaptan?"

Dişlerimi sıkıyorum ama sıkıca tutuyorum. "Hayır. Dayağı yiyeceğiz ve gemiye bineceğiz. *Nightwind*'e ateş etmeyeceğiz, sözümü unutma, yoksa ben seni işaretlerim."

Levazım subayı, mürettebatın geri kalanına bağırmadan önce bir hayal kırıklığı iniltisi çıkarır. "Sabit durun, beyler! Pencereleeri aydınlatın! Ambarda hamaklar var!"

Mürettebatın çoğu aşağıya koşup geminin yanlarını kurşunlara karşı desteklerken, Maren endişeli bir kaşla bana bakıyor. "Bir deniz cadısıyla savaşmak zorunda kalabileceğimizin farkındasın değil mi?"

"Birçok şeyin farkına varıyorum, aşkım."

Yakınıma eğiliyor, burnum onun okyanus tuzu, güneş ışığı ve yasemine benzeyen tatlı doğal kokusuyla doluyor. "Neden yine benden beslenmiyorsun?" diye fısıldıyor, mürettebatın duymasını istemiyor.

O bana bu kadar yakınken ve boynundan gelen sıcaklıkla, sadece sikim değil, midem de ona aç. "Beni bu kadar kızdırmamalısın," diyorum sertçe. "Bu senin için tehlikeli ve benim için de can sıkıcı."

"Şaka yapmıyorum," diye itiraz ediyor ve ben gözlerindeki samimiyeti görüyorum. "Beni aşağıya indir ve benimle birlikte ol."

Ona çarpık bir sırıtış atmaktan kendimi alamıyorum. "Beni zevkle mi tehdit ediyorsun?"

Elini göğsüme bastırıyor ve bana bakıyor. "Ben ciddiyim. Kanımı al. Sisteminden çoktan geçtiğini söylemiştin."

Göğsümdeki eli tutup sıkıyorum. "Mecbur kalmadığım sürece kan almayacağıma dair yemin ettiğimi de söylemiştim. Nerissa ve Sterling'i yenmek için buna ihtiyacım yok. Bunu Edonia'ya saklayalım, ikimiz için de."

O kadar emin görünmüyor ama söylediklerimde ciddiydim. Evet, onun kanını istiyorum. Evet, ondan aldığım o inanılmaz hissi istiyorum.

Sınırsız ve her şeye gücü yeten, yeryüzünde lanet bir tanrı olduğumu. Kanı benimkine karışırken onunla hissettiğim o bağı istiyorum.

Ama sadece uygunsuz bir zamanda kendimi kaptırmakla kalmayacağımı, aynı zamanda bunun onu da tüketeceğini biliyorum. Şu anda gözlerinde bunu görüyorum ve o bunun sadece rom içmekten kaynaklandığını düşünebilir ama ben kendisinden çok fazla kan alınmış birinin bakışını biliyorum. Onu şimdi zayıflatamam.

Nightwind şimdi sadece birkaç yüz metre uzakta. Lostromo gemiyi *Nightwind*'e karşı bordaya, yani savunma pozisyonuna getiriyor. Ne zaman gemimi uzaktan görebilsem, ya bir rıhtımdan ya da kürek çekerken geminin teknesinden, nefesimi kesiyor. O muazzam bir gemi, bazıları bizimki gibi bir korsan mürettebatı için fazla büyük olduğunu bile söyleyebilir, ama yine de o bizim.

"Çok çarpıcı, değil mi?" Maren ona hayran hayran bakarken şöyle diyor.

Ama şimdi *ona* bakıyorum, dudaklarının pembeliğine, narin burnunun yumuşakça kalkıklığına, gün geçtikçe çoğalıyormuş gibi görünen çillerle dolu yanaklarına ve dramatik gözlerine. "Evet. Aynı anda hem güzel hem de ölümcül. Aşık olduğum tek kadın türü."

Bana hızlı, alaycı bir gülümseme veriyor, iltifatı kabul etmiyor. Sonra kaşlarını çatı. "Herkes nerede?"

Gemiye dönüp baktım. Çizgilerine hayranlıkla bakmakla o kadar meşguldüm ki güvertede kimsenin olmamasının ne kadar tuhaf olduğunu düşünmedim.

Midemin çukurunda bir korku oluşuyor. Burada neler oldu?

"Ahoy there," diye bağıriyorum, ellerimi ağzımın üzerine kapatarak. "Eski kaptanınız konuşuyor. Gemiye çıkmak ve ateşi kesmek için izin istiyorum!"

Ancak yanıt olarak sadece sessizlik var.

"Şimdi ne olacak?" Maren diyor ki. "Bu bir oyun mu? Gemiye binersek, bizi pusuya mı düşürecekler?"

Bize mi?"

"Evet, bu bir tuzak gibi görünüyor," diyor levazım subayı. "Devam edin dikkatli olun."

Başımı salladım. "Burada öylece oturup sikimizi oynatamayız. Eğer bu bir tuzak değilse, ekibimin bana ihtiyacı olabilir, hem de hemen."

"Peki ya bu bir tuzaksa?" Maren soruyor. "O zaman her değerlendiririz." Ve o anların iyi geçmesini umarız.

BÖLÜM 29

Maren

Nightwind'in tamamen boş, mürettebatsız güvertesini görünce tüylerim diken diken oluyor. Neredeler? Nerissa onlara ne yaptı? Ya da Sterling, bu konuda? Kardeşlerden herhangi birinin onun gibi koca bir hödüğü dinlemesi pek mümkün görünmüyor ama yanılıyor da olabilirim. Belki de üyeler arasında, hatta belki de kendi ailesi arasında onlarca yıldır süregelen bir kızgınlık vardır.

"Kıpırdamayın!" diye bağılıyor iskelet levazım subayı. "Tahtayı hazırlayın."

Mürettebattan bazıları uzun bir tahta kalas getirip *Nightwind*'in küpeştesine çarpıncaya kadar küpeştenin üzerinden indirirler. Ramsay bu ses karşısında irkilir, sevgili gemisine zarar gelmesini istemez.

Sonra eliyle mürettebatın gemiye için sessiz bir komut veriyor ve mümkün olduğunca sessiz hareket ediyor. Gemidekiler bizi zaten duymazdı ama öyle bile olsa.

Ramsay bana bakıyor. "Maren, gemide kal ve bosun'la birlikte onu koru," diyor sesini alçaltarak.

Bosun'a bakıyorum ve mürettebatın kafatasları her zaman sırtıyor gibi görünse de, bu özellikle alaycı görünüyor.

"Sanmıyorum," diyorum ona ve o beni durduramadan kendimi tahtanın üzerine çekip hızla karşıya geçiyorum. Normalde bacaklarım yüzünden dengem berbatır ama altımdaki deniz olduğu için, korkmadığım deniz olduğu için, yeni keşfedilmiş bir zarafetle karşıya geçebiliyorum.

Ona katılırken Ramsay'e meydan okuyan bir bakış atıyorum ve o da cevap olarak başını sallıyor.

"Sana bir şey yapmanı söylemenin anlamı yok, değil mi aşkım?" Kılıfına uzandı ve bir tabanca çıkarıp elime tutuşturdu. "Al bakalım. Ne olur ne olmaz."

Ellerimdeki ağırlığından zevk alıyorum, ama iş o noktaya gelirse Sterling'in yüzünü tirmalamaya hazırım, hatta belki cadınınkini de.

Merdivenlerden aşağıdaki karanlık ve sessiz güverteye iniyoruz; önce Ramsay, ardından ben, levazım subayı ve iskelet mürettebatın geri kalanı. Ramsay bir fener kaptı ve bulduğu bir kibriti çakarak yaktı.

ve bu ikinci kez ateşin kolayca ortaya çıkmasını sağlıyor. Bunun Venla'nın ona verdiği diğer sihirlerden biri olup olmadığını merak ediyorum.

Gece Rüzgârı artık farklı hissettiriyor, sanki Ramsay yokken özünü kaybetmiş gibi. O gemiye hayat veriyor ve geminin de ona hayat verdiğini biliyorum. Burada, karanlık geçitlerde uğursuz ve soğuk hissediyorum, özellikle gölgeler hareket eden alevde dans ediyor gibi görünüyor ve olmayan yüzler görüyorum. Belki de her arkamı döndüğümde bana sırtan kafatasları görmemin bir faydası olmuyor.

Önce bu güverteyi, sonra diğerini keşfediyoruz ve her biri boş, günah kadar karanlık ve mezar kadar sessiz. Sürekli pusuya düşürüleceğimizi düşünüyorum, sanki gölgelerden bir şeylerin beni izlediğini hissediyorum ama yine de hiçbir şey olmuyor.

Sonunda depo olarak kullanılan farklı odaların bulunduğu ambara gidiyoruz. Burası sintine yüzünden her zaman berbat kokar ama şimdi daha da kötü kokuyor çünkü bir süredir boşaltılmamış gibi görünüyor ve çürüyen cesetlerin de olduğunu biliyorum. Havadaki nem teninize yapışıyor, su teknenin gövdesine çarpıyor. *Elephanten*'in kaptanı bize her zaman ölümden üç ya da dört inç uzakta olduğumuzu söylerdi, bu da geminin tahtalarının kalınlığıdır. Suyun altında nefes alabildiğimi bilmeme rağmen şimdiye kadar bunu pek hissetmemiştim.

Ramsay doğruca mürettebatımı ve hizmetkârlarımı tuttuğu ana ambara yöneliyor, geri kalanımız da onun arkasından yaklaşıyoruz. Oraya yaklaştıkça daha da kötü kokuyor ve görebileceğimiz manzaraya karşı midemi çelikleştirmeye çalışıyorum. Mürettebat orada bile, Hodges ve cesetleri görmek umurumda değil.

Fenerini uzatarak derin bir nefes alır ve elini kapıya koyar.

Aniden bir koşuşturma sesi duyuldu, tahta kazındı ve sayısız küçük siyah yengeç kapının altından sürünerek çıkıp doğruca bize doğru gelirken levazım subayı bir nefes verdi.

Gelmeye devam ettiklerinde hepimiz ciyaklıyoruz, siyah kıvranan bacaklar ve şaklayan pençelerden oluşan bir akıntı, yüzlercesi güverte boyunca yayılıyor, sonra bedenlerimize sürünüyor.

Ellerimi şiddetle vücudumda gezdirerek onları uzaklaştırıyorum, pantolonumun paçalarına, gömleğime girdiklerinde paniklememeye çalışıyorum, ta ki sonunda sürü bizi terk edip geminin geri kalanına doğru merdivenlerden yukarı çıkana kadar.

"Bu da neydi böyle?" Ramsay nefes nefese kaldığını söylüyor. Vücudu istemsiz bir şekilde titriyor, iyice iğreniyor. "Skip'in

pençeleri dolu."

Titriyorum, karanlığın içinde kaybolmuş olsalar da yengeçleri hâlâ üzerimde hissediyorum.

Ramsay elini tekrar kapıya koyar, kendini dengeler ve açar. Ambar cesetlerle doludur.

Mürettebatının cesetleri üste yığılmıştı.

Ölmüşler.

Kulakları tırmalayan bir çığlık attım ve Ramsay tam bir şok içinde baktı, Sam, Henry, Thane ve Cruz'un solgun, hareketsiz yüzlerinde parlayan alev in ışığında yüzünü acı ve dehşet kapladı...

"Tanrım, hayır, Tanrım," diye fısıldıyor kısık sesle ve ayaklarının üzerinde sallanmaya başlıyor. Onu sabitlemek için uzanıyorum ve arkamızdan kısık, zengin bir kahkaha geliyor.

Arkamızı döndüğümüzde Nerissa'yı, kendisinden korkarak otomatik olarak ayrılan iskeletlerin arkasında görüyoruz. Bize kötü niyetle sırtıyor ve parmağının etrafında bir parça yosun döndürüyor.

"Er ya da geç geleceğini," diyor.

Ramsay konuşmaya çalışıyor ama kelimeleri bir araya getiremiyor ve ben gerçek zamanlı olarak öfkenin onu ele geçirdiğini ve elinde fenerle ona doğru koştuğunu izliyorum.

"Dur," diyor avucunu uzatarak ve Ramsay görünmeyen bir güce karşı savaşıyor olduğu yerde donup kalıyor. "Ve aptalca bir şey yapmadan önce bir an dur. Sevgili mürettebatına bir kez daha bak."

Arkama bakıyorum. Yerlerini değiştirmemişler ama ışık azalsa bile Henry'nin nefes aldığını, göğsünün hafifçe inip kalktığını görebiliyorum.

"Uyuyorlar," diye açıklıyor. "Biraz sihir, umarım sakıncası yoktur. Onları ambara soktuğumda o kadar asi ve gürültücüydüler ki biraz huzur ve sessizliğe ihtiyacım vardı."

"Onları bütün cesetlerin üzerine yığmışsın," diyorum ona, Ramsay'in yetişmek için bir dakikaya ihtiyacı varmış gibi görüldüğünde dehşetle. "Sanki tek kullanımlıkmışlar gibi. Bu çok zalimce."

"Bu zalimce mi? Oh, çocuğum. Tanrım. *Bu* zalimce mi? Bu tam olarak hak ettikleri şey! Benim büyük bir adalet dağıtıcısı olduğumu bilmiyor musun? Orada cesetlerin olmasının sebebi, onları oraya *Nightwind* mürettebatının koymuş olması." Ramsay'e tiksinti dolu bir bakış attı. "Sizin gibiler acımasızdır, sizi gidi kan emici kandamları. Birinin size ders vermesinin zamanı geldi. Nasıl bir şey olduğunu görün. Belki yolunuzu değiştirebilirsiniz."

"Ne istiyorsun?" Ramsay soruyor, bakışları soğuk, sesi demir gibi.

"Hiçbir şey," diyor parlak bir gülümsemeyle. "Artık ikiniz de burada olduğunuza göre, istediğim her şeye sahibim." İskelet mürettebata bakıyor. "Beni bağışlayın canlarım, ama korkarım sizden bıktım. Artık kaderimin bir parçası değilsiniz. Hayır, kaderimi Thane'in kristal küresinde gördüm."

Ramsay bunun üzerine sertleşir.

"Ve benim kaderim burada," diye ekliyor basitçe. "İmgeyi görür görmez, içgüdülerimin bana zaten söylediği şeyi, bu gemide işim olduğunu anladım. Doğal olarak rüzgârı yavaşlattım. Belki de burada oturup sizi beklediğimizi fark etmişsinizdir."

Ramsay başını sallayarak, "Senin burada işin yok," dedi. "Senin işin *Norfinn*'deki iskelet mürettebatınla."

"*Bones*," diyor takma adını söyleyerek. "Eğer gidersem, büyüü kaldıracak kimse olmayacak. Mürettebatın sonsuza dek uyuyacak."

"O zaman uyandır onları," diyor kelimeleri gıcırdatarak.

Gülümsemesi utangaçlaşıyor. "Biz cadıların nasıl çalıştığını bilirsin. Karşılığında bir iyilik isteriz."

"Ee?" diye soruyor sabırsızca.

Başını öne eğiyor. "Geçen sefer çıkmaza girdiğimizde kendini teklif etmiştin. Bu sefer öyle olmayacak. Ben ne istediğimi biliyorum. Denizkızı olmak isteyen kadını. Onu bana verirsen, ben de sana mürettebatını geri veririm. Onu kendine saklarsan mürettebatın sonsuza dek huzur içinde olur." Bakışları benimkilere kayıyor, gözlerindeki bakır parlıyor, bundan büyük keyif alıyor.

Bu kararın ağırlığını hissederek yutkunuyorum. Ramsay tereddüt ediyor, bana bakarken gözlerinde panik ve acı dönüyor. Beni mürettebatına tercih etmek istemiyor ve mürettebatını da bana tercih etmek istemiyor. Son seferinde tam olarak bu çıkmazdaydık ve işler isyanla sonuçlandı ve bunun *Nightwind*'in başına tekrar gelmesine izin vermeyeceğim. Benim hayatım kesinlikle onun mürettebatının, özellikle de çocukların hayatından değerli değil.

"Ben giderim," diyorum hızla, Nerissa'nın gözlerinin içine bakarak. Çenemi yukarıda, sesimi sabit tutuyorum ve ona doğru yürüyorum. "Sorun yok."

"Maren, hayır!" Ramsay haykırarak bana uzanmaya çalışıyor ama Nerissa bakışlarıyla onu olduğu yerde sabitliyor.

"O gönüllü oldu ve bu bağlayıcıdır." Bana sırtıyor, güzel ama tehditkâr bir gülümseme. "Belki de başından beri istediğim kişi odur." Bana elini uzattı. "Gel bakalım kuzgun saçlı çocuğum. Konuşacak çok şeyimiz var."

"Bekle," diyorum arkamdaki mürettebata bakarak. "Sen büyüü kaldırıana kadar hiçbir yere gitmiyorum. Size güvenebileceğimi bilmem gerek."

İç çekiyor ve sonra omuz silkiyor. "Tamam ama büyüü kaldırdığımda Sterling'i de uyandıracak. Köşede zincirlerle asılı duruyor ama çok gürültücü olabiliyor."

"Onu kim zincire vurdu?" Ramsay sorar.

"Mürettebatınız yaptı. Ne de olsa o bir isyancı ve mürettebatınız sadık."

Sonra parmaklarını ambarda salladı ve hem Ramsay hem de ben nefes nefese yavaşça kıpırdanmaya başlamalarını, uzuvlarının seğirmesini, gözlerinin dalgalanmasını izledik.

"Bu durumdan çıkmaları biraz zaman alacak," diye açıklıyor ve sonra uzanıp elimi tutuyor. Şaşırtıcı derecede sıcak ve yumuşak.

Ama geri çekiliyorum. "Ve bir iyilik daha istiyorum," diyorum ona. "Eşimiz Sedge lanete kurban gitti. Şu anda *Norfinn*'de bekliyor. Bunu tersine çevirmeni istiyorum. Bunu hak etmedi, biraz bile."

Kızgın görünüyor ama sadece gözlerini kapatıp parmaklarını şıklatıyor. "İşte oldu. Ona birkaç saat verin, iyi olacaktır."

"Peki ya biz?" diye soruyor iskelet levazım subayı.

Gözlerini tavana doğru devirerek gülüyor. "Sen mi? Neden *senin* lanetini tersine çevireyim ki?"

"Çünkü yirmi yıl oldu," diyor içlerinden biri. "Yeterince acı çektiğimizi ve bedel ödediğimizi düşünmüyor musunuz?"

"Ne yaptığını biliyorsun," diyor, sesi sert. "Neyi hak ettiğini biliyorsun. Ben adaleti sağladım."

Sonra iç geçiriyor, omuzları biraz yumuşuyor. "Sizi lanetinizden kurtaracağım," der ve herkes şok içinde soluk soluğa kalırken avucunu kaldırır, derisine minik altın denizyıldızları kazınmıştır, "*ama* bağlı olduğunuz adalardan ayrılamayacaksınız. Geminiz sizi her zaman orada tutacak, eğer başka bir gemi geçerse, tanrıların zoruyla geri getirileceksiniz. Artık acı verici bir şekilde ölümlü ve kısa olan hayatlarınızın geri kalanında orada yaşayacaksınız. Sadece hala ıssız olan benim adamda ikamet edeceksiniz, böylece insanlar sizin yöntemlerinizden güvende olacaklar. Aldığınız derslerden hiçbirini öğrendiğinizden şüpheliyim."

Sonra gözlerini kapatıyor ve parmaklarını tekrar şıklatıyor. "Şimdi git," diyor, gözleri açık ve altın alevlerle parlıyor. "Gemine dön ve ben fikrimi değiştirmeden yelken aç. Ve Saz'ı ait olduğu yere, gemisine geri götürdüğünden emin ol."

İskelet mürettebat farklı görünmese de, ona inanmış ve şartları kabul etmiş görünüyorlar. Hepsi merdivenlere doğru koşmaya başlar, takırdayarak merdivenleri çıkar ve üst güverteye ulaşırlar.

"Sakın adil olmadığımı söyleme," diyor Ramsay'e, sonra bana dönüp bakıyor. "Şimdi gel. Konuşacak çok şeyimiz var."

Ramsay peşimizden koşarken o da beni merdivenlere doğru çekiyor.

"Geri!" diye bağıyor, avucunu göstererek dönüyor ve Ramsay'nin iri gövdesi tekrar yere itiliyor. Sonra beni merdivenlerden yukarı, ana güverteye ve Ramsay'nin kamarasına kadar götürüyor.

"İskelet ekibi sana ne yaptı ki?" Ona sordum.

"Beni hoşnut etmediler," diyor. "Adama izinsiz girdiler. Köyleri yağmaladılar, kadınlara tecavüz ettiler. Onlar kötü adamlar. Bu kadar hak ettiler."

Buna itiraz edemem.

"Kafesin içine," diyor eliyle işaret ederek.

Ona yalvaran bir bakış attım. "Orada ne kadar zaman geçirdiğimi bildiğini sanmıyorum."

"Gitmene izin vereceğim," diyor. "Sadece seninle mücadele etmeden ya da sihrimi sana zorla kabul ettirmeden konuşmak istiyorum. Bu yorucu oluyor ve ben zaten çok yorgunum."

"Ve sana sempati duymam gerektiğini mi düşünüyorsun?" diye sordum.

Beni kafesin içine itti ve elini sallayarak kafesi kilitledi.

Arkamı dönüp parmaklıkları kavıyorum, bu sefer Ramsay'in ellerinde olmasa bile buraya geri döndüğüm için nefret ediyorum.

"Benden ne istiyorsun?" diye sordum.

"*Benden* ne istiyorsun?" diye karşı çıkıyor. "Biliyorsun Maren, sende doğru olmayan bir şeyler var ve benim insanlar hakkında çok iyi hislerim vardır." Duraksıyor, yosun tutmuş saçlarını kulağının arkasına doğru tarıyor. "Ama siz insan değilsiniz, değil mi? İnsan değilsiniz. Ve sorun da burada yatıyor."

Sırtımı dikleştiriyorum, damarlarımda bir ürperti. "Ne demek istiyorsun?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Boynundaki solungaçları gördüm. Seni bir denizkızına dönüştürmemi istediğini duydum. Bones'u kurtarmak için denize atladığını ve o suyun altında çok uzun süre kaldığını gördüm. Lanetli Syren'lerimin daha sonra bana anlattıklarından bahsetmiyorum bile." Kafese dayanana kadar bana doğru bir adım atıyor. "Bana senin de onlardan biri olduğunu söylediler."

"Neden bahsettiklerini bilmiyorlar," diyorum, kafalarını tekmelediğimi söylemek istiyorum.

"Biliyorlar. Yürüyen ve bir deniz cadısıyla pazarlık yapan bir Syren hakkındaki hikâyeleri duymuşlar. İnsanlar arasında yaşıyormuş, eski haline dönemiormuş." Bana gülümsüyor. "O Syren *sensin*."

Kötü niyetli bir gülümseme dudaklarımı geriyor. "Eğer bu doğruysa..." Ben başlıyorum.

Kolum kafesin parmaklıklarından dışarı fırlıyor, bu sefer kalbine değil boğazına gidiyor, pençelerim uzuyor, dişlerim keskinleşiyor. "O zaman büyük bir hata yaptın."

Gözleri açılıyor, parmaklarımı çekmeye çalışmak için elleri benimkilere gidiyor ama pençelerim boynuna saplanıyor ve metalik yeşil kan akıyor. Gözlerini kapatıyor, kelimeler okumaya çalışıyor, belki de bir büyü ve ellerini savuruyor ama ben bırakmıyorum. Sıkıyorum, sıkıyorum, elimin altında tükendiğini hissediyorum.

"Maren!" Ramsay bağılıyor ve ben hızla onun koştuğu kapıya bakıyorum. içi

nd "Onu yakaladım," diyorum gözlerimi tekrar cadıya çevirerek. "Yakala e. onu!" Duraksıyor. "Takviye kuvvetlerim var." Bunu öyle bir şekilde söylüyor ki

Ne demek istediğini anlamam biraz zaman aldı.

Pençelerim. Dişlerim. Mürettebat beni böyle göremez.

Hemen Nerissa'yı bırakıyorum, pençelerim tırnaklarımda kayboluyor ve o yere düşüyor, tam o sırada Thane ve Cruz koşarak geliyorlar, biraz daha kötü görünüyorlar. Doğruca ona doğru koştular ve iki yanından tutarak ayağa kaldırdılar.

Tükenmiş görünüyor ve onların tutuşuna karşı zorlukla mücadele ediyor. Bana incinmiş gibi bakıyor, sanki onu bir şekilde gücendirmişim gibi.

"Selam Maren," diyor Cruz, hayretle bana bakarak. "Kendini nasıl savunacağını kesinlikle biliyorsun."

Buna gülümseyemiyorum bile. Ramsay'in cebinden bir anahtar çıkarıp kafesin kapısını açmasını, sonra beni dışarı çekmesini, Nerissa'nın da benim yerime içeri itilip parmaklıklara yaslanmasını izliyorum. Anahtarla kapıyı hızla kilitlemesini ve üçünün geri çekilmesini izliyorum.

"Bu onu orada nasıl tutacak? Sadece bir büyü kullanmayacak mı?"

"Cadılar güçlerinin sınırsız olmadığını bilmenizi istemezler," diyor bana sırtarak. "Zaten kendininkilerin çoğunu kullandı. Ve her cadı her büyüü geri alamaz." Anahtarı bana doğru sallıyor. "Bu anahtar her kilidi açabilir ve her kilidi kapatabilir. Benim büyüüm eşit ve o kafes de onunkini kullanmasını engellemek için özel olarak büyülendi."

"Peki ya taşıdığınızı gördüğüm şu kibrit?"

Cebini gururla sıvazlıyor. "Bana hediye edilen bir başka sihir parçası. Her an alev yaratabilen bir dizi sonsuz kibrit."

"İyi," diyor Nerissa kısık sesle, elini boynuna bastırırken öksürüyor, metalik yeşil kan parmaklarının üzerinden geçerken parlıyor. "Beni burada tut. Zaten geminizde olmak istediğimi söylemişim. Neden Bones'a en iyi ulaşabileceğim yerde, kaptanın kamerasında olmayayım?"

Thane ona kaşlarını çatarak, "Sanırım kapamanın vakti geldi," dedi.

Bakışlarını onunkilere kaydırduğında gözleri parlıyor. "Ve *sen*. Benim kaderim. Senin kristalini kullandım Thane," diyor. "O mor ışığın içinde ne gördüğümü merak etmiyor musun?"

Thane homurdanarak kafese doğru hamle yapar ama Cruz uzanıp onu geri çeker. "Onunla uğraşma," diyor Cruz. "Cadıları tanırım ve o da diğerleri gibi akli dengesi yerinde değil."

"Kendi annene akli dengesi yerinde değil mi diyorsun Isaac?" diyor ipeksi bir ses tonuyla, Cruz'a bakarak. "Onu Sierra Leone'de bıraktığını biliyorum. Kendisinin de bir cadı, köyün kraliçesi olduğunu biliyorum. Onun kanından gelen büyü'nün ne kadarı senin içinde, hey yakışıklı?"

"Ben gitmedim-" diye başladı ve sonra başını iki yana salladı. Ramsay ve Thane'e baktı. "Bence kafamıza girmeye çalışmadan önce onu burada bırakmamız en iyisi."

Başlarını sallıyorlar ve odadan çıkıyoruz, Ramsay kilidi vurduğunu düşünerek odasının kapısını kapatabildiği kadar kapatıyor.

"Kafes onu tutacak mı?" Ben soruyorum. "Belki de onu ambara koymalısın."

Ve odandan çık.

"Sakın bana kafesi özlediğini söyleme?" diye sorar. "Üzülme canım, artık subay odalarından birinde kalacaksın. Kendine ait bir odan olacak."

Yalnız uyuduğumu söyleme şekli.

Ama yalnız değil.

BÖLÜM 30

Maren

Bir güneş ışığı yüzüme vurarak beni uykumdan uyandırdı ve nerede olduğumu anlamam bir anımı aldı. *Nightwind*'de subay kamarasında hiç bulunmamıştım, bu yüzden bu kadar şirin bir yer beklemiyordum. Kaptanın kamarasından çok daha küçük ama yine de zevkli bir şekilde dekore edilmiş, yıpranmış kitaplarla kaplı dar bir raf, küçük bir leğen ve kova, tropik bir adanın resmi var. Lumboz penceresi küçük bir masanın üzerinde ve daha önce burada kimin oturup mektup yazdığını ya da seyir defterine bir şeyler kaydettiğini merak etmekten kendimi alamıyorum.

Yavaşça doğruluyorum ve unuttuğum sandığımı görünce gülümsüyorum. Bir korsan gibi giyinmeye alışsam da elbiselerimi, üzerime eldiven gibi oturan ve bir iskelet tarafından giyilmemiş kendi temiz kıyafetlerimi özledim.

Başımı çarpmamaya dikkat ederek ranzadan kalkıyorum ve sandığıma gidip iç çamaşırlarımı bulana kadar karıştırıyorum: bembeyaz bir kombinezon, kombinezon ve bir çift şampanya askısı. Gemide manevra yapmamı zorlaştıracığı için panyerden vazgeçiyorum, sonra elbiseden de vazgeçmeye karar veriyorum. Onun için çok sıcak, çok sert ve hantal, ayrıca iğneler konusunda bana yardım edecek bir hizmetçim de yok. Neden sadece vardiyayı giymiyorum? Sadece iç çamaşırlarıyla görünmenin ahlaksızlık olarak görüleceğini biliyorum ama bu gemide utanacak bir şeyim kalmadı ve kimsenin umurunda olduğunu sanmıyorum.

Göğsümün desteğe ihtiyacı olduğu için kalçaları ve ön taraftaki eşleşen mideyi bağlamaya karar veriyorum, ancak işim bittiğinde sadece bunları, vardiyamı ve kombinezonumu giyiyorum. Ayakkabılarımın çoğunun topuklarıyla tekne için çok garip olduğuna karar veriyorum ve ayağıma küçük gelen bir çift erkek botu varsa onları giymeye karar veriyorum.

Yansımama bakabileceğim bir aynam yok ama işim bittiğinde kendimi özgürleşmiş ve özgür hissediyorum. Hâlâ Syren kadınlığıma bağlıymışım gibi hissediyorum ama bunu kendi tarzımla yapıyorum, artık toplumun bana nasıl giyinmem gerektiğini söylediği şeylere mahkûm değilim.

Bir odayı paylaşan Lucas ve Henry, Cruz ve bir diğeri paylaştan Sam ve Thane'e ait diğeri odaların yanından geçerek yeni kamaramdan ayrılıyorum. Mürettebatın geri kalanı direğin önünde, hamaklarla dolu geniş bir odada uyuyor.

Sonra merdivenlere yöneliyorum, sonunda kaptanın kamarasının önünden geçiyorum. Nerissa'nın odada kafese kapatılmış olması yine içimi kıskançlık duygusuyla dolduruyor. Neden Sterling'in bulunduğu ambarda ya da zincirlerde değil? Onu orada başka nedenlerle mi istiyor?

İçimdeki asidik duyguyu görmezden gelip merdivenlerden üst güverteye çıkıyorum.

Saat erken ama herkes uyanmış görünüyor ve güneş yüzüme vuruyor, tuzlu hava beni bir anda uyandırıyor. Ramsay'i kış güvertede, dümenin yan tarafındaki bir bankta otururken görüyorum, Yunanlı Drakos'un yanında, her zaman elinde gördüğüm küçük soyma bıçağıyla bir tahta parçasını yontuyor, Henry çalışırken Drakos'u izliyor. Thane dümende Deli Göz ve Lucas'la birlikte bir haritayı tartışıyor ve ara sıra Ramsay'in ne dediğini görmek için arkasını dönüyor.

Tam yukarı çıkmak üzereyken Sam'in güvertede bana el salladığını fark ediyorum. Devrilmiş bir sandığın üzerinde bağdaş kurmuş oturuyor, elinde dumanı tüten bir kahve olduğunu tahmin ettiğim uzun bir fincan, başında üç boynuzlu bir şapka ile her zamanki kıyafetini giymiş.

"Biraz ister misin?" diye soruyor ve sonra yanındaki koltuğa vuruyor.

Başımı sallıyorum, birdenbire garip bir utangaçlık hissediyorum. Gemideki tüm erkeklerle ve onların küstah tavırlarıyla uğraşmaya alışmıştım ama Sam beni korkutuyor. Belki de kendine çok güvendiği, gerçek kimliğine sahip çıktığı ve kimsenin ne düşündüğünü umursamadığı içindir. Ayrıca onu dövüşürken gördüm.

Yanına oturdum ve bana bardağı uzattı. "Al, bu demlikten biraz iç. Daha sonra Sedge'den biraz daha alabilirim."

Ona minnettar bir "teşekkür" ediyorum ve kahveden bir yudum alıyorum. "Göğsünüzde kıl bırakacak kadar güçlü," diyorum öksürerek. "Saz nasıl?"

"İyi görünüyor," diyor. "Nerissa laneti tersine çevirdi, bu yüzden az çok normale dönmüş görünüyor. Biraz travma geçirmiş olsa da burada olmaktan mutlu."

"Eminim," diyorum.

"Kıyafetini beğendiğimi söyleyebilir miyim?" diyor, beni bir aşağı bir yukarı süzerek. "çok daha iyi, değil mi? Hareket etmek daha kolay

Tüm o katmanlar olmadan, daha serin olması da cabası." Duraklıyor, bana bakıyor. "Peki ya sen, travma geçirdin mi?"

"Ben mi?" diye sordum. "Hayır, bundan çok daha kötülerini yaşadım. İskelet mürettebat, kıyaslandığında neredeyse melek gibiydi."

"Bones'u kastetmiştim," diyor bilmiş bir ses tonuyla. "Bana senden beslendiğini söyledi."

Kupayı dikkatlice dudaklarımdan indirmeden önce kalıyorum, omuzlarım sertleşiyor. "Bunu sana o mu söyledi?"

"Evet," diyor, parmaklığı yaslanıp siyah gömleğini düzelterek. "Demek artık Kan Kardeşleri hakkında her şeyi biliyorsun."

"Sana söyledi mi... *neden* benden beslendiğini?" Kaşlarını çattı. "Aç olduğu için mi?"

Hiçbir şeyi ele vermeden görmeye çalıştığım şey, benim bir Syren olduğumu bilip bilmediği. Ama davranışlarına bakılırsa, bildiğini sanmıyorum. Biraz rahatlıyorum ve kahvemden bir yudum daha alıyorum. Ramsay sırrımın onunla güvende olacağına söz vermişti ve bu konuda ona güvenmek zorundayım.

"Oh, çok acıkmıştı," diyorum.

"Eminim," diyor, yeşil gözleri parlıyor. "Peki nasıldı?"

Bir an şaşkınlıkla ona baktım. "Beslenmeyi mi kastediyorsun yoksa...?"

"Çift sürmekten bahsediyorum," diyor müstehcen bir şekilde. "Bana bak, ben Kardeşlerden biriyim, kadın olmam önemli değil, içine kan girdiğinde nasıl olduğunu bilirim. Bones'la birlikte karanlığın eylemine yol açtığına şüphe yok, evet."

Kızardığımı hissediyorum. "Bu tür bir konuşma için çok erken." "O zaman kahveni bitir ve uyan."

Gülerek dediğini yapıyorum ve bardağın geri kalanını bitiriyorum. Daha önce bu tür bir "kadın konuşması" yapabileceğim kimse olmamıştı, bu yüzden bundan faydalanmam gerektiğini hissediyorum. Boğazımı temizliyorum. "O adamın ağzından çıkan iğrenç pisliğe inanamazsın," diye teklif ediyorum. "Bir denizcinin yüzünü kızartmaya yeter."

"Elbette yapabilirim. Şuna baksana," diyerek başını Drakos'un oturduğu arka güverteye doğru sallıyor. O anda Drakos'a sırtıyor, hem hınzır hem de yakışıklı görünüyor.

"İtiraf etmeliyim ki, bir süre bizim ve *Nightwind* için asla geri dönmeyeceğini düşünerek endişelendik," diye ekliyor, sesi ciddileşiyor.

"Mürettebattan herhangi biri Sterling'in yönetiminde yelken açmayı ciddi olarak düşünüyor muydu?" "Hayır. Yakınından bile geçmedi."

"Yani gerçekten bir aile gibisiniz."

"Evet. Bunu sadece baldızı olarak söylemiyorum, hepimiz ona hayatlarımız pahasına güveniyoruz. Bones babasının yaptığını yapıyor ve bu da dünyanın siyasetine ve ayrıcalıklarına burun kıvrırmak demek. Orada onlara yer yoktu ve hala da yok. Brethren'in bir parçası olmamız ve toplumdaki uzak durmamız da işe yaramıyor. Burada, *Nightwind*'de, birlikteyiz, güvendesiniz ve yönetecek kendi dünyamız var."

"Ramsay yönetiyor olsa bile."

Başını iki yana sallıyor. "Gördüğünüz gibi burası bir demokrasi. Kralların ve kraliçelerin hüküm sürdüğü başka bir yer için bunu söyleyebilir misiniz? Zenginleri daha zengin, fakirleri daha fakir yapmak için kurulmuş sınıf sistemleri. Şimdi bize hangi dini takip etmemiz gerektiğini, hangi *tanrıya* gerektiğini bile söylüyorlar. Sanki birine zorla inanç aşılayabilmişsiniz gibi." Tikintiyle başını sallıyor. "Burada eşitiz. Bones bize liderlik ediyor ama hepimizin bir lidere ihtiyacı var ve sonuçta hiçbir şey bizim irademize karşı olamaz. Burada istediğimiz hayatı yaşamak ve olmak istediğimiz kişi olmak için özgür olabiliriz. Sence Glasgow'da olsaydım bu pantolonu giymeme izin verilir miydi? Tanrım, bu ve beni ben yapan diğer her şey için aykırı olduğum için beni boynumdan asarlardı."

Ramsay'e dönüp bakıyorum, Drakos'tan yontma bıçağını ödünç almış, tahtadan bir şeyler yontmaya çalışıyor, bir yandan da gülüyor, Henry de ne yapacağını görmek için heyecanla onu izliyor.

"O iyi bir adam Maren," diye vurgulayarak ekliyor, eğilip omzunu benimkine değdiriyor. "Kenarları sert olabilir ama bunu söylediğim için beni affet, onu çok uzun zamandır bu kadar mutlu görmemiştim."

"Mutlu musun?" Şaşkınlıkla sordum. "Her zaman böyle olduğunu sanıyordum." Ramsay her zaman neşeli olduğundan değil ama ağabeyinin ciddiyetine sahip olmadığı da kesin.

"Kesinlikle düşünceli olabiliyor," diye belirtiyor gülümseyerek. "Elbette Thane gibi değil, o doğası gereği huysuz bir piç. Ancak sen gelmeden önce Bones'un doğasında bir huzursuzluk vardı. Pasifik'i tekrar tekrar geçme şeklimiz. Hep deniz cadısını arardı, sanki bu ona huzur getirecekmiş gibi. Mesele şu ki, bunu söylemekten nefret ediyorum ama onu bulsa bile öldürmenin ona huzur getireceğini sanmıyorum. Kızı gitti ve hiçbir intikam onu geri getirmeyecek."

Sözlerinin doğru olmasını istemesem de başımı sallıyorum. Edonia'yı öldürmek bana huzur getirecek mi? Belki de getirmez. Ama onun ölmesini bile istemiyorum, sadece yüzgeçlerimi ve dünyamı geri istiyorum.

Hala onu istiyorum, değil mi?

"O kitap da onda," diyorum. "Cadı karısının onun için yazdığı sihirli kitap."

"Evet, o da var. Ama kitabın anlamsız olduğunun farkında değil." Ona şaşkınlıkla bakıyorum. "Anlamsız mı?"

Şapkasını çıkarıyor ve tekrar takmadan önce asi kıvılcı saçlarının birkaç telini düzeltiyor. "Kitap onun için ne yapacak?"

"Bu onun daha fazla büyüye erişmesi için bir yol değil mi?" "Öyle. Ama gerçekte ne istiyor?"

"Karısı geri döndü," diye fısıldıyorum, midemdeki düğümü görmezden gelmeye çalışarak. "Kitap onu geri getirebilir mi?"

Bana sempatik bir gülümseme veriyor. "Hayır, olamaz. Ve Bones'un onun ölümüyle barıştığını biliyorum. Çok uzun zaman oldu, Maren. Onun gitmesine izin verdi. Hayatına devam etti." İç çekiyor. "Ama kitabı unutmadı. Kızını unutmadı. Onun için duyduğu keder çok derin. Çünkü Hilla'yı geri alamayacağını biliyor ama kitabı geri alabilir ve bunun aynı şey olduğunu düşünüyor. Kitap onun için geçmiştir. Bunu da unutmayı öğrenmesi gerekiyor."

"Ve bunu ona dile getirmediğiniz mi?"

Sam gülüyor. "Aman Tanrım. Sence beni hiç dinliyor mudur? Kardeşiyle evlenmemin tek nedeninin hayatının geri kalanında onu kızdırmak olduğunu düşünüyor."

"Ve durum böyle değildi."

Yanağında bir gamzeye neden olan bir sırıtışla, "Hayır, sadece bir ikramiye," diyor. "Yine de Thane'in ilk tercihim olmadığını."

Kaşlarını havaya kalktı. "Hayır mı? Ramsay'i mi istedin?"

Başını sallıyor. "Evet. Öyleydi. Port Royal'deki bütün kızlar gibi ben de ona aşkıttım. *Nightwind* ne zaman limana gelse, Ramsay'i yalnız yakalayacağımı umardım. Tavernalardan birinde bar hizmetçisiydim, İskoçya'dan birkaç yıl önce gelmiştim. Benimle aynı olduklarını bilmiyordum, Dearg-Diulai, sadece şüphelenmiştim, bazen bir insanın nereli olduğunu nasıl anlarsanız. Bizde bu parlaklık var, anlıyor musun? Bir gece Bones'u yatağında baştan çıkaracağımı düşünerek gemiye girdim. Yanlış yatağa girmişim."

Ramsay ve Thane'e dönüp bakarak, "*Hayır*," diye haykırıyorum. İkisi de aynı güçlü çeneye, kalın saçlara, yapıya ve boya sahipti, ama Thane

bir ya da iki santim daha kısa ve yüzü biraz daha köşeli. Burada Ramsay'in saçları uzun ve koyu kahverengiyken, Thane'inkiler biraz daha açık ve kısa, başa yakın kesilmiş. İkisi de otuz beş yaşında donup kalmış olsa da, Thane bir şekilde birkaç yaş daha yaşlı görünüyor, gerçi belki de bu sadece tavırlarından kaynaklanıyordur.

"Bir şey diğerine yol açtı ve bam," diyor, babasıyla bir şey hakkında konuşan Lucas'ı işaret ederek. "Hamileydim. Thane bunu öğrenir öğrenmez evlendik ve ben de *Nightwind*'in en yeni üyesi oldum."

"Ve bunu Ramsay'e hiç söylemedin mi?"

Başını gökyüzüne doğru eğiyor ve gülüyor. "Oh, o biliyor. Ona her zaman hatırlatıyorum. Zaten o sırada Venla'yla birlikteydi, benim için aptalca bir oyundu ama gençtim ve" diye omuz silkiyor, "şey yolunda gitti, değil mi? Gemi için minnettar olmamın bir başka nedeni daha. Burada evlilik hamile kalabiliyordunuz ve dışlanıp kınanmıyordunuz. Dürüst olmak gerekirse oğlumuzu büyütme için daha iyi bir yer düşünemiyorum."

"İyi bir delikanlıya benziyor," diyorum ona. "Çok kibar."

"Evet ve hepimiz sırayla onları eğitiyoruz. Ramsay özellikle Henry'den hoşlanıyor."

Aerik onu öldürmekle tehdit ederken Ramsay'in yüzündeki ifadeyi hatırlayarak, "Bunu görebiliyorum," diyorum.

"Ee," diyor, yeşil gözlerini bana dikerken kelimeyi uzatarak. "Yakın gelecek için planlarınız neler? Artık bir rehine gibi görünmediğine göre."

Parmaklarımı kolyemdeki dişin üzerinde gezdiriyorum. "Bilmiyorum. Sana karşı dürüst olmak gerekirse, hayatım boyunca hiç bu kadar özgür hissetmemiştim, ama yine de..."

"Yine de bu gemiye bir çağrı hissediyorsun. Kaptana bir çağrı hissediyorsun."

Ona tüm hikâyeyi anlatabilmeyi dileyerek başımı sallamaktan kendimi alamıyorum. "Anlatırım. Ama... Prens Aerik'le tanışmadan önce bir ailem ve bir hayatım vardı. On yıldır parçası olmadığım bir hayat. Fırsatım varken gidip onu ziyaret etmek istiyorum."

"Eminim Bones sizi oraya götürecektir."

Bunu tartıyorum. "Bence yapardı. Eninde sonunda. Ama ya onun takip edemeyeceği bir yere gidersem?"

"O halde zamanı geldiğinde bir seçim yapmak zorunda kalacaksın gibi görünüyor."

Evet, ama bu asla geri bir seçim. Edonia'dan büyüyü tersine çevirip yüzgeçlerimi geri alırsam, bir daha asla karada yaşayamayacağım. Bacaklarım olmayacak. Denizin altında yaşamak zorunda kalacağım ve Ramsay denizin altında kısa bir süre hayatta kalabilse de, benimle birlikte olmak için hiçbir insanı, hiçbir *canlıyı* o şekilde yaşatmam. Bu zalimlik olur. Ayrıca Ramsay'i gemisinden asla ayıramam. O da bunu asla seçmezdi.

Seni seçip seçmeyeceğini bile bilmiyorsun, diye hatırlatıyorum kendime. Bu fikri düşünmenin bile bir anlamı yok. Onunla birkaç kez yatmış olman ve senden biraz kan almış olması, ikinizin kaderinde şehvetten daha fazlası olduğu anlamına gelmez. Ayrıca, cadılara karşı bir ilgisi var ve belki de muhteşem Nerissa'nın onun odasında kafese kapatılmış olması ve yalnız uyuyan kişinin sen olman tesadüf değildir.

Birden güvertede turuncu bir kürk hareketi görüyorum ve dikkatimi dağıttığı için minnettarım.

"Skip!" Kediye sesleniyorum.

De

mir "Ah bu kedi hiç kimseyi dinlemiyor," diyor Sam nefesinin altından.

yol Ama Skip bana baktı, miyavladı ve o şekilde yürümeye başladı.

u.

Onun kolay yolu. Bana Ramsay'i hatırlatmaya başladı, kendinden emin ve sizi bekletmeye meyilli.

Skip tam ellerimin altına gelirken ve ben tırnaklarımı hafifçe sırtında gezdirirken Sam, "Olacağım," diyor.

"Hayvanlar beni sever," diyorum ona gülümseyerek ve elimi kedinin ipeksi kuyruğunda gezdiriyorum.

"Buna kaptan da dahil," diyor.

Kalbim göğsümde hızla çarpıyor ve içimde hafif bir şeyin büyüdüğünü hissederek boğazımı temizliyorum. "Kaptan mürettebatını ve gemisini sever."

"Ve bundan daha fazla şeyi sevme kapasitesine sahip. Eski bir rehine, eski bir prenses, eski bir baş belası bile."

Gözlerimi deviriyorum ve dirseğimle ona hafifçe vuruyorum, bu da onun kıkırdamasına neden oluyor.

Çocuklardan aniden kahkahalar yükseliyor ve bir de bakıyoruz ki Ramsay tahtadan devasa bir fallik nesneye benzeyen bir şey oymuş. Onu havaya kaldırırken hepsi gülüyor, Lucas ve Henry

Thane hayal kırıklığı içinde başını sallarken, en yüksek sesle kahkahalar atıyor.

Sam yorgun bir ifadeyle başını sallayarak, "Ah canım," diyor. Kutudan iniyor ve beni yanına çekerek ayağa kaldırıyor, beni erkeklerin ve çocukların yanına götürürken elimi tutuyor.

"Hepiniz bir prensesin yanında dev bir aletle hava attığınızın farkındasınız," diyor Sam, onların altında durduğumuzda ve kolumu kaldırarak bana işaret ediyor.

"Evet ama o iç çamaşırlarıyla bir prenses," diye kıkırdıyor Henry.

Ramsay'nin ağzı açık kalır. Gülmemeye çalışarak, "Henry," diye onu uyardı. "Bunu bir kraliyet mensubuna söylemek kabalık olur."

Thane kuru bir çıkarır. "Bahse girerim prenses artık böyle şeylerden ," diyor. "Onu her gördüğümde korsan olmaya bir adım daha yaklaşıyor. En iyisi onu bizim tarafımıza çek kardeşim, yoksa onu düzgün bir topluma döndürmek daha zor olacak."

Bunun üzerine Ramsay'le göz göze geliyorum ve o da bakışlarımı tutuyor ve bir an için alaca mavideki fırtınanın içine çekiliyorum.

Beni yanında ister misin? Düşünüyorum. Aynı tarafta mıyız?

Karşılık olarak gözlerini okuyamıyorum. Ama bana bu şekilde, bu yoğunlukta baktığında, her şeyimi gördüğünü biliyorum, saklamaya alıştığım yanlarımı bile. Ve bu utandığım bir şey olsun ya da olmasın, o bunu görüyor.

Bir zamanlar tek istediğimin bu olduğunu hatırlıyorum.

BÖLÜM 31

Ramsay

"KABUS GÖRÜYORSUN," diyor alçak bir ses, zihnimin karanlık uçurumunu yarıp geçerek.

Gözlerim hızla açılıyor ve kâbus kayboluyor, ancak duygular kara katran gibi göğsümde kalıyor, istilacı bir dehşet gibi damarlarıma sızıyor.

Odanın köşesine, Nerissa'nın kafesinde oturduğu yere bakıyorum, gözleri karanlıkta fener gibi parlıyor ve bana bakıyor. Boynumdaki deri karıncalanıyor.

Boğazımı temizliyorum. "Buna tanık olmak zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Mmmm," diye mırıldanıyor. "Sadece tanık olmakla kalmadım, deneyimledim de. Seninle birlikte, senin olarak rüyandaydım."

Hatırlamaya çalışıyorum ama onun oradaki görüntüsünü aklıma getiremiyorum. Rüyaıyla ilgili hiçbir şey hatırlayamıyorum ama her zamanki gibi olduğunu biliyorum. Tek soru, rüyamda Hilla'yı mı görüyordum? Yoksa Maren'i mi?

"Bu genellikle yaptığın bir şey mi?" Aylak aylak soruyorum, bacaklarımı yataktan dışarı sallayarak. "Başkalarının zihinlerini işgal etmek?"

Alay ediyor. "Acil bir durum olmadığı sürece istila etmem, Bones. İstesem de istemesem de rüyana girdim. Tüm türünüz gibi sizin de bir çekim gücünüz var. Zihinleriniz beni içine çekebilir, tıpkı sizin bazen başkalarının zihinlerinin içine baktığınız gibi." Duraklıyor ve pencereden içeri giren ay ışığında gülümsüyor ve dişleri parlıyor. "Rüyanda kız kardeşimi gördüm. Onun Kraken'larından birini gördüm."

Huzursuzca yutkunuyorum. "Kız kardeşin kim?" "Edonia."

Odadaki tüm hava çekilmiş gibi hissediyorum. "Sen Edonia'nın kız kardeşi misin?"

Yavaşça başını sallıyor.

"Venla'dan haberin var mıydı?"

Yine yavaşça başını salladı. "Venla senin karındı. Aynı zamanda üvey kardeşimdi. I

Venla'yı *sevdi*," diyor, elleri kafesin parmaklıklarına dolanıyor. "O

Ölmesi kalbimi kırdı. Eğer tam kanlı bir deniz cadısı olsaydı hayatta kalırdı."

Bunun bir tür hile olması gerektiğini hissediyorum. "Sana inanmıyorum," diyorum sert bir nefesle.

"değilsin" diyor. "Ama kendine neden burada olduğumu sor."

". Sana sorup duruyorum ve sen bunun kader olduğunu söyleyip duruyorsun." "Bu kader. Bana ya da inanmak zorunda değilsin ama Kader size inanıyor. Hepinize."

Ellerimi yüzümde gezdiriyorum. Şimdiden kafamın içine girmiş gibi hissediyorum. Cadılara güvenilmez ve Venla bu kuralın tek istisnasıydı. "Biraz hava almam lazım," diyorum ona ve odadan çıkıyorum. Kapıyı arkamdan kilitleyemiyorum çünkü birisi, birisi derken Maren'i kastediyorum, zamanında kilidi tüfekte vurmuş ama umarım büyü onu kafeste tutmaya devam eder.

En üst güverteye çıkıyorum ve hemen kalbimin sakinleştiğini, nefesimin normale döndüğünü hissediyorum. Ay ve yıldızlara rağmen gökyüzü büyük ve karanlık, alçak bulutlar uzaktan bize doğru geliyor. Burası da sessiz, sadece Remi ve At'ın dümende gece yarısı nöbetleri olan *gaurdia de modorra*'yı tutarken çıkardıkları mırıltılar var. Yelkenlerdeki rüzgârın sabit ritmi ve dalgaların şırıltısı diğer tek sesler.

İç çekiyorum ve kendimi son derece çaresiz hissederek gökyüzüne bakıyorum. benim seçtiğim bir duygu değil, gerçekten de nadir bir duygu. Ama hayatımda daha önce olmayan karmaşıklıklar varmış gibi hissediyorum ve sonunda her şeyin nasıl sonuçlanacağından o kadar da emin değilim. Venla öldükten sonra, ama özellikle de Hilla öldükten sonra, en büyük değerlerimden biri olan olumlu tavrımı kaybettim. Önceki zamanlarda her şeyin gireceği konusunda hep iyimserdim. Babam öldükten sonra bile, devam edersen sonunda her şeyin yoluna inanıyordum.

Ama sonra Venla öldü ve bu inancımın bir kısmını kaybetmeye başladım. Babamdan kısa bir süre sonra ölmesi, her ikisiyle de uğraşmak zorunda kalmam adil görünmüyordu.

Sonra Hilla öldü ve ben evrene olan inancımı tamamen kaybettim. Her şeyin yoluna gireceğini varsayma yeteneğimi kaybettim, çünkü artık hiçbir şeyin garantisi olmadığını biliyorum. Hayat sizi çoktan yere serdiği için yumruklarını indirmiyor. Nefes almanıza izin vermez çünkü zaten boğuluyorsunuzdur. Orada merhamet yoktur. Ben bir ölümsüzüm ama ben bile ölümden kaçamıyorum. Bazen her yanıma sarıyor.

Ancak son birkaç yıldır nihayet eski döndüğümü hissediyorum.

Ama şimdi... şimdi...

Ağır bir nefes veriyorum, bakışlarım sanki cevapları orada bulacakmışım gibi yıldızları tarıyor...

Benim var.

Mizana direğinin tepesine yakın karga yuvasında, sayısız yıldızın çerçevelediği, mürekkep siyahı saçları gece gökyüzünde eriyen bir kadın var.

"Maren," diye fısıldıyorum, o kadar yukarıda ne halt ettiğini merak ederek. Platformun kenarına bu kadar yakın durmasına bakılırsa, yüz metre yukarıda, devrilerek ölmesine ramak kalmış gibi görünüyor.

Direğe doğru koşuyorum ve tepeye çıkan halatlara tırmanmaya başlıyorum, ben ilerledikçe halatlar sallanıyor, elimden geldiğince hızlı bir şekilde yüz metre kat etmeye çalışıyorum.

Sonunda tepeye ulaşıyorum, rüzgâr yüzüme çarpıyor.

"Maren," diyorum kendimi platforma çekerek.

Bana bakmak için dönüyor, neredeyse alçak parmaklığın üzerinden geriye doğru gidiyor ve ben hızla ona doğru hamle yaparak onu geri çekiyorum.

"Ne yapıyorsun?" Fısıldıyorum, elim beline dolanıyor ve onu kendime doğru çekiyorum, böylece aramızda boşluk kalmıyor. Üzerinde sadece kombinezonu var, siyah saçları omuzlarında dalgalanıyor, gözleri korkudan kocaman açılmış.

"Uyuyamadım ve hep buraya gelmek istemiştım," diyor usulca. "Özür dilerim."

Sertçe yutkunuyorum, yüzüne bakıyorum. "Hayır. Üzülme. Sadece beni biraz korkuttun, hepsi bu."

"Atlayacağımı mı sandın?" diye soruyor, bakışları bir an dudaklarımda kalıyor.

Ona küçük bir gülümseme veriyorum ama bu pek de güven verici gelmiyor. "Geçen gün seni o cam parçasıyla gördüm ve... sanırım tanışma şeklimizi düşünüyorum."

"Yüzüne yumruk attığımda." "Seni

kurtardığımda."

Alaycı bir gülümsemeyle başka tarafa bakıyor. "Beni sen *kurtarmadın*."

"Boğuluyordun," diye hatırlatıyorum, belini sıkıca kavıyorum, ellerimden biri sırtında yayılıyor ve onu bana doğru bastırıyor, sanki şimdi gitmesine izin vermek sonsuza dek gitmesine izin vermekle sonuçlanacakmış gibi.

"Boğuluyordun ve bununla savaşmaya çalışmıyordun," diye ekliyorum. "Ve bunun için seni suçlamıyorum. Katlanmak zorunda kaldığın onca taciz, seni hâlâ zehirleyen pişmanlıklar. Bir kadını deliliğe sürükleyebilir. Herkesi deliliğe sürükleyebilir."

"Ama" diyor yavaşça, pembe dili dudaklarını yalamak için dışarı çıkıyor, "ama şimdi gerçekten delirdim." Kirpiklerinin altından sert bir bakışla bana bakıyor. "Sence de öyle değil mi? Öfke değilse delilik nedir? Bir canavar değilse?"

Bir elimle hala belini sıkıca tutarken, avucumu yanağına koyup yüzünü kavırıyorum. Dokunuşumla gözleri kapanıyor, göğsü nefesiyle yükseliyor. "O zaman belki de ikimiz de deliyiz, eğer delilik ve canavarlar aynıysa," diye mırıldanıyorum. "Ama birlikte deli olabiliriz. Birlikte deliliğimizin içinde boğulabiliriz."

Yutkunurken boğazı hareket ediyor ve burnumun ucu onunlike değecek şekilde eğiliyorum. Dudaklarının sıcaklığının benimkilere doğru yayıldığını hissedebiliyorum. Uzakta gök gürliyor ve havadaki elektrik yüzünden kollarımdaki tüyler diken diken oluyor.

"Bazen..." diye fısıldıyor. "Bazen parçalanıyormuşum gibi hissediyorum, yavaş yavaş, sonra birdenbire."

"Dağılmıyorsun aşkım," diyorum ona, dudaklarım dudaklarına değecek şekilde konuşarak. "Sadece yerine oturuyorsun."

"Orası senin yerin mi?" diye soruyor, ağzı benimkine doğru hareket ediyor, neredeyse bir öpücük bile değil.

"Ne düşünüyorsun?" Ona söyledim, sonra arayı kapattım. Onu sertçe öpüyorum, derinden öpüyorum, sahiplenerek öpüyorum. Dilim onun ki ne doğru kayıyor, ağzı beni karşılamak için daha geniş açılıyor ve ellerim onu yerinde tutuyor, öpücük ikimizi de seks kadar, belki daha da samimi bir şekilde bir araya getirirken onu tam burada benimle tutuyor.

Elleri omuzlarımdan yukarı kayıyor, beni orada kavlıyor ve kalbim dikkat çekmek için sıkımla yarışarak bir takla daha atıyor.

Bir an için uzaklaşıyorum, nefesimi ve düşüncelerimi düzene sokmaya çalışıyorum ve alnımı onunkine yaslıyorum, gece havası serin.

"Birine karşı böyle hissetmeyeli çok uzun zaman oldu," diye mırıldanıyorum, duygularım daha fazla su altında kalamayacak kadar kabarmış durumda.

"Ne taraftan?" diye soruyor, sesi nefes nefese, boğuk, umut dolu.

"Sanki sen aysın ve ben gelgitlerim ve her düşünce, her ihtiyaç, her istek sana çekiliyor, Maren." Kendi kendime gülüyorum. "Haklısın,

bu delilik ve ben boğuluyorum ve umurumda değil."

Bu sefer beni öpüyor, elleri sırtımda geziniyor, beni kendine yakın tutuyor, sikim kalçasına çarpıyor, ince elbisesi sertliğime karşı koruma sağlamıyor.

Homurdanarak aşağı uzanıyorum ve alt kısmı çıplak kalacak şekilde elbisesini beline kadar sıyrıyorum, sonra onu kollarımın arasına alıyorum ve platformun ortasından yükselen direğe doğru bastırarak şekilde korkuluktan uzaklaştırıyorum.

"Bırak da içinde boğulayım, olur mu?" Vücudunu direğe doğru bastırırken kalçalarının arasına eğilmeden önce söylüyorum.

Ağzım amını bulup dudaklarım ve dilim onu yalayıp yutmaya, deniz suyu tonağının tadını çıkarmaya başladığında haykırıyor. Gök gürültüsü tekrar patlıyor, bu sefer daha yakın, ama hissettiğim tek şimşek, sıcak, kaygan teninin dilime karşı erimesi, ihtiyacın sarsıntılarını doğrudan horozuma göndermesi.

"Ramsay," diyor kırık bir iniltiyle, parmakları gevşek saçlarımı kazıyor, kalçaları başımın etrafında sıkılıyor. Onu yemeye devam ediyorum, sıcak ve şiş olduğu yerlerle alay ediyorum, dilimin sert fiskeleriyle daire daire çiziyorum, sonra ağırlı bir şekilde ıslak olduğu yere kayıyorum ve dilimi içine sokuyorum. Çenem ağrımaya başlayana ve etrafımda gerilmeye başlayana kadar onu bu şekilde, vahşi, dağınık ve çiğ bir şekilde beceriyorum.

Gök gürüyor, daha da yaklaşıyor ve sonra kendini bırakıyor, içindeki gerilim bir kırbaç gibi şaklıyor. Dilimin etrafında kenetleniyor, bacakları yüzümün etrafında aynı şeyi yapıyor ve bana karşı çılgınca çırpınıyor, çığlıkları hızlanan rüzgar tarafından yutuluyor. Elleri saçlarımı çekerek beni daha da içine çekiyor ve sonra bacakları titrerken ve duyularım onun tadı ve kokusuyla dolup taşarken doğruluyorum.

Hızlı bir hareketle sikimi çıkarıyorum, sonra içine sertçe sokarken yerinde tutuyorum. O kadar sıkı ki, gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor, nefesim göğsümün içinde sıkışıyor, vücudum geriliyor.

"Tanrılar," diye fısıldıyor sertçe ve ben onun içinde *olduğum* için, bana tapınmaya değer biriymişim gibi bakmasını sağlayabildiğim için kendimi bir tanrı gibi hissediyorum.

İlk yağmur damlasının enleme düştüğünü hissediyorum ve rüzgâr güçlenmeye başlıyor, saçlarımızı savuruyor, gömleğimi dalgalandırıyor. Sanki bizim vahşiliğimize ayak uydurmaya çalışıyor.

Onu direğe sabitledim, bacağına kalçama doladım ve bir elim klitorisine doğru kayıyor, kesinlikle hala hassas. Ama o sadece inliyor ve itişlerimi karşılamak için kalçalarını ileri doğru sürmeye başlıyor ve ağzı boynumda, beni öpüyor, ısıyor, yalıyor. Rüzgârın şiddeti artık sabit, sanki birkaç el bizi arkamızdan tutuyor ve birbirimize doğru itiyor.

"Hâlâ bana aitsin," diyorum hoyratça kulağına, sikim o kadar derin ki sanki beni biraz fazla sıkı bir eldiven gibi sıkıyor. "Her zaman benim olacaksın."

"Bunu göreceğiz," diyor ve kulak mememi ısırarak göğsümün derinliklerinden alçak bir gümbürtü çıkarıyor.

Bir hırıltıyla uzanıyorum ve damgamın olduğu kalçasını tutuyorum. "Görmek ister misin? Tam burada, aşkım," diyorum ona, kendimi ona karşı pistonlamadan önce, sıcak ve ıslak, sıkı ve kalın ve hayatında hiç olmadığı kadar sahip olduğu yerde daha derine inerken vahşi ve acımasız hissediyorum.

Gökyüzünde bir şimşek çakıyor, ardından sağır edici bir gök gürültüsü patlıyor ve başparmağımı ona doğru kaydırmaya başladığımda, kalçalarımın sürüş hızına uyarak keskin bir şekilde çılgılık atıyor.

Yağmur şimdi daha sert yağıyor, bizi kırbaçlıyor ve o başını gökyüzüne eğiyor, ağzı doyumsuz bir iniltiyle açık. Her zamankinden daha hızlı, daha derin ve daha yoğunum ve onun etrafımda sıkılaştığını ve damarlarımda dolaşan zevki hissettiğimde, ait olduğum yerin burası olduğunu, onunla birlikte bu çılgınlıkta boğulduğumu biliyorum. Ruhlarını birbirlerinde bulan iki canavar.

Artık *benim için çok geç*, diye düşünüyorum, bir elimle göğsünü avuçlarken, göğüs ucunu dudaklarımdan arasına alabilmek için elbisesinin yakasını aşağı çekerken. İstedğim ya da her zaman istediğim şey o değilmiş gibi davranmam.

Derin bir inilti daha çıkarıyor ve güvertede bizden yüz fit aşağıda mürettebatım olduğunu ve bizi duyuyor, bize bakıyor olabileceklerini ya da belki de gök gürültüsü, rüzgar ve yağmur tarafından yutulduğumuzu belli belirsiz fark ediyorum. Her iki durumda da, şu anda umursayacak kapasitem yok. Tek istediğim ikimizin birlikte coşkuya dalması.

Fırtına beni bir çılgınlığa sürüklüyor ve daha sert ve daha hızlı itiyorum, kaygan ıslak kadife gibi etrafımı sarıyor. Orgazmımın arttığını hissedebiliyorum ve zevk beni geçirirken alçak, derin bir hırıltı çıkarıyorum, salıverilmem

hararetili bir yoğunlukla geliyor. Onu direğe o kadar sert çarpıyorum ki, yemin ederim gemi altımızda sallanıyor.

"Maren," diye haykırıyorum titreyen bir nefesle ve vücudunun kendi serbest bırakılışıyla titrediğini, dudaklarından gelen kendi anlamsız seslerini, beni asla bırakmayacakmış gibi bana sarılışını hissedebiliyorum.

Ona doğru yığılıyorum, nefes nefese kalıyorum ve titriyorum, duygularım tavan yaparken tamamen tatmin oluyorum. Uzun bir süre o kucaklaşmada kalıyoruz, yağmur üzerimizi yıkıyor, bizi temizliyor, sikim hala onun içinde. Ayrılmak istemiyorum. Onun içinde kaynaşmış olarak kalmak istiyorum.

"Ramsay," diye fısıldıyor bana, başımı direğin üzerinden kaldırıp gözleriyle buluşuyorum. Yüzünden yağmur damlaları akıyor. "Fırtına sırasında en güvenli yer burası mı?"

Gülüyorum, hâlâ nefes nefese. "Evet, sanırım öyle değil." Eğilip dudaklarını öpüyorum, sert ve hızlı. "Ama bahse girerim risk almaya değeri, değil mi?"

Bana bu ifadeyi onaylayan küçük, memnun bir gülümseme veriyor.

Ondan ayrıldım ve onu kollarımın arasına alarak yavaşça platformun üzerine indirdim. Vardiyası tamamen şeffaftı, meme uçları ortaya çıkıyordu ve doğal olarak sikimi pantolonuma geri koyarken bile tekrar sertleştim.

Bunu fark ediyor, kara kaşları kalkıyor. "Yine mi sertleştin?" diye soruyor.

"Ne kadar nefis görüldüğünü gördün mü?" Ona elini ağzıma götürüp arkasından öperek söylüyorum. "Islak olmanla ilgili bir şey beni senin için yakıyor."

Bunun üzerine gülümsüyor ve başını tekrar yağmura doğru eğerek kollarını uzatıyor. "Buna ihtiyacım vardı."

"Yağmurdan mı bahsediyorsun, benden mi?" diye sordum. Gözleri dalgalanıyor bana. "İkisinden de. İkisine de ihtiyacım var."

"O zaman belki de kamaramızda kurulabiliriz," diyorum.

Yüzündeki neşe bir anda kaybolur. "Kamaranda olmaz. Orada bir deniz cadısı var."

"Ah," diyorum Nerissa'yı hatırlayarak. Onu ve ben odadan çıkmadan önce söylediği onca şeyi düşünmek bile istemiyorum. "Odanız rahat ama belki bir arkadaş istersiniz."

Ama Nerissa'yı ne zaman resme dahil etsem duruşunun sertleştiğini, yüzünün daha temkinli hale geldiğini söyleyebilirim. Ondaki bu ifadeyi sevmiyorum. O sınır tanımayan neşenin yüzünü tekrar doldurmasını istiyorum.

"Yalnızken daha iyi uyuyorum," diyor çenesini hafifçe kaldırarak.

Bir an için onu inceliyorum, ruh halinin nasıl değiştiğini anlamaya çalışıyorum. Deniz cadılarından haklı olarak nefret ettiğini biliyorum ve Nerissa'ya Edonia'nın kız kardeşi olduğunu söylerse ondan daha da çok nefret edecektir. Bu bilgiyi şimdilik saklamaya karar veriyorum, özellikle de Nerissa'nın yalan söylediğinden şüphelendiğim için.

"Nasıl uyursan uyu," diyorum ona, "istesen de istemesen de seninle odana kadar yürüyeceğim."

Bunun üzerine homurdanıyor ve dönüyor ve ben daha yardım teklif edemedim, daha önce yüzlerce kez yapmış gibi halatlı merdivenden aşağı iniyor. İyi olduğundan emin olmak için bir an onu izliyorum, sonra peşinden aşağı inmeye başlıyorum.

Ayaklarım güverteye değdiğinde, o çoktan aşağıdaki merdivenlere yönelmişti. Dümendeki Remi ve At'ın yanından geçiyorum, onlar kıs kıs gülüyor ve küçük cesaretlendirici sesler çıkarıyorlar, ben de onlara sadece otoriter bir baş sallamasıyla karşılık veriyorum. Bu konuyu yarın mürettebatın geri kalanına açmalarına gerek yok.

Maren'i hızla merdivenlerden ana güverteye kadar takip ediyorum ve tam kamarasına girmek üzereyken uzanıp kolunu tutuyorum.

"Bu gece bana eşlik etmek istemediğine emin misin?" Sesimi alçaltarak soruyorum.

Bana hızlıca gülümsüyor. "Sanırım ihtiyacım olanı aldım."

Sonra kapıyı açtı ve yüzüme kapattı.

BÖLÜM 32

Maren

"RAMSAY NEREDE?" Üst güvertede etrafıma bakarken gözlerimi siper ederek Sam'e soruyorum. Gün batımına birkaç saat var, güneş ufukta alçalıyor ama hâlâ etkisini sürdürüyor. Son birkaç haftadır hayatımda hiç olmadığı kadar çok güneş aldım ve cildim bunu göstermeye başladı, çillerim derinleşti ve solgunluğum açık altın rengine döndü. Artık beni koruyacak şemsiyeler ya da kraliçenin olabildiğince solgun ve kusursuz olma kaygıları olmadığı için cildimdeki değişimin tadını çıkarıyorum.

"Bones çocuklara kitap okuyor olmalı," diyor Cruz'la, nam-ı diğer Isaac'le bankta tavla oynarken. "O benim odamda olacak."

Başımı salladım ve merdivenlere yöneldim.

Ramsay ve ben karga yuvasında bir araya geleli bir hafta kadar oldu. O zamandan beri ondan biraz uzak duruyorum, zihnimi doğru düzende çalıştırmaya çalışıyorum. Sözlerinin oluşturduğum kararlılığı bozmaya başladığını hissediyorum, teşkilatımı çözme tehdidinde bulunuyorlar ve okyanusu geçerken her şey daha da karmaşıklaşıyor.

Yıllar önce karaya ilk ayak bastığım andan itibaren bir hata yaptığımı biliyordum ve o zamandan beri bunu düzeltmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordum. Kapana kısılmıştım ama yine de derinliklerdeki evime dönme hayallerim vardı. Ramsay tarafından kaçırıldığımda, tüm bu hayallerim gerçeğe dönüşmeye başladı. Artık umutsuzca özlemini çektiğim bir şey değildi, çünkü artık umudum vardı. Gerçek benliğime ve eski hayatıma dönmek istiyordum.

Ama Ramsay bana bu fırsatı verirken, her şeyin birdenbire bu kadar karmaşık hale gelmesinin nedeni de Ramsay.

Çünkü onu terk etmek istemiyorum ama onun dünyasının bir parçası olmamam gerekiyor. Ben içine doğduğum dünya için yaratılmışım. Ve eğer kaderimiz sonunda yollarımızı ayırmaksa, o zaman hissettiğim duyguların ne faydası var?

Çünkü bir şeyler hissediyorum. Hayır, bir şey değil. *Her şeyi* hissediyorum. Her yönden her şeyi ve bu içindeki karanlığı aydınlatıyor, bana farklı bir umut veriyor, sonunda ona götürürse tüm pişmanlıklarına değişiyor. Şimdi ona baktığımda içim acıyor, tam karşımdayken bile ona duyduğum bu sürekli özlem ve hasret. Ona anlamadığım bir şekilde bağlandığımı hissediyorum ve bunun onun beni sahiplenmesiyle hiçbir ilgisi yok.

Sanırım onu çoktan sahiplendim.

Kalbimin onu çoktan benim olarak düşünmesinden endişeleniyorum.

Ve şimdi bana kendini açıyor ve ben onun sözlerinde, çılgın tutkumuzda, bana hissettirdiklerinde boğuluyorum ve yine de odasında bir cadı var. Ve yine de veda etmek zorundayım. Ama yine de gerçekten birlikte olamıyoruz. Yine de, yine de, yine de...

Yine de artık onu görmezden gelmek istemiyorum. Sonunda onun dünyasını, benim için yaratılmış olan için terk edersem, bu birlikte çok az zamanımız kaldığı anlamına gelir. Şimdiye kadar yaptığım gibi onunla arama mesafe koyabilir, güvertede ona sadece başımı sallayabilir ve bana uzun süre baktığında gözlerimi kaçırabilirim. Ama o zaman zamanımın geri kalanını onunla gerektiği gibi geçirmemiş olurum.

Şimdi biliyorum ki, nasıl çevirirsem çevireyim, onunla birlikte olsam da olmasam da, veda etmek canımı yakacak, beni tam ortadan ikiye bölecek. Başka türlü davranamam.

Şimdi kalan tüm zamanımı kullanmak istiyorum. Burada denizde olmak, bu güzel sakin günler, hayat kolay ve mürettebat normale döndü, çok fazla mil kat ediyoruz ve karaya yaklaştığımızı biliyorum, her an Yeni İspanya kıyısını görebiliriz.

Yolculuk sona eriyor.

Merdivenlerden aşağı iniyorum ve kaptanın kamarasının kapısında duruyorum. Eğer çocuklarla birlikte Sam'in kamarasındaysa, o zaman odaları boş olmalı ve Nerissa'yla tekrar konuşmak istiyordum.

Kapıyı açıyorum ve kimsenin beni izlemediğini görmek için etrafa bakıyorum, sonra içeri giriyorum.

Nerissa ayağa kalkmış ve parmaklıklara yaslanmış, sanki beni bekliyormuş gibi sakin gözlerle bana bakıyor.

"Ne zaman döneceğini merak ediyordum," diyor alçak sesle. "Belki de vicdan azabı çekmiyorsundur diye endişelenmeye başlamıştım."

Ona doğru yürüyorum ve boynundaki bandaja bakıyorum. Sanki tam zamanında gelmiş gibi bir suçluluk duygusu hissediyorum. "Benim de kan emiciler gibi olduğumu düşündün," diye devam ediyor. "Oysa ben sadece bir insanım. Bir cadı ama yine de insanım. Kanım yeşil olsa da ben de onlar gibi kanıyorum."

"Özür dilememi mi bekliyorsun?" Sertçe söyledim.

Bana sırtıyor. Gerçekten de uhrevi bir şekilde güzel. "Hayır, sanırım değil. Gerçi sana zarar vermek için gelmediğimi anladığında belki anlarsın Maren. Tüm hayallerini gerçekleştirmek için buradayım."

"Neden?" Şüpheyle sordum.

"Bacaklarını nasıl aldığını biliyorum," diyor. "Görüyorsun, kız kardeşim seni nasıl kandırdığını anlattı."

Gözlerim büyüdü. "Kız kardeşin Edonia mı?"

Başını sallıyor, çenesi geriliyor. "Öyle. Ne yazık ki."

Şaşkınlıkla ona göz kırpyorum. "Maalesef mi?"

"Yakın değiliz. Hiçbir zaman da olmadık. Ben kız kardeşim Venla'ya daha yakındım." Yüzümdeki şaşkın ifadeyi okuyor. "Oh, adını biliyorsun. Bones sana ondan bahsetti mi? İyi o zaman, bu bize biraz zaman kazandırır."

"Kız kardeşin Ramsay'in karısı mıydı?"

"Üvey kız kardeş," diye düzeltiyor. "O öldüğünde ruhumun bir parçasını kaybetmiş gibi oldum. Hilla öldüğünde, daha da fazla. O benim yeğenimdi, bir çocuğa sahip olabileceğim en yakın . Onu uzaktan izledim, göz kulak oldum ve Edonia'nın Kraken'ile böyle bir şey yapacağını hiç düşünmemiştim. İşte o zaman kötülüğe olan iştahının gerçekten sınır tanımadığını anladım."

Bu gerçek olamayacak kadar iyi. Nerissa'nın kız kardeşiyle yakın olmadığına bir an bile inanamıyorum. Ona güvenilmez. Deniz cadılarının hiçbiri güvenemez.

"Şimdi senin istediğini istiyorum," diye devam ediyor. "Hangisini?"

"Adalet."

"Kimin için?"

"Hilla için. Senin için."

Ona acı bir bakış attım. "Ben mi? umursamıyorsun. Beni hiç tanımıyorsun."

"Ama sana ne yapıldığını biliyorum. Eğer kitabı Edonia'dan geri alabilirsem, büyüü tersine çevirebilirim."

"Zaten ona bunu yaptırmayı düşünüyordum," diyorum kollarımı kavuşturarak.

Gülüyor. "Ve sen onun yapacağını mı düşünüyorsun? Tanrım, benim küçük Syren'im. Edonia seni bir daha görürse öldürür. Ona hiçbir konuda güvenemezsin, bunu bilmelisin. Sadece sorma cüretini gösterdiğin için bile seni öldürür."

"Edonia büyü için Venla'nın kitabını mı kullandı?"
diye soruyorum. Başını salladı.

Geçmiş düşünüyorum. O anı kafamda defalarca canlandırmış olsam da, o bıçağı hâlâ dilimde hissetsem de, bazen puslu bir rüya gibi geliyor. "Bazı erkekler bir cadının cazibesine karşı dirençlidir," diyorum yavaşça. "Dilime, Syren şarkıma neden ihtiyaç duyduğunu sorduğumda söylediği buydu."

"Bones gibi adamlar. Bir Syren şarkısının onu cezbedebileceğini düşünüyor ama cezbetmeyeceğinden şüpheleniyorum. Ama fark etmez. Edonia ondan nefret ediyor."

"Herkesin ondan nefret ettiğini düşünmeye başlıyorum," diyorum nefesimin altında.

"Bir korsan olduğunuzda düşman edinmemek zordur, özellikle de ölümsüz, kan emici türden bir korsansanız."

"Aynı şeyi cadılar için de söyleyebilirim," diye hatırlatıyorum ona.

"Ve Syrens," diye karşı çıkıyor ve bana memnuniyet dolu bir bakış atıyor. "Görüyorsunuz, hepimiz birbirimizle savaşıyoruz ama aslında hepimiz aynıyız. Dünyadan dışlanmış olmanın birleştirdiği farklı canavar türleri."

"O zaman benden ne istiyorsun?"

"İntikamımı almama yardım etmeni istiyorum," diyor sesini alçaltarak. "Doğru zaman geldiğinde, ki doğru zamanı sen bileceksin, beni serbest bırakmanı istiyorum. Herkesin sorunlarını aynı anda çözebilirim. Adaleti sağlayabilir ve tüm yanlışları düzeltebilirim."

Kendine olan güveni karşısında kaşlarını çatıyorum. "Sana güvenmediğimi biliyorsun, değil mi?" "Güvenmediğini biliyorum," diyor gülümseyerek. "Ama zamanla güvenmen için dua ediyorum."

Çok geç olmadan. Kaderimizi gördüm, Maren. Gördüm ve bundan daha korkunç bir hal alırsa Tanrılar hepimize yardım etsin."

Ona ne gördüğünü sormak istiyorum ama bunun beni sadece yanıltacağını hissediyorum.

Ona başımı sallayıp çıkıyorum ve odamın kapısını kapatıyorum. Uzaklaştıktan sonra derin bir nefes alıyorum ve konuşmamızdan sıyrılmaya çalışıyorum. Ona güvenmek istiyorum, gerçekten, çünkü güvenmek umut etmek demektir, ama onun oyunlarına kanmama izin veremem. Eğer Edonia'nın kız kardeşiye, en az onun kadar kaypak olmalı.

Ramsay'le konuşmak istesem de çocuklarla olan dersini bölmek istemiyorum. Yine de çok merak ediyorum ve kendimi Sam ve Thane'in odalarına doğru ilerlerken buluyorum. Kapı yarı açıktı ve

kalem çiziklerinden başka bir şey yok. Kapıyı biraz itip açıyorum ve içeri bakıp manzaraya gülümsüyorum. Hepsinin sırtı bana dönük ve bir an için Ramsay'ın Henry ve Lucas'ın defterlerine bir yazarken omuzlarının üzerinden bakışlarını izliyorum.

"İşte böyle, Henry oğlum," diyor ona, omzuna şefkatle vurarak. "E'den önce ben."

"C'den sonrası hariç," diyor Henry gururla.

"Ama ancak o zaman ses eeeee olduğunda," diye bitiriyor Lucas.

Ramsay, "Ve eminim benim bilmediğim daha da fazla istisna vardır," diyor. "Ama bu sizi yeterince ileriye götürecektir. Şimdi izin verirsiniz çocuklar, siz kalıp sayfanın geri kalanını doldurun, sonra da babanızla egzersiz yapmak için yukarı çıkın. Benim ilgilenmem gereken bir izleyici var."

Bunun üzerine Ramsay arkasını döndü ve bana gösterişli bir gülümseme verdi. Çocuklar da arkalarını dönüp beni görünce şaşırdılar. Sanırım otuz beş yaşına gelene kadar duyuları Ramsay'inki kadar gelişmeyecek.

Henry, kıkırdayan Lucas'a, "Hâlâ iç çamaşırlarıyla," diye fısıldar.

Ramsay bana doğru yürümeden önce onlara pis bir bakış attı.

"Maren," diyor bana, kollarını geniş göğsünde kavuştururken ifadesi sıcak ama temkinli. "Seninle birlikte olma zevkini neye borçluyum?"

"Seninle konuşabilir miyim diye merak ediyordum," diyorum ona. "Odamda," diye ekliyorum hemen.

Kaşları kalkıyor ama sadece başını sallıyor. "Pekala."

Aramıza koyduğum bu mesafeden nefret ederek başımı sallıyorum ve onun ölçülemez varlığını arkamda hissederek kamarama doğru yürüyorum. Bu tür bir boşluğun ona karşı olan hislerimi bir şekilde değiştireceğini düşünmekle ne kadar aptallık etmişim. Aksine, kendimi oldukça çaresiz hissediyorum ki bu en başta kaçınmaya çalıştığım duyguydu.

Kamarama girip yatağa oturuyorum, başımın tepesi üstteki ranzayı sıyrıyor. Kapının girişinde durmuş etrafa bakıyordu.

"Burayı seviyor musun?" diye soruyor boş boş.

"Hem de çok. Keşke lavabonun üzerinde bir ayna olsaydı. Güne başlamadan önce nasıl görüldüğümü görmek isterdim."

"Senin aynan olabilirim," diyor kapının pervazına yaslanarak. "Ve bir şeftaliden daha güzel görüldüğünü sana ilk söyleyen ben olacağım. Peki, sana nasıl yardımcı olabilirim?"

Birden kendimi çok küçük ve garip hissettim. Masadaki koltuğu işaret ediyorum.

Oturmak üzereydi ama ben çenemi kapıya doğru salladım. Gidip kapıyı kapatıyor ve karşıma oturuyor. Şimdi yüzündeki o temkinli umursamaz ifade biraz kayboluyor ve öne doğru eğilip dirseklerini kalçalarına dayarken kaşları endişeyle birbirine yaklaşıyor. "Ne oldu?"

"Son zamanlarda garip davrandığımı için özür dilemek istedim," diyorum, kucağımdaki ellerime bakıp tırnaklarımın altındaki kirden irkilerek. "Sana karşı kısa davrandığımı biliyorum ve sadece üzgün olduğumu söylemek istedim."

"Maren," diyor bir süre bekleyerek. Ona bakıyorum ve bana hem yumuşak hem de orantısız bir gülümseme veriyor. "Özür dilemenden gerçekten hoşlanmıyorum. Hatta bahse girerim çok fazla özür diliyorsun." Özür dilemek için ağzımı açıyorum ama parmağını kaldırıyor. "Ah, gördün mü? İşte böyle. Lütfen, kes şunu. Buna gerek yok, özellikle de benimleyken. Bunu anlıyorsun, değil mi?"

"İstiyorum," diyorum, göğsümden taştan sıcaklık beni daha hafif hissettiriyor. Bu adamdan özür dilemek zorunda olmadığım fikri beni özgürleştiriyor. Dinleyeceğimden ya da dinlememe gerek kalmayacağından değil, ama nefes almak için bile özür dilediğim yıllarımla kıyaslandığında, ruhuma bir tonik gibi geliyor.

"Ama bilmek istediğim şey, başlangıçta bana neden kısa davrandığın. Ne zaman sana doğru baksam, sevgilim, sanki orada değilmişim gibi davrandın. Gemide seninle birlikte bir hayaletmişim gibi."

Bir an için alt dudağımı çiğniyorum, ne kadarını söyleyeceğime karar vermeye çalışıyorum. Bakışları bu kadar yoğun bir şekilde üzerimdeyken kendimi çok daha savunmasız hissediyorum. "Sanırım ben..." Hâlâ gözlerini kaçırarak başlıyorum. "Kendimi korkutuyordum."

"Nasıl yani?"

Ona bakmayı başarıyorum, gri bakışlarına yakalanıyorum. "Geçen gece bana pek çok harika şey anlattın."

"Evet," diyor bir elini çenesinde gezdirirken, sakalları uzamış ve cızırtılı bir ses çıkarıyor. "Onları harika bulup bulmadığını bilmiyorum ama ben buldum. Endişelendiğin buysa, ben de ciddiye aldım. Söz konusu sen olduğunda hiçbir yanlış iddiada bulunmuyorum aşkı, beden ve ruhunla, kalbin ve ruhunla bana aitsin." Duraklıyor ve midemi bulandıran nefes kesici bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Canavar, Syren, prenses ve korsan."

Yanaklarımın kızardığını hissediyorum.

"Şimdi de hanımefendinin yüzünü kızarttım," diyor. "Pembenin o özel rengini nasıl da özlemişim. Tıpkı meme uçların ve dilimi üzerlerinde gezdirdiğimde amcığın gibi."

Cildim şimdi daha da sıcak yanıyor ve daha önce hiç hissetmediğim bir dürtü duyuyorum.

Günahkâr, sapkın bir dürtü.

Yataktan kalktım ve dizlerimin üzerine çöktüm. Ona doğru sürünüyorum.

Bacaklarının arasına doğru ilerlerken Ramsay şaşkınlıkla bana bakıyor.

"Benimle dalga geçtiğini söyleme, aşkım, buna dayanamam," diyor Kabaca.

"Dalga geçmiyorum," diyorum ona, kalbim daha yüksek sesle atmaya başlıyor. Pantolonunun kemerine uzandım. "Bir süredir seni bu şekilde tatmin etmek istiyordum."

Sertçe yutkunuyor ve gözlerini kırıştırıyor, güçlü elleri ellerimin üzerinde kayıyor ve beni bir an için yerimde tutuyor. "Bana o dişleri kullanmayacağına söz ver," diyor. "Hoşuma gitmediği sürece," diye ekliyor boğazını temizleyerek.

"Söz veriyorum," diyorum ona masum bir gülümsemeye. Ellerimi bırakıyor ve ben de pantolonunun düğmelerini çözüyorum, ellerim heyecandan hafifçe titriyor. Penis defalarca içime girmiş olsa da, bırakın ağzımı, henüz ellerimle bile dokunmamıştım.

Ona bakıyorum ve bana o kadar büyük bir enerjiyle bakıyor ki omurgamda şimşekler çakıyor, sinirlerim çatırdıyor.

Derin bir nefes alıyorum ve kapağın içine uzanıyorum, ellerim onun sert uzunluğunun üzerine kapanıyor ve onu serbest bırakıyorum.

Nefesim kesildi. Elimde değil. Şaşırtıcı derecede yumuşak ve kesinlikle tehditkâr görünen sikiğin ağırlığını, sıcaklığını elimde hissediyorum.

Alçak bir tıslama çıkarıyor, şaftı ellerimde seğiriyor, onu kavramamı sağlıyor ve yemin ederim dokunuşumla daha da sertleşiyor.

"Ah, aşkım," diye fısıldıyor kısık sesle, başı geriye gidiyor.

Gülümsememe engel olamıyorum. Ona bunu yapabilmeyi, bu etkiyi yaratabilmeyi seviyorum. Belki de bu içimdeki baştan çıkarıcı Syren parçasını gıdıklıyor, ama bu farklı, çünkü şu anda peşinde olduğum benim zevkim değil, onunkinin peşindeyim. Onu siki ağzımdayken izlemek, kendini bana teslim etmesini izlemek istiyorum, böylece o da benim hissettiğim kadar savunmasız olacak.

"Neden benden beslenmiyorsun?" Ona soruyorum, avuçlarımı sert uzunluğunun üzerinde gezdiriyorum, onun sıcak kadife hissinin tadını çıkarıyorum.

"Cearban, görünüşe göre benden besleneceksin," diyor, ben onu okşamaya devam ederken sesi boğuklaşıyor.

"Ciddiyim," diyorum ona, bileğimi bir adak olarak uzatarak. "Neden hemen şimdi kanımı almıyorsun? Ne zaman ihtiyacın olacağını asla bilemezsin," diye ekliyorum, Nerissa'nın acımasız kaderimiz hakkında söylediklerini düşünerek.

"Çünkü beni çalıştırırken iki eline de ihtiyacın olacak," diyor, ben onu parlayan ucuna yakın bir yerden sıkarken gözleri kısılıyor.

Başımı eğip üzerindeki nemi yalıyorum ve o da sarsılıyor, elleri sandalyenin kenarını kavıyor ve odayı dolduran derin bir inilti çıkarıyor. "Tanrım, kadın, beni şimdiden boşaltacaksın."

Onu tekrar yalıyorum, dilimi şişmiş koyu renkli başının üzerinden geçici olarak geçiriyorum, özünün tuzlu tadının tadını çıkarıyorum.

"Bunun tadını beğendiysen beni emmeye başlasan iyi edersin, aşkım," diyor inleyerek. "Boğazını tohumlarımla kaplayana kadar ağzını sikkeme izin ver. Boğulsan bile beni kaldıracığınızı biliyorum."

Ben de yapabileceğimi biliyorum. Ağzımı kolanının sığabileceği kadar açıyorum ve sıkı bir kavramayla onu ıslattığım dudaklarımın arasından içeri kaydırıyorum. Haykırıyor ve kalçalarını itiyor, böylece shaftı doğrudan boğazımın arkasına gidiyor ve haklı, onu boğuyorum.

Ama sonra geri çekiliyor ve tekrar dudaklarımın içine pompalamaya çalıştığında, uzunluğunun kontrolü bende, onu kendi hızımda emiyorum, dilim tüm sıcak çıkıntılarının etrafında dönüyor. Aleti şimdi daha sıcak, zar zor kontrol altına alınmış bir ateş gibi.

"Maren," diye homurdanıyor, aksanı daha da kalınlaşıyor. "Siktir. Maren. Seninle kendimi kaybediyorum, seninle kendimi kaybediyorum."

Ona orgazm olmasını söylemeye çalışıyorum ama ağzımın tamamını kaplarken yapamıyorum. Bunun yerine onu kenara itiyorum, yumruğumla sıkı kontrol sağlarken ağzıma girmesine izin veriyorum, horozunun ucu ağzımın çatısı boyunca kayıyor, dilim onu derinlemesine emiyor.

"Tanrım!" diye bağırıyor, "Geliyorum. Geliyorum, aşkım. Tanrım, gırtlığın da amın kadar dar sevgilim. Seni yere dökülene kadar dolduracağım."

Bunu söylerken neredeyse boğuluyordum ve sonra kalçaları kıpırdıyor ve siki kasılıyor ve ıslak sıcaklığın ağzımdan fışkırdığını, dilimin arkasına ve boğazıma indiğini hissediyorum. Çabucak yutuyorum. Söylediklerine rağmen, bunların hiçbirini yerimde istemiyorum.

Sonunda, nefesi kesik kesik ve hızlı bir şekilde kesilir gibi olduğunda, onu ağızından çıkarıyorum, dudaklarımla tükenmiş başı arasında bir tükürük izi kalıyor ve utanarak ona bakıyorum.

"Daha önce hiç bu kadar güzel bir manzara görmemiştım," diyor doygun bakışlarını bana sabitleyerek. "Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım, aşkım."

Dudaklarımı nazikçe siliyorum ve ellerimi bir hanımefendi gibi kucağımda birleştiriyorum. "Kaptan!" diye bağılıyor kapının dışından biri.

Başını sallayarak ve sikini tekrar kapağın içine soktu. Ben hızla ayağa kalkıp kapıya yönelirken boğazını temizliyor ve Ramsay'nin uygun olduğunu görünce kapıyı açıyor.

Cruz'un uzun gövdesi kapının diğer tarafını dolduruyor.

"Kaptan, bir gemi tespit ettik. Bunu görmek isteyeceksiniz."

BÖLÜM 33

Ramsay

Cruz'un havadaki yoğun gerginliğe ve oturuş şeklime aldırmadan bana bakmasından bunun önemli olduğunu anlıyorum.

Hızla ayağa kalkıyorum, Cruz'un görmemiş gibi davrandığı yıpranmış sikimi düzeltiyorum ve sonra Maren'in odasından çıkıyoruz. Beni takip ediyor, ki bu umurumda değil. Tüm gün ve gece boyunca yanımda olması hoşuma giderdi, her ne kadar tespit ettikleri bu gemiyle ilgili karnımda bir huzursuzluk olsa da.

Üst güvertede herkes baş güvertede toplanmış durumda ve ben yaklaştığımda Thane'in suratu asık görünüyor.

"Bu Kraliyet Donanması," dedi bana dürbünü uzatarak. "Bize doğru geliyor." Bir an sonra gözleri kehribar rengi parlıyor. "Bu Ed Smith'in."

Kalbim durdu, boğazımda bir yere takıldı ve dürbünden baktım. Sert bir nefes alıyorum. İşte oradaydı. İşte *Pembroke*, Büyük Britanya bayrağı altında uçan ve şu anda Kaptan Edward Smith tarafından komuta edilen 60 toplu bir gemi. Brethren üyesi olan ama kesinlikle bizim mürettebatımızdan olmayan biri.

"Başka gemiler de olmalı," diye mırıldandı Thane. "Hattın diğer gemileri nerede?"

Dürbünü ufka doğru yaklaşıtıyorum ama hiçbir şey yok, bir direğin izi bile yok. Sadece *Pembroke* var ve bize doğru ölü bir şekilde yelken açıyor.

"Bizi görüyorlar," diyorum. "Bizim için geliyorlar." "Onlardan kaçabiliriz," diyor Cruz.

"Hayır!" Onu tersledim. "Onlardan kaçmayacağız! Kalıyoruz ve savaşıyoruz!"

"*Kaptan*," der Thane. "bakmayın ama onların altmış topu ve büyük ihtimalle altmış topçusu var. Bizim ise kırk topumuz ve sadece bir avuç mürettebatımız var."

"Bu geminin batmayacağını biliyorsun," diyorum ona. "Çünkü ne zaman kaçacağımızı biliyoruz."

"Görüş alanımızda, kardeşim!" Bu anı çok uzun süre beklemiş olmanın verdiği hüsrân dolu öfkeyle aniden dönüp Thane'i yakasından tuttuğumu söylüyorum. "Babamızın intikamını almalıyız. Bunu babam için yapmalıyız!"

Neden o da benim gibi adalete ihtiyaç duymuyor? Neden bu adamı yok etmek için ağzından köpükler saçmıyor?

Thane'in sert ifadesi yumuşar. "İntikam anlamına gelseydi babamız ölmemizi istemezdi. Eskiden olduğu gibi seni kontrol etmesine izin veremezsin. Onu bırakmayı öğrenmelisin."

Başımı sallıyorum, söylediklerine anlam veremeyerek ona göz kırpyorum. "Kuyruğumuzu bacaklarımızın arasına kıştırıp kaçmamız gerektiğini mi söylüyorsun? Daha önce de donanma gemileriyle savaştık."

"Ve sonunda rüzgâr bizi hep uzaklara götürür. *Nightwind* batmasa bile biz bataabiliriz. Hepimiz en iyi halimizde değiliz ve Smith bizi nasıl öldüreceğini çok iyi biliyor," diyor yalvarırcasına ve bakışları arkamdaki Maren'e gidiyor. "Ve zaten gemide bundan sağ çıkamayabilecek insanlar var."

"Benim için endişelenme," diyor Maren kararlı bir hırıltıyla ve kalbim onun bana olan sadakati karşısında çarpıyor. "Kaptanın dediğini yapalım derim. Savaşalım. O gemiyi ve babanı öldüren adamı yok edelim. İşler her sarpa sardığında kaçarsak ne tür korsanlar oluruz?"

Tanrım, sanırım ona aşık olabilirim.

"*Nightwind*'de harika bir demokrasi var, değil mi?" Kardeşimin gömleğini bırakırken mürettebata bağıryorum.

Onlardan bir tezahürat yükselir.

"Ve burası bir demokrasi olduğuna göre, bunu oylamaya sunalım derim. Savaşa karşı çıkanlar, kaçmamız gerektiğini düşünenler, evet desin."

"Evet," diyor Thane, Cruz ve Drakos. Sam elini kaldırmayınca ya da konuşmayınca Thane ona sessizce küçümseyen bir bakış atıyor, Sam de omuz silkiyor.

"Diğer herkes?" Bağıryorum. "Korsanlar gibi mi savaşacağız? Kan Kardeşleri gibi mi?"

Bir çığlık yükseliyor, mürettebatın çoğunluğu benimle aynı fikirde.

"O zaman demokrasi bunu çözer. Oylamaya sunuldu. Şimdi levazım subayına ve ikinci kaptanıma sormak zorundayım, bu konuda bana yardımcı olacak mısınız yoksa geminin teknesini sizin için indireyim mi?"

Thane bana kaşlarını çatıyor ve omzuma bir tokat atıyor. "Sizin için burada olduğumuzu biliyorsunuz Kaptan," diyor isteksizce. Sonra dönüp mürettebata emirler yağdırmaya başlıyor ve güverte kontrollü bir kaosa sürükleniyor.

Kanım başımın içinde sıcak bir şekilde pompalanıyor, tenim sanki üzerine minik iğneler batırılıyormuş gibi hissediyor ve duyularım normalden daha net hale geliyor.

Savaş başladı.

"Ramsay," diyor Maren endişeyle, beni kaosun kenarına çekerek. "Benden beslen," diye fısıldıyor.

Hızla yaklaşan *Pembroke*'a bakarak, "Zaman yok, aşkım," diyorum. Yüksek hızda çarpışmamak için yavaşladığımızdan emin olmak için elimi üstümdeki yelkenlere doğru sallıyorum. "Güvertede her şeyin planlandığı gibi gittiğinden emin olmalıyım ve eğer kontrolü tekrar kaybedersem Tanrı yardımcım olsun."

"Kontrolünü kaybetmene izin vermeyeceğim," diyor kolumdan çekştirerek. "ama.

Bir saniye bile sürmez."

O böyle düşünüyor ama durum bundan çok daha karmaşık. Beslenmek, bana ihtiyaç duyulan güverteden ayrılmam ve onunla birlikte aşağıda kaybolmam anlamına gelir ki bu da bir kaptan için pek iyi bir görüntü olmaz. Ayrıca, onun Syren kimliğini gizli tutmam gerekiyor ve bu yardımcı olmaz.

"Maren," diyorum sertçe, onu omuzlarından tutarak. "Artık çok geç. Zaten bir önemi de yok. Gidip o adamı öldüreceğim ve bunu yaparken yardıma ihtiyacım yok. Sen gidip çocukları ve Sedge'i al ve benim odamda sakla."

"Nerissa ile mi?" diye soruyor şaşkınlıkla.

"Onlara dokunmayacak, onunla güvende olacaklar," diyorum ona, artık tamamen içgüdülerimle hareket ederek, "ve orada bir sürü silah var."

"Tamam," diyor korkuyla. "Ama seninle buraya geri geleceğim."

"Seni durduramayacağımı biliyorum, seni inatçı küçük köpekbalığı," diyorum ve onu tekrar bırakmadan önce sert bir öpücük için içeri çekiyorum. "Acele et!"

O koşarak uzaklaşıyor ve ben dikkatimi güverteye veriyorum, mümkün olduğunca temiz ve berrak hale getiriyorum, halatları kenara çekiyorum ve yelkenleri depolamada bosun'a yardım ediyorum.

Cruz kemanını çıkarıp herkesin yüreğini hoplatacak ve sinirlerini hazırlayacak bir melodi çalıyor, ardından Drakos etrafta koşuşturup rom shot'ları dağıtıyor. Her zamanki ilham verici konuşmamı yapmam gerektiğini biliyorum ama şu anda o kadar gergin bir enerjiyle uğulduyorum ki bu beni hasta ediyor.

Her nasılsa kendimi toparlayıp onlara kısa bir konuşma yapabiliyorum: "Bu işte hepimiz beraberiz, çocuklar. Bizler Kardeşleriz ve mücadeleden geri adım atmıyoruz. Bunu dünyadaki tüm korsanlar için, günahkârlar, aykırırlar ve diğer herkes için yapıyoruz.

evlerini bulmak için denize açılırlar. Ve bu adam evimizi alamayacak! Hayır, biz onun canını alacağız!"

Mürettebat gürültülü bir şekilde karşılık veriyor, bir savaş çılgılığı gemide çınlıyor ve Maren'in elinde bir kılıçla merdivenlerden çıktığını fark ediyorum. Tanrım, umarım o şeyi kendini savunacak kadar kullanmayı biliyordur. En azından umarım onu kenara atıp yerine dişlerini ve pençelerini kullanacak kadar sağduyuludur. Evet, mürettebat onun bir tür canavar olduğunu görecektir ama ölüm kalım durumunda tek çıkış yolu bu olabilir.

"Topçular, işaretime ateş etmeye hazırlanın," diye bağıyor Thane, önce ateş etme yolunu seçerek. Mermilerimiz daha sert vurmalarına ve daha uzağa ateş etmelerine yardımcı olan küçük bir ekstra büyüye sahipler, bu da donanma gemisinde eksik olan bir şey, bu yüzden proaktif olmak, daha fazla topçuları olduğunda en iyi saldırı hattıdır.

"Ateş!" Thane bağıır ve aşağıdaki topçular gemiyi sarsan bir gürültüyle patlayan topları ateşlerler. *Pembroke*'un yan tarafına, mürettebatına meşe ve şarapnel parçaları gönderecek türden bir darbe indirirler.

"İyi atışlar beyler!" Bağıyorum. "Bir kez daha! Sonra direğe zincir atışı yapın! Lothar, Matisse, güverteyi temizleyin!"

Toplar aşağıdan tekrar ateş eder, daha temiz atışlar yaparken Lothar ve Matisse çakmaklı tüfeklerini kaldırıp güverteye ateş ederler, korsan olarak keskin nişancılık becerileri dümenciyi ve başka bir mürettebatı yeniden doldurmaya gerek kalmadan vurup öldürebilmiştir.

Smith'in üst güvertede görülebilecek bir yerde olup olmadığını görmeye çalışıyorum ama onu göremiyorum ve sonra lombozlarından toplarla ateş ediyorlar.

Atışlar bir anda geliyor, en az yirmi tanesi *Nightwind*'in bordasına çarparak gemiyi şiddetle sarsıyor. Maren yere düşüyor ama ben uzanıp onu tam zamanında yakalıyorum, tam da kendi zincir atışları armayı yok etmeye çalışırken. Ön direğe isabet edip tepesini koparmayı başarıyorlar ve yelken güverteye doğru düşmeye başlıyor, ben de Maren'i yoldan çekiyorum.

Yelkenler arkamızdaki güverteye çarpıp mürettebatın bir kısmını kıl payı kaçıırken ona, "Belki de şimdi aşağıya inmeliyin," diyorum.

"Belki de yolunuzdan çekilmeliyim," diyor ve elindeki palayı sallayarak bir fıçıya doğru ilerliyor.

Devrilen direğe küfrediyorum. Lothar geminin marangozu olarak bu işi halledecektir ama şimdilik tüfeğini yeniden doldurmakla ve donanmadan daha fazla kişiyi avlamakla meşgul.

Daha fazla ateş ediyoruz ve donanma gemisi de aynı şekilde karşılık veriyor, bazıları doğrudan *Nightwind*'in gövdesine girerek Lothar'a daha fazla iş çıkarıyor. Aşağıdan bir çığlık duyuyorum ve Remi ya da Horse'un vurulduğunu ve umarım iyi olacaklarını biliyorum. Sterling ana topçumuzdu ama şu anda zincirlerle bağlı. Bir an için onu serbest bırakmaya değip değmeyeceğini düşündüm ama vazgeçtim. Bu haliyle muhtemelen gemimizi sabote eder ve Kraliyet Donanması'nın yanında yer alırdı.

"Sam!" Ona sesleniyorum. "Silah güvertesine git, takviyeye ihtiyacımız olabilir."

Başını sallar ve koşmaya başlar, tam o sırada bir kurşun ona doğru uçar ve omzundan vurur.

"Ahhh!" diye bağıyor, omzunu tutuyor ve acıyla yüzünü buruşturuyor ama sonra koşmaya devam ediyor, kurşunun onu durdurmasına izin vermiyor. Kadın demirden yapılmış.

Ama o her kurşundan kurtulabilirken, Maren kurtulamıyor. Hala namlunun arkasında olup olmadığını kontrol etmek için ona bakıyorum ama şimdi ona bir hafta önce verdiğim tabancayı sallıyor ve donanma gemisine doğrultmaya çalışıyor. Ona mermiyi yakın dövüş için saklamasını söylemek istiyorum ama ateş ediyor ve donanma mürettebatından birini boynundan vurmayı başarıyor.

Dönüp bana sırtıyor, atışından memnun ve göğsüm onu arzulamakla daralıyor.

Gürültüden beni duyamasa da ona "Bu bir kız," diyorum.

BONES.

Birden iki büklüm oluyorum, ellerim kulaklarımda, Nerissa'nın kafamın içinden bağırdığını duyuyorum.

KEMIKLER ONDA.

"İyi misin?" Maren bana doğru koşarken haykırıyor, elini sırtıma koyuyor, tam o sırada aşağıdaki güverteden bir mermi daha ateşleniyor, *Nightwind*'in canavar gibi titremesine neden oluyor ve bir mermi başımın üzerinden vızıldayarak geçip arkamdaki katran variline çarpıyor.

"Nerissa," demeyi başarıyorum, katliamın içinden etrafa bakarken alçak sesle konuşuyorum, hava dumanla doluyor. "Nerede o?"

"Hâlâ senin kafesinde tabii ki," dedi kafası karışmış bir sesle. "Söylediğin gibi Henry, Lucas ve Sedge'i senin odana koydum ve ben gittikten sonra kapıyı ağır bir şeyle kapatmalarını söyledim." Korkuyla yüzüme bakıyor. "Neden? Onlara zarar mı verecek?"

"Endişelendiğim Nerissa değil," diyorum, onu nazıkçe kenara itip güverteden merdivenlere doğru koşarken patlama daha tekneyi sarsıyor ve çarpmamın etkisiyle tahta parçalanarak kalaslara dalmak zorunda kalıyorum.

Başımı kaldırıyorum, kulaklarım şiddetle çınlıyor ve Maren'in iyi olduğundan emin olmak için arkama bakıyorum. Ayağa kalkıyor ve topallayarak yanıma geliyor, elleriyle bana gitmemi işaret ediyor. Mürettebatın geri kalanı iyi görünüyor, ancak Matisse avucundaki kurşun yarısından dolayı kendi elini tutuyor ve Cruz son top mermisinden dolayı sırt üstü yatmış inliyor.

Şu anda onlar için endişelenemem. Kendimi yukarı itiyorum ve merdivenlere koşup sendeleyerek ana güverteye iniyoruz ve doğruca kamarama .

"Henry!" Bağıriyorum, kapıyı açmaya çalışıyorum ama kilit olmamasına rağmen açılmıyor, ağır bir şey kapıyı itiyor. "Lucas! Sedge! Geliyorum!"

Etrafımda fethedilen gemilerin kilitli kapılarını kırmak için kullandığımız biniş baltasını arıyorum ama bulamıyorum, sonra birkaç adım geriye koşuyorum ve kendimi omzumla kapıya fırlatıyorum, kapı neredeyse menteşelerinden çıkıyor ve diğer tarafta bir şey devriliyor. Geri çekilip kendimi tekrar kapıya doğru fırlatıyorum, bu sefer kapı ağırlığının altında parçalanıyor ve kamarama giriyorum.

Ed Smith'in önümde durduğunu görüyorum, tırmanmış olması gereken balkon kapıları arkasında açık.

Elindeki iki tabancayı önünde diz çökmüş, bana doğru bakan Sedge, Lucas ve Henry'nin kafalarına doğrultmuş.

Ve bu anı daha önce yaşadığım için çok kötü bir durumdayım. Ama o zaman Prens Aerik'le birlikteyken ve elinde Henry'nin kafasına karşı marlinespike varken, bir şekilde galip geleceğimizi biliyordum ve Drakos galip geldik. Bu sefer o kadar emin değilim. O kadar emin değilim ki ayaklarımın altındaki tahtaları bile hissedemiyorum, sanki bunların hiçbiri olmuyormuş ve ben burada bile değilmişim gibi.

BONES.

Kafesin içinden Nerissa'nın sesinin kafamın içinde patladığını duyuyorum ama ona bakmaya cesaret edemiyorum, arkamda olduğunu bildiğim Maren'e de bakmıyorum, önümüzde duran manzara karşısında usulca nefes nefese kalıyor.

Denedim ama onu durduramadım, diye devam ediyor Nerissa. *Büyümü kafesten yapamıyorum. Özür dilerim.*

Onu görmezden geliyorum. Çocuklara, ekibe odaklanıyorum ve önümdeki bu adama duyduğum akıl almaz nefreti, beni tamamen yutmadan önce kontrol etmeye çalışıyorum.

Ed Smith her zamanki gibi aynı görünüyor, tıpkı biz Kardeşlerde olduğu gibi. Ancak yaşlanmamış olsa da, şeytan yüz hatlarına bir şeyler yapmış, onları sürüngenimsi bir şeye dönüştürmüştü. Burnu daha sivri, dar ağzı kibirli, acımasız bir bakışa dönüşmüş ve kahverengi gözlerindeki kırmızıyı ortaya çıkaran kırmızı bir peruk takarak onu tam anlamıyla şeytani bir görünüme büründürmüştü. Gemisi *Pembroke* sadece son on yıldır onun komutası altında, ondan önce başka bir gemiydi, ondan önce de başka bir gemiydi. Acaba isimlerini de peruklarını değiştirdiği kadar sık değiştiriyor mu? Kamu hizmetindeyken fark edilmekten kaçmak kolay değil ama yine de hiç yaşlanmıyorsunuz.

Öfke beni içten dışa doğru yalıyor, zihnime yayıldığını hissettiğim kızgın bir cehennem, beni ham bir şeye dönüştürüyor. Birini öldürmeyi hiç bu kadar istememiştim. Kafasını koparıp boynuna sıçarken ona izletmek.

"Kaptan Battista," diyor Smith mağrur aksanıyla. "Ya da Kaptan Battista *Junior* mı demeliyim. Beni gördüğünüze şaşırmış görünüyorsunuz."

"Bırak gitsinler Smith," diyorum ona, kelimelerim bıçak gibi kesiliyor, "böylece başın belaya girmez."

Küçümsüyor. "Seni belaya davet ediyorum Battista," diyor. "Bu bana senin ne kadar kötü olduğunu hatırlatıyor. Filomdan senin karaya doğru yola çıktığını öğrendiğimde, rotamı sana göre ayarlamak zorunda kaldım. Acapulco'ya geleceğini biliyordum, doğal olarak, kurnaz yelkenlerinle okyanusu dümdüz geçtiğini biliyordum, ticaret rüzgârlarına lanet olsun. Seninle kıyıya yakın bir yerde uğraşmak yerine burada uğraşmanın daha iyi olacağını düşündüm. Böylesi çok daha düzenli, değil mi?"

Tabancalarını ekibime doğru sallıyor. "Dürüst olmak gerekirse, buraya seni öldürmeye gelmedim, Battista. Sonunda, evet, ama önce sana acı çektirmek istiyorum. Babanı öldürdükten sonra yapman gereken şey hayaletten vazgeçmekti. Bu ahlaksız yaşam tarzından vazgeçmek. As şu neşeli roger'ı ve bir gün ara."

Gözleri kısıldı. "Ama yine de yapmadın. Sevgili yaşlı babana ne olduğunu gördün ve yine de *Nightwind*'in kaptanı olman gerektiğine karar verdin. Gemide bir karın, bir kızın olması durumu daha da kötüleştirdi. Bu gemiler çocuklara göre değil, hiç mi terbiyen yok? Sen ve işe yaramaz kardeşin neler yaşadığınızı biliyorsunuz.

Kendi babanız benim idam edildi ve siz onları burada yetiştirmenin risklerini hiç düşünmediniz mi?"

Parmakları tetikte seğiriyor ve ben Henry'nin gözlerinin içine bakıyorum. Gözleri o kadar açık ve korku dolu ki onu kurtaracağıma dair umutla dolular ve tabii ki onu kurtaracağım.

Elbette sizi kurtaracağım, diye düğünüyorum, cesur olmak için çok çabalayan ama çenesi titreyen Lucas'a ve sonra yüzünde hiçbir duygu belirtisi olmayan, sadece kararlılık gösteren Sedge'e bakmadan önce. *Hepinizi kurtaracağım ya da denerken öleceğim.*

"Burada karada olduklarından daha güvendeler ve bunu sen de biliyorsun," diyorum, sesim küçümsemeyle boğuklaşıyor. "Mürettebatın senin ne olduğunu biliyor mu? Saklıyor musunuz? Beslenmek için bir insan mı tutuyorsun? O da senin sırrını saklamaya yeminli mi? Gemide, karada asla sahip olamayacağın bir özgürlüğe sahip olduğunu sen bile biliyorsun. Açık denizler sırları barındırmakta çok iyidir, bu yüzden sırlarımızı burada saklıyoruz."

Alay ediyor, çenesini kaldırıyor ve burnunun ucuyla bana bakıyor. "Bana vaaz vermeyi bırak. Sözlerin sadece kendini daha iyi hissetmek için var. Ama şunu bil ki, bundan sonra sadece kendini suçlayacaksın *Kaptan*. Ölümeleri senin yüzünden."

O yapmadan önce ne biliyorum.

"Hayır!" Çığlık atıyorum ve tam tetiği çektiği anda kendimi havada ona doğru fırlatıyorum. Ona doğru bir şimşek kadar hızlı uçuyor olsam da her şey yavaşlıyor. Mermilerin ikisinin de tabancaların ağzından ateşlendiğini görüyorum, bir alev ve barut patlaması, bir atış diğerinin bir saniye gerisinde ve Lucas'ın kafasının arkasına gidiyor. Gecikme yüzünden Sedge'e doğru eğiliyor, kurşun kulağının ucunu sıyrıp kan fişkirtiyor.

Diğer mermi daha hızlı ateşlendi.

Tam Henry'nin kafasının arkasına geldi.

Korkunç bir kırmızı püskürdü.

Daha yere düşmeden paramparça olmuş bir kalpten öldüğümü hissediyorum.

Bu durumda Ed Smith'e vurdum ve ellerimi boynuna dolayarak onu yere serdim. Geriye doğru yuvarlanıp balkona çıktık ve kuduz bir hayvan gibi onu parçalamaya çalışarak boynunu ısırdım.

"Onu kurtarabilirim!" Nerissa kafesten bağılıyor. "Çok geç olmadan çıkarın beni!"

"Ramsay, anahtar!" Maren çığlık atıyor ve ben çenemi Smith'ten ayırıp onun Henry'nin yanına koştuğunu ve dizlerinin üzerine çöktüğünü görüyorum.

Sedge acı içinde ılık atan ve başını tutan Lucas'ı teselli ederken, yüzünde dehşet gözyaşları akmaktadır.

Anahtarı almak için cebime uzanıyorum ve çıkartıyorum, Maren'e fırlatmak üzereyken Smith anahtarı elimden alıyor. Anahtarın küpeştenin üzerinden aşağıya, denize doğru szlşn izliyorum.

Yüce Tanrım. Bu olamaz.

"Buldum!" Maren bağırıyor. Ayağa kalkıp bize doğru koşuyor ve bir an için Smith'e de saldıracağını düşünüyorum ama üzerimizden atlayıp korkulukların üzerinden geçiyor ve anahtarı almak için kenardan atlıyor.

Aşağıya sıçradığını duyuyorum ve o dikkat dağınıklığı içinde Smith beni ters çeviriyor, neredeyse korkulukları deviriyor ve bıçağına uzanırken bir eliyle beni boğuyor. "Bakalım kalbini ne kadar çabuk ıkarabileceğim. Babanın kafasını çıkardığım kadar hızlı mı?"

Bıçağı gğşmn üzerinde tutuyor ve ne kadar eşit gte olduğumuzdan nefret ediyorum, Maren'i dinlemediğim ve kanını daha önce almadığım için nefret ediyorum, hayatımın ne kadar çabuk tekrar parçalandığından nefret ediyorum ve belki de beni burada bitireceğinden, yakında ölümlü lmszlerin dinlendiği yerde babama katılacağımdan korkuyorum.

Sonra Sedge sendeleyerek yanımıza geliyor, tepemizde geziniyor, onu hiç görmediğim kadar kana susamış görünüyor, elinde Smith'in yüzüne nişan almış bir blunderbuss tutuyor.

Smith ona gülümseme cüretini gösterir ve o gülümserken Sedge tetiği çeker. Namlu ateş alır, mermi Smith'e isabet eder, yüzünü darmadağın eder ve kuvveti parmaklıklara çarpmasına neden olur.

Smith aşağıdaki denize düşerken boğuk bir çığlık duyulur.

Hızla kenardan baktığımda onun dalgalara gömülüp kaybolduğunu görüyorum. Maren de hiçbir yerde bulunamıyor ve yüzey mürettebatımın kurbanı olan donanma üyelerinin cesetleriyle dolu.

Sedge silahı bırakıp kollarını altına koyarak ayağa kalkmama yardım ediyor ve ben arkamı döndüğümde Henry'nin hâlâ kamaramın zemininde hareketsiz yattığını görüyorum, Lucas da yanında, kanlar içindeki başını kaldırmış. Kendi kanı kulağından yüzüne akıyor, gözyaşlarına karışıyor ve ileri geri sallanarak ağlıyor.

Ancak o zaman benim ağladığımı fark ediyorum.

Kafesin içindeki Nerissa'ya bakıyorum, görüşüm bulanıklaşıyor. "zr dilerim," diye fisıldıyorum ona, kelimeler boğazımda düğümleniyor. "Anahtar olmadan seni nasıl çıkaracağımı bilmiyorum. Seni uzak tutan büyüyü de başka türlü bozamam."

Parmaklıkları o kadar sıkı kavırıyor ki parmak eklemleri bembeyaz oluyor ve başını sallayarak dikkatini Henry'ye veriyor. "Keşke sana yardım edebilseydim çocuğum," diyor Henry'ye, sesi alçak ve gergin. "Tek dileğim, giderken tanrıların elini tutması."

"Hayır! Bir şeyler yapmalıyız!" Lucas kontrolsüzce hıçkırıyor ve sevgili arkadaşına sıkıca tutunuyor. Gözyaşları sel olmuş yüzüyle yalvarırcasına bize bakıyor. "Onu iyileştirmeliyiz. Lütfen onu iyileştirin."

Ama Henry öldü.

Zavallı oğlum öldü.

Sedge, Lucas'ın yanında dizlerinin üzerine çöküp elini omzuna koyarak onu rahatlatmaya çalışıyor ve ben olduğum yerde donup kalıyorum, o kadar keskin ve soğuk bir korku ki bir daha asla sıcak hissedeceğimi sanmıyorum.

Bu .

"Ramsay!" Maren'in dışarıdan adımı bağırdığını duyuyorum. "Ramsay!"

Sendeleyerek balkona çıkıyorum ve korkuluğun kırıldığı kenardan bakıyorum. Aşağıda, iki geminin arasında suyun içinde ve anahtarı bana doğru sallıyor. "Anahtar bende!"

Omzumun üzerinden Nerissa'ya bakıyorum ama o sadece ciddiyetle başını sallıyor.

"Ruhu bizi terk etti," diyor Nerissa usulca, bakır gözleri yaşlarla doluyor. "Onu geri getirmek için artık çok geç."

Maren'e dönüp bakıyorum ama kelimeleri söylemeye dayanamıyorum.

Ama yüzünün kederle parçalanışından, ihtiyacım olmadığını anlıyorum. O biliyor.

Henry gitti.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Batı

BÖLÜM 34

Maren

Gün batımından hemen sonra, gökyüzü karamsar lavanta ve mavilerden oluşan bir suluboya tablosu. Birkaç yıldız belirmeye başlıyor, dans ederek gelişlerini haber veriyorlar. Karayı henüz göremesek de -en azından ben sıradan gözlerimle göremiyorum- yakın olduğunu söyleyebiliriz. Kokusunu alabiliyorsunuz, havadaki belli belirsiz bitki örtüsü ve toprak kokusunu.

Hüzün de havada asılı duruyor.

Bu sabah güneş doğmadan önce Henry için cenaze törenimizi yaptık. Ramsay kederden kendinden geçmişti, bu yüzden Sam ve ben çocuğun cesedini götürdük ve Lothar *da Nightwind'in* birçok yarısından geriye kalan kalaslardan ve enkazdan bir sal yaptı. Henry'yi üzerine koyduk ve sevdiği tüm ıvır zıvır ve oyuncaklarla, Drakos'un tahtadan yonttuğu küçük köpekler ve ayılarla, ayrıca en sevdiği kıyafetler ve en sevdiği kitaplarla süsledik. Sedge kahve çekirdeklerinden arta kalanları aldı ve yapraklar gibi etrafına saçtı, çünkü Henry içkiyi daha yeni sevmeye başlamıştı.

Birçok gözyaşı döküldü. Korsan olabilirler ama *Nightwind* mürettebatı duygusal bir gruptur ve kalplerini her zaman kollarına takarlar. Normalde hiç etkilenmeyen Thane bile gözyaşlarına boğuldu ve Lucas ile Sam'e daha sıkı sarıldı.

Ve zavallı Lucas da en az Ramsay kadar yas tutuyor. Kulağının üst kısmı kopmuş ve kafası sargılı olsa da, vurulduktan sonra durumu iyi görünüyor ama en iyi arkadaşını kaybetti ve gözlerinin önünde öldüğünü görmek -neredeyse kendisi de ölüyordu - onun için atlatılması zor bir şey olacak. Atlatabileceğinden şüpheliyim.

Cruz kemaniyla yürek parçalayan bir melodi çalarken Henry denize indirildi ve sal ateşe verildi. Yükselen güneşe doğru sürüklenişini izledik, ufukta yükseldikçe alevler büyüyor, hepimizi parlayan ışıkla yıkıyordu.

Sonra da gitti.

Cenazede aramızda bulunmayan tek kişi Nerissa'ydı ama bunun nedeni kafesinde olması değildi. Anahtarı almak için aşağı daldıktan sonra

Okyanusun dibinden, binlerce metre dalmak zorunda kalmayacağım anlamına gelen bir deniz dağının üzerinde olduğumuza şükrederek Nerissa'yı serbest bırakmaya karar verdik. Ramsay tamamen pes etmiş görünüyordu, deniz cadısının gemisine zarar vermek isteyip istemediğini umursamıyordu. Bana gelince, Nerissa'nın güvenebileceğimiz biri olduğuna inanmaya başlamıştım. Yapabilseydi Henry'yi kurtaracağını ya da en azından bunu deneyeceğini biliyordum ve söylediklerine bakılırsa, Ed Smith'in balkondan içeri girdiğini gördüğü anda, yapabildiği tek şey olan zihnini kullanarak Ramsay'le iletişim kurmaya çalışmıştı.

Yani şimdi gemide başka bir yerde kalıyor, orada kendine bir köşe bulmuş ve mürettebat ondan vebalı gibi kaçıyor. Henry'nin ölümü ile onun gelişi arasında bir bağlantı olduğunu düşündükleri için onları suçlamıyorum ama bir bağlantı olmadığını da biliyorum. Doğal olarak Ramsay ona gitmekte özgür olduğunu söyledi ama o gemide kalmaya kararlı, en azından karayla ilk temasımız olacak Banderas Körfezi'ne varana kadar.

Bunun düşüncesi, Yeni İspanya ve Acapulco'ya ulaşma ve Limonos'a daha yakın olma düşüncesi, kalbimi zaten olduğundan daha fazla düğümledi. Edonia'yı nasıl bulacağız? Nerissa bize yardım edecek mi? Ya bulunmak istemiyorsa?

Asıl soru şu: Mürettebat bir daha böyle bir savaşa girebilir mi? *Nightwind* donanma gemisinden feci bir dayak yedi ama hâlâ ayakta. Sonunda donanma gemisi yok edildi ve neredeyse tüm mürettebatı öldürüldü. Thane birkaç tutsağı canlı ele geçirdi ve daha sonra yiyecek olarak ambara koydu ve Ed Smith, Sedge onu yüzünden vurduktan sonra asla bulunamadı. Okyanusun ortasında bir yerlerde yüzüyor olması mümkün ama şimdiye kadar onu çoktan geride bırakmış olurduk.

Ancak toplar ve silahlar bir şeyken, Kraken ve büyü başka bir şeydir. *Nightwind* fiziksel olarak karşılık veremediği sürece, Kraken bu kadar büyük bir gemiyi umursamadan alaşağı edebilir. Dokunaçlarıyla Kardeşleri parçalayabilir, hepsi Edonia'nın işi. Kraliyet Donanması'na karşı bu rauntta Henry'yi kaybetmiş olabiliriz ama yine de kazandık, yine de hayatta kaldık. Bir dahaki sefere hepimiz ölebiliriz.

Bu yüzden Edonia'yı kendi başıma aramam gerektiğine karar verdim. Belki Nerissa bana yardım , belki de etmez ama pişmanlıklarımı düzeltme ihtiyacımın başkalarını tehlikeye atmasına izin veremem. Bu Edonia ve benim aramda, başka kimsenin değil.

Güvertede yavaşça yürürken, daha fazla yıldız belirdikçe gökyüzüne bakarken kendime *bunu yapacaksan*, diye hatırlatıyorum.

İçimi çekiyorum ve merdivenlerden aşağı iniyorum. Odama gitmeli ya da belki Saz'ı bana yiyecek bir şeyler hazırlaması için rahatsız etmeliyim ama bunun yerine Ramsay'i kontrol etmem gerekiyor. Tek yaptığı kendi içine kapanmak, kafasına kilitlenmek ve ben de onu rahat bırakıyorum ama kederin bir günde üstesinden gelinebilecek bir şey olmadığını biliyorum.

Kapısını çalıyorum ve içeri girip giremeyeceğimi öğrenmek için bekliyorum. Lothar onun için yeni bir kilit kaynakladı ve sadece sessizlik olmasına rağmen elimle deniyorum.

Kapı açılıyor ve içeri girdiğimde Ramsay'in yatağında dönüp bana baktığını görüyorum.

"Maren?" diye soruyor sessizce, çığ bir sesle.

"Sadece ," diyorum ona, kapıyı arkamdan kapatarak. "Sadece seni kontrol etmek ve bir şeye ihtiyacın olup olmadığını görmek istedim."

Ona doğru yürüyorum ve yatağının yanında duruyorum. Kulübenin loş ışığında gözlerinin kan çanağına döndüğünü, saçlarının dağınık olduğunu görüyorum ve gözlerim kısa bir süre çıplak göğsünde geziniyor, geri kalanı battaniyeyle örtülü.

"Sen," diyor kısık sesle, elini benimkine uzatarak. "Sana ihtiyacım var."

Elimi onun elinin içine koyuyorum ve beni yatağın içine, üstüne çekiyor. Ellerini yüzümün iki yanına koyuyor, parmaklarını saçlarımın arasına sokuyor ve bana . "Bu cehennemden kaçmam gerek Maren. Senin basmakalıp laflarını istemiyorum."

"Hiçbir şeyim yok," diyorum ona. "Sadece seninle olmak ve dinlemek için buradayım.

Söyleyebileceğim hiçbir şey seni rahatlatmayacak, bunu biliyorum." "O zaman öp beni," diyor.

Eğilip dudaklarımı onunkilere bastırıyorum ve beni hemen öpücüğüyle sarıyor, ıslak, açık ve aç. İçine çekiliyorum, sanki yüzmekten korktuğum derinliklerden yukarı uzanıyor ve ben daha fazla su üstünde kalamıyorum. O bir akıntı ve ben onun çekimine karşı güçsüzüm.

"Sen hezeyanın kişileşmiş halisin," diye ağzımı tırmalıyor, elleri saçlarımda, tellerimi keskin bir şekilde çekiştiriyor. "Sen ruhumda tedavisi olmayan bir ateşsin."

Bir iniltiyle saçlarımı bırakıyor ve aşağı uzanarak kalçalarımı çözmeye çalışıyor. "Tenini tenimde hissetmeye ihtiyacım var," diyor aceleyle, parmakları şeritleri kavırıyor. Hızla geri uzanıp ona yardım etmeye çalışıyorum ama çaresizlik içinde büyük bir yırtılma sesiyle onları ikiye ayırıyor ve kalışlarımı odanın diğer ucuna fırlatıyor.

Sonra vardiyamı başımın üzerine çekti ve battaniyeleri geriye itti, beni belimden tutup morartıcı bir şekilde kavradı ve beni üstüne yerleştirdi, böylece kaslı uyluklarına bindim, horozunun sert, kalın uzunluğu karnına yapıştı.

"Unutmama yardım etmene ihtiyacım var, aşkım," diyor, bana bakarken parmaklarını tenime bastırıyor. "Benimle böyle olmana ihtiyacım var."

Onun üzerindeyken kendimi tamamen teşhir edilmiş hissediyorum ama ilk kez o da tamamen çıplak. Bir an gözlerimi vücudunda gezdiriyorum, pürüzsüz teni açık altın renginde ve kusursuz, sanırım derisinde yara izi olmadığı için. Kasları iyi bilenmiş ve gergin; güç ve erkeklikle titreşiyor. Göğsündeki kıllar dağılıyor, sonra dar karnının üzerinden dar bir yol izleyerek sikinin dibinde toplanıyor.

Aynısını bana da yapıyor, hararetli bakışları beni içine çekerken saygıyla bana bakıyor, sözsüz ve kendinden geçmiş bir halde.

Sonra beni kaldırıyor ve shaftının üzerinde hareket ettiriyor ve içime sokuyor ve o kadar kalın, o kadar sert ve hareketsiz ki, nefesimin ciğerlerimden dışarı itildiğini hissediyorum.

"Kendine bir bak, seni mucize yaratık," diye mırıldanıyor, aksanını kalınlaştırarak. "Beni nasıl da iyi karşılıyorsun, sikime nasıl da iyi biniyorsun."

Sırtım dikleşiyor, kalçalarım şimdiden titriyor ve onu o kadar derinden hissediyorum ki doğru düzgün düşünemiyorum bile.

"Şu anda senden almaya ihtiyacım var," diyor, kalçalarımı itişiyile yukarı kaldırırken burun delikleri alevleniyor. "Ve senin de vermene ihtiyacım var. Bunu benim için yapabilir misin, aşkım?"

Başımı sallıyorum, gözlerimi kapatıyorum. Verdiğim kadar aldığımı da fark etmiyor. Kalçalarımın hareketine konsantre oluyorum, beni istediği yere yönlendirmesine izin veriyorum, shaftının kökü en hassas bölgeme her kaydığında zevkle nefes alıyorum.

Bir an için kendini ayarlıyor ve sonra siki daha derine giriyor, içimde var olduğunu bilmediğim ağrıyan bir parçaya baskı yapıyor.

İnce bir ihtiyaç sesi çıkardım, kırılma noktasına kadar gerildim.

Onu çok fazla istiyorum, çok fazla, kalbimin etrafında bir mengene gibi hissediyorum.

O yukarı doğru ittikçe kalçalarım onun üzerinde küçük daireler çizmeye başlıyor, hızımı artırmaya başladığımda bacaklarım titriyor. Ellerini kalçalarımın götürüyor ve beni sıkıca tutarak yerimde kalmamı sağlıyor.

"Böyle yapmaya devam edersen çok uzun süre dayanamam, aşkım," diye uyarıyor.

Sonra aniden beni üzerinden çekiyor ve altında sırtüstü yatmam için beni çeviriyor. Bir eliyle bacaklarımı ayırıp uzun aletini eskisinden daha kalın bir şekilde tekrar içime sokarken, arayıcı bir dille beni derinden öpmeden önce bana sırtıtıyor.

Sert bir inilti çıkarıyorum, onun üzerimdeki sert ve ağır ağırlığının, sıcak tenin sıcak tene bastırılmış hissini tadını çıkarıyorum. Uzanıp kaya gibi sert kollarının kaslarını, geniş omuzlarını, gergin sırtını hissediyorum, ona hep bu şekilde dokunmak, teninin pürüzsüz ve sert düzlemlerini keşfetmek istiyorum. Vücudunu görmek kadar hissetmek de muhteşem.

"Bana dokunmaya devam et," diye fısıldıyor, çenemi kemiriyor, sonra boynuma iniyor. "Ellerini üzerimde tut aşkım, sana tapınmak için can atıyorum."

Dediğini yapıyorum, avuçlarım onun her yerinde geziniyor, özellikle arkasını hissetmekten zevk alıyorum, sıkı ve sert kasları içime girmeye devam etmek için kullanırken dokunuşumun altında esniyor. Terden sıırıslık olmuştuk, her sert itişte homurdanıyor, kalçalarının her dairesel hareketi altımızdaki yatağın gıcırdamasına neden oluyor. Kolları bükülmüş, ağzı hafifçe açık, sikinin içimde kaybolduğu yere bakıyor. Ben de bir an için aynısını yapıyorum, ne kadar kalın olduğunu, ne kadar sıkı hissettiğimi, buluşmamızın odayı dolduran kaygan sesini görerek büyüleniyorum. Kendimi kızırmış hayvanlar gibi hissediyorum ve belki de bizim gibi yaratıklar söz konusu olduğunda bu çok da yanlış değil.

Sonra homurdanarak çekiliyor ve ben soluk soluğa kalıyorum, onsuz kendimi boşlukta ve ağrıyor hissediyorum ve o hızla yana dönüyor ve tekrar içime giriyor. Uzanıp kolunu kalçamın altından geçiriyor ve ikimiz de yan yatarken beni arkadan sertçe sikmeye başlıyor.

Ellerinden birini ağzına götürüp parmaklarına tükürdükten sonra aşağı uzanıyor ve zaten yeterince sıırıslık olmama rağmen klitorisime yerleştiriyor. Şişmiş kaygan tenime parmaklarıyla sert bir geçiş yaparken, daire çiziyor ve daire çiziyor, diğeri göğüslerime gidiyor ve ben ağlayana kadar meme uçlarımı çimdikliyor.

"Oh, Cearban," diye nefes nefese boynuma sarılıyor. "Daha fazlasını istiyor gibisin, seni açgözlü küçük yaratık. Benim için gel, aşkım."

Fazlasıyla hazırım. Sertçe sıkmak istiyorum, şiddetle sarsılmak ve yıldız tozuna dönüşmek istiyorum. Doruğa ulaşma ihtiyacı omurgamı tırmalıyor, beni yok etmekle tehdit ediyor ve orgazm için hazırlanıyorum.

"Bırak beni," diyor, boynumu ısırtıyor ama derimi delmiyor. "Şimdi."

"Emredersiniz Kaptan," demeyi başardığımda nefesi ensemdede sıcak bir şekilde hissediliyor.

Parmaklarının bir kez daha sertçe sürtünmesi beni harekete geçiriyor ve boğazımdan yükselen seslere boğuluyorum. Isı vücudumda bir elektrik fırtınası gibi dolaşıyor ve ben nefes nefese kalıyorum, onun adını haykırıyorum, yıldızları görüyorum.

"Siktir," diye homurdanıyor kulağıma.

Kasları titriyor, sesleri yükseliyor ve daha derine ve daha hızlı giriyor, ta ki vahşi, dağınık bir coşkuyla ölesiye sikiliyormuşum gibi kadar. Sanki delirmiş gibi, tohumlarını içime dökmeden ölecekmiş gibi içime giriyor.

Sonra tamamlanıyor ve içimde sıcak fişkırımlarını hissediyorum, kalçaları yavaşlayarak üç sert darbeye dönüşüyor.

Kıpırdamadan duruyor, bedenimi yaslıyor, nefesi kısa ve kesik . Yatağa, ona doğru yığılıyorum ve ikimiz de sırt üstü uzanırken o çekiliyor.

Yutkunuyorum, kalbim göğsümde kelebek kanatları gibi çarpıyor ve tavandaki ahşap plakalara bakıyorum. Bedenim yavaş yavaş normale dönerken, zihnim normale dönüyor. Acıya geri dönüyor. Bilinmezliklerle dolu geleceğe dönüyor.

"Maren," diye fısıldıyor, alnımdaki saçları okşuyor ve yanağımı öyle bir şefkatle öpüyor ki kalbim küt küt atıyor. Bu kadar yumuşak olduğunda beni tamamen etkisiz hale getiriyor.

"Evet?"

"Yakında Banderas Körfezi'ne demir atmış olacağız," diyor. "Ne yapmak istediğinizi bilmiyorum."

Dudağımı dişlerimin arasında emerek bunu düşündüm.

"İkimizin de intikam alacağını biliyorum," diye başlıyor. "Sen de kendininkini almayı hak . Ama endişeleniyorum. Bunu yaparak seni ona kaptıracağımdan endişeleniyorum. Bir zamanlar olduğun kişiyi kaybetmekten. Ve kalbim daha fazla kaybı kaldırabilir mi bilmiyorum, aşkım."

Sertçe yutkunuyorum. Onun sözleri, bu sözler, beni işaretliyor.

"Benimle kal," diye fısıldıyor. "Derinlere geri dönme. Benimle yüzeyde kal. Güneş, ay ve yıldızlarla birlikte."

Gözlerimi kapatıp ona yaslanıyorum, başımı göğsüne yaslıyorum, kalbinin yavaş atışını duyuyorum ve yardım edemiyorum ama bana ait olduğunu hayal ediyorum. Syren'ler doğaları gereği erkeklerin kalbini arzular ama ben sadece onun kalbinin beni sevmesini istiyorum.

"Eğer intikam almazsam, o zaman ben kimim?" Sessizce soruyorum. "Bir yetişkin olarak bildiğim tek şey bir zamanlar olduğum yaratığa dönmeye çalışmak. Eskiden olduğum kıza. Eğer bunu bırakırsam, şu anda olduğum şeyle barışmak zorundayım."

"O zaman bununla barışırsın," diyor dudaklarını başıma bastırarak. "Barışa giden yolun zor bir yol olduğunu bildiğin sürece, belki de intikam almak için seçeceğin yol kadar zor. Ama doğru olan budur ve sonunda önemli olan da budur."

Bunu düşünmek için bir dakika ayırdım. Haklı elbette, ama bunu söylemek yapmaktan her zaman daha kolaydır. Kabullenme konusunda kişiliğime ters düşen çok pasif bir şey var, belki de uzun süre öyle olduğum için. Sadece arkama yaslandım ve Aerik ve bir prenses olarak hayatım konusunda bana verilenleri kabul ettim. Sonunda bana harekete geçmem için bir fırsat verilmiş olması ve benim buna sırtımı dönmem, pes ediyormuşum gibi hissettiriyor.

"Sadece bir hata yapmaktan korkuyorum, birlikte yaşayamayacağım bir hata daha," diyorum.

Sertleşiyor. "Benim bir hata olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Hayır," diyorum hemen, başımı kaldırıp ona bakarak. "Sen bir hata değilsin Ramsay. Sen bir seçimsin ve daha önce de söylediğin gibi, gidilecek farklı bir yoldasın."

"Peki beni seçiyor musun aşkım?" diye soruyor ve onu hiç bu kadar savunmasız görmemiştim. Göğsümde donuk bir ağrıya neden oluyor.

Çünkü asıl soru bu, değil mi? Onu, bacaklarımı ve denizin üstündeki bu hayatı mı seçeceğim? Yoksa veda edip suyun altında yaşamaya, babamın, annemin ya da kız kardeşimin olmadığı bir krallığa, başka bir yerdeki diğer kız kardeşimle birlikte geri mi döneceğim?

İkincisi son on yıldır tek istediğim şeydi. İlki ise son birkaç haftadır tek istediğim şeydi.

"Bana cevap vermene gerek yok," diyor ve beni sıkıyor. "Hâlâ vaktimiz var."

Zamanın tükenmekte olduğunu anlamak için kum saatine bakmama gerek yok

BÖLÜM 35

Maren

"SEEDGE," diyorum mutfağın girişinde dururken. "İki fincan kahve alabilir miyim?"

Bana dostça bir gülümseme veriyor ve başını sallayarak çaydanlığı ateşe koyuyor. Sedge konuşmasa da mutfağa gelip onunla konuşmaktan keyif alıyorum. Bu sadece iyi bir dinleyici olmasından kaynaklanmıyor, her ne kadar zihninin biraz dağıldığını fark etmiş olsam da, onu anlıyorum. Kelimeleri dil olarak seslendirmiyor olabilir ama iletişim kurduğu bir dil var ve sanırım mürettebatın çoğu bunu doğuştan gelen bir seviyede okumayı biliyor.

"İyi misin?" Son birkaç gündür bunu ona çok sormuş olmama rağmen soruyorum. Hepimiz travma geçirdik ve her ne kadar lanetin tersine anlamında normale dönmüş olsa da, Henry ile ilgili olarak tanık olduğu şey korkunçtu, başka bir adamın yüzüne silahla ateş ederken nasıl hissedebileceğinden bahsetmiyorum bile. Gerçi Kardeşler'in nasıl olduğunu ve Ed Smith'i muhtemelen kendisinin öldürmediğini biliyor ama yine de dehşet verici bir manzara olmalı.

Tekrar başını sallıyor ve bana hızlı, güven verici bir gülümseme veriyor. *Evet, öyle diyor gibi. Bunu bana son sorduğundan daha kötü değil.*

Bunu sormayı bırakmam için bir ipucu olarak alıyorum.

"Sana bir sır verebilir miyim?" Sonra da şöyle dedim. "Lanetli gemide birlikte tutulduğumuzdan beri muhtemelen bazı tahminlerde bulunduğunu bilsem de."

Çekirdekleri öğütücüye koyup kolu çevirirken hevesle başını sallıyor.

Mutfağa bakıyorum. Sessiz ve sadece ikimizin olduğunu biliyorum.

Burada.

"Ben Kardeşler'den biri değilim," diye sessizce başlıyorum. "Ama ben bir insan değilim

Senin gibi de değilim. Ben aslında bir Syren'im ya da sizin bildiğiniz şekliyle bir denizkızıyım."

Çok şaşırmış ya da korkmuş görünmese de gözleri açılıyor.

Ve böylece hayat hikâyeme, bir zamanlar denizin altında nasıl küçük bir denizkızı olduğuma ve bir prensin kalbi için her şeyi nasıl değiş tokuş ettiğime başlıyorum. Ramsay'den başka hiç kimseye misilleme korkusu olmadan bu hikâyeyi anlatma şansım olmamıştı ve söylemeliyim ki her şeyi bu şekilde ortaya dökmek çok iyi hissettiriyor. Bunu mürettebatın geri kalanına da anlatmak istedim ama denizkızı kanının yaptıklarını düşününce muhtemelen pek hoş karşılanmayacağını biliyorum ama Sedge başlamak için iyi bir yer gibi görünüyor.

Ben konuşmamı bitirdiğimde, Sedge kahveyi yapmış, fincanlara doldurmuştu bile ve gözleri fincan tabağı kadar genişti.

Vay canına, der gibi görünüyor ve gerçekten anlatacak çok hikayem olduğunu fark ediyorum. Belki bir gün hepsini yazarım.

Arkamdan yavaş bir alkış ve şangırtı sesi geliyor ve Nerissa'nın orada durduğunu görüyorum, bana nazıkçe gülümsüyor, ellerini birbirine bastırmış, inci ve deniz kabuğu bilezikleri tıkırdıyor.

"Hikâyeni bildiğimi sanıyordum ama böyle olacağını düşünmemiştim," diyor. "Kahvemi aldın mı?"

Başımı salladım ve Saz'dan fincanları alıp bir tanesini ona uzattım. Daha önce onun yanından geçerken beni kahve içerken görmüştü ve yüzünde öyle kıskanç bir ifade vardı ki ona da bir tane alıp alamayacağımı sordum.

"Yürüyüşe çıkalım mı?" diye sordu bana.

"Kulağa hoş geliyor," diyorum, üst güvertede bir aşağı bir yukarı yürümenin mürettebatın fazla enerjisini atması için yaygın bir yol olduğunu bildiğimden. Bu ve kılıç oyunları.

"Seninle konuşacak çok şeyim var," diyor. *Özel olarak.*

Bu son kısım beni ürküttü. Doğrudan kafamın içinden geldi.

Sorun değil çocuğum, diye devam ediyor gizemli bir gülümsemeyle. *Sen de cevap verebilirsin.*

Sedge'e bakıyorum ama o akşam yemeği için sebze doğramaya geri dönmüş.

Düşüncelerimi duyabiliyor musun? Düşünüyorum.

Burnunu kıvırıyor. *Belki tekrar dene, gerçekten bana yansıt. Şimdi beni duyabiliyor musun?* Daha çok düşünerek söylüyorum.

Sırıttıyor, dişleri bembeyaz parlıyor. *Yüksek sesle ve net. Şimdi gel ve benimle yürü.*

Merdivenlerden en üst güverteye çıkıyoruz, rüzgâr sırtımızla buluşurken saçlarımız öne doğru savruluyor. Karanın kokusu şimdi daha güçlü ve sanki rüzgar bizi ona doğru daha hızlı itiyor.

Biz geçerken mürettebat başını kaldırıp bakıyor. Artık bana saygı ve sıcaklıkla yaklaştıklarını fark ediyorum, sanırım hem alıştıkları hem de kaptanla aramızda bir ilişki olduğu artık aşıkâr olduğu için. Rehine artık kendi isteği dışında burada değil.

Ama bana artık ailelerinin bir parasıymışım gibi bakarken, ki bu çok hoşuma giden bir duygu, Nerissa'ya hâlâ şüpheyile bakıyorlar. Gemide serbestçe dolaşmasına ve herkesin yolundan çekilmesine rağmen, gardlarını düşürmeyi başaramadılar. Özellikle Thane ve Cruz. Görünüşe göre Nerissa ikisini de derinden sarsmış.

Bundan rahatsız olsa da belli etmiyor. Yürüdüğü zaman, başı dik bir tanrıça gibi yürüyor, sürekli ıslak fildişi elbisesi arkasında iz bırakıyor.

"Sorun ne gibi görünüyor?" Ona soruyorum.

Kafamızın içinden konuşma tekniğini çoktan unuttuğum için bana kuru bir bakış atıyor.

Thane'in kristal küresine baktığımda bir şeyler gördüğümü biliyorsun, diyor. Tekrarlamama izin verilmeyen şeyler, sadece açık olalım.

Henry'nin ölümünü gördün mü? Ben sordum.

Başını iki yana sallıyor, ağzı acımasız bir çizgiye oturuyor. *Bir lm gördüm. O adamın ellerinde gördüm. şu Ed Smith. Ama kim olduğunu görmedim.*

Ama birinin öleceğini biliyordun, dedim şaşkınlıkla ona bakarak. Ve sen hiçbir şey söylemedin.

Anlattım. Ve size elimden geldiğince anlatmaya çalıştım.

Neden sadece ? Ne oluyor?

Bunu açıklamak çok zor. Sanki fiziksel olarak yapamıyorum. Yani bize sadece ipucu ve imalar verebilirsiniz, öyle mi?

Evet, diyor ve yanından geçerken Sam'e kibarca başını sallıyor. Sam bana gülümsüyor ama Nerissa'ya sadece kaşlarını çatıyor. Deniz cadısı cevap olarak i çekiyor, yüz ifadesi kederli.

Ne?

Bazen değiştiremeyeceğin bir kaderin olduğunu bilirsin, diyor Sam'e omzunun üzerinden gergin bir bakış atarak. Bazen birçok gelecek, birçok yol görüyorum, ama diğer zamanlarda, hayır. Bu belirlenmiş bir kader. Kader budur. İşte o zaman hiçbir şey yapılamayacağını, hiçbir uyarıda bulunulamayacağını biliyorum.

şimdi de beni bir konuda uyarmaya mı çalışıyorsun?

Başını sallıyor.

Kalbim yerinden fırlayacak. Aman Tanrım. *Ne oldu?*

Sadece başını sallıyor. *Sana ne olduğunu söyleyemem. Ama bildiğim bir şey var ki, belki de mürettebata kim olduğunu söylemenin zamanı gelmiştir Maren. Onlara bir Syren olduğunu söyle.*

Kaşlarımı çatıyorum. *Neden? Beni yemek isteyecekler.*

Kaşları kalkıyor. *Belki de onlara izin vermelisin. Söylediklerimi anlıyor musun?*

Gözlerim korkuyla açıldı. *Sence ben...*

Onlara ne olduğunuzu söyleyin ve kanınızı verin, diyor. Tüm söyleyebileceğim bu. Ama sana söz veriyorum, boşuna değil.

Sertçe yutkunuyorum ve baş güverteye ulaşip arkamı dönerek yavaşça geri yürürken bunu düşünüyorum. Ramsay'i kış tarafta Thane ve Deli Göz'le birlikte görüyorum ve buna ne diyeceğini merak ediyorum.

Bones için endişelenme, diye ekliyor aceleyle, bakışlarımı takip ederek. Onun bu konuda söz hakkı yok. Seni kendi çocuğu olarak kabul etmiş olabilir ama sen hâlâ kendi özerkliğine sahip gerçek bir insansın. Onun duygularını dikkate al ama seni etkilemesine izin verme.

Kendimi başımı sallarken buldum. *Pekâlâ.* Tekrar Nerissa'ya bakıyorum. *Sana bir şey sorabilir miyim?*

Tabii ki.

Geleceğim Ramsay ile mi? Yoksa değil mi?

Bana metalik gözlerini dans ettiren küçük bir gülümseme veriyor. "Bunun cevabını zaten biliyorsun."

* * *

O gece iyi uyuyamadım. Ramsay'nin yatağındayım ve sadece bu bile beni uyutmalı, özellikle de onun güçlü kollarının rahatlığında, ama Nerissa'nın bana söylediklerini düşünmeden edemiyorum. Mürettebata kanımı nasıl vermem gerektiğini ve onların benim ne olduğumu nasıl bilmeleri gerektiğini. Nerissa'nın kristal kürede gördüğü şeyin ne olduğunu bilmemekle daha da kötülen bu kaderin önümde sabitlenmiş olmasından dehşete düşüyorum.

Ayağa kalkıyorum ve Ramsay uykusunda bana doğru uzanıyor, kolu belime dolanıyor. Bir şeyler mırıldanıyor, ben de elini bırakıyorum, sonra eğilip saçlarını alnından çekiyorum ve onu öpüyorum.

"Uyumaya devam et," diye fısıldıyorum, onu görünce gülümsüyorum.

Yine bir şeyler , gözleri hâlâ kapalı ve derin derin nefes alarak yuvarlanıyor. Son zamanlarda soğuk terler dökerek ve inleyerek uyandığı kâbuslar görüyor ve ne hakkında olduğunu sormama gerek yok. Henry'nin başına gelenlerden sonra kâbus görmemesi imkânsız.

Kalkıp kamarasından çıkıyorum, temiz havanın bana berraklık getireceğini umarak merdivenlerden üst güverteye çıkıyorum. Yürüyorum ve dümene dönüp baktığımda tamamen boş olduğunu görüyorum. Bu gece vardiyada en azından bir kişi olmalıydı. Sonra kısık bir inilti duyuyorum ve pruvaya doğru bakıyorum. Gözlerimi kısıyorum ve pruva direğindeki kafayı kullanan bir figür görebildiğimi fark ediyorum, neyse ki bu mesafeden az çok gizlenmiş. Her halükarda o bölgeden uzak duracağım.

Tam arkamı dönecekken aniden arkamda bir varlık hissediyorum ve kokan bir el ağzıma giriyor. Kim olduğunu hemen anladım.

Sterling kulağıma alaycı bir şekilde, "Tüm iddialar geçersizdir," diyor, diğer eli vardiyamı yukarı kaldırmaya başlıyor. "Artık benimsin, sürtük."

Bir anda dişlerimin ve pençelerimin keskinleştiğini hissediyorum ve ağzımı avucuna doğru açıp ısıyorum.

Sert.

Kemik ve siniri çiğneyip elini neredeyse ikiye böldüğümde yüksek sesle bir atıyor.

"Orospu," diye homurdanıyor, beni bırakıyor ama ben onu bırakmıyorum, pençelerim koluna saplanıyor, çenem kudurmuş bir porsuk gibi kilitlenmiş, onu parçalıyorum.

Diğer kollarını kavuşturup suratımın ortasına bir yumruk indiriyor.

Yüzüm acı içinde patlıyor ve geriye doğru güverteye düşüyorum, arka planda Çılgın Gözler'in neler olduğunu merak ettiğini duyuyorum. Hızla arkamı dönüp ayağa kalkmaya çalışıyorum ama kafam karışmış durumda ve o çok hızlı, bacaklarımdan tutup beni kendine doğru çekiyor ve arkamdan sıkıştırıyor. Vardiyam arkam ortaya çıkana kadar tekrar yukarı itiliyor ve dönüp savaşmak için çok çabalıyorum, çenelerim bir pirana gibi havaya çarpıyor, ama o çok güçlü ve şimdi çılgılık atıyorum, yardım için bağıyorum.

Deli Gözler'in güvertede koşarak bana doğru geldiğini duyuyorum, "Burada neler oluyor? Prenses? Sterling!"

Ve ben ona bakıyorum, elimi uzatmış, Sterling beni olabilecek en korkunç şekilde ihlal etmek üzereyken yardım istiyorum. Ama Deli Gözler durdu, şaşkın bakışları yanımdaki bir şeye takıldı.

Havayı dolduran tanıdık bir erkek öfkesi kükremesi duyuyorum, sonra bir *vınlama*. Kas ve kemikten geçen metalin mide bulandırıcı kalın sesi geliyor ve sırtımda sıcak kanın sıçradığını ve Sterling'in ağırlığının üzerime çöktüğünü hissediyorum.

Dönmeye çalışıyorum ama yapamıyorum ve Çılgın Gözler ellerimi tutmuş, beni Sterling'in altından çekip çıkarıyor.

Sterling'i güvertede omurgasından çıkmış bir baltayla, Ramsay'i de arkasında, baltanın sapına tutunmuş, gözleri öfkeden çılgına dönmüş, nefesi sert ve düzensiz bir halde görmek için arkamı dönmeyi başarıyorum. Sevgilimin bakışları benimkilere yöneliyor. "Sana zarar verdi mi?"

Konuşmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Bana zarar vermedi ama çok yakındı, çok yakındı.

"Sana zarar verdi mi?" Ramsay tekrarlıyor, sesi artık vahşice çıkıyor, şakağında bir damar zonkluyor.

Başımı iki yana sallıyorum. "Hayır," diyorum sesim titreyerek, tam Sterling güverteden yükselmeye başlarken.

"Arggh," diye bir çığlık attı Sterling, hâlâ benim tarafımdan vahşice parçalanan kolunu ve elini kucaklayarak.

"Hayır," dedi Ramsay ona, baltayı Sterling'in sırtından ıslak bir sesle çekerken kesinlikle öfkeyle. "Hayır, bunu atlatamayacaksın dostum. Az önce kaçırmaya çalıştığın leydim, seni mahsur bırakmayı düşünecek kadar kibardı. Artık mahsur kalmayacaksın. Şimdi ben kafanı koparmadan önce kendi sikini yiyeceksin. Kendi eksikliklerinin tadı bileceğin son şey olacak."

Sterling bağırarak ayağa kalkmaya çalışır ama Ramsay onu sırt üstü yatırır ve manik bir sırıtışla ona bakar. "Görüyorum ki Maren sende çoktan iz bırakmış. Bir kadın tarafından bu kadar incitilmek nasıl bir duygu?" Ramsay arkasından bir bıçak çıkardı. "Boş ver, cevabını duymamayı tercih ederim."

Ramsay dizlerinin üzerine çöküyor ve ben başımı hızla başka yöne çevirerek, nefesinin altında İrlandaca küfürler savuran bosun'un kollarına gömülüyorum. Kumaşın yırtılışını, Ramsay'nin bıçağının hızlı kesilişini, sonra Sterling'in kulak tırmalayan çığlığını duyuyorum. Çığlığı sonsuza dek sürecekmış gibi geliyor, ta ki aniden boğuklaşana kadar ve Ramsay'nin tam da söylediği şeyi yaptığını anlıyorum.

Başımı kaldırdım, bosun'un kollarının etrafına bakınca her yerde kan olduğunu ve Sterling'in kendi kopmuş şaftını tükürmeye çalıştığını gördüm.

acımasızca ağızına tıkılmış.

Sonra Ramsay'ın baltayı kaldırdığını, Sterling'in alnına tükürdüğünü, sonra da baltayı boynuna indirdiğini görüyorum. Kafası son bir çıtırtıyla vücudunun geri kalanından net bir şekilde ayrılıyor.

Bosun'u daha sıkı tutuyorum, kendimin de bunu yapabileceğimi bilmeme rağmen şiddetten bunalmış durumdayım. Onun cüssesinde bir adama karşı koyabilseydim, Sterling'e de aynısını yapardım. Ama yine de şok oldum ve titriyorum.

Ramsay baltayı yere fırlatıyor, zor nefes alıyor, şimdi bana durumda. Biraz kararsız görünüyor, sanki kontrolünü kaybedip biraz ileri gitmiş ve benim nasıl tepki vereceğimi bilemiyormuş gibi.

"Kimse sana dokunmuyor," diyor alnındaki teri silerek. "Asla."

Şimdiye kadar arkasında bir kalabalık toplanmış, ayaklarının dibinde akan kana bakarak soluk soluğa kalmıştır.

Ve Deli Gözler kollarının arasında bana bakıyor. "Görünüşe göre prenses kendi başının çaresine bakabilir," diyor bosun bana kaşlarını çatarak. "Tanrı aşkına sen nesen, genç kız?"

BÖLÜM 36

Ramsay

Sterling'in kafası kopmuş bedenine bakıyorum ve hissettiğim tek pişmanlık ondan daha önce kurtulmamış olmamız. Zincirlerinden nasıl kurtulduğunu bilmiyorum ama biz Kardeşler zaman zaman fazladan güç toplayabiliyoruz ve belki de Kraliyet Donanması ile savaş sırasında gevşedi. Maren'in önerdiği şeyi yapsaydık ve bir mercan adası bulup onu orada bıraksaydık, bu asla olmazdı.

Ama oldu. Ve Maren' kendini savunabildiğini bilsem de, saldırıda daha iyi, saldıran taraf olduğunda daha iyi, tersi olduğunda değil. Sterling onu yakaladı, neredeyse kırıyordu. Tanrı'ya şükürler olsun ki onun kalkıp bana uyumamı söylediğini duyduğumda uzun süre uykuda kalmadım. İçimde bir şeylerin doğru olmadığına dair bir his vardı.

Ve şimdi Sterling öldü ve bizim yapmamız gereken bir sürü açıklama var, en önemlisi de bosun'un "sen nesen?" sorusuna cevap vermek.

Maren'in yanına gidiyorum, Sterling'i onun önünde bu şekilde acımasızca dövdükten sonra farklı düşünüp düşünmeyeceğinden biraz emin değilim ama bunun aşırı bir tepki olduğunu düşünmesi de umurumda değil. Ona bir kez daha dokunursa onu öldüreceğim konusunda uyarılmıştım. Sadece tehdidimi yerine getirdim. Ayrıca, son birkaç gündür çok gerginim. Henry'nin kaybı öfkemin fitilini ateşledi. Her şeyin böyle patlayıcı bir şiddetle ortaya çıkması an meselesiydi.

Uzanıp onu bosun'un kollarından alıyorum, onunla ilgilendiği için teşekkür etmek amacıyla başımı sallıyorum ve sonra onu göğsüme bastırıyorum. Kolları belime dolanıyor ve beni sıkıca kavıyor. Alnının üst kısmını öpüyorum. Yumuşak saçlarına karşı "Seni her zaman koruyacağım" diyorum. "Ne olursa olsun."

Bana doğru başını sallıyor ve iç çekiyor, hâlâ hafifçe titriyor. Sonra bana bakmak için boynunu geriye doğru büküyor. "Onlara söylememiz gerek."

Mürettebata bakıyorum, çoğu uyanmış, kendi aralarında konuşuyor ve ne olduğunu merak ediyorlar, Cruz çizmesinin ucuyla Sterling'i dürtüyor. Cruz yüzünü buruşturarak, "Ölümde daha çirkin," diyor.

Maren benden uzaklaşıyor ve mürettebata dönerek boğazını temizliyor.

"Hepinize söylemem gereken bir şey var," diyor. Sesi çok güçlü, sesi sabit, ama onlara kendi zamanında değil de bu şekilde anlatıyor olmasından nefret ediyorum.

Elini tutuyorum ve destek için sıkıyorum.

Derin bir nefes alıyor ve herkesin meraklı gözlerinin içine bakıyor. "Ben... bir Syren'im," diyor. "Bir denizkızı."

Mürettebat arasında sessiz bir çılgılık yükseliyor, neredeyse herkes yüzgeçlerin görünmesini bekleyerek gözlerini kısarak çıplak bacaklarına bakıyor.

"Ben bir denizkızıydım," diye açıklıyor. "Gerçi biz kendimize Syren diyoruz. Ve bir zamanlar Limonos Krallığı'nda denizin altında yaşıyordum. On altı yaşımdayken bir prense aşık oldum ve bunun nasıl sona erdiğini biliyorsunuz. Ama onun aşkını kazanmak için ruhumu deniz cadısı Edonia'ya satmak zorunda kaldım."

Edonia'nın kim olduğunu ve bana ne yaptığını çok iyi bilen birkaç kişinin nefesi kesiliyor.

"Edonia, Syren şarkıma sahip olabilmek için yüzgeçlerimi bacaklarımla ve dilimle takas ettirdi. Neden bilmiyorum, zaten hiçbir zaman çok iyi bir şarkıcı olmadım," diye ekliyor gülümseyerek. "Ama konudan sapıyorum. Bana doğru olmadığını bildiği şeyler vaat etti ve ben de genç ve küstah biri olarak buna kandım. Şimdi son on yıldır ne olduğumu görebilirsiniz. Bacaklarım vardı. Sonunda dilim tekrar büyüdü. Ama asla denize geri dönemedim." Duraklıyor. "Ta ki kız kardeşim Asherah'ı, tanktaki denizkızını görene kadar."

Kalabalıktan daha fazla soluk ve mırıltı yayıldı, ardından biri, sanırım Drakos, "Biliyordum!" dedi. Ama tabii ki bunu bilemezdi.

"Asherah ölürken beni öptü ve o öpücük bana yeteneklerimin bir kısmını geri verdi. Hâlâ bacaklarım olmasına rağmen daha çok bir canavara dönüştüm." Bacaklarından birini uzatıyor. "Yani hakkımda bilinmesi gereken her şey bu kadar."

Thane öne çıktı, bana bakmadan önce Maren'e inceleyen bir bakış attı. "Bunu bize neden daha önce söylemedin?"

"Çünkü onun denizkızı kanına sahip olduğunu öğrendiğinizde kana susamış zihinlerinizi kaybetmenizi istemedim," diyorum ona.

"Ama," diyor Maren zorla, "artık hepiniz bildiğinize göre, size kanımı sunmak için buradayım."

"Maren," diye homurdanıyorum, onu kendime çekiyorum, sinirlerim tepeme çıkıyor. "Ne yapıyorsun sen?"

"Onlara kanımı vermek istiyorum," diyor kaşları birbirine çarparak. "Edonia'yı yenebilmemizin tek yolu bu."

"Edonia'yı görüp göremeyeceğimizi bile bilmiyoruz," diyorum ona, içimde erimiş bir sahiplenme sarmalı oluşuyor. "Seni paylaşmak istemiyorum."

Gözlerini bana dikti. "Bu sadece kan. Seks değil." Sonra duraksıyor, kaşlarını çatıyor. "Aman Tanrım, umarım herkese seks teklif etmemişimdir."

"Hayır," diyorum ona kararlılıkla. "Bu söz konusu bile olamaz."

"Bones," Nerissa'nın alçak sesi güvertede çınlıyor, "kıskançlığını kontrol altında tut."

Herkes dönüp kalabalığın arkasından ona bakıyor. "Eğer Maren onun kanını almaları gerektiğini düşünüyorsa, o zaman alacaklar," diyor.

"Onu kurutacaklar," diye kekeliyorum.

"Tanrı aşkına, Ramsay," diye azarlıyor Thane beni. "Rengârenk tayfanın böyle bir kontrol ve incelikten yoksun olduğunu mu düşünüyorsun gerçekten? Doğrudan ondan beslenmemize gerek yok, göt herif. Onun kanını bir şişeye hortumla çekebilirsin ve biz de bunu etrafa dağıtabiliriz. Sadece birazcık yeterli olur."

Maren'den beslendiğim zamanı düşünüyorum. Beni o kadar hızlı etkilemişti ve o kadar çok içmiştim ki sanki *Gece Rüzgârı*'nı başımın üzerinden kaldırabilmişim gibi hissetmiştim. Sabaha karşı da etkisi azaldı ama hâlâ bazı kalıntı etkileri vardı. Kısa vadede birazcık bile yeterli olabilirdi. Mürettebat arasında birazcık olması sağlam bir savaş cephesi için yeterli olabilir.

Ama öyle bile olsa.

"Hayır," diyorum kararlılıkla. "Kesinlikle olmaz. O benim ve onun kanı benim

"

"Kanım bana ait," diye . "Ne istersem onu yaparım."

Onu görmezden geliyorum ve mürettebata bakıyorum. "Hepinizi onu içmekten men ediyorum. ve kaptan olarak bu bir emirdir."

Hepsi kendi aralarında iç çekip homurdanır, arkalarını dönüp güvertenin altına ve kamaralarına doğru ilerlerken, kollarını küçümser bir hareketle sallarlar. Sterling'in cesedinin etrafından dolanıp dümendeki yerini alan Deli Göz ve Maren'e uzun uzun bilmiş bilmiş bakan Nerissa dışında hepsi ayrılıyor. Daha iyisini bilmesem, aralarında sessizce bilgi alışverişi olduğunu söyleyebilirdim.

"Lütfen söyleyin, ne yapıyorsunuz?" diye sordum. "Maren?"

Maren sonunda bakışlarını güvertenin altında yürüyüp giden Nerissa'dan ayırıp kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Bana sahip olduğunu söylüyorsun Ramsay, ama sen sadece

kalbimin sahibi."

Hala gidiyorum.

"Sadece mi?" Tekrarlıyorum, garip bir duygu dalgası üzerime çökerken durgunluğun kaybolduğunu hissediyorum ve ona daha sıkı sarılıyorum.

"Sadece kalbin mi? Kalbin benim için her şeydir, aşkım."

Benim mu söylüyor? Bana özgürce verdiğini mi?

Sertçe yutkunuyor, dudaklarını büzüyor. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Yok," diyorum ona, göğsüm giderek ısınıyor. "Sen benim kalbime sahipsin Maren, peki ben seninkine sahip miyim? Seni gerçekten bu şekilde sahipleniyor muyum, sadece kalçandaki bir damgadan, sahiplenmemden, vücuduna katılma şeklimden daha fazlasını? İsteyerek mi sahipleniyorsun? Karşılığında kalbini bana veriyor musun?"

Uzanıp yüzüme hafifçe dokunuyor, dudaklarında tatlı bir gülümseme. "Evet, sana kalbimi veriyorum Ramsay."

"Gerçekten mi?" Gerçeğin hayır olmasından korkarak fısıldıyorum. Ellerini ağzıma götürüyorum ve parmak eklemlerini öpüyorum.

"Gerçekten," diyor.

"Çünkü sana aşık oldum, Cearban," diyorum ona, ellerini sıkıca tutarak.

"Sana aşık oldum, olduğun şeyin bu saf sayıklamasında boğuldum, gitmeme izin vermeyen bu ateşli rüyada. Kalbin, ruhun, bedeninin ve ruhun. Oh, seni nasıl da şiddetle seviyorum." Onu nazikçe öpüyorum, tutku içimde bir bahar gibi yükseliyor. "Seni, olduğun küçük vahşi yaratık kadar şiddetli seviyorum."

Bana tutunuyor, beni öpüyor ve ikimiz de yukarıdaki yıldızlara doğru çekiliyormuşuz gibi hissediyorum.

"Ve seni seviyorum," diye fısıldıyor dudaklarıma ve yıldızlar üzerimize yağıyor, damarlarıma batıyor gibi hissediyorum. "Benim vahşi korsan lordum."

Tanrım, bu sesi nasıl da seviyorum.

Sonra ayrılıyoruz, göğsü inip kalkıyor ve gözleri meydan okuyor.

"Ama sana kalbimi, bedenimi ve ruhumu versem de, bunlar artık sana ait olsa da," diye devam ediyor nefes nefese, "kanım hâlâ benim. Bırakın onu mürettebatınıza vereyim. Bir şekilde yardım etmeme izin ver." Duraklıyor ve bana yürek burkan bir bakış atıyor. "Onlar benim de ailem."

Başımı salladım. "Ben inatçı bir adamım Maren, bunu artık biliyorsun. Ne istersen yapabilirsin ama onu içmeyecekler. Senin kanın senin ve benim, hepsi bu. Hiçbir şekilde paylaşmam."

Hayal kırıklığına uğradığını belli ediyor ama açıkçası umurumda değil çünkü az önce bana kalbinin bana ait olduğunu söyledi. Az önce beni sevdiğini söyledi. Kaybettiğim onca şeyden sonra -babam, Venla, Hilla, Henry- yine de beni ben olduğum için seven ve benim de onu derinden sevdiğim birini buldum. Onu seviyorum ve gitmesine asla izin vermeyeceğim. Artık başka hiçbir şeyin önemi yok.

* * *

Sabah uyandığımda, Maren'in gitmiş olduğunu gördüm. Yine.

Hemen paniğe kapılıp yataktan fırlıyorum, Sterling'in dün gece onu zorladığı görüntü hala aklımda. Son zamanlarda o kadar çok şiddet ve dehşet yaşandı ki artık dünyaya güvenmiyorum. Günün her saniyesinde halının altımdan çekilmesini bekliyorum.

Pantolonumu giyip aceleyle odadan çıkıyorum ve ona sesleniyorum, sonra ana güvertenin aşağısından cevap verdiğini duyuyorum, bu yüzden onu mutfakta bulana kadar odasının ve subay kamarasının önünden aceleyle geçiyorum. Ahşap tezgâhta oturuyor, Nerissa da yanında duruyor, birbirlerine çok benziyorlar. Denizin güzel yaratıkları.

Ama sonra Maren'in sargılı koluna bakıyorum, sonra onun yanında duran ve elinde bir rulo gazlı bez tutan Sedge'e bakıyorum.

"Burada neler oluyor?" diye sordum. "Koluna ne oldu?"

Maren bana hafifçe gülümsüyor ve onun normalden daha solgun görüldüğünü fark ediyorum. "Bir şeyim yok. Sadece Sedge'e sayfaların kahvaltıları için soğan doğramasına yardım ederken bir yerimi kestim."

Henry'nin her zamanki gibi kahvaltı yapamayacağı gerçeğinin boğazımda yarattığı yumruyu yutmaya çalışıyorum. Başımı sallayarak bu üzüntüyü dağıtıyorum ve önce onun koluna, sonra da masumca omuz silkmiş olan Sedge'e bakıyorum. Son olarak Nerissa'ya bakıyorum, o da omuz silkiyor ama bunu ağırbaşlı bir gülümsemeyle yapıyor.

Gözlerimi kısarak onlara bakıyorum. "Eğer bir yaramazlık olduğunu öğrenirsem..." Onları uyarıyorum.

"O zaman Maren'i şaplak için gönüllü yapıyorum," diyor Nerissa hınzırca.

"Hmmpfh." Hoşnutsuz bir ses çıkardım. "Bizim geçirdiğimiz geceyi düşünürsek çok erken kalkmışsın-"

"Land ho!" Thane'in sesi güvertenin yukarısından gürliyor. "Land ho!"

Hepimiz bu anın düşündüğümde daha erken geldiğini düşünerek birbirimize şaşkınlıkla bakıyoruz ve sonra mutfaktan koşarak çıkıp merdivenlerden üst güverteye uçuyorum. Mürettebat küpeşte boyunca toplanmış, güneşin yeni doğduğu uzaklığı işaret ediyor. Koşarak yanlarına gittim ve yönlerini takip ettim. Görmek için dürbüne bile ihtiyacım yok, ufukta alçak bir pus çizgisi ve onun hemen ötesinde Banderas Körfezi'nin kuzeyinde uzanan yarımada var.

Dürüst olmak gerekirse ne hissettiğimi bilmiyorum. Pasifik boyunca yapılan her yolculukta kara, denizdeki monotonluktan bir değişikliği temsil etmiştir. Şahsen ben bu monotonluğa aldırmiyorum, deniz benim için özgürlük demek ve kara sadece başınızı belaya sokabileceğiniz bir yer. Ama mürettebat limana yanaşmamıza bayılıyor. Beslenebileceğimiz yeni kurbanlar, sikebileceğimiz yeni amcıklar ve sıkler ve çalabileceğimiz yeni hazineler var. Kardeşler Maren gibi değil, biz başlangıçta denize giden yaratıklar değiliz ve ben bile orada dalgaların üzerinde yüzerken sık sık elde edemeyeceğiniz bir topraklama hissi olduğunu kabul edeceğim.

Bu aynı zamanda bizim için korsan akınlarının başlangıcını temsil ediyor. Banderas Körfezi'nden Acapulco'ya kadar Yeni İspanya'nın Pasifik kıyılarında bir aşağı bir yukarı dolaşılıyor, ister Manila'dan gelen barut, ipek, fildişi ve yeşim taşı olsun, ister Acapulco'dan yola çıkan gümüş sikke, şarap ve silah yığınları olsun, kalyonların mallarını yağmalıyoruz. Her iki durumda da, kalyonlar her zaman yüklüdür ve konvoyları yanlarında olsa bile, karaya yakın yerlerde işler karışır ve bizim için ele geçirilmesi daha kolay olur.

Ancak şimdi amacımız Manila'dan ayrıldığımız zamanki ile aynı değil. Yola çıktığımızda, okyanusun bu tarafına vardığımızda harcayacağımız ve takas edeceğimiz bir ambar dolusu hazinemiz vardı. Ayrıca fidye için elimizde tuttuğumuz bir prens ve prensesimiz vardı. Ama prens çoktan gitti, prenses artık bir korsan -kendisi öyle düşünmese de- ve ambarımızdaki hazine Edonia'yla savaşma şansı kadar önemli görünmüyor. Hepimiz onun bu kıyıda bir yerlerde yaşadığını biliyoruz ve bu yüzden karaya ulaşmak mürettebat için zorunlu olsa da, benim için savaşın sonu değil.

Maren yanımda beliriyor, gözlerini kısarak ufka bakıyor.

Ve karayı görmenin bu kadar çok çelişkili duyguyu ortaya çıkarmasının bir başka nedeni de o. Birlikte çıktığımız yolculuk sona ermek üzere. Ben onu seviyorum, o da beni seviyor ama yine de bu sevginin, fırsat verilse evine dönmesini engelleyecek kadar güçlü olup olmadığını bilmiyorum.

"Vay canına," diye fısıldıyor. "Toprağın bu kadar tuhaf görüneceğini hiç düşünmemiştim." "Tuhaf mı?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor ve ayaklarının üzerinde biraz dengesiz durduğunu fark ediyorum. "Evet. En son adalarda görmüştüm ve o ürkütücü yerden kurtulmuştum. Ama o zaman ile şimdi, burası ile orası arasında çok şey değişti. Karayı son gördüğümde ne istediğimi bildiğimi sanıyordum. Şimdi tekrar görüyorum ve ne istediğimden emin değilim."

Hala beni istiyorsun, değil mi? Sormak istiyorum.

Elimi sırtının alt kısmına koyuyorum ve bana doğru eğiliyor, hafifçe düşüyor.

"İyi misin, aşkım?" Ona bakarak soruyorum. Hâlâ solgun görünüyor ve kolundaki bandaja baktığımda bir parça kırmızının görüldüğünü fark ediyorum. Kan görmek içimde ilkel bir açlık uyandırıyor ama şimdilik bunu derinlere gömüyorum.

Başını sallıyor ve belli belirsiz bir onay sesi çıkarıyor. "Ben iyiyim."

Yüce Tanrım, düşündüğüm şeyi .

"Maren," diyorum omuzlarından tutup bana bakmaya zorlayarak. "Gözlerimin içine bak."

Yavaşça açıyor, sallanıyor. Renkleri sık bir sürünün soluk mavisi, içinde neredeyse hiç pigment kalmamış.

Suyu çekilmiş.

Çenem gerildi. "Onlara kan , değil mi?"

Bana yorgun bir gülümseme veriyor. "Hepsi bir şişenin içinde. Thane onu sakladı.

Lütfen kızmayın."

"Deli mi?!" Öfkeyle patladım. Hızla Thane'i aramaya başladım. O piçi öldüreceğim. "Thane!" Bağırđım. "Neredesin?! Şişe nerede?"

Ama Thane'i gördüğümde arka güvertede dümenin yanında durmuş suya bakıyordu.

Maren'i bırakıp arka güverteye çıkan merdivenlere doğru yürüyorum ve onun yanına gelene kadar merdivenleri koşarak çıkıyorum.

Bana bakmasını sağlamak için omzunu itiyorum. "Thane," diye hırlıyorum.

Ama o sadece gözlerinde dehşetle suya bakıyor. Bu bakış benim kanımı donduruyor.

"Ne?" Soruyorum ve neye baktığını görmek için ona doğru .

İlk başta okyanus normal görünüyor, derin bir mavi, karaya yaklaştığımızdan beri tüm yolculuk boyunca görüldüğünden daha zengin. Sonra fark ettim ki

Yüzeyin altında bir şey hareket ediyor. Karanlık, çok karanlık ve inanılmaz büyüklükte bir şey.

Bir parça sarı göz.

Nefesimi içime çekiyorum ve daha önce hiç bağırmadığım kadar bağırıyorum. "Bu Kraken!"

37. BÖLÜM

Maren

"BU LANET OLASI KRAKEN!" Ramsay tekrar bağıır ve panik bir virüs gibi güverteye yayılır.

"Kan şişesini getir!" Cruz baş güverteden Thane'e bağıırıyor. Ramsay bana güvertenin öbür ucundan hissettiğim dehşet dolu bir bakış fırlatıyor, Gerçi Kraken yüzünden mi yoksa artık kanım kullanılmaya başlandığı için mi emin değilim.

Ama sonra Thane'e bağıırır. "Evet, Maren'in kanını getirin! Herkese dağıtın! Bir atış yeter!" Sonunda bu fikre katıldığını anladım.

Bu sabah erkenden kalktım, Nerissa'nın Ramsay'in sahipleniciliğini görmezden gelmem ve kanı yine de ekibe vermem fikrinden cesaret aldım. Böylece mutfağa gizlice girdim ve o da bana katıldı, sonra Sedge'den kanımı akıtmak için damarımı istedim. Elbette tereddüt etti ama anlayışla karşıladı ve çok geçmeden kanım içimden bir kaba akmaya başladı, sonra da boş bir şarap şişesine boşaltıldı.

Şimdi o bir şişe şarap gerçekten işe yarıyor.

Ama mürettebatın kendini güçlendirmesi için elden ele dolaştırılırken ben ne yapacağımı bilemiyorum. Kanımın üzerimde böyle bir etkisi yok.

"Kenarlardan uzak durun!" Ramsay bağıırıyor. "O dokunaçların ne kadar uzağa ulaştığını hepiniz biliyorsunuz!"

"Maren!" Sam bana bağıırıyor, elinde bir kılıç tutuyor. "Avast!"

Kılıcı bana doğru fırlatıyor ve şans eseri kılıcı sapından yakalamayı başarıyorum. "Artık gerçek bir korsansın, genç kız!" diye sesleniyor. "O dokunaçları kesip biçmen gerekecek, tabii dişlerin ve pençelerinin işe yarayacağını düşünmüyorsan."

"Sanırım üçünü de deneyeceğim!" Kılıcı sıkıca kavrayarak ona söyledim. Kraken'le olan deneyimim tabiri caizse sığı ama o dokunaçların Nill'e ne yapmaya çalıştığını gördüm.

Ama tabii ki, eğer Kraken şu anda geminin altındaysa, bu Edonia'nın onu kontrol ettiği anlamına gelmez mi?

Kahretsin, yemin ederim. *Nerissa nerede?*

Kraken'in saldırması ve savunma için fazladan bir kılıca ihtiyaç duyulması ihtimaline karşı üst güverteden ayrılmak istemiyorum, birden fazla olabileceklerinden bahsetmiyorum bile. Ama Nerissa burada bizimle olmalı. Eğer bir şekilde kız kardeşiyle ya da Kraken'le konuşabilirse, o zaman belki de hiç savaşmamıza gerek kalmaz, en azından tüm gemiyle değil.

Şansımı denemeye karar veriyorum ve Nerissa'yı bulmak için merdivenlerden ana güverteye koşuyorum.

"Nerissa'yı gördün mü?" Mutfığa dalarken Sedge'e soruyorum.

Başını sallıyor.

"Pekala, Kraken şeklinde bir misafirimiz var ve siz ve çocuklar için en iyi yerin neresi olduğunu bilmiyorum. Kaptanın kamarasına geri dönmeniz için çok şey istediğimi biliyorum ama gemi batmaya başlarsa en azından balkondan kaçabilirsiniz."

Sedge, *gemi batmaz* der gibi başını öne eğer.

Tanrım, umarım haklıdır. *Nightwind* birkaç mermi, el bombası ve en şiddetli fırtınalarla başa çıkabilir, ancak o deniz canavarı gemiyi tahtadan tahtaya ayırmaya karar verirse, kendisini nasıl bir araya getirebileceğini göremiyorum. Kardeşler'in bir parçası gibi değil.

"Bunu yapacak mısın, çocukları benim için alıp güvende tutacak mısın?" Saz ısrarla başını sallar.

Rahat bir nefes alıyorum ve sonra güvertenin geri kalanında koşmaya başlıyorum, onun adını çağırıyorum. Sadece Remi ve At'ın güvertenin iki yanında topların başında olduğunu görüyorum. Bana dehşetle bakıyorlar.

"Kraken olduğunu duydum," diyor At. "Gerçekten Kraken mi? Ateş emrini bekliyoruz."

Remi kabadayılık taslayarak, "Belki de tam ağızımıza alırsınız," diye ekler.

"Thane'in emrini bekleyin," diyorum onlara. "Her şey yoluna girecek." Duraklıyorum. "Nerissa'yı gördünüz mü?"

Hep birlikte başlarını sallarlar. "Hayır leydim," diyor At beceriksizce. "Onu o zamandan beri görmedim... o zamandan beri..."

Ağzı gevşeyerek susuyor, gözleri dehşet içinde bir şeye kilitlenmiş. Arkamı döndüğümde diğer taraftaki açık silah girişini gördüm.

Remi. Mavi ufka bakmak yerine, tek gördüğüm bana bakan dev bir sarı göz.

"Kraken!" Çığlık atıyorum. "Ateş! Topları ateşleyin!"

Thane olmamam umurumda değil, topçular da öyle. Bir kibrit çakıp havalandırmanın arkasını yakıyorlar ve kulakları sağır eden bir *BANG* sesiyle ateş ediliyor, duman havayı dolduruyor.

Top büyük bir şiddetle geri teper, onu yerinde tutan ipleri geri çeker ve yuvarlak atış doğrudan Kraken'in gözüne doğru ateşlenir.

Tüm gemiyi sarsan, sanki cehennemin derinliklerinden geliyormuş gibi ses çıkaran uhrevi bir böğürtü çıkarır ve yıkık göz gözden düşmeye başlar ama şimdi dokunaçlar gövdenin yan tarafına çarparak gemiyi sarsmaktadır.

Yukarıdaki güverteden çığlıklar ve ağlamalar geliyor ve onlara yardım etmem gerektiğini biliyorum. Remi ve At'a bakıyorum, yüzlerindeki korkuya. Kraliyet Donanması ile savaşırken böyle görünmüyorlar, ama Kraken tamamen farklı bir savaş, hepsi için ölüm anlamına gelebilecek bir savaş.

"Thane daha önce şişeyle buraya geldi mi? Hayır, vakti yoktu," diye kendi kendime cevap veriyorum, şişenin hâlâ yukarıda elden ele dolaşıyor olmasını umarak.

Kolumu tuttum ve bandajı yırttım, bu hareket daha önceki yarayı açtı. Kanım akmaya başlıyor ve kolumu hızla Remi'nin yüzüne yapıştırıyorum. "Em!" Kulağa nasıl geldiğinin farkında olarak ona bağıyorum, ayrıca Ramsay'in bedenimi başkalarıyla paylaşmamam konusunda çok kararlı olduğunun da farkındayım. Ama söz konusu olan varsayımsal bir durum değil de ölüm kalım meselesiyse, onun ne düşündüğü umurumda bile değil.

Remi kanı nazikçe geri emiyor, At'a emin olmayan bir bakış atıyor ve sonra göz bebeklerinin kızardığını ve beni ısırıldığını görüyorum.

"Ah, lanet olsun!" "Beni ısırarak zorunda değildin." diye haykırdım.

"Remi," diye azarlıyor At, onu kolumdan itiyor, ince bıyığında kanımdan damlalar toplanıyor, sonra At beslenmeye başlıyor. Biraz daha itidalli davranıyor ve beni ısırıyor ama Remi zaten işini kolaylaştırdı.

Sonra At'ın gözbebekleri kıpkırmızı oldu ve ben de kendini kaptırmaya başladığını anladım ve o durana kadar bacağına tekme attım.

"Şimdi hissediyor musunuz?" Onlara soruyorum ve başlarını kuvvetle sallıyorlar, gözleri şevkle büyüyor. "O zaman tekrar ateş edin!"

Ona doğru zıplıyorlar, o kadar hızlı hareket ediyorlar ki artık bulanıklaşıyorlar.

Dönüp silah güvertesinden merdivenlere doğru koşuyorum, ta ki tepedeki katliamla yüz yüze gelene kadar. Kraken'in dokunaçları gemiyi çılgınca dövüyor, bir tanesi ön direği aşağı çekiyor, bir diğeri küpeşteye çarparak parçaları güvertede uçuşuyor, bir diğeri güverteye yumruk gibi vuruyor.

"Yardım edin!" Çılgın Gözler bir dokunaç onu tutup ikiye ayıracakmış gibi sıkarken çığlık atar ve sonra Cruz oradadır, dokunacı geniş kılıcıyla keser, dev silahı bir oyuncak gibi kullanır.

Herkese baktıkça, hepsinin benim kanımı aldığını görüyorum. Daha hızlı hareket ediyorlar, daha güçlüler, iki adım sonrasını düşünüyorlar. Sistemlerinde ne kadar süre kalacağını bilmiyorum ama Kraken'ı yok etmek için yeterli olabilir.

Peki ya Edonia? Düşünmeden edemiyorum. Eğer buradaysa, nerede o? Neden yüzünü göstermiyor? Nerissa nereye gitti? Bizi çoktan terk mi etti?

Dehşet sistemimi sarsıyor.

Ya Nerissa Edonia'yı buraya getirdiyse? Ya tüm bunlar onun büyük planının bir parçasıysa? Ya kader diye bir şey yoksa ama onun kontrol ettiği bir şey varsa?

Mürettebatın Kraken'in dokunaçlarını kesip biçmeye devam etmesini izlerken, ihanete uğramış hissetmeyi reddederek dehşet içinde bunu düşünüyorum. Gemi büyüklüğünde devasa bir canavar, ancak aşağıdan ateşlenen toplar ve Kardeşler'in gösterdiği mücadele gücüyle pes ediyor gibi görünüyor.

Güvertenin kenarına doğru koşuyorum ve bana onaylayan bir bakış atan Matisse'in yanında duruyorum. Fransız aksanıyla "Bu arada kan için teşekkürler," diyor. "Tadın muhteşem."

Thane "Geri çekiliyor!" diye bağırırken ben bu tuhaf iltifatı duymazdan geliyorum.

"Yelkenleri doldurun!" Ramsay arka güverteden bağırıyor. "Canavardan kaçalım!"

"Evet!" diye bağırın mürettebat sağa sola koşmaya başlar.

"Hepsi Maren sayesinde!" Sam parmaklığın yanındaki sandığın üzerine çıkarak şöyle diyor. Kanımın neredeyse boş şişesini havaya kaldırıyor. "Denizkızına teşekkürler-"

Diğer taraftan mor-siyah bir dokunaç yükseliyor, tam Sam'in arkasında, o kenarda dururken. Adını bağırmak için ağzımı açtım ama

Dokunaç bir an için geriye kıvrılıyor, sonra o kadar hızlı saldırıyor ki sesinde boğuluyorum.

Kraken, Sam'in tam ortasına bir delik açarak kalbini yok eder.

"Sam!" Sonunda çığlık atmayı başardım. Ona doğru koşuyorum, palamı kaldırıyorum ve vücuduna saplanmış olan dokunacı kesmeye başlıyorum. Bıçaklıyorum, kesiyorum, biçiyorum, o sandıktan düşüp güverteye yüzüstü çakılırken gözyaşlarım sel olup akıyor.

Dokunaç daha sonra geri çekilir, Sam'in kalbi hâlâ emilen uçta nabız gibi atmaktadır.

"Hayır!" Çığlık atıyorum, diğerlerinin bana doğru koştuğunun, Sam için bağırdıklarının, benim için bağırdıklarının, dehşetin gemiyi ele geçirdiğinin farkındayım.

Sonra başka bir dokunaç beliriyor ve Sam'in kalbini taşıyan dokunaç denize geri kayarken, diğeri doğrudan bana yöneliyor.

Yoldan çekilmeye çalışıyorum ama dokunaç çok hızlı. Etrafımda bir balık kancası gibi kıvrılıyor, sümüksü emişler cildime acı verici bir şekilde yapışıyor, sonra beni havaya kaldırıyor ve denize çekmeye başlıyor.

Kendimi kurtarmaya çalışarak dönüyorum ve son gördüğüm şey geminin güvertesi, kılıcını kaldırmış dokunaca doğru koşan Ramsay, güvertede Sam'in yanında diz çökmüş Thane ve kendi kanıyla dolu bir havuzun içinde ölü yatan Sam oluyor.

Sonra doğruca okyanusa çekiliyorum. Doğruca Edonia'ya.

BÖLÜM 38

Maren

Beni yakalayan KRAKEN hızla hareket ediyor ama yalnız değil. Yüzeye bakmak için başımı çevirdiğimde, bir başkasının hâlâ gemiyle savaştığını görüyorum, ancak savaştan zayıflamış görünüyor.

Beni rehin alarak aşağı doğru yüzmeye devam ediyor ve ilk başta tek gördüğüm beni karşılamak için yükselen derinliğin koyu mavisi, kadar uzanan o sonsuz uçurum. Dibi görmem uzun sürmüyor, bana kanı hatırlatan koyu kırmızı bir resif ve yükselen resifin ortasında, bir kum çemberinin içinde Edonia.

Kraken'in beni sanki kaçmaya çalışacağımı biliyormuş gibi sıkılaşıyor. Yine de , kendimi emişlerden kurtarmaya çalışıyorum ama derime o kadar sert yapışıyorlar ki derimi atacaklarından korkuyorum. Edonia yumuşak, kötücül sesiyle bana "İşte burada," diye sesleniyor.

"Bu günü nasıl da bekliyordum."

Kraken beni zor kazanılmış bir ödül gibi uzatarak teslim ederken, ona bakmak için çırpınmayı bırakıyorum.

Edonia aşağı yukarı hatırladığım gibi görünüyor, ama daha da güçlü ve tehditkâr. Daha uzun boylu, omuzları daha geniş ve beyaz saçları daha uzun, suya çarpan sedefli yılan balıklarına dönüşmüş gibi görünüyor. Gözlerindeki kırmızı artık parlak bir mercan değil, kurumuş kan, siyahın sınırında ve tüm gözünü kaplıyor gibi görünüyor, böylece gözlerinde hiç beyaz kalmamış.

Bana gülümsüyor ve dişleri benimkilere rakip oluyor, bıçak gibi keskin.

Yüzümdeki şaşkınlık ifadesini düzeltiyorum ve ona hiçbir karşılık vermiyorum.

"Senin de bugünü beklediğini biliyorum," diyor bilmiş bir ses tonuyla. "Benim tatlı mürekkep saçlı kızım, beni çağırdığın zamanı dün gibi hatırlıyorum, inanır mısın buradan sadece kilometrelerce uzakta. O kadar taze, o kadar genç, o kadar masumiyet doluydun ki. Aynı Syren olduğuna inanmak çok zor ve bunun nedeni bacakların değil. Çok daha yaşlı görünüyorsun. Ve biliyorum, yirmi altı yaş yaşlı değil, burada derinlerde değil, ama orada..."

"Beni aşağılamaya çalışıyorsan işe yaramıyor."

"Hakaret mi? Tanrım, hayır." Bana sırtıyor ve ağzından koyu renkli küçük balıklar çıkıyor. Saçlarındaki beyaz yılanbalıkları bir şeyler atıştırmak için can atıyor. "Ama gerçek bu. Yukarıdaki dünya sana çok kaba davrandı, değil mi?"

"Başardım," diye cevap veriyorum kısık sesle. Kendimi düzeltmeye çalışıyorum ama dev bir dokunaç tarafından yutulduğunuzda bu imkansız.

Kraken'e başını sallar. "Onu serbest bırakın."

Kraken beni bıraktı, emiciler bir *pop pop pop* ile serbest kaldı. Nefesim kesiliyor ve beni emdikleri yerdeki ağrıyan derime tutunarak kuma batıyorum.

"Duyduğuma göre büyüü tersine çevirmemi istiyormuşsun..." diyor.

Ayağa kalkmaya çalışıyorum, suyun altında olmama rağmen garip bir şekilde dengesiz hissediyorum. "Bunu sana kim söyledi? Nerissa mı?"

"Kız kardeşim mi? Tanrım, hayır. Sanki onu hiç dinleyecekmişim gibi. Bana sorarsanız deniz cadısı bile sayılmaz ama her ailenin bir kara koyunu olmak zorunda."

Bana doğru birkaç adım atıyor, hareketleri yumuşak ve ölçülü. Siyah, şeffaf elbisesi ipek gibi etrafında uçuşuyor ve Kraken mürekkebinden yapıldığını fark ediyorum. "Ben aptal değilim canım, yine de merak ettiğim kesin. Senin gibi Syren'lerle pazarlık yapmam ve sonunda her şeyin yoluna girdiğini varsaymam, hayatta bu kadar çok değişken varken olmaz. Çünkü ben hesap verebilirliğe inanırım."

Buna homurdanıyorum ve o devam ederken bana sabit bir bakış atıyor. "Ben bir iş bitiriciyim, Maren. Bir hayat değiştiriciyim. Bir dilek tutucuyum. Müşterilerimin yeni hayatlarına nasıl uyum sağladıklarını bilmem gerekiyor. Hiçbir zaman gerçekten yalnız değildin prenses, hayır, ben her zaman bir şekilde oradaydım. Denizin altında ve üstünde zaman zaman seni kontrol eden yaratıklarım vardı. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için sana göz kulak olmayı severdim."

İçimde öfke alevleniyor. "Her şey yolunda mıydı?" Tekrarlıyorum, bu cümle ağzımda acı bir tat bırakıyor. "O halde son on yıldır hiçbir şeyin yolunda gitmediğini açıkça gördünüz!"

"Sen seçimini yaptın canım," diyor patronluk taslayan bir ses tonuyla, etrafımda dolaşıyor, beyaz yılan balığı saçları akıntıda dönerken inciler gibi parlıyor. "Ve bu senin seçimindi. Bana gelenin *sen* olduğunu unutmuşsun. Bana *sen* sordun. *Yalvardın*. Ben de sana istediğini verdim. Hikayeyi yeniden yazarak kendini kurban konumuna soktun ama sen sadece kendi aptalca seçimlerinin kurbanısın."

Bunu azarlamak için ağzımı açıyorum ama ağzımı sıkı bir çizgiyle kapatıyorum. Çünkü o haklı. O saf bir şeytan. O hatalıydı, bana en çok duymak istediğim yalanları söyleyerek devam etmem için beni ikna etti ama bunu isteyen bendim. Sonunda seçimi yapan bendim. Bunu ben de biliyordum, elbette biliyordum ve bunun için kendimden nefret ettim. Bu yüzden bu hata ruhuma çok ağır geldi, çünkü sonunda suçlanması gereken kişinin ben olduğumu biliyorum.

Ramsay'ın sözlerini hatırlayarak gözlerimi kapatıyorum; hata yapmayız, bizi farklı bir yola götüren seçimler yaparız. Bu benim seçtiğim yol. Ama kalmak zorunda olduğum yol bu değil.

"Ne düşünüyorsun acaba?" diye soruyor ve gözlerimi açtığımda onun gitmiş olduğunu görüyorum. Üzerimden bir gölge geçiyor ve başımı kaldırıp onun üzerimde yüzdüğünü görüyorum, bir köpekbalığı gibi hareket ediyor, güneş arkasında soluk bir parıltı. Gözlerimin önünde bacakları bir araya geliyor ve pürüzsüz, kusursuz bir beyaza dönüşüyor, ucunda bir köpekbalığı kuyruğu var.

"Yapabildiklerimi kıskanıyor musun?" diyor, şimdi aşağı doğru yüzüyor ve etrafımda dönüyor. Artık Edonia değil, büyük beyaz bir köpekbalığı, kırmızı gözleriyle vahşi görünümlü bir canavar. "Sana arkadaşını mı hatırlatıyorum?"

O bilmiyor. Nill daha küçüktü ve pürüzsüz bronz-gri renkteydi, uzun yuvarlak yüzgeçleri vardı, uçları boyaya batırılmış gibi parlak beyazdı.

"Benim yaptığım gibi yapmak ister miydin?" diye soruyor boş boş ve bir anda kendine dönüşüyor, ama dişleri hâlâ bir köpekbalığına aitmiş gibi görünüyor. Gözleri kolyeme gidiyor. "Yıllar boyunca onu sakladın. Ona her dokunduğunda sana kaybettiklerini hatırlattığını umuyorum."

"Kaybettiğim şey artık yok," diyorum ona sertçe. "Kız kardeşlerim gitti, annem, babam. Limonos'ta kim kaldı bilmiyorum."

"Oh, sana tüm dedikoduları anlatabilirim," diyor neşeyle, ellerini birleştirerek. "Asherah Pasifik'i geçerken Larimar'ın güneye, kutuplara gitmiş olabileceğine inanıyorum. Kız kardeşlerin, baban kırık bir kalpten öldükten sonra gittiler, hepsi senin yüzünden. Onlar gidince krallığı yönetecek kimse kalmadı ve hepsi," elleriyle işaret ederek saçlarındaki yılan balıklarının seğirmesini sağladı, "dağıldılar. Tüm Syrenler Limonos'u terk etti. Şimdi çorak topraklarla çevrili çorak bir deniz. Bir kızın bencilliğinin yapabilecekleri şaşırtıcı değil mi?"

Ona ters ters baktım. "Seçimlerim yüzünden kendimi kötü hissetmekten yoruldum."

Bana sahte bir sempatik bakış atıyor ve suratını asıyor. "Eminim öyledir. Bu yüzden burada değil misiniz?"

"Kraken'ine beni buraya çektiirdin!"

Parmağını bana doğru sallıyor. "Çünkü bütün bu yolu bu yüzden geldiğini biliyorum. Her şey seni bana getirdi, tam da istediğin gibi. Bu kader, canım. Ve şimdi, dileğini yerine getirme ve büyüü tersine çevirme nezaketini göstereceğim. Sana hiç iyilik yapmadığımı söyleme."

Parmaklarını oynatarak kumu işaret ediyor ve taneler yükselmeye başlıyor, bir girdap gibi dönüyor, dönüyor ve dönüyor, ta ki içinden bir kitap çıkana kadar, yıpranmış deri ciltli bir el kitabı, suyun içinden geçerken sayfaları çevriliyor.

"Bu Ramsay'in kitabı," diyorum.

"Evet. *Karısının* onun için yazdığı kitap," diyor sesinde bir keskinlikle. "Venla'nın o kan emiciyle evlendiğinde kendi türüne ihanet ettiğini biliyordum ama büyüleri öğrenip kendisi için kullanabilsin diye onun için bir büyü kitabı yazacak kadar ileri gideceğini düşünmemiştim." Gözleri kıpkırmızı yarıklara dönüştü. "Bizim büyüümüz sadece cadılar içindir. İnsanlarla paylaşmayız ve özellikle de Kardeşlerle paylaşmayız. Onlar bizim tek gerçek düşmanımız, zarif, onlara sahip olduğumuz tek silahı vermeyiz! Bunun cezası ölümdür."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Venla'yı öldürmedin, değil mi?"

"Yapmadım," diyor sivri çenesini kaldırarak. "İstedim ama o hala benim kız kardeşimdi. En azından yarısı öyleydi."

"Yine de kızını öldürdün," diye öfkelenim.

Soğuk bir şekilde gülümsüyor. "Ben istedim. Kitabı istedim. O kitap onun ellerine değil, benim ellerime aitti. Ramsay'in küçük kızını öldürmek dikkat dağıtmak içindi. Ayrıca kız büyüüp yarı cadı yarı kan emici olacaktı ve dünyanın böyle şeylere ihtiyacı yok. Şu anda zaten çok fazla Kardeş var. Dünya giderek düzensizleşiyor."

Başını sallayarak iç geçiriyor ve yılan balıkları da onunla birlikte iç geçiriyor. Sonra başını bana doğru eğiyor ve memnun gözlerle beni süzüyor. "Ama artık kitap doğru ellerde, benim ellerimde ve onunla seni arzu ettiğin şeye dönüştürecekim."

Kendimi başımı sallarken buluyorum, nabzım hızlanıyor. "Hayır," diyorum zorlukla yutkunarak. "Hayır, artık bunu istemiyorum."

Bana bakıyor, gözleri yuvarlaklaşıyor. "Artık ne istemiyorsun?"

"Tam Syren halime dönmek istemiyorum," diyorum ona, ilk kez ikna olduğumu hissederek. "Olduğum gibi kalmak istiyorum."

"Karada yaşayan bir canavar," diyor küçümseyerek.

"Karada yaşayan başka bir canavara aşık olan," diyorum cesurca. "Ramsay ve ben aynıyız. O benim kanımdan, ben de onun kanındanım. Onunla birlikte olamayacaksam bu dünyaya dönmeyeceğim."

Yüz ifadesi daha da zehirli bir hal alıyor, öyle ki tüylerim diken diken oluyor. "Tüm dünyanın yıkılmasının sebebi o olmasına rağmen mi?"

Kaşlarımı çattım. Sözleri beni geriyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Hayat sekanslardan oluşur, sevgilim. Annen senden alındı, bu da babanın kederinden dolayı seni görmezden gelmesi anlamına geliyordu. Sen de onu sonsuza dek geride bıraktın ve bu da sonunda onu öldürdü. Kraliçe, kral ve Limonos'u yönetecek prenses kalmayınca krallık çöktü. Ve sen yine ona sırtını dönüyorsun çünkü anneni esir alan adama aşık olduğunu söylüyorsun."

Sanki dünya bir an için ölüm sessizliğine bürünüyor. Kendi kalbimi bile duymuyorum.

"Ne?" Sertçe fisıldıyorum, göğsüm buzla doluyor.

"Beni duydun," diyor. "Ramsay anneni yakaladı ve öldürdü. Yaptıkları şey bu. O korsanlar, o Kardeşler. Denizkızı kanını severler. Seni mürettebat olarak göreceklarını düşünebilirsin, hatta belki de kendi ailen diyebileceğin yeni bir aile, ama sonunda sadece seni kullanmak ve atmak istiyorlar. Annene de aynısını yaptılar, sana da yapacaklar. Sen onlar için sadece bir balıksın."

"Hayır," diyorum başımı sallayarak. "Buna inanmayı reddediyorum."

"Peki," diyor, tırnaklarına bakarak. "Ama bana onu kimin kaçırdığını neden bulamadığını söyle. Ramsay aptal değil. Tam olarak değil. Gerçeğin aranızda inşa ettiği güveni mahvedeceğini biliyor."

Başımı sallayıp duruyorum, kelimelerin içime işlemesine izin vermek istemiyorum. Bu doğru olamaz.

"Hayır, hayır, ona hiç anne olan bir denizkızı alıp almadığını sordum," diyebildim.

"Peki cevabı ne oldu?"

Bildiğim kadarıyla hayır. O öyle söyledi. Yalan değildi. O zamanlar Syren olduğumu bile bilmiyordu.

"Anlıyorum," diyor yüzümü okuyarak. "Önemli değil. Olan oldu ve ben senin tarafında olduğum için şanslısın."

Eli dışarı fırlıyor ve suda yüzen kitap doğruca ona doğru geliyor, sayfalar kitabı elinde tutana kadar çevriliyor ve parmağıyla sayfalara saplanıyor.

"Ah, işte başlıyoruz. Bir büyü nasıl tersine çevrilir," diyor. "Yine de bu tersine çevirme işleminin bir bedeli olduğunu bilmenizi isterim. Tüm günlerimi benden istenen şeyi geri almakla geçirmemem için bunlar gerekli. Dedikleri gibi, iş yapmanın bedeli. Belki de sayfayı tamamen yırtıp atmak daha iyi olurdu."

"Ne masrafı?" Soruyorum, sonra başımı sallıyorum. "Hayır, istemiyorum, önemli değil."

"Bedeli," diye devam ediyor kitaptan bir sayfa kopararak, "yüzgeçlerinizi geri alacaksınız, sanki hiçbir şey kaybetmemişsiniz gibi. Mümkün olan her şekilde eski haline döneceksin. İstedğin bu değil miydi? Son on yıldır, eskiden olduğun kıza dönmek, hayalini kurduğun ve diledğin tek şey bu değil miydi?"

"Öyleydi," diye itiraf ediyorum, kalbim göğsümde küt küt atıyor. "Ama ona geri dönebileceğimi sanmıyorum. İsteddiğimi de sanmıyorum."

"İstiyorsun. İçten içe biliyorsun. Ve ben de sana bunu vereceğim. Her yönden kendine döneceksin... Biri hariç."

"Hangisi?"

"Ruhun hâlâ benim elimde."

"Sen benim ruhuma hiç sahip olmadın ki!" Ona söyledim. Doğru, sık sık ruhumu ona sattığımı düşündüm ve söyledim ama bu hep lafın gelişi idi.

değil miydi?

Bana kuru bir bakış attı. "Anlambilim, canım. Ama şimdi ona tamamen sahip olacağım."

Ve o anda parmaklarını bana doğru sallıyor, avuçlarından mürekkep fışkırıyor ve dünyanın kararmasına neden oluyor.

BÖLÜM 39

Ramsay

BİR AN Kraken Sam'in kalbini yerinden sökerken ona bakıyorum, güverteye bir Kardeşin kanı dökülüyor.

Bir sonraki an Kraken'in Maren'i bir kanca gibi yakalayıp gemiden aşağıya ve havaya çekişini izliyorum.

Zihnim yetişmeye fırsat bulamadan ona doğru ilerliyorum, geniş kılıcımı çekmiş, Kraken'in dokunacını ikiye ayırmaya ve aşkımı serbest bırakmaya hazır bir şekilde yarışıyorum, ama dokunaç Maren'i de yanına alarak denize geri çekiliyor.

"Maren!" Çığlık atıyorum, derinlerde kaybolmalarını, dalgaların üzerlerine kapanmasını izliyorum.

"Ramsay," diyor Cruz bana, sesi alçak ve dokunaklı. Dönüp Thane'in dizlerinin çökmüş, Sam'in başını kucağına almış olduğunu görüyorum; kan, açılan bir gül gibi Sam'in altından yayılıyor. Gökyüzüne bakıyor, cansız, gitmiş.

Bir an için ne yapacağımı bilemiyorum. Kraken -artık birden fazla olduklarını varsayıyorum- hala geminin diğer tarafına saldırıyor, dokunaçları *Nightwind*'i yer yer parçalıyor, ancak hareketleri zayıf ve özensiz ve Lothar ve Matisse kılıçlarıyla onu uzak tutmak için çok çalışıyorlar.

Sam Battista öldü, sevgili baldızım, kardeşimin sevgili eşi ve biliyorum ki o kadar büyük bir şok ve acı içinde ki bundan geri dönüş yok, çok uzun bir süre için değil. Ben de o yollardan geçtim, önümde uzanan yolculuğu biliyorum.

Ve onun için hiçbir şey yapamayacağımı biliyorum. Tıpkı kayıplarım için kimsenin bir şey yapamayacağı gibi. Sam'in ve Hilla'nın intikamını almaktan ve Maren de onlar gibi olmadan önce gidip onu almaktan başka bir şey yapamam.

Kılıcımı havaya kaldırarak Thane'e, "Adaletimizi sağlayacağım kardeşim," diyorum. "Sana söz veriyorum."

Bana bakıyor, acı dolu yüzünden yaşlar süzülüyor ve kalbim bu kayıpla parçalanıyor. Başını salladı.

Mürettebatımı terk etmek istemiyorum ama Maren'in bana ihtiyacı var ve onun kanı sayesinde herkes kendi başının çaresine bakıyor gibi görünüyor. Benim isteklerime karşı çıkıp kendi iradesini takip etmeye karar verdiği için sonsuza dek minnettarım. Bunu bir daha asla engellemeye çalışmayacağım, gerçi bunu yapsam bile o yine de bana izin vermezdi. Onunla ilgili en sevdiğim şeylerden biri de azmi.

Eğer hayattaysa, diye düşünüyorum ve bu fikir beni etkiliyor.

Korkuluklara gidip tırmanıyorum ve kılıcımınla denize dalmak üzereyim.

"Bones!" Döndüğümde bir martının havada bana doğru uçtuğunu görüyorum, az önce adımı söylediğinden emin olduğum bir martı. Kaşlarımı çattım. Belki de böyle bir zamanda halüsinasyon görmek normaldir.

"Ben de seninle geliyorum," diyor martı ve gözlerimin önünde başımın üzerinden süzülüp Nerissa'nın kıvrımlı kahverengi gövdesine dönüşüyor, hiç sıçramadan suya dalıyor.

Tam o sırada Kraken gemiye tekrar çarpıyor, gemiyi titretiyor ve beni dengemden düşürüyor, ben de okyanusa düşüyorum.

Bir sıçramayla yere iniyorum, neredeyse kılıcı tutuşumu kaybediyorum ve Nerissa'nın peşinden tekmelemeye başlıyorum, benekli suda daha açık bir yeşil parlayan yosun benzeri saçlarını takip ediyorum. O hızlı, bu konuda doğuştan yetenekli ama Maren'in kanı sayesinde dünyadaki tüm enerjiye ve güce sahibim ve ona ayak uydurabiliyorum.

Nerissa aniden uzanıp kolumdan tutarak beni başka bir yöne doğru çekene kadar aşağıya, boğucu derinliklere doğru gidiyoruz.

Bu şekilde, diyor kafamın içinde.

Nereden biliyorsun? Ben soruyorum. Buradan tüm okyanus aynı görünüyor.

Çünkü biliyorum, diyor. Kız kardeşimi tanıyorum.

Sertçe yutkunuyorum. *Demek o. Sadece Kraken değil.*

Tabii ki o. Kraken sadece onun büyüü altındaki yaratıklar. Onları kontrol ediyor ve korkarım ki şu anda Maren'i de kontrol ediyor olabilir.

Bence bu imkansız. Maren'i kimse kontrol edemez. O yüzde yüz kendi başına bir kadın.

Bana deniz cadısı olduğunu hatırlatıyor. Şimdi gel, şuradaki uçurumun kenarını görüyor musun? Bizi koruyacaktır.

Bir kıyının tepesi boyunca uzanan koyu kırmızı ve gri resiflere bakıyorum, yan tarafları uçuruma açılıyor. Huzursuzca yutkunuyorum, okyanusun karanlığının bana verdiği korkudan nefret ediyorum. Denizci olduğunuzda, derinlerden korktuğunuzda aptalca bir şey gibi görünüyor, ama bu benim için bir şey değil

onunla yüz yüze gelene kadar düşündüm. Deniz tabanı o kadar dik bir şekilde alçalıyor ki başım dönüyor, sanki içine çekilecek ve sonsuza dek aşağıdaki büyük derinliklere düşecekmişim gibi, bu karanlık derinliklerde pek çok canavar saklı.

Ama en çok yüzleşmem gereken canavar Edonia, bu yüzden resifin yarattığı dar bir kanyon boyunca yüzerken Nerissa'yı takip ediyorum, geniş kılıcım ağır ama elimde sıkıca kavıyor.

Bir süre bu şekilde yüzüyoruz, farklı renklerde balıkların, barakudaların, hatta bizi uzaktan merakla izleyen birkaç yunusun yanından geçiyoruz, aniden Nerissa bizi durduruyor ve uzun bir mercan tepesinin arkasına saklanıyor.

Seni şimdilik burada bırakıyorum, dedi bana, gözleri karanlık bir şekilde parlayarak. Kız kardeşimle tek başına ilgilenmelisin.

Başımı sallıyorum, zaten onun yardımını istemiyorum. *Bu benimle Edonia arasında, başka kimse değil.* Kılıcımı sallıyorum, her ne kadar suda çok yavaş hareket etse de. *Herhangi bir tavsiyen var mı?*

O bir yalancı, diyor ısrarla, yosun rengi saçları bronzlaşmış yüzünün etrafında dönüyor. İstedğini elde etmek için Maren'a yalanlar söyleyecektir. Gerçekten istediği şey ister sen ol ister Maren, ağzından çıkan tek bir kelimeye bile inanamazsın. Maren'ın başına ne gelmiş olursa olsun, bu şekilde olmak zorunda olmadığını bil. Kitabı alırsan bir şeyleri değiştirebilirsin.

Kitap. Tabii ki o lanet kitap hâlâ onda olacaktı.

Nerissa'ya son bir kez sertçe baktıktan sonra kanyon boyunca yüzmeye devam ediyorum, ta ki suda yankılanan doğaüstü güzel bir ses duyana kadar. Bu unutulmaz bir şarkı, yüksek ve cam kadar şeffaf ve içimde bir şeyleri harekete geçirmesinden, bir özlem, bir baş dönmesi, ruhuma doğru keskin bir mızrak, bunun sıradan bir şarkı olmadığını biliyorum. Bu bir Syren şarkısı. Maren'in çalıntı şarkısı. Ve Tanrı'nın lütfuyla, belki de kanını almama izin verdiği için Maren'in lütfuyla, ona karşı savunmasız kalabiliyorum.

En azından doğru yolda olduğumu biliyorum ve Kraken'i görmem uzun sürmüyor, karanlık devasa boyutu dışı doğru uzanıyor, arkasındaki uçurumla karışıyor gibi görünüyor, sarı gözleri özellikle delici.

Kraken'in önünde Edonia, hatırladığımdan çok daha etkileyici görünüyor. Beyaz saçları etrafında kıpırdanıyor ve saçlarına baktıkça parıltıyan yılan balıklarından yapıldığını fark ediyorum. Boynunda minik kemiklerden oluşan bir kolye ve kolyeden sarkan, içinde mor dumanların döndüğü küçük bir iksir şişesi var.

Yanında da Maren var.

Yüzmeyi bıraktım. Ağzım açık kalıyor, ona hayretle bakarken ağzıma su doluyor.

Maren önümde dimdik duruyor, artık sadece bir kadın değil, lanet olası bir Syren. Tepeden bakınca aynı görünüyor; akıntıyla dalgalanan uzun siyah saçları, dolgun göğüsleri, kalçaları ve elbise niyetine giydiği iç çamaşırları.

Eteğinin yırtık kenarının altından görkemli bir şekilde uzun ve güçlü bir balık kuyruğu çıkıyor; pulları parıldayan deniz mavisini, yüzgecin yakınında morun tonlarına dönüşüyor ve ışığı yakaladığında rengi değişiyor.

Dişleri, pençeleri, çarpıcı kuyruğu ve muhteşem yüzüyle aynı anda hem bir rüya hem de bir kabus gibi görünüyor; tanrıça ile şeytan arasında kalmış bir yaratık.

"Yüce Tanrım," diye yemin ediyorum, ağzımdan baloncuklar yükseliyor. "Sen şimdiye kadar gördüğüm en çarpıcı canavarsın."

Ayrıca boynunda bir tasma, boynunda kıvranan balık kılçıklarından oluşan bir tasma var ve ip Edonia'ya geri dönüyor. Maren'in yüzündeki ifade taştan yapılmış olabilir.

"Maren ve ben yeni bir anlaşma yaptık," diyor Edonia. "Su altındaki hayatına geri dönmeyi çok istiyordu ve ben de bu isteğini yerine getirecek kadar nazik hissediyordum."

Bunun üzerine kalbim sıkışıyor. Maren'e bakıyorum, beni görmesini, gerçekten görmesini sağlamaya çalışıyorum ama gözleri çok boş ve kayıtsız. *Her şeye rağmen bunu hâlâ istiyor muydun?* Ona soruyorum. *Sonunda beni değil de bunu mu seçtin?*

"Doğal olarak bunun bir bedeli oldu ve o artık bana ait," diye devam etti Edonia. "Küçük vahşi bir hayvan değil mi? Bekçi köpeğine dönüşmüş bir kurt gibi."

"Maren evcil bir hayvan değil," diye bağıyorum, elim kılıcın kabzasında esniyor. "O özgür bırakılmayı hak ediyor."

Omuz silkiyor. "Belki de." Sonra kolunu kaldırır ve Kraken dokunaçlarından biriyle öne uzanır ve ellerine bir kitap yerleştirir.

Ve bu herhangi bir kitap değil. Bu deri ciltli kitabı nerede görsem tanırım. Yirmi iki yıldır onu arıyorum.

"Bir seçeneğin var Ramsay. Ya bu canavarı olduğu gibi kabul edersin ya da kitabı alırsın." Bir eliyle tasmayı kıvrırken diğer eliyle kitabı kaldırdı. "Seçim senin."

Nerissa'nın söylediklerini düşünüyorum. Edonia'nın nasıl yalan söylediği hakkında. Kitabı seçersem, onu almama gerçekten izin verme ihtimali yok, özellikle de ben

büyüyü bozup Maren'i özgür bırakabilir. Maren'a ne yapacağını da bilemeyiz.

Venla'nın odasında, Maren'in yerleştiği odada saatlerce yazdığını hatırlayarak kitaba bakıyorum. Masasına oturur ve bir Kardeş için faydalı olacağını düşündüğü tüm büyüleri, hatta sadece hayal ürünü olduğunu düşündüklerini bile bana yapardı. Bir büyü kitabının her iki türümüzü birleştirmenin, gizli dünyaya birlik ve anlayışın en beklenmedik yerlerde bulunabileceğini göstermenin bir yolu olacağını düşünüyordu.

Edonia o kitabı benden ilk aldığı anda, o zamandan beri istediğim tek şey oydu. Hilla'yı geri getiremezdim ama o kitap zaman içinde hayatta kalabilecek somut bir şeydi ve bir zamanlar bana ait olan ve yine bana ait olması gereken bir şeydi. O benim malımdı ve malım söz konusu olduğunda çok tutkuluyumdur.

Ama sonunda kitabı tekrar elime almanın hiçbir şeyi geri getirmeyeceğini anladım. Bana kızımı tekrar vermeyecek. Şu anda bana verebileceği tek şey Maren. Ve Maren benim istediğim tek şey. Bunun dışında, kitap geçmişte kaldı.

Geçmişin gitmesine izin vermeliyim.

"Maren'i seçiyorum," diyorum Edonia'ya. "Hâlâ onu seçiyorum."

Edonia, "O bir canavar, Ramsay," diye mırıldandı, gözleri benim seçimim karşısında öfkeyle parlıyordu. "O derinlerin vahşi bir yaratığı."

"Evet," diyorum kararlılıkla. "Ve ben onu buna rağmen sevmiyorum. Onu bu yüzden seviyorum."

"Büyük bir hata yapmak üzeresin," diye parlıyor. Bir omzumu kaldırıyorum. "Bu sadece bir kitap."

Burun delikleri ve dudak bükür. "İyi! Seçiminiz son seçiminiz olacak." Maren'in boynundaki balık kılçıkları parçalanıncaya ve Maren aniden serbest kalıncaya kadar ipi geri çekiyor. "Bana onun kalbini getir evcil hayvanım," diye mırıldanıyor Edonia.

Maren vahşi bir kükremeyle üzerime geliyor, dişlerini göstermiş, pençelerini çıkarmış, kuyruğu onu o kadar hızlı itiyor ki sadece bir bulanıklık. Şimşek hızındaki reflekslerimle bile kılıcı bırakıp kollarına uzanmak ve onu bileklerinden yakalamak için zar zor yeterli zamanım oluyor.

Okyanusa şok dalgaları gönderen tiz bir çığlık atıyor ve sonra ben tekrar kuma doğru uçuyorum ve o da üzerimde, dişlerini vahşice şaklatıyor.

"Merhaba aşkım," diye sırtıyorum ona. "Seni gördüğüme çok sevindim."

Ancak beni gördüğüne sevinmedi.

Hırlıyor ve kıvranıyor ve güçlü, çok korkunç ve çok güçlü ve beni kumun derinliklerine doğru itiyor, kum etrafımı doldurmaya başlıyor, beni gömüyor. Suyu çılgınca pençeliyor, bilekleri ileri geri hareket ediyor ve onu tutmak için tüm gücümü harcıyorum. Yine de beni aşağı itiyor, böylece daha da batıyorum, kum şimdi gövdeyi kaplıyor ve kollarım gerginlikten titremeye başlıyor, ellerim pençelerini benden uzak tutmak için ön kollarını kavramaktan ağrıyor.

"Maren," . "Beni , değil mi?"

"Öyle mi?" diyor Edonia kendini beğenmiş bir şekilde, her şeyi izlerken. "Tamamen dengesiz değil. Az önce ona annesini öldürdüğünü söyledim, o yüzden çok öfkeli. Öfkesi kutsanmış bir şey."

"Annesi mi?" Maren'in gözlerinin içine bakarak haykırıyorum. Artık bembeyazlar, mavileri solmuş ve orada onun ruhunu görüp görmediğimi bile bilmiyorum. "Maren, anneni ben öldürmedim." Tanrı aşkına neden bahsediyor bu kadın?

"Takip etmekte zorlanacağın bir şey, hiç yok," diyor Edonia hafifçe.

"Maren," diye tekrarlıyorum, pençeleri artık gömleğime değişiyor ve göğsümü delmekten milimetrelerce uzakta, lifleri yırtıyor. "Tanrı'ya yemin ederim ki anneni ben öldürmedim."

Ama o gözlerle baktığımda beni duymadığını biliyorum. Çünkü onun ruhunun, sevmeye başladığım o vahşi, çarpıcı, karmaşık ruhunun orada olmadığını fark ediyorum. Sanki bu o değil. Tek olduğu şey, öfkesinin kişileşmiş hali.

"Ona ne yaptınız!?" Kumun derinliklerine gömülürken Edonia'ya bakmak için başımı çevirerek haykırıyorum. "Bu benim Maren'im değil."

"Bu sadece onun kabuğu, ama bir erkeğin bir kadından istediği tek şey de bu zaten," diyor ve boynundaki şişeye dokunuyor, içinde mor duman dönüyor. "Onun ruhunu burada güvende tutuyorum."

Dehşet içinde Maren'a bakıyorum. Bedeni beni öldürmek için kullanılırken ruhu Edonia'nın kolyesinde, belki de tüm olanları izliyor.

"Hayır," diyorum ona, yalvararak. "Hayır, bunu yapma. Maren, aşkım, prenses, beni duyabildiğini biliyorum."

Ama pençeleri şimdi derimi deliyor, beni sokuyor, kan suda yükseliyor ve Edonia gülüyor ve gülüyor, kalbimin sevdiğim kadın tarafından gözümün önünde sökülüp yenmesini izlemek üzere.

Ve sonra Edonia'nın kahkahası kesilir.

Maren pençelerini bana batırmaya devam ediyor, hiç yorulmuyor ama kum boynuma dökülmeye başlayınca başımı çevirip deniz cadısına bakıyorum. Arkasında elinde bir kitap tutan başka bir deniz cadısı var. "Ne yapıyorsun burada?" Edonia onu gördüğünde çığlık atar. Nerissa ona "Bazı yanlışları düzeltiyorum," der ve sonra kitabı açar ve Latince okumaya başlar.

Edonia "Hayır!" diye haykırarak kitaba doğru hamle yapar, ancak Nerissa'nın arkasından bir barakuda sürüsü çıkar ve Edonia'ya mermi gibi ateş ederek ağızlarından çıkan keskin bıçak darbeleriyle vücudunu delik deşik ederek onu uzakta tutar.

"Maren animam tuam liberabo!" Nerissa parmaklarını şıklatarak aceleyle bağırır.

Edonia panik içinde bir çığlık atarak kolyesini almaya çalışır ama barakudalardan biri kolyeyi ağzına alır ve Nerissa'ya doğru götürürken kolye sivri dişlerinin arasından sallanır.

Maren hâlâ beni öldürmeye çalışırken -pençelerinin kalbime dolandığını ve onu sökmeye hazır olduğunu hissedebiliyorum- Nerissa hızla kolyeyi alıyor ve küçük şişenin ağzını açıyor, mor duman sıvıya dönüşerek kabı terk ediyor ve doğruca Maren'e yöneliyor.

"Dayan Bones!" Nerissa bana bağırıyor.

"Sandığın kadar kolay değil," demeyi başarıyorum, Maren'in pençelerinin ucunun kalbimin duvarını sıyırdığını hissettiğimde acı içinde nefes alıyorum.

Sonumla karşılaşmaya hazır değilim.

BÖLÜM 40

Maren

Ramsay'ın kalbini sökmek üzereyim.

Edonia'nın şişesinin tutsaklığından sahnenin gelişmesini izlemiştim, sonsuzluk olması gereken bir süre boyunca kapana kısılmıştım ve bu konuda hiçbir şey yapamıyordum. Ramsay'ın parlak zırhlı bir şövalye gibi resiften yüzerek çıkışını, yanında geniş kılıcı, yakışıklı yüzünde keskin bir kararlılıkla izledim ve ona hiç o an hissettiğim kadar aşık olmadım. Edonia'nın bana annemi öldürdüğüne dair anlattıklarının doğru olabileceğini biliyordum. Ramsay'ın konu insanları öldürmeye gelince, Syren olsun olmasın, acımasız bir geçmişi olduğunu biliyordum. Ama o anda bunların hiçbirinin önemi yoktu. Onu gerçekten, delicesine, derinden seviyordum.

Ama Edonia'nın kontrol ettiği yaratığın bedeni öfkemle besleniyordu ve hayatımda ilk kez, içimde her zaman fokurdayan o cehennemden ayrı hale geldim. Öfkemi başka bir şey, kontrol edemediğim bir şey olarak izleyebildim ve asla ayrılmaması gerektiğini fark ettim. Öfkem kim olduğumun bir parçası, gömülecek bir şey değil ve körü körüne serbest bırakılacak bir şey de değil. Barışılması gereken bir şey, insan olmanın bir parçası.

Yine de o anlarda tek istediğim onu dizginlemektir. Edonia'nın yarattığı akılsız katil, sınır tanımayan öfkemin ürünü, Ramsay'ın kalbini göğsünden çıkarıp yemek üzereymiş gibi görünüyordu.

Sonra Nerissa ortaya çıktı, Edonia bakmıyorken, Ramsay'nin ölümüne odaklanmışken kitabı ondan aldı ve ruhumu özgür bırakan sözleri okudu.

Ama şimdi, Syren bedenime döndüğümde, çok geç kalmış olabileceğim için dehşete düşüyorum. Ramsay altımda, acı içinde yüzüme bakıyor, açtığı yaralardan kan yükseliyor, pençelerim göğsüne kadar girmiş, kalbini çıkarmaya hazır ve...

Bir anda yumuşuyorum. Aşk beni yumuşatıyor. Pençelerim tekrar tırnaklara dönüşüyor, dişlerim köreliyor ve beni harekete geçiren öfke bir kenara itebileceğim kadar çözülüyor.

"Ramsay!" Parmaklarımı göğsünde açtığım yaradan çekerek haykırıyorum. Kalbinin hâlâ ait olduğu yerde olduğundan emin olmak için nefesim kesilerek parmaklarıma bakıyorum. Ellerimde sadece onun kanı var, başka bir şey yok.

Kollarımı bırakıyor ve sonra yüzümü tutup beni kendine doğru çekiyor. Beni çaresizlikle öpüyor, beni kendisine öyle sıkı sarıyor ki hareket edemiyorum.

"Seni öldürmeye çalıştığım için özür dilerim," diyebildim, dudaklarımı onunkilere değdirerek uzaklaştım.

Sırıttıyor, o güzel, son derece yakışıklı sırtışıyla, baloncuklara dönüşen bir kahkaha patlatıyor. "Eğer gitmek zorunda kalırsam, bunun senin ellerinle olmasını tercih ederim, aşkım."

Onu tekrar öpüyorum, sonra suda yankılanan ve bizi kavuşmamızdan koparan bir hırıltı duyuyorum. Doğruluyorum, sonra Ramsay'i kumdan çekip çıkarıyorum.

Nerissa ve Edonia birbirleriyle boğuşuyor, kumda yuvarlanırken elleri birbirlerinin boynunda, etraflarında alüvyonlar yükseliyor. Barakudalar Edonia'ya dalıp gagalayarak kan akıtıyor ve saçındaki yılan balıklarının çekiştiriyor, Kraken ise Nerissa'nın bacaklarına bir dokunaç dolamış, onu çekip uzaklaştırmaya çalışıyor.

"Hâlâ intikamımı almak istiyorum," dedi Ramsay hırlayarak. Kılıcını alıp elinde evirip çeviriyor ve savaşı cadılara doğru yürüyor.

"Kenara çekil Nerissa," diye emretti, kılıcını kaldırarak. "Edonia'nın ölümü benimdir."

Nerissa haykırır ve son bir güç patlamasıyla Edonia'yı sırt üstü çevirmeyi başarır ve sonra onu bırakır, Kraken'in onu suda geriye doğru çekmesine izin verir, şişe kolyesi hala elindedir, başka bir dokunaç ise kötü şöhretli kitabı tutmaktadır.

Nerissa ve Kraken gözden kayboluyor, derin mavilik tarafından yutuluyor ve ben onun peşinden yüzmek, dokunaçlı canavar tarafından lime lime edilmesini engellemek istiyorum ama şu anda tek odak noktam Ramsay.

Ramsay kılıcı alır ve Edonia altında çığlıklar atarken kalbinin üzerinde tutar.

"Asla bir canavar olmayacaksın!" diye bağıyor, dişlerini göstererek, çirkinliği kişileştirerek.

Kız eğilip kaçamadan, Ramsay kılıcı aşağı iterek kızın kalbine saplar.

"O zaman öyle olsun," diyor kılıcı vurgulayarak çevirerek.

Edonia'nın çılgılığı suyu dalgalandırıyor, dışarıya doğru akıyor, tüm balıklar ve yaratıklar aceleyle ondan uzaklaşıyor. Başındaki son sedefli yılanbalığı da kıvrınmayı bırakana kadar çılgılık atmaya devam ediyor, kan suyu dolduruyor.

Her şey durgun.

Cadı öldü.

Ramsay homurdanarak kılıcı daha da içeri itiyor, ta ki kadın kumun daha da derinlerine saplanana kadar.

Şimdi istisnai olarak öldü.

Sonra kılıcını kenara fırlatıp bana doğru yüzüyor.

"Maren," diye fısıldıyor ve beni tekrar kollarına çekiyor. "Bitti, aşkım. Her şey bitti."

Ama sadece başımı sallayabiliyorum, bütün vücudum titremeye başlıyor. "Daha bitmedi, Ramsay," diyorum, sesim kesik kesik. "Bana bak. Bana bak."

Bırakıyor ve geri adım atıyor, bakışları üzerimde geziniyor ve kendimi hiç bu kadar tapılmış ve sevilmiş hissettiğimi sanmıyorum. "Sana bakıyorum, Maren. Ve gördüğüm şeye aşığım."

"Ben bir *Syren*'im," diye haykırıyorum usulca. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyor musun? Tekrar insana dönüşemem. Büyü tersine döndü. Bu şekilde sıkışıp kaldım."

Kaşlarını çatıyor, gözleri tekrar üzerimde geziniyor, kuyruğumun genişliğini ve uzunluğunu inceliyor. "İstediğin bu değil miydi?"

Başımı sallıyorum. "Bunu ben seçmedim Ramsay. Edonia beni buraya çekti."

"Gördüm," diyor acımasızca.

"Ona yüzgeçlerimi geri istemediğimi söyledim ama o yine de yaptı. Büyüyü tersine çevirdi ve ruhumun sonsuza dek ona ait olduğunu söyledi."

"Son kısım doğru değil," diyor elimi tutup sıkıca kavrayarak. "Ruhun senin. Özgürsün."

"Ama böyle olursam olmaz," diye haykırıyorum usulca. "Bunu istemek için çok uzun zaman harcadım ve sonra en başından beri istediğim şeyin *sen* olduğunu fark ettim. Her zaman sendin, Ramsay. En başından beri duyulmak, anlaşılmak ve görülmek istedim ve siz beni görüyorsunuz. Beni olduğum gibi görüyorsunuz, prenses, korsan,

Canavar, Syren, her neyse, fark etmez. Beni görüyorsun ve bir şekilde, ne olursa olsun... beni gerçekten seviyorsun."

"Elbette seni seviyorum," diyor, esmer gözleri dikkatle benimkileri arıyor. "Seni sevmemek imkânsız."

Sözleri beni kırıyor, cam gibi paramparça ediyor. Gözlerimi kapatıyorum ve durumun umutsuzluğuyla boğuşmaya çalışıyorum. "Ama şimdi hayatımı suda yaşamaya, asla karaya çıkmamaya, asla *Nightwind*'de senin yanında olmamaya mahkumum."

"Fark etmez, Cearban. Burada seninle birlikte yaşayacağım."

Gözlerimi kırıştırıyorum, çenem içe doğru kayıyor. "Ciddi olamazsın. Bunun için karadaki bir hayattan vazgeçemezsin. Fazla nefes almaya ihtiyacın olmaması umurumda değil, burası senin dünyan değil."

"Onu kendi dünyam yapacağım," diyor huysuzca, eli yüzümde, parmak uçları elmacık kemiğime bastırıyor. "Öyle mi? Senin için dünyam yapacağım."

"Senden bunu yapmanı isteyemem."

"Ve ben de yönlendirme yapmıyorum," diyor. "Yaptığım seçim sensin. Ayrıca, hazineye zaten sahipken korsan olmanın ne faydası var?" Bana çarpık bir sırıtış atıyor.

"Ciddiyim," diyorum ona.

"Ben de öyle," diyor başparmağını dudaklarımda gezdirerek. "Bir şekilde bunu başaracağız."

Ama nasıl yapabileceğimizi anlamıyorum. O Kardeşlerden biri, boğulmak imkansız olsa bile benimle birlikte suyun altında bir hayat yaşayamaz. Dahası, gemisinden ya da ailesinden vazgeçmesini istemiyorum. Tek istediğim bacaklarımı geri almak, *Nightwind*'e gitmek ve sahip olduğum hayata devam etmek. Benden alınana kadar onun mürettebatının, hayatının bir parçası olmaktan ne kadar hoşlandığımı hiç fark etmemiştim.

Ona bakıyorum, içimi bir hüznün kaplıyor. Söylediği her şeyi anlıyorum ama bu hâlâ bir veda gibi geliyor. Veda etmeye hazır değilim.

Uzaniyor ve parmaklarını kuyruğumun yan tarafındaki pürüzsüz pulların üzerinde nazıkçe gezdiriyor. "Damgam," diyor sessizce. "O gitti."

Aşağı bakıyorum. Haklıydı. İçinde baş harfleri olan jolly roger'dan eser yok. O işaret vücudumun en sevdiğim yerlerinden biri haline gelmişti.

"Fark etmez," diyorum ona. "Sen göremesen de hala orada."

"Kalbimi damgaladın, Ramsay."

Beni hayat boyu sahiplendin.

"Öp beni," diye fısıldıyorum. "Benimle yat. Seni içten hissetmek istiyorum."

Gözleri açılıyor ve yeni bedenime bakıyor, bir eli belime uzanırken diğeri çenemi kavıyor. Beni derinden öpüyor, öyle bir öpücük ki kalbimi tutup sıkıyor ve yüzgeçlerimin seğirmesine neden oluyor.

Gözlerinde kafa karışıklığıyla birbirinden ayrılıyor. "İtiraf etmeliyim ki aşkım, bu hareket tarzının nasıl gerçekleşebileceğinden yüzde yüz emin değilim."

Dürüst olmak gerekirse, yapmadığı için rahatladım. Bu daha önce bir Süren'le yattığı anlamına gelirdi. Yine de, bir Süren olarak hiç kimseyle yatmadığım göz önüne alındığında, ben de tam olarak emin değilim. Ama artık yetişkin bir beden olsa da bu bedene hâlâ aşınayım ve hangi yanımın onun için acı çektiğini, neremde ona derinden ihtiyaç duyduğumu biliyorum.

"Sana göstereceğim," diye fısıldıyorum, hem gergin hem de cesaretlenmiş hissederek. Sonunda ona ilk kez bir şey gösteren ben oluyorum, tam tersi değil.

Kuma sırt üstü uzanıp milyonlarca mil uzakta görünen yüzeye bakıyorum. Edonia'nın cesedinin yakınlarda olduğunun, kılıca bağlı olduğu için balıkların onu çoktan hızlıca parçaladığının farkındayım. Sam'in ölümüyle *Gece Rüzgârı*'nda başka yerlerde de üzüntü yaşandığını biliyorum ve benim kalbimde de onun için üzüntü var. Nerissa'nın Kraken tarafından derinlere sürüklendiğini ve onu bir daha asla göremeyebileceğimi biliyorum.

Ama başka yerlerde olup biten her şeye rağmen, aklım ve kalbim burada onunla birlikte. Bedenim özellikle burada onunla birlikte.

Beni bu şekilde, tam Syren formumda tutacaksa, korkuyla düşünüyorum.

Beni hiç istememe ihtimali var. Bu halimle çok garip ve farklı olduğumu düşünecek.

Ama bakışlarındaki hararetleli ifadeden, üzerimde yüzüşünden, bir eliyle bileklerimi başımın üzerinde tutuşundan, diğeriyle pantolonunun kapağını açışından endişelerimin yersiz olabileceğini anlıyorum.

"Çok güzelsin Maren," diyor bana, eğilip yüzgeçlerini kıvrarak derin bir öpücük veriyor. Aşağıya baktığımda kalın, sert aletini çıkardığını, bana olan bariz arzusunu sergilediğini görüyorum ve rahatlayarak yumuşuyorum.

Sonra tereddüt ederek aşağı bakıyor. Kuyruğumun yanardöner pullarının bir araya geliş biçiminden, kadınlığımın nerede olduğunu gerçekten bilemezsiniz. İlk bakışta oldukça görünmez.

Bu yüzden aşığıya ve elim gövdemden üzerinden geçip kuyruğumun başlangıcından aşığıya doğru kayarken, aşığı yukarı bacaklarımın birleştiğı yere gelene kadar bakışları elime yapışıyor.

Parmağımı yavaşça pullar boyunca kaydırıyorum, onları ayırıyorum, his zaten kaygan ve sonra parmağım sıcak ve kaygan olduğum yere kadar içeriye dalıyor.

Nefesim kesiliyor, bu his benim için inanılmaz derecede yeni, sanki ilk kez bu şekilde dokunuluyormuşum gibi ve sırtım okyanus tabanında yükseliyor. Bir inilti çıkarıyorum, kabarcıklar yüzeye yükseliyor ve ben kendi dokunuşumda kayboluyorum.

"Tanrı yardımcım olsun," dedi Ramsay, sesi şehvetten çatlamıştı.

Bunun üzerine sikini içime itiyor, parmaklarımı geçerek içeri giriyor ve o kadar daralıyorum ki, karadakinden bile daha fazla, denizi dolduran bir çığlık atıyorum. Aleti sığacak gibi görünmüyor, ama sonra o kadar kayganım ki ve kabzasına kadar sokuyor ki, sırtım kumla kaynaşıyor.

"Aman Tanrım," diye ağlıyorum.

Ellerimi onu kavramak için hareket ettirmeye çalışıyorum, kollarının, omuzlarının, sırtının o sıkı kaslarını hissetmek, uğruna her şeyi yapabileceğim bu adama tutunmak istiyorum. Ama bileklerimi tutuyor ve beni o kadar sert ve derin beceriyor ki beynim sarsılıyor, sisleniyor ve hem tanıdık hem de yabancı hislere kapılıyorum. Daha önce hiç böyle bir erkeğe sahip olmamıştım, Ramsay'e hiç böyle sahip olmamıştım ve sanki onunla ilk kez yatıyormuşum gibi. Aletin her kayışı, parmaklarının göğsüme, dudaklarının boynuma her dokunuşu ve kendimi keşfedilen bir diyar gibi hissediyorum.

Kendimi fethedilmiş hissediyorum.

Ve bana öyle bir dikkatle bakıyor ki, her nefes alışımında, gözlerimi her geriye çevirdiğimde, boynumu her eğdiğimde yüzümü izliyor, daha önce hiç bu kadar idolleştirildiğimi ve incelendiğimi hissetmemiştim. Sanki kalçalarının her sert darbesinde beni hafızasına kaydediyor.

Belki de öyledir. Belki de elimizde kalan tek şeyin bu olduğunu biliyordur. Bizim için daha fazlası olamayacağını. İki farklı dünyaya ait olan iki canavar yerlerine geri dönüyor. O açık denizlerin kralı, ben aşağıdaki dünyanın kraliçesi.

Ama şimdi krallığı olmayan bir kraliçeyim.

Ve yakında kralı olmayan bir kraliçe olacağım.

"Benimle kal," diye fısıldıyor, kendini dizginlemeye çalışırken burun delikleri alevleniyor. "Burada ve şimdi benimle ol, aşkım."

Başımı sallıyorum ve kalçaları doğru şekilde dönerken kısık bir inilti çıkarıyorum, düşüncelerimi ona, onsuz olmayı hayal etmenin zor olduğu o ana geri getiriyorum.

Çok geçmeden içindeki odaklanma kaybolmaya başlıyor, gözlerindeki bakış yerini aynı derecede yoğun bir vahşi terk edilmişlik bakışına bırakıyor. Vahşi bir adam gibi görünüyor, vahşi bir yaratık gibi hareket ediyor, beni tam bir canavar gibi beceriyor.

"Ramsay!" Haykırıyorum, orgazmım gelgitler gibi üzerime geliyor, gittikçe yaklaşıyor.

"Benim için gel, benim güzel yaratığım," diye homurdanıyor, beni çığlık attıracak kadar derine sokmadan önce inanılmaz sert sikini hızlı sık hareketlerle itiyor.

"Aman Tanrım. Aman ." Göğsüm gergin ve sıcak, bırakırsam onu sonsuza dek bırakacaktım gibi hissediyorum ve gittikçe daha sıkı tutunmaya çalışıyorum.

Ama o çok iyi hissettiriyor ve kumun altından çıkan deniz kabukları gibi duygularımı açığa çıkarmakta çok iyi.

Haykırıyorum, kalçalarım onunla buluşmak için kalkıyor ve kontrolden çıkıyorum, doruk noktası içimde sallanırken vücudum sarsılıyor, beni çekirdeğime kadar sarsıyor. İçimde uluyan bir yaratık hissediyorum, onu mümkün olan her şekilde sahiplenmek isteyen, onu sonsuza dek içinde tutmak isteyen bir yaratık.

Kısa süre sonra yenik düşüyor. Alnındaki kararlılık çatlıyor ve orgazmının onu parçalayıp güçlü erkeğimi yumuşak ve özgür bir şeye dönüştürmesini izliyorum. Açık ağzından ağır bir nefes kaçıyor, boynu kalçalarının son itişiyi geriliyor, kasları beni suyun altında iyice yatırmanın verdiği gerginlikle titriyor ve sonra hareketsiz kalıyor. Suyun kaldırma kuvveti onu üzerimden kaldırmadan önce sadece bir anlığına bana doğru düşüyor, böylece zar zor temas ediyoruz.

"Maren," diyor usulca, yanağıma dokunmak için uzanıyor. "Bu -"

"İnanılmaz mı?" Dolduruyorum ama bunu yaparken bir duygu dalgası çöküyor üzerime çöküyor, bizi bekleyen şeyin derin korkusunda beni boğmak istiyor. Ağlamamak için kendimi zor tutarak dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve Ramsay'in yüzündeki hayranlık dolu ifadeye bakmadan onun yanından yüzeye bakıyorum.

Ama baktıkça bir şey fark ettim.

Yüzeyde bir gemi suyu yarararak ilerliyor.

Sonra solunda bir tane daha, sağında bir tane daha, sonra arkasında bir tane daha var ve hepsi *Nightwind*'e doğru ilerliyor.

"Ramsay," diye fısıldıyorum ve başını kaldırıp yukarı bakması bir anını alıyor.

"Oh, lanet ," diyor. "Kraliyet Donanması."

BÖLÜM 41

Maren

"KRALIYET DONANMASI MI?" Kendini içimden çekerken tekrarlıyorum. "Emin misin? Buradan nasıl anlayabiliyorsun?"

"Emin değilim," diyor ve sikini pantolonunun içine sokarken bana kaçamak bir bakış atıyor. "Ama bu şekilde ve bu hızda hareket eden gemiler gördüğünüzde, bahse girerim bunlar onlardır. Her neyse, *Nightwind*'e dönmek zorundayım."

"Seni ben götüreceğim," diyorum ona, "Sen o gemiler kadar hızlı yüzemezsin ama ben yüzebilirim."

Bana alaycı bir gülümseme veriyor. "Binebileceğimiz yunuslarınız olmadığına emin misiniz?"

Buna gülmeyi başarıyorum. Yunusların aslında ne kadar piç olduklarını bilmiyor. "Ben bir yunustan daha hızlıyım." Ona elimi uzattım. "Gel bakalım. Sana göstereyim."

"Bana zaten çok şey gösterdin, aşkım," diyor. "Daha ne kadarını kaldıracabileceğimden emin değilim."

"Gerçekten mi? Ben de beni idare edebileceğini düşünüyordum."

"Oh, seninle başa çıkabilirim," diyor huysuzca, kaşları bir araya geliyor.

"Göreceğiz," diyorum ve yüzmeye başlıyorum, kuyruğum gidebildiği kadar hızlı hareket ediyor ve elini sıkıca tutarak onu suyun içinde çekiyorum.

"Tanrım!" diye küfrediyor, ben onu hızlandırırken sözleri suda boğuluyor. On yıldır bu şekilde yüzmemiştim ama sanki ikinci doğam gibi. En yüksek hızlara hızla ulaşıyorum ve bu bana o kadar kolay geliyor ki, aslında giderken gülümsüyorum, bu kadar kıvrak ve çevik olma hissinden zevk alıyorum. İki ayak üzerinde suyun üstünde olmayı sevsem de, bacaklarımda özellikle zarif olmak için gereken denge veya koordinasyona asla sahip olamayacağım. Ama burada, derinlerde, doğuştan sahip olduğum bedenimle hareket etmekten büyük keyif alıyorum. Suyun altındaki bu yeni hayatımda minnettar olacağım tek şey bu.

Ama düşünceleri, üzerinde durmaya vakit bulamadan kafamdan atıyorum. Şu anda *Nightwind*'in mürettebatının başı potansiyel olarak belada,

Kraliyet Donanması ya da kalyon filosu da olsa, korsan gemisi kolay hedef olacaktır.

Onlara donanma gemileri yavaşlamaya başlıyor ve *Nightwind*'in daha aşağıda beliren şeklini görüyoruz. Bordaya dönmüş, saldırganlara karşı ateş etmeye hazır ve savunma pozisyonu almış durumda.

"Ne yapıyorlar bunlar?" Ramsay haykırıyor, ben yavaşladıkça sesi netleşiyor. "*Nightwind*"in onlardan kaçması gerek! Böyle bir saldırıdan asla sağ çıkamazlar."

Ona dönüp bakıyorum, dehşete kapılıyorum. "Sen orada değilsin. Sen yelkenlerdeki rüzgârsın, Ramsay. Gemide değilsin."

Gözleri açılıyor ve onu da kendime çekerek tekrar yüzmeye başlıyorum, ta ki *Nightwind*'in kış tarafında, savaşın yolunun dışında yüzeyi yarana kadar. *Nightwind* en yakındaki donanma gemisine ilk atışını yaptı, teknenin kıymıkları suya düşüyor, ama saniyeler sonra donanma ateşle karşılık veriyor, BOOM BOOM diye bir ses havayı dolduruyor, dumanlar yükseliyor.

"Oraya çıkmam gerek," diye bağılıyor Ramsay gürültüyü bastırmak için, *Nightwind*'in yan taraflarına bakıp nefes nefese kalırken. "Gemiye hareket ettirmeliyiz."

Yutkunuyorum, ne yapmam gerektiğinden emin değilim.

"Senin için geri döneceğim," diyor, beni kendine çekip yüzümü ellerinin arasına alarak. "Söz veriyorum, senin için geri döneceğim."

Başımı sallıyorum ve beni sertçe öpüyor. "Burada olacağım," diyorum ona, cesur görünmeye çalışarak.

Ama ya beni bulamazsan? Ya ben seni bulamazsam?

Okyanus çok büyük, çok derin artık çok karanlık.

Bana bakarken yüz ifadesi bir an için çöküyor, belki de benimle aynı şeyleri merak ediyor. "Seni seviyorum, bunu unutma."

Boğazımdaki gözyaşlarını yutuyorum. "Seni seviyorum." Gemiye doğru başımı salladım. "Git mürettebatını koru. Elimden geldiğince yardım edeceğim."

Sertçe başını sallar ve gemiye doğru yüzmeye başlar. Kılıfından iki mızrak çıkarır ve onları tahtanın saplamaya başlar, bu şekilde gemiye tırmanır, ta ki açık bir silah limanına ulaşır sürünerek içeri girene kadar.

Ne yapacağımı bilemeden izliyorum. *Nightwind* ve en yakın donanma gemisi birbirlerine ateş etmeye devam ediyor, donanma gemisi çok daha fazla hasar alıyor. Mermi seslerinin sürekli patlaması kulaklarımı sağır ediyor ve duman daha da yoğunlaşıyor.

Ancak duman dağılırken, donanma gemisinin güvertesinde gerçekten tanıdık gelen bir siluet olduğunu fark ediyorum.

soğuk bir sızı saplanıyor, ardından öfke ateşi geliyor.

Yüzbaşı Ed Smith.

Sedge'in suratından vurduğu piç hayatta kaldı ve *Nightwind*'in işini bitirmek için geri döndü, bu sefer şirketinin geri kalanıyla birlikte.

Şimdi öylece gidemem. *Nightwind* uzaklaşsa bile, bu adama bir şey yapmalıyım. Bu adam korkunç bir ölümü hak ediyor ve bunu ona verecek kişi ben olmak istiyorum. Ne de olsa bu işte oldukça iyiyim.

Suyun altına daldım ve gemisine doğru yüzmeye başladım, tam altına gelene kadar bir zayıflık olup olmadığını anlamaya çalıştım. Belki yeterince uğraşırsam geminin gövdesindeki tahtaları sökebilirim. Ne de olsa gemideki herkes ölümden sadece üç ya da dört santim uzakta.

Ellerim tahtaların üzerinde gezinene kadar yüzüyorum. Ne yazık ki su yalıtımı için katranla kaplanmışlar ve midyeler de orada yuva yapmış. Pençelerim uzuyor ve onları sökmeye çalışıyorum ama bir Syren olarak gücümle bile kımıldamıyorlar.

Belki başka bir yerden başlasam, diye düşünüyorum ve yüzerken suyun içine doğru bir sıçrama sesi duyuyorum.

Baktığımda bir denizcinin suya düştüğünü ve yüzmeye çalıştığını görüyorum.

Bu konuda çok iyi değil, ancak yüzeyin üzerinde kalabiliyor.

Kendi kendime sırtıyorum ve yavaşça ona doğru yüzüyorum.

Başımı onunkinin hemen yanına uzatıp onu fena halde korkutuyorum. "Merhaba," diyorum ona.

"Alo?" diyor, su tükürüyor, peruğu yanında yüzüyor. "Nasıl... Kim...?"

Suya bakıyor ve kuyruğumun güneş ışığında parladığını görüyor.

Nefes nefese kalır, gözleri büyür. "Denizkızı," diye haykırıyor ve dalgaların arasında çırpınmaya başlıyor.

"Syren," düzeltiyorum.

Sonra hamle yapıyorum.

Pençelerim geri kalanını parçalamaya başlarken boynunu ısıırıyorum. Suyu kan doluyor ve çığlıklarında boğuluyor ve ben onu parçalamaya başlıyorum, organlarını hızla çıkarıyorum, karaciğerini, böbreğini ve son olarak kalbini yiyorum.

Sonra onu bırakıyorum ve kanın içinde batmaya başlıyor ve bu kadar çok yediğim için tatmin olmalıyım ama hala açım.

Geminin altında bir köpekbalığı gibi daireler çizerek bekliyorum, fark edilmemek için gövdenin kıvrımının hemen yanında, gerçi buradan *Nightwind*'i net bir şekilde görebiliyorum. Güvertede, Kaptan Smith'i fark ettiği belli olan Ramsay'i görüyorum ve gemi kuyruğunu çevirip rüzgârla birlikte gitmek yerine olduğu yerde kalıyor. Ramsay'in son intikamını almak istediğine şüphe yok.

Ben de istiyorum.

Top patlamalarından denize düşen her denizciyi parçalayarak işe başlıyorum. Onları lime lime ediyorum. Derilerini parçalıyorum, organlarını çıkarıyorum ve bu noktada onları balık yemi olarak bir kenara atıyorum çünkü adil payımı aldım ve iştahımı tek bir adama saklıyorum.

Ama şimdi *Nightwind* gitmiyor, diğer donanma gemileri , korsan gemisinin etrafına her yönden geliyorlar. Yırtıcı olmaktan zevk alıyorum ama sonuçta pek bir faydam olmuyor, sadece muhtemelen ölecek olanları öldürüyorum.

Keşke yapabileceğim daha fazla şey olsaydı.

"Maren."

Nefes nefese kalıyorum ve Nerissa'nın suda ilerlediğini görmek için dönüyorum. "Yaşıyorsun," diye nefes nefese kaldım.

"Ağzında kan var," diyor sinsi bir gülümsemeyle.

Elimi hızla dudaklarımda gezdiriyorum. "Seni gördüğüme çok sevindim. Gittiğini sanmıştım. Kraken'in seni parçalara ayıracağını düşünmüştüm."

Yosun saçları etrafındaki suda dalgalanırken gülümsemesi derinleşiyor. "Kraken özgür, çocuğum. Edonia gitti." Dalgaların arasına uzanıyor ve boynundaki şişe kolyeyi çıkarıyor, ruhumun içinde saklandığı kolyeyi. Şimdi etrafta yeşil bir duman dönüyor. "Sanırım çok uzağa gitmemiş."

Kaşlarımı çattım. "Bu... bu onun ruhu mu?"

Nerissa bana kibirli bir bakış attı. "Ne de olsa o benim kız kardeşim. Onu tamamen ölüme terk etmek kabalık olur, değil mi? Bu şekilde onu her zaman yanımda tutabilirim ve ondan tek bir kelime bile duymak zorunda kalmam."

Gemilere ve şimdi filodaki diğer gemilerden gelen top ateşine bakıyor. "Görünüşe göre sizin tarafın biraz yardıma ihtiyacı olabilir," diyor *Nightwind*'e başını sallayarak.

"Bunun artık benim tarafım olduğundan emin değilim," diyorum ona. "Artık onların mürettebatının bir parçası değilim, eğer bu açık değilse." Kuyruğumu işaret ediyorum. "Artık onların dünyasının bir parçası değilim."

Bana daha yakın yüzerken tıslama sesi çıkarıyor. Bakır gözlerine yansıyan dalgalar onları güneş gibi parlatıyor. "Sen, canım," diyor ellerini yanaklarımın iki yanına koyarak, "milyonda birsin. Ve her dünyayı kendinin yapabilirsin."

Sonra, hâlâ yüzüme tutunurken, gözleri kapanarak Latince kelimeler okumaya başladı.

Yaptığı şeyi bölmek istemiyorum çünkü bunun bir çeşit büyü olduğundan eminim ve şu anda benim iyiliğimi düşündüğüne güvenmek zorundayım ama aynı zamanda dünya etrafımızda kaosa sürükleniyor. *Nightwind* atış üzerine atışa dayanıyor, yuvarlak atışların bazıları gövdeye net bir şekilde nüfuz ediyor, diğerleri ise armayı parçalayan çift başlı ve zincir atışları, ön direk zaten Kraken' bir darbe aldı. Ancak *Nightwind* ne kadar çok darbe alırsa, Brethren'in kazanma ihtimali o kadar azalıyor. Mürettebattan acı ve korku dolu çığlıklar geliyor ve korkarım bugün Sam'den daha fazla insan ölüyor olabilir.

Sonunda Nerissa gözlerini açıyor ve bana bakıyor.

"Onu seviyor musun?"

"Ramsay'i seviyor musun?" "Evet."

"Seviyorum. Onu tüm kalbimle seviyorum," diyorum ona, kalbimin kabardığını hissederek.

"O zaman söylemen gereken tek şey buydu," diyor.

Ne olduğunu anlayamadan eğilip beni dudaklarımdan hafifçe öpüyor, tıpkı biz Suriyelilerin yakın akrabalarımıza yaptığımız gibi.

"Bu ne içindi?" Nerissa geri çekilip yüzmeye başladığında soruyorum.

Her zamanki sinsî gülümsemesini takınır. "."

"Ben mi öğreneceğim?" Alay ederek tekrarlıyorum. Denizcilerden biri çığlıklar atarak okyanusa doğru düşüp alevler içinde yanarken, aramızda cereyan eden savaşı işaret ediyorum. "Belki de şimdi iyi bir zamandır."

"Sana bir şey söyleyeceğim," dedi bana. "Kraken'i kontrol edebilirsin."

Sonra başı yüzeyin altında kaybolmadan önce parıldayan gözlerle bana bakıyor.

Bu da ne?

Başımı eğiyorum ama Nerissa aşağı, aşağı yüzüyor ve sonra sadece bir barakuda olup gölgelere doğru uzaklaşıyor.

Dalgaların arasından tekrar yukarı fırladım ve etrafa bakındım. Kraken'i şimdi kontrol edebilir miyim? Bunu neden yapmak isteyeyim ki?

Sonra kafama dank etti.

Neredeyse başım dönecekti ve sonra tekrar suyun altına daldım. Nerissa'nın gittiği yönde, savaşın gürültüsünden yeterince uzaklaşana kadar daha derine yüzüyorum, top gülleleri kurşun gibi derinlere batıyor.

Ağzımı açtım ve Syren şarkımı söylemeye başladım. Kraken'i çağırmaya başlıyorum.

BÖLÜM 42

Ramsay

Bir kaptanın hayatında mürettebatın güvenliği için önemli bir karar vermesi gerektiğini bildiği zamanlar vardır; bu karar mürettebatın istekleriyle çelişebilir. Diğer zamanlarda ise kaptan, mürettebatı kendisine vaat edilen hazine ya da ödüle tercih edecek bir seçim yapmak zorunda kalır.

Çok kısa bir süre içinde böyle iki karar vermek zorunda kaldım.

Nightwind'e tırmanıp gemiye geri döndüğüm an bir karar vermiştim. Gemiyle ilgilenmek, rüzgârı yelkenlere geri vermek için Maren'i suda bırakmak zorundaydım. Okyanusta iyi ve güvende olacağını, o uçsuz bucaksız denizde ondan daha vahşi bir yaratık olmadığını biliyordum. Ama ona nasıl ve ne zaman dönebileceğimi bilmiyordum. Döneceğimi biliyordum - ona söz vermiştim - ama o kadar çok bilinmeyen var ki bunu düşünmek bile kalbimi kırıyor.

Sonra güverteye çıktığımda, onları sonsuza dek terk ettiğimi ya da daha kötüsü öldüğümü düşünen mürettebatın sevincine rağmen, başka bir seçim yapmak zorunda kaldım. Çünkü rüzgârı geminin yelkenlerine geri vermek ve geri çekilmek kolay olsa da, diğer gemide *kimin* olduğunu fark ettiğimde bu eylem planı durdu.

Yüzbaşı Ed Smith.

Uzakta olmasına rağmen şahin yüzünü, acımasız kötülüğün o iğrenç alayını seçebiliyordum ve tüm bunların adaletsizliği beni içten dışa doğru pençelemeye başladı.

İşte buradaydı, işi bitirmek için geri dönmüştü ve bu kez yanında donanma filosunu da getirmişti. Köşeye sıkıştığımızı biliyordu.

Ayrıca intikamımı mürettebatımın güvenliğine tercih edecek kadar bencil bir hıyar olduğumu düşündü. Neyin tehlikede olduğunu gerçekten bildiğimde bencil olmanın benim doğamda olmadığını fark etmedi. Geçmişte hatalar yaptım ama onlardan ders aldım. Benimle ne kadar alay ederse etsin burada kalıp onunla savaşmayacaktım.

Kaçacaktım. Rüzgârı dalgalandırıp onu ve filosunu peşimde bırakacak, bizi güvenli bir yere götürecektim.

Her ne kadar adalete olan ihtiyacıma rağmen kuyruğumu kıstırıp oradan uzaklaşmak istesem de, ekibimin intikam ihtiyacının benimkinden daha büyük olduğu ortaya çıktı. Belki daha büyük değildi ama olay yerinden ayrılmak isteyen tek kişinin ben olduğum düşünülüğünde kesinlikle daha büyük bir ağırlığı vardı.

Diğer herkes savaşmak istiyordu, hepsi Thane'in intikam hırsından ve Sam ile Henry'ye duydukları sevgiden cesaret almıştı. Kalmak istediler. İntikam istiyorlardı. Adalet istiyorlardı. Ed Smith'in onların ellerinde ölmesini istiyorlardı.

Bu yüzden bir seçim yapmak zorundaydım. Ya onları güvende tutmak için mürettebatımın isteklerini görmezden geleceğim ya da gemideki herkesin hayatını riske atarak onlara istediklerini vereceğim.

Sonuçta bu gemide demokrasi var ve insanlar sözünü söyledi.

Olduğumuz yerde kalıp savaşacaktık.

Ölümüne.

"*Nightwind* mürettebatı! Hepinizin beni dinlemesini ve iyi dinlemesini istiyorum!" diye bağıyorum. Normalde bu emirlerin bazılarını Thane verirdi ama Sam'in cansız bedenini hala kucakladığına bakılırsa, her ne kadar şimdi hareketin yolundan çekilmiş olsa da, onu kendi haline bırakmaya karar verdim. Umarım kendine dikkat etmesi gerektiğini biliyordur, ama etmese bile ben ona göz kulak olacağımdan eminim. Kardeşler her zaman birbirlerinin arkasını kollar.

"Cruz!" diye bağırdım. "Döner silahlara git ve şuradaki en yakın gemilerin güvertelerini temizle. Matisse, sen ve Lothar tüfeklerinizle onları vurmaya devam edin. Net bir atış yapmadan ateş etmeyin."

"Başüstüne, başüstüne," diyerek farklı yönlere doğru koşuştururlar.

"Bosun!" Bir tüfek alıp ona fırlatarak bağıyorum. "Tekneyi sabit tut, ateş edebildiğin zaman ateş et."

"Emredersiniz kaptan," der ve tüfeği alıp dümene geri döner.

"Drakos!" Tam bir mermi gemiyi delip geçerek bir katran varilinin patlamasına ve hepimizin güverteye çarpmasına neden olurken bağıyorum. Omzum demir bir klemensin kenarına çarptığında çığlık atıyorum, sonra hasarı incelemek için hızla ayağa kalkıyorum. Her yerde katran ve yağ var ama arma hâlâ ayakta.

"Drakos!" Tekrar bağıyorum ve yanımda beliriyor, nefes nefese, gözlerinin altında is izleri var. "Aşağıya inin ve Sedge, John ve Bart'ı toplayın. Lucas'ın geminin ortasındaki odasında kalması gerekiyor ama diğer çocuklar

oynamalarının zamanı geldi. Remi ve At'a yardım etmelerini sağlayın, şimdi güvertenin her iki tarafından ateş eden daha fazla topa ihtiyacımız var."

Drakos "Nasıl isterseniz," der ve koşmaya başlar.

"Ve işin bittiğinde, Cruz'a döner silahlarda katıl!" Ben sonra bağırarak

Onu

Bunun üzerine başını sallar ve güvertenin altında kaybolur.

Etrafıma bakındım, bir sonraki hamleyi anlamaya çalışıyordum. Ed Smith ayakta duruyordu.

Tam şurada, gemiden sadece birkaç metre ötede ve biz kendimizi tutup şeytanı gemisinden dışarı atarken, bizi kısıp alan diğer gemiler. *Nightwind* daha önce hiç yerinde kalıp koca bir filoyla savaşmamıştı. Yüzlercesine karşı kırk silah var ve o gemiler yaklaşıyor. Ne yaparsak yapalım, onları asla alt edemeyiz.

Bunu kazanamayacağımızı düşünüyorum ve bunun farkına varmak çok acıtıyor. Her zaman zamanım geldiğinde bununla barışacağımı düşünmüştüm ama burada barış yok. Ed Smith'in ellerinde ölemem. Buna izin vermeyeceğim. Normalde biz Kardeşler için her zaman bir kaçış yolu vardır çünkü öldürülmemiz çok zordur. İnsanlar seni vurduklarını ya da bıçakladıklarını sanırlar. Cruz'un yakalanıp darağacına götürüldüğü bir zaman bile oldu, ama o sadece ölü taklidi yaptı ve gece çöküp herkes gittiğinde kendini ilmiğe kurtardı ve uzaklaştı. Birkaç gün boynunun ağrıdığından şikayet etti ama hepsi bu kadar.

Ama Ed Smith bizden biri. O Brethren'ların en kötüsü ve bizi nasıl öldüreceğini çok iyi biliyor. Eğer onun eline düşersek, her birimiz korkunç bir şekilde öleceğiz. Bundan emin olacak. Bize günlerce işkence edecek ve en çok da bana işkence edecek.

Maren'in bunu görmek için burada olmamasına seviniyorum. Okyanusta güvende olduğu ve en iyi avcı olarak kalacağı için. Umarım Smith birazcık şansla denize düşebilir. O zaman kesinlikle paramparça olur. Bunu görebilmeyi ne kadar isterdim.

"Görünüşe göre yakında ben de ona katılacağım."

Arkamı döndüğümde Thane'i görüyorum, kırmızı gözlü ve karısının kanına bulanmış. Gemilere doğru başını salladı. "Bundan kurtulmamızın hiçbir yolu yok. Ne kadar kutsanmış olduğumuzun bir önemi yok."

"Onları her zaman geride bırakabiliriz," diye öneriyorum. "Yelkenlerine her zaman rüzgâr koyabiliriz."

"Evet," diyor yavaşça başını sallayarak. "Ama bazen koştuktan yorulmuyor musun?"

İç çekiyorum. "Yorulдум. Ama bazen ben de savaşmaktan yoruluyorum."

Toplar altımızdan patlarken, topçularımız alabildikleri kadar mürettebatı indirirken ve donanma gemilerinin ateşlediğı her şey iki kat daha fazla etki yaratırken birbirimizin yanında duruyoruz.

Batmayan gemimiz *Nightwind*'in denizin dibindeki mezarını bulması için fazla zamanımız yok.

"Seninle hizmet etmek güzeldi kardeşim," diyor Thane bana. "Babamız seninle gurur duyardı."

Gözümün kenarında bir damla yaş hissediyorum ve kısa bir süreliğine kolumu Thane'e dolayarak onu sıkıyorum.

"Biliyorum o da seninle gurur duyardı," diyorum.

Bu arada diğer gemide Ed Smith neşeyle bize gülümsüyor ve ölümümüzü bekliyor. Bunu göreceğ olmasından iğreniyorum.

Ama ben bunları düşünürken, geminin diğer tarafında, sudan büyük siyah dokunaçlar yükselmeye başlıyor.

"Aman ," diye mırıldandı Thane. "Yüce Tanrım!" Yemin ederim. "Bu Kraken."

Şu anda tam da ihtiyacımız olan şey bu, ancak bu noktada Kraken'in bizi öldürmesini Smith'e tercih ederim.

Ancak Kraken dev dokunaçlarını Smith'in gemisine indirerek küpeşteyi parçalıyor.

Ve sonra çığlıklar havayı doldurmaya başlar, dehşet ve korku çığlıkları, etrafımıza baktığımızda daha fazla Kraken'in ortaya çıktığını görürüz, hepsi derinlerden diğer donanma gemilerine doğru gelir ve onları yok etmeye başlar. Dokunaçları yanlara çarpıyor, mürettebatın güvertelerini süpürüyor, direkleri yakalayıp büküyorlar.

Bizden başka herkese saldırıyorlar.

Sonra Ed Smith'in gemisine çarpan Kraken derinlerden yükselir ve sarı gözlü bir leviathan gibi deniz kaptanının üzerinde belirir.

Ve canavarın kubbeli kafasının tepesinde, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle Maren oturuyor.

Maren'im.

Maren'im, Syren, Kraken'a biniyor.

Gözlerime inanamıyorum. Bunun bir tür sevgili ölüm halüsinasyonu olmadığından emin olmak için birkaç kez göz kırpmam gerekiyor.

"Oho, bu senin denizkızı kılığındaki kadının," diyor Deli Göz merakla, elinde tüfekte yanımda belirerek.

"Evet, kesinlikle öyle," diyorum, Kraken'e bir komut verip gemiye bir dokunaç daha çarpmasına ve adamların uçmasına neden olurken ona gülümsüyorum.

"Kraken'a biniyor."

Ona sırtıyorum. "Hiç böyle muhteşem bir manzara gördün mü?"

O da sırtıyor. "Hayır efendim, bunca yıldır görmedim." Şapkasını çıkarıyor ve sanki Syren'ime saygısını sunuyormuş gibi göğsüne doğru tutuyor.

Eğer hala şapkam olsaydı, ben de aynısını yapardım.

Şimdi mürettebatın geri kalanı savaşmayı bırakmış ve Maren'i hayretle izliyor, *Nightwind*'den şaşkınlık ve hayranlık mırıltıları yükseliyor. Maren'in tepesindeki Kraken Smith'in gemisini tam ortasından dövmeye devam ederken, diğer Krakenler de aynı şeyi kendi gemilerine yapıyor, bazıları çoktan yok edilmiş ve sulu mezarlarına sürükleniyor.

Ve bir de Ed Smith var. Sanki bu onun korkak ruhunu koruyacakmış gibi bir varilin arkasına saklanıp ortaya çıktığında hepimiz nefesimizi tutuyoruz.

"Yakala onu Maren," diye feryat ediyorum nefesimin altında, yumruklarım sıkılıyor. "Onu bizim için yok et."

"onu!" Thane homurdanıyor.

"Mürettebatımızdan biri olduğu için çok mutluyum," diyor Drakos sevinçle ve palasını havada sallıyor.

"Evet, öyle," diyorum, gerçi artık tam bir Syren olarak bunun nasıl mümkün olacağını bilmiyorum. Ama ne olursa olsun, o her zaman mürettebatımızın bir parçası olacak.

Artık benim markamı giymese bile o her zaman benim .

Bindiği Kraken şimdi gözlerini Smith'e dikmiş, sarı gözleri parlıyor ve Maren ona, parçalanmış tahtaların ve çılgılık atan adamların sesinden duyamadığımız bir şey söylüyor.

İki dev dokunaç fırlar, biri Smith'i boynundan, diğeri bacaklarından yakalar. Smith çılgılık atar ve Kraken onu güverteden kaldırıp yerinde tutar.

Smith kıvranıyor ve bu mesafeden bile hepimiz yüzündeki dehşeti açıkça görebiliyoruz. Korkunç bir ölümden kaçış olmadığını, bundan kurtulmanın bir yolu olmadığını biliyor.

Maren ona buz gibi bir küçümsemeyle bakarken, "Lütfen," diye yalvarıyor. Yüce Tanrım, hiç kraliçe gibi görünmüyor. "Lütfen bırak gideyim. Seninle konuşmama izin ver, denizkızı."

Kadın hiçbir şey söylemiyor ve o zavallı bir aptal gibi inliyor, biz
Kardeşler de nefesimizi tutmuş izliyoruz.
İntikamın tadı hiç bu kadar tatlı olmamıştı.

BÖLÜM 43

Maren

"SYREN," diyorum Ed Smith'e, Kraken'ın kaygan kafasının üstündeki yüksek pozisyonumdan onun kıvranışını izlerken. "Ben bir *Syren*'im. Denizkızları siz erkeklerin uydurduğu efsanevi yaratıklardır, sanki denizlerde size tapınmak için bekleyen dişi sürüleri varmış gibi." Neşesiz bir kahkaha attım. "Öte yandan Syren'ler, biz size tapmak istemiyoruz. Sizi *yemek* istiyoruz."

"Beni ona doğru indirin," diyorum Kraken'e, "Yaklaşmak istiyorum."

Serbest kalan dokunaçlarından birini alıp nazikçe belime sarıyor ve beni kafasından çıkarıyor. Beni Smith'e doğru indiriyor, tam önünde, dokunabilecek kadar yakınında tutuyor.

"Beni tanımadığınızı biliyorum," diyorum Smith'e, dişlerimi gösterirken gözlerinde yüzen korkuyu izleyerek, "ama seni tanıyorum ve senin gibi adamları tanıdım. Kim olduğunu ve ne yaptığını biliyorum. Sen zavallı, ciğeri beş para etmez bir korkaksın, bir erkek için üzücü bir bahanesin ve bir Kardeş için daha da üzücü bir bahanesin. Hayatını olduğun yarattığı saklayarak ve hayatı kendi şartlarına göre yaşama cüretini gösteren diğerlerine saldırarak geçirdin. Onların özgürlüğüne, kendilerini zaten dışlamış olan bir toplumdan uzak durmaya istekli olmalarına içerliyorsunuz ve sizin asla sahip olmadığınız ve asla sahip olamayacağınız yakınlık ve bağlarını kıskanıyorsunuz. Burada öleceksiniz, şimdi öleceksiniz ve çirkin küçük hayatınızda hiçbir zaman gerçek bir gün yaşamadığınızı bilerek öleceksiniz."

Sonra ona tıslıyorum ve yumruğumla vuruyorum, pençelerim çıkıyor ve göğsüne saplanıyor. Atmakta olan kalbini tutup göğsünden söküyorum ve geriye kocaman bir delikten başka bir şey bırakmıyorum.

Nabızı atan kalbini elimde tutuyorum ve ağzıma götürüp parçalara ayırırken gözlerimi ondan ayırmıyorum.

Soluk soluğa bir nefes veriyor ve ben yüzümü buruşturup tükürmeden önce kalbinin bir parçasını bir süre çiğniyorum, parça alına düşüyor.

"Kalbin bile çürümüş," diyorum ona ve kalbi omzumun arkasına atıp güverteye savuruyorum.

Birden hava tezahüratlar, yuhalamalar ve haykırışlarla doluyor ve *Gece Rüzgârı*'nın rengârenk mürettebatının kılıçlarını havaya kaldırmış, aşağı yukarı zıpladığını görmek için bakıyorum. En çok da Ramsay'i görüyorum, güzel yüzündeki gururlu ifadeyi, esintiyle geriye savrulan siyah saçlarını ve bir anda onun ne kadar özgür olduğunu, hepsinin ne kadar özgür olduğunu, artık intikama bağlı olmadıklarını hissediyorum.

Ed Smith'e bakıyorum, yavaşça ölürken gözleri kapanıyor ama başı *Nightwind*'e dönük ve onları görüyor. Ölümünü kutladıklarını görüyor, sonunda kendisinin kaybettiğini ve onların kazandığını görüyor.

Kraken'in onu neredeyse ölene kadar tutmaya devam etmesini sağlıyorum ve sonra "Parçala onu!" diyorum ve Kraken dokunaçlarını zıt yönlerde çekerek Kraliyet Donanması'ndan Kaptan Ed Smith'i ortadan ikiye ayırıyor.

Kraken Smith'in vücut parçalarını serbest bırakır ve parçalar korkunç bir kanlı gümbürtüyle güverteye yuvarlanır.

"Beni onlara götür," diyorum Kraken'a, *Nightwind*'i işaret ederek. "Ama saçlarının teline bile dokunmamayı unutma."

Kraken bunu anlıyor. Onunla doğuştan gelen bir şekilde iletişim kurabiliyorum, sesler duymuyorum ama sadece hissediyorum. Kraken gemiden çıkıyor, onu kendi başına batmaya bırakıyor ve sonra *Nightwind*'e doğru süzülüyor. Büyük boyutuyla, birkaç saniye içinde korsan gemisiyle karşı karşıyayız.

Mürettebatın hepsi küpeşteden geri çekildi, kılıçları ve tabancaları hazır, temkinli görünüyorlardı. Onları suçlamıyorum.

"Merak etmeyin," diyorum onlara. "Kraken artık size zarar vermeyecek."

Biraz gevşiyorlar ve elimle dokunaçlara dokunarak beni güverteye çıkarmasını istiyorum. Kuyruğum yüzünden gemiye bindiğimde kendimi tamamen işe yaramaz ve çaresiz hissedeceğimi biliyorum ama Ramsay'e tekrar sarılmak istiyorum. Onu öpmek ve *artık* her şeyin bittiğini söylemek istiyorum.

Dokunaç beni yavaşça güverteye indiriyor ama Ramsay uzanmış kollarıyla dışarı çıkıyor ve beni kollarının arasına alıyor. Kraken beni serbest bırakıyor ve ben de kollarımı Ramsay'in omuzlarına doluyorum, o da beni kendisine doğru tutuyor.

"Merhaba aşkım," diyor bana, kulaktan kulağa sırtarak.

"Merhaba Kaptan," diyorum yüzümde aptalca bir gülümsemeyle ona bakarak. "Senin için geri döneceğimi söylemiştim," diyor.

"Teknik olarak senin için geri döndüm," diyorum ona. "Ama bunu sana karşı kullanmayacağım."

Bunun üzerine usulca kıkırdıyor ve beni öpmek için eğiliyor, kelebekler ve güneş ışığı gibi hissettiren yumuşak, tatlı bir öpücük. Eve dönüyormuşum gibi hissettiren bir öpücük.

Mürettebattan bir nefes sesi yükseliyor ve sanırım hepsi bizim bu aleni sevgi gösterimizden etkilenmiş olacak ki öpücüğü derinleştirip Ramsay'i kendime daha da yaklaştırıyorum.

Ama sonra Cruz, "Prenses, kuyruğun..." dedi.

Gözlerimi açıp Ramsay'in öpücüğünden kopuyorum ve kuyruğumun beni bir şekilde güverteye dayadığını görmeyi umarak aşağı bakıyorum.

Onun yerine vardiyamın altından bir çift soluk bacak gördüm. Şaşkın bir çığlık attım. "Tanrım!"

Geriye doğru sendeliyorum ama Ramsay'nin kolu orada, beni tutuyor. O da aynı şaşkınlıkla bacaklarıma bakıyor. "Maren? Ne oluyor?"

"Bilmiyorum." Başımı sallayarak nefes nefese kaldım. Önce bir bacağımı, sonra diğerini uzatıyorum. İkisi de ıslak, tenimde yavaşça buharlaşıp havaya karışan parıltılı pulların soluk izleri var. Ayak bileklerimi, ayak parmaklarımı esnetiyorum, baldırlarımı geriyorum. Zayıf hissediyorum, belki de öncekinden daha da fazla, ama her şey işe yarıyor gibi görünüyor.

"Bacaklarım," diyorum sessizce onlara hayretle bakarken. "Yine bacaklarım var."

Ama onlara kavuştuğum ve bacaklarımdan benim için ifade ettiği anlamdan dolayı çok mutlu olsam da, kuyruğumu kaybettiğim için göğsümde hafif bir sızı var. Tekrar tadını çıkarma şansım olmamış gibi hissediyorum. Ama sanırım her iki dünyanın da en iyisine sahip olamazsınız, bunu en başından beri biliyordum.

"Öpücük yüzünden mi?" Ramsay o kadar umutlu bakarak soruyor ki neredeyse güleceğim. "Gerçek aşklar öpüşür, değil mi?"

"Saçmalama," diyorum ona, yüzündeki kederli ifade karşısında gülümsememi bastırmaya çalışarak. "Şimdiye kadar bunlardan çok yaşadık."

Sonra Nerissa'nın söylediklerini düşündüm.

Herhangi bir dünyayı kendinize ait kılabilirsiniz.

"Bir dakika bekle," diyorum ona, elinden kayarak kurtuluyorum. "Bir şeyi kontrol etmem gerekiyor."

"Maren?" diye soruyor güvertede koşmaya başladığımda, göğsümde yükselen umutla. Adımlarım kısa, yürüyüşüm her zamanki gibi düzensiz ve çok hızlı hareket edemiyorum ama yine de küpeştenin Kraken tarafından parçalandığı yere gelene kadar *Nightwind* boyunca koşuyorum.

Derin bir nefes alıyorum ve geminin yanından aşağı atlıyorum, doğruca aşağıdaki suya dalıyorum, Kraken çoktan derinliklerde kaybolmuştu.

Derinlere dalıyorum ve bunu yaptığım anda vücudumun etrafında bir elektrik akımı hissediyorum. Solungaçlarım yeniden çalışmaya başlıyor, boynumdan yükseliyor ve bacaklarıma baktığımda, birbirlerine kaynaşarak kuyruğa dönüşmelerini izliyorum. Kuyruğuma.

Suyun içinde bir sevinç çılgılığı atıyorum ve yüzeye doğru yüzmeye başlıyorum, tam o sırada Ramsay kendini denize ve dalgalara bırakıyor. Bir sıçramayla yere iniyor ve bana doğru yüzüyor, ben de onun görebilmesi için kuyruğumu havaya kaldırarak etrafımda dönüyorum.

"İşte!" Gülerек haykırıyorum, güneş pullarımın üzerinde parlıyor, onları deniz mavisinden lavantaya ve tekrar geriye kaydırıyor.

O da gülüyor. "Bu ne anlama geliyor?" diye soruyor ve beni bir öpücüğün içine çekiyor.

Alnımı onunkine bastırıyorum, kuyruğum altımda sallanıyor. "Nerissa bana bir şans daha verdi, bir büyü daha."

"Nerissa'yı gördün mü?" diye soruyor, kara kaşlarını kaldırarak.

"Kraken'i nasıl kontrol edebildiğimi sanıyorsun?"

Omuz silkerek omzunu kaldırıyor. "Belki de benim bilmediğim bir Syren olayıdır. için."

"Edonia öldüğüne göre artık onun büyüünden kurtuldular. Onlar özgür temsilciler, sadece şu anda beni dinliyorlar."

"Ve senin kirli işlerinin çoğunu onlar yaptı," diyor suya basarken ve beni başımdan öperken. "Bunun için hepimiz minnettarız, eğer anlayamadıysan."

"Oh, söyleyebilirim. Ve en iyisi, Ed Smith de anladı. Duyduğu son şey senin tezahüratlarındı. Kraken'e onu parçalamasını söylemem dışında."

Bana gözlerini parlatan şeytani bir sırıtışla bakıyor. "Seni hiç bu kadar çok istememiştim." Beni tekrar öpüyor, derin ve sert, sonra geri çekiyor. "Ama bu hâlâ bacaklarını ve kuyruğunu açıklamıyor."

"Nerissa beni bulduğunda bir tür büyü yapmıştı," diyorum ona. "Sonra beni öptü, sanki bu anlaşmayı mühürlemiş gibi. Artık Kraken'i kontrol edebildiğim dışında bana ne olduğunu söylemedi ama herhangi bir dünyayı kendimin yapabileceğimi söyledi. Sanırım kastettiği buydu." Kuyruğumu vurgulamak için sallıyorum. "Bana seninle birlikte yaşama yeteneği verdi."

Yukarıda ve aşağıda denizde, istediğim dünyayı seçebiliyorum."

"Peki sen hâlâ benimkini istiyor musun?" diye soruyor, kaşları gözlerini gölgeliyor. "Seninkini ve seni istiyorum," diye onu temin ediyorum. "Bu hep ,

Ramsay. Ama istediğim zaman Syren olmaya dönebilmem ne kadar hoş değil mi? Artık o parçamdan vazgeçmek zorunda değilim."

"Elbette, Cearban," diyor bana, yüzünde bir sıcaklık ifadesi beliriyor. "Ve seni okyanus tabanında tekrar yatağa atma şansını istemiyormuşum gibi davranmak zorunda değilim." Yüz ifadesi hafifçe sertleşiyor. "Peki ya kitap?"

Bunu düşündüm. "Belki de ondadır. Son gördüğümde Kraken'la birlikteydi. Ama üzülme, Edonia gitti. Ruhu kız kardeşinin boynundaki şişede."

"Şişe yok edilmeli," diye homurdanıyor Ramsay.

"Aile nasıldır bilirsin," diyorum, Nerissa'nın ne kadar korkunç olursa olsun kız kardeşinin bir parçasını neden yakınında tutmak istediğini biraz olsun anlayarak. Onları geride bırakan ben olmama rağmen kız kardeşlerim beni aramaya geldi.

Bu düşünceyle kalbim sıkışıyor ve "Umarım Larimar'ı tekrar görürüm" diyorum.

Bana hafif bir gülümseme veriyor. "Eminim başaracaksın, aşkım. Yüzgeçlerini daha yeni geri aldın ve bu çok büyük bir okyanus."

Kraken'in parçaladığı gemilerin mezarlığının ötesindeki geniş ufku işaret ederek, "Ve bu sadece Pasifik," diye katılıyorum. "Dünyanın diğer tarafında onun olabileceği daha çok okyanus ve deniz var. Kuzey Denizi, Atlantik, Akdeniz, kutuplar. Her yerde olabilir."

"Şanslısın ki, seni istediğin yere götürebilecek bir gemiye de sahipsin," diyor ve ben *Nightwind*'e bakıyorum, birden mürettebatın bize baktığını ve dikkatle izlediğini fark ediyorum. Skip bile küpeştenin üzerine çıkmış, bana bakıyor.

Ramsay devam eder. "Sanırım asıl soru şu prenses: Bundan sonra nereye gitmek istersiniz?"

BÖLÜM 44

Ramsay

Savaşığımız tüm savaşlar arasında kazanamayacağımız tek savaş kederdir. Kazanmak da kaybetmek de yoktur. Keder kemiklerinizin içinde bir yuva kurar, böylece onu her zaman taşırsınız.

Henry ve Sam'i kaybedeli üç ay oldu. Babamı, Venla'yı ve Hilla'yı kaybettiğimde kederin benimle işinin bittiğini düşünmüştüm ama bu hüsnükuruntu ve aptalca bir düşünceydi. Kayıplar ve trajediler başka kayıpların ve trajedilerin yaşanmasını engellemez ve keder, istemediğiniz bir gölge gibi sizi her zaman takip eder.

süre zarfında minnettar olacağım çok şey oldu. Mürettebatımın geri kalanı yanımda, Maren yanımda ve gemim yanımda. Banderas Körfezi'ndeki savaştan sonra *Nightwind* güneye, Acapulco'ya doğru yola çıktı ama bütün bir donanma gemisi filosunu yok ettiğimiz için İngiliz Hükümeti başımıza ödül koydu. Aslında gemilere birkaç top atışı yapmak, bazı donanımlarını ve mürettebatını yok etmek dışında bir şey yapmadık. Ama o gemileri gerçekten batırmadık.

Her ne olursa olsun, uyanık dünya Kraken'e inanmadığından, canavarları sarhoş bir denizcinin anlatacağı masallara benzettiğinden, bir şekilde bütün bir deniz filosunu yok ettiğimiz sonucuna vardılar. İtiraf etmeliyim ki, başımıza ödül konması anlamına gelse de, zaten korkutucu olan ünümüze bir yenisini eklemiş olmak umurumda değildi.

Ancak bu, dikkat çekmememiz gerektiği anlamına geliyordu. Acapulco'yu atladık ve gemiyi, Henry Morgan'ın geçen yüzyılda orijinal şehri yerle bir etmesinden bu yana korsanlardan rahatsız olan ve bu nedenle bize korkuyla saygı duyan bir yer olan Panama City'ye götürdük. O zamandan beri buradayız, mürettebatımız son bir süre için ayaklarını uzattı, mülkler kiraladı ve karadaki villalarda yaşadı, hazinelerimizi harcadı, yerel yemekleri yedi ve yerel insanları içti.

Ancak bu süre denizdeki yaşamdan bir soluklanma olsa da, aynı zamanda zorluklarla da doluydu. Henry'yi çok özleyorum ve onu düşünmeden tek bir gün bile yok. Bazen geleceği ve büyüyünce olacağını düşündüğüm her şeyi düşünüyorum ve hiçbir zaman olamayacağını düşünmek beni mahvediyor.

Hilla'yı düşünmek nasıl acı veriyorsa, büyümek de aynı şekilde acı veriyor. Ama acı olsa da, yavaş ve istikrarlı bir kabulleniş var. Maren, kara kara düşünmek ve içmek için yalnız kalmak istediğimde, ona karşı kısa davrandığımda, aklım başımda değilmiş gibi davrandığımda bana karşı son derece sabırlı davrandı. Yanımda durdu, istikrarlı ve rahatlatıcı bir varlık oldu.

Sam'i ben de özlüyorum, onun iyi huylu kişiliğini, şımarıklığını ve esprilerini, bana haddimi bildirme yeteneğini. O bir baldızdan daha fazlasıydı, benim için bir kız kardeş gibiydi ve hayatlarımızdaki yokluğu belirgin bir şekilde fark ediliyor. En çok da Thane ve Lucas'a hissettirdiklerini özlüyorum. Ona tapıyorlardı ve o da onları bir arada tutan tutkal gibiydi.

Ancak yaşadıkları tüm zorluklara rağmen kardeşim ve yeğenim birbirlerine sıkı sıkıya tutunmayı başardılar. Annesini ve en yakın arkadaşını bu kadar kısa bir süre içinde kaybetmiş olan Lucas'ı daha çok anlıyorum ve Maren'in devreye girerek istediği zaman onun yanında olmaya çalışmasına minnettarım.

Kardeşim kırılması zor bir ceviz oldu. Burada işler zorlaştığında hepimizin yaptığı gibi o da içmeye başladı. Ne de olsa korsan hayatı bu. Ama yarın yelken açıyoruz, kuzeye Acapulco'ya gidiyoruz, Pasifik'i geçip Manila'ya dönmeden önce bir kalyonu yağmalamayı umuyoruz ve ben de kendini kaptırmadan önce yerel meyhanede Thane'e uğramaya karar verdim.

Taverna, gemiyi kasıtlı olarak karaya oturttuğumuz, kiraladığımız yerlilerin gövdeyi onarabilmesi, midyeleri kazıyabilmesi ve su geçirmez hale getirmek için daha fazla katran ekleyebilmesi için canavarı kuma yerleştirdiğimiz sahilden sadece bir taş atımı uzaklıkta bulunuyor. Burası aynı zamanda Maren ve benim en üst katını kiraladığımız, Thane ve diğerlerinin ise aşağıdaki odaları tuttuğu hanın bir parçası.

Thane'i dışarıda bir masada oturmuş, romunu içerken ve dalgaların hafifçe kıyıya vurduğu gece gökyüzüne bakarken buluyorum.

"Kardeşim," diyorum, karşısına oturuyorum.

Cevap olarak sadece homurdanıyor ve içkisini geri çarpıyor.

"Bana bak," diyorum ona. "Son birkaç ayın sana ne kadar zarar verdiğini biliyorum ve hayatın sana dağıttığı kartlardan kaçmak için her şeyi hak ediyorsun. Ama yarın Acapulco'ya yelken açıyoruz ve ondan sonra bir daha ne zaman karaya çıkacağımızı bilmiyoruz. Aylar sürebilir."

"Ne istiyorsun?" dedi huysuzca.

"Asıl mesele şu ki biz bir aileyiz. Biz Kardeşleriz. Ve o gemide, *Nightwind*'de bir araya geldiğimizde, bir birim olarak hareket etmeliyiz.

Çılgın Göz'ün içki alışkanlıkları ya da Lothar'ın ruh hali değişiklikleri söz konusu olduğunda görmezden geldiğimi biliyorsun, ama hepimizin iyiliği için, çünkü sen levazım subayısın, tüm gerçek güce sahip olan sensin, elinden gelenin en iyisini yapmalısın."

Alaycı bir homurtu çıkarıyor ve bana sertçe bakıyor. Kehribar rengi gözleri kan çanağına dönmüştü.

"En iyim mi? Artık en iyim diye bir şey yok, Ramsay."

"Seviyorsun. Ve bunu biliyorsun çünkü oğlun için elinden gelenin en iyisini yapıyorsun. Lucas için. O da en az senin kadar, belki daha fazla kayıp verdi ve daha çok genç. O sadece bir çocuk Thane, olgun biri ve çok şey gördü, Yüce Tanrım hiç görmedi ama yine de sadece bir çocuk. Ve senin onun babası olmana ihtiyacı var, tıpkı mürettebatın senin onların levazım subayı olmana ihtiyacı olduğu gibi. Ve kadar uğraşırsan uğraş, içinde bu kadar içki varken bunları yapamazsın."

Thane bana kederle bakıyor, alnı kırışıyor. "Sözlerinin acımı dindireceğini mi sanıyorsun? Beni düzeltmek mi istiyorsun? Bu şekilde hissetmem seni rahatsız mı ediyor?"

Uzanıp elimi onunkinin üzerine koydum ve sıktım.

"Hiçbir şey bunu ortadan kaldıramaz," diyorum ona açıkça. "Hiçbir kelime. Zaman bile. Ben sadece sana hala kederinden daha önemli görevlerin olduğunu hatırlatmak için buradayım."

Bir süre hiçbir şey söylemiyor, dikkati tekrar *Gece Rüzgârı*'na ve ay ışığında kabukları pırıl pırıl parlayan, yakınlarda gezinen yengeçlere dönüyor. Sonra başını sallar. "Evet. Lucas."

İçimden rahatlayarak iç çektim. Bu kadar uzun süre kontrolünü kaybetmek Thane'in karakterine uygun değil. Duygularını her zaman kontrol altında tutmuştur.

Üzerimize sessizlik çöküyor. Cırcır böcekleri ormandan cıvıldıyor.

"Sam'in başlangıçta seni istediğini biliyorum kardeşim," diyor, sesi o kadar kısık ki zar zor duyuluyor.

Kaşlarımı çattım. "Pardon?"

"Beni duydun," diye devam etti. "Seni istediğini biliyorum."

"Bu konuda şakalaşırdık," diye hatırlatıyorum ona. "Komikti."

"Yine de benim için hiçbir zaman komik olmadı" diyor. "En iyi ikinci olduğum gerçeği. Sizin için her zaman ikinci en iyiyim, *Kaptan*."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum çünkü aramızda hiç böyle bir şey olmamıştı. "En iyi ikinci mi? Sen neden bahsediyorsun? Aptal mısın sen? Sanırım öylesin. Sen kutsal çocuktun. En büyük."

Annemin favorisi. Babamın da. *Nightwind*'e liderlik eden sen olmalıydın. en başından beri, ben değil."

"Çünkü bu işi istemiyordum," diyor. "Kaptan olmakta her zaman daha iyiydiniz. İnsanları birleştirirsiniz."

"Ve o insanların seni dinlemesini sağlıyorsun. Sana bana duyduklarından çok daha fazla saygı duyuyorlar."

Omuz silkiyor. "Tek söylediğim Sam'in seni istediği. O benimle yetindi. Ve korkarım ki sonunda ona istediğini asla tam olarak veremedim." Bana ateşli bir bakış fırlattı. "Onu sevdim, sevdim ama ona ihtiyacı olan sevgiyi, aslında senden istediği sevgiyi asla veremedim."

Yutkunuyorum, keşke meyhaneye uğrayıp kendime bir içki alsaydım diyorum. Keşke ona söyleyecek doğru şeyleri bilseydim.

"İyi bir ikiliydiniz," diyorum ona. "Birbirinizi tamamlıyordunuz. Ve onun ya da sizin nasıl hissettiğinizi düşünürseniz düşünün, sonuçta Lucas yüzünden bunun bir önemi yok. Çünkü çok sevdiğin bir oğul doğurdun. Babasına her zamankinden daha çok ihtiyacı olan bir oğul."

Bardağını elinde evirip çeviriyor ve bana düşünceli ve şaşırtıcı derecede ağırbaşlı bir bakış atıyor. "Baba mı olacaksın?"

Bu soru beni hazırlıksız yakaladı.

"Yine, yani," diye ekliyor Thane.

"Bir daha yok," diyorum ona sertçe. Sonra omuzlarımı gevşetiyorum. "Yani, Hilla gitmiş olsa da, onun babası olmaktan asla vazgeçmeyeceğim. Bu ölümle sona ermez. O her zaman benim kızım olacak."

Başını sallıyor ve sabırla devam etmemi bekliyor.

İç çekiyorum. "Ama ne demek istediğini anlıyorum - Maren'le." "Evet."

"Dürüst olmak gerekirse, Maren ve ben bu konuyu hiç konuşmadık. Elbette bunun nasıl bir şey olabileceğini düşündüm. Yarı-Syren, yarı-Brethren? Çocuk tam bir canavar olurdu, ama bizim canavarımız tabii ki."

Thane hafifçe gülümsemeyi başarıyor. "Bütün çocuklar bir noktada canavar değil midir?"

Gülüyorum. "Bu doğru olabilir, olabilirler. Ama bunun ilişkimiz için hayati önem taşıdığını düşünmüyorum. Maren'in harika annelik içgüdüleri olduğuna inanıyorum ama anne olmak onun zihninde ön planda değil. Belki zamanla."

"Belki zamanla."

"Yine de, her gün içine döktüğüm tohum miktarına bakılırsa, henüz hamile kalmamış olmasına şaşırđımı söylemeliyim."

Thane bir inilti çıkarır ve ayağa kalkar, denge için masaya yaslanır, yüzünde tiksinti dolu bir ifade vardır. "Pekâlâ, sanırım yatma vakti geldi. *Tohumun* hakkında tek kelime daha duymak istemiyorum."

Gölüyorum ve sendeleyerek uzaklaşmasını izliyorum. "Emin misin? Sana anlatabileceğim sayısız müstehcen hikâyem var!"

Bana eliyle küçümseyici bir işaret yapıyor ve köşede kayboluyor.

Merdivenlerden yukarı çıkıp meyhaneye değil de hana doğru ilerleyişini izliyorum ve belki de ona biraz akıl vermiş olmanın mutluluğuyla rahatlıyorum. Sonra koltuğumda dönüp arkama yaslanıyorum, havadaki baş döndürücü frangipani kokusunu içime çekiyorum, suyun üzerindeki ayı, dalgaların dibinde dinlenen *Nightwind*'in silüetini izliyorum. Onun da benim gibi denize dönüp yoluna devam etmek için sabırsızlandığını biliyorum.

Bir süre orada oturup bir purom olmasını dilerken arkamdaki kaldırım taşında topuk sesleri duyuyorum.

"Size katılabilir miyim, Kaptan?"

Dönüp masama doğru yürüyen Maren'e gülümsüyorum. Simsiyah saçları, modadan ziyade buradaki boğucu sıcak ve nemle başa çıkma ihtiyacından dolayı tepesinde toplanmış ve elbisesi gemide giydiğinden çok daha özenli. Zengin deniz mavisi rengi ve göğsündeki ve karnındaki ipek mor iplik bana Syren kuyruğunu hatırlatıyor ve muhtemelen bu yüzden onu seçti.

Kalbim sinek kuşunun kanatlarından daha hızlı atıyor, bu his ne zaman o yanımda olsa ortaya çıkıyor ve onun için sandalyeyi çekip oturmasını işaret ediyorum.

"Prenses," diye selamlıyorum onu.

Bana küçük, alaycı bir gülümseme veriyor. Artık bu lakattan hoşlanmıyor ama böyle göründüğünde ona bu şekilde hitap etmekten kendimi alamıyorum.

"Thane ile kalpten kalbe gibi görünen bir şey yaşadığınızı gördüm," diye yorum yapıyor.

"Evet," diyorum. "Bildiğiniz gibi benim de endişelerim var." "Ve?"

"Sanırım ona ulaştım. Keder içinde debelenmek iyi, hatta sağlıklı olsa da, bakması gereken bir oğlu olduğunu hatırlatmam gerekti."

"Güzel," diyor bakışları geminin üzerinde gezinirken. "Thane'in sözlerinizi ciddiye alacağından hiç yok. O iyi bir adam ve iyi bir baba."

Onun bu sözleri üzerine boğazımı temizliyorum.

"Evlenmeyi hiç düşündün mü?"

Sarsılıyor, sonra yavaşça başını çevirip bana bakıyor, yüzünde kuşkulu bir ifade var. "Evlenme mi teklif ediyorsun?"

"Hayır."

Burnu şaşkınlıkla kırışıyor. "Oyununuzdan hoşlanmadım, Kaptan Battista."

"Ama bir gün evlenme teklif edersem," diye devam ediyorum, masanın karşısından ona doğru eğilerek. "Evet diyeceğini düşünüyor musun?"

Kaşlarını kaldırıyor, bana kararlı ve seçici bir bakış atıyor. "Bilmiyorum, Ramsay. Sanırım bunu düşünmem gerekecek."

"Hmmpfhf," diyorum. "Hâlâ daha uzun boylu ve daha zengin bir korsanın ayaklarını yerden kesmesini mi bekliyorsun?"

"Böyle bir adamın varlığından şüpheliyim," diyor. "Beklediğim şey bir yüzük." "Sana yüzüğünü alacağım prenses," diyorum ona. "Sadece beklemek zorundasın yağmalamak için doğru gemi."

"Bu bir örtmece mi?"

"Maren, sanırım vücudundaki her deliği yağmaladım. Hayır, hazineyi gördüğümde anlayacağım."

Buna gülüyor. "Nişan yüzüğümün senin yağmaladığın bir şey olacağını düşündüm."

Ona sırtıyorum. "Ne olduğuma yardım edemem."

"Peki sen nesen?" diye soruyor utangaç bir ses tonuyla, parlak mavi gözlerinde küstah bir bakış.

"Bir Brethren," diyorum ayağa kalkarak. "Bir korsan," diyorum, sandalyesinin etrafından dolaşıp önüne gelene kadar. "Sevgilin."

Dizlerimin üzerine çöküyorum ve ellerimi baldırlarında gezdirmeye başlıyorum. "Sana tapıyorum," diye devam ediyorum.

Nefes nefese kalıyor ve arkasından meyhaneye bakıyor, ışıklar hâlâ yanıyor ve müşteriler içeride içmeye devam ediyor. "Birileri görebilir."

"Bırak görsünler," diyorum ona hoyratça, sikim zaten acı verici bir şekilde sertleşmişti. "Bütün dünya seni ne kadar değerli bir şekilde boşalttığımı bilmeli."

Sonra elbisesini ve kombinezonunu kaldırıp başımı bacaklarının arasına gömüyorum.

Bir öksürükle örtmeye çalıştığı yüksek sesli bir nefes veriyor ve ben ona vahşice saldırıyorum, parmaklarım kalçalarını morartıcı bir şekilde kavırıyor, onları birbirinden ayırıyor, ağzım açlıkla amcığıyla buluşuyor.

"Aman Tanrım," diye haykırıyor usulca ve yüzümle buluşmak için kalçalarını yukarı kaldırıyor. "Ne kadar aç bir , değil mi?" Ona doğru homurdanıyorum, dilim

Şişmiş sıcaklığından ıslak derinliklerine doğru sert ve hızlı geçişlerle aşağı yukarı kayıyorum. Onu açlıktan ölen bir adam gibi yiyorum ve gerçek şu ki onun için her zaman açlıktan ölüyorum. Asla aklımdan çıkmıyor, asla hem kalbim hem de sikim tarafından arzulanmıyor.

Bu yarattığı, bu kadını, ruhuma ait olan bu ruhu bulduğum için çok şanslıyım. O ve ben aynıyız, kendi dünyamızı yaratana kadar iki dünya bir araya geldi, denizlerde nereye gidersek gidelim yanımızda taşıdığımız bir dünya. Asla ayrı olmayacağız, her zaman bir olacağız.

Ve ben her zaman onun lanet yıldızları görmesini sağlayacağım. "Ramsay," diyor nefes nefese. "Oh, boşalacağım."

Ona sırtıyorum, şimdi onu iyice çalıştırdığımdan emin oluyorum, parmaklarım işin içine giriyor ve dilimi ve dudaklarımı klitorisini ağzıma çekerken onu derinlemesine beceriyorum ve sonra kenara itiliyor. Vücudu sarsılıyor ve titriyor, kalçaları yüzümün yan tarafını sıkıyor ve anda izleyen biri varsa, şeytan tarafından ele geçirilmiş gibi davranan yüksek mevkide bir bayan görecekler.

Ama hayır, şeytan değil.

Sadece benim.

Yüzbaşı Ramsay "Bones" Battista.

BÖLÜM 45

Maren

Tekrar *Nightwind*'e dönmek, açık denizde olmak, küpeştenin üzerine eğildiğim kış balkonun altında geminin dümen suyunda çalkalanan mavi su harika hissettiriyor.

Bu pozisyonda Ramsay tarafından tamamen ele geçirilmek de oldukça şaşırtıcı bir his.

Elbisem belime kadar sıyrılmıştı ve o tamamen çıplaktı, kalçalarımı kavırıyor ve arkamdan sikini içime sokuyor, kabzasına kadar gömülüyordu. Taşakları bana bastırırken deniz havası saçlarımı geriye savuruyor, tenimiz sıcacık.

"Ne muhteşem bir manzara," diye geveliyor, sesindeki çiğ şehvet beni zaten olduğumdan daha da ıslatıyor. "Senin kışın, okyanus, hangisini daha çok sevdiğimden emin değilim."

"Kışım olsa iyi olur!" Ona söylüyorum ve arkama bakmaya çalışıyorum ama avucunu kaldırıyor ve arkama sert bir şaplak atıyor.

Acının şokuyla kaskatı kesilerek haykırıyorum. Bir şaplak hak ettiğimi düşündüğünde kesinlikle geri durmuyor ve ben genellikle birkaç tanesini hak ediyorum.

"Sana karşılık verme konusunda ne demiştin?" diye mırıldanıyor şakacı bir şekilde. "Bana bunun seni sertleştirdiğini söylemiştin."

"Evet, öyle." Avucuyla arkama bir şaplak daha indirmeden önce duraklıyor. "Ama ne değil?"

Bir tokat daha iniyor, tenim sızlıyor ve sonra kendini daha derine itiyor, kalçalarındaki tutuşu beni korkuluklara doğru iterken bir mendeneye dönüşüyor. Korkuluklar yeni yapıldığından, beni okyanusa doğru sikme ihtimali var ama orası benim ikinci evim olduğundan ve gemi kadar hızlı yüzebildiğimden, bu benim için sorun olmaz. Beni orgazmın kıyısında bırakmadığı sürece sorun yok.

"Benim için gel, aşkım," diye mırıldanıyor Ramsay boynuma doğru, bu düşünceyi anlıyor. Bir elini önümde ve elbisemin altında gezdiriyor, parmakları hassas tenimin üzerinde kayarak dışarıya doğru yayılan ısı akımları yaratıyor.

O çok zarif. Bu adamı nasıl da seviyorum. Bir inilti çıkardım. "Tanrılar, ben-"

"Tüccar kalyonu!" Ramsay'in ısrarını kesen Thane'in sesinin yukarıdaki güverteden yükseldiğini duyuyorum. "Almak için taze! Herkes güverteye!"

Ramsay hamlesinin ortasında durakladı. "Şimdiden bir kalyon mu tespit ettiler? Henüz Acapulco'ya o kadar yakın bile değiliz."

Beni sismeyi bırakmasını bekliyorum ama onun yerine devam ediyor, hızı artıyor, daha derine, daha sert giriyor.

"Eğer şimdi gelmezsen, seni zorla ," diye tehdit ediyor Ramsay

Be

n. "O zaman yap ve bunun hakkında konuşmayı bırak," diye karşılık veriyorum.

Bunun üzerine hırlıyor, boynumu ısıyor, sadece kan çekecek kadar.

Daha yüksek sesle inliyorum. Benden beslenmesine bayılıyorum. Bunu sık sık yapmaz,

Aslında bunu sadece zincire vurulduğunda yapar, böylece kana susamışlığına yenik düşmez. Ama arada sırada dişleri beni delip geçecek ve biraz tadına bakacak, özellikle de bir İspanyol kalyonuna baskın yapmak gibi potansiyel şiddet içeren durumlara girmek üzereyse.

"Beni geri em," diyorum ona, daha büyük bir içki içmesi için onu cesaretlendirerek. "Bunu yaptığında çok daha büyük oluyorsun."

Alçak, gırtlaktan gelen bir istek sesi çıkarıyor, şimdi daha sert ısıyor, beni içiyor ve horozunun içimde ikiye ayrılabilceğim noktaya kadar şiştiğini hissediyorum. Sonra parmaklarının hızlı geçişi beni uçurumun kenarına götürüyor.

Orgazmım içime işliyor, dizlerimin bükülmesine neden oluyor, pençelerim çıkıyor ve kendimi ayakta tutmak için korkuluğun tahtasını kazıyor ve o daha da sert bir şekilde doruğa ulaşıyor, dişlerini boynumdan çıkarıyor ve tüm gemide duyulacağından emin olduğum uzun bir feryat çıkarıyor. Belki de bunun onun savaş çılgılığı olduğunu düşünecekler, gerçi şimdiye kadar hepsi günün her saatinde kamarasından gelen seslere alışmışlardı.

"Canını yaktım mı?" diye soruyor sakınleştikten sonra, içimden çıkarken nefesi hâlâ ağır.

"Avucunuzdan mı yoksa dişlerinizden mi?" Doğrulup elbisemi indirirken korkuluklara yaslanarak soruyorum. "İkisi de değil ama nasıl görünüyor?" Başımı eğiyorum, perişan boynumu ona gösteriyorum.

"Sadece iki delik yarası," diyor özür dileyen bir gülümsemeyle. "Bu işte gittikçe daha iyi oluyorum."

"Evet, öylesin." Bakışlarım yarı sertleşmiş sikine iniyor, tamamen erkeksi vücudu parlak gün ışığında mükemmel bir şekilde sergileniyor. Eğer

biz olmasaydık

Biraz maceraya atılsam, bir tur daha atabilirim.

"Bones!" Cruz güvertede bir yerden sabırsızca bağıyor. "Size yukarıda ihtiyaç var, Kaptan!"

Yola koyulduk, Ramsay geniş pantolonunu siyah gömleğini giydi, ben de tabancalarını ve palasını kılıfına sokmasına yardım ettim. Sonra kapıdan çıkıp mürettebatın başüstünde toplandığı güverteye koşuyoruz. Uzakta, kıyıya yakın, yalnız bir kalyon var.

Ramsay ellerini birbirine sürterek, "O bir ördek gibi oturuyor," dedi. Glee.

Herkese emirler yağdıran Thane'in yanına gidiyoruz. O ikimize de yaklaşımımız konusunda hayal kırıklığına uğramış bir bakış açısı kazandırıyor.

"etmiyor musunuz, *Kaptan*?" Thane not eder. "Bu sadece sizin geminiz."

"Bu *bizim* gemimiz, kardeşim. Ve levazım subayı olarak, benim yokluğumda ne yapacağını çok iyi biliyorsun."

Thane nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor. Ben yakalayamadım ama Ramsay üstün işitme duyusuyla yakaladı ve kardeşine cevap olarak elleriyle müstehcen bir hareket yaptı.

Thane bunun üzerine kahkahayı patlatıyor, muhtemelen Sam öldüğünden beri ilk kez güldüğünü duyuyorum. Sonra geminin geri kalanına dönüyor, yüz ifadesi hızla ağırlaşıyor.

"Pekâlâ beyler, bunun büyük denizi geçmeden önceki hazine gemimiz olmasını istiyoruz, o yüzden bu seferkini iyi değerlendirelim."

"Bizim olanı alalım!" Drakos bağıyor, mürettebatın geri kalanı alkışlıyor. "Çeyrek vermeyin!" Thane kılıcını kaldırarak bağıır.

Levazım subayına sert bir bakış fırlattım. "Lütfen, *biraz* çeyreklik vereceğiz," diyorum ona. "Gemideki herkesi acımasızca öldürdüğümüz günler geride kaldı."

Thane bana ters ters bakıyor, sonra da şaşkın şaşkın Ramsay'e bakıyor. "Ne bahsediyor bu?"

Thane bunu ilk kez duyuyor. Son birkaç aydır, Ramsay'in leydisi olarak ekibe resmen katıldığımdan beri, hayatımı ve ondan ne istediğimi düşünmek için çok zamanım oldu. Aşkı dünyanın sonuna kadar takip edecek olsam da, Ajans benim için hala bir tanrı ve her zaman saygı duyacağım bir tanrı. Kendi özgür irademin ürünü olan, yalnızca toplumun kısıtlamalarından özgür olmakla kalmayıp aynı zamanda iyi bir vicdana da sahip olabileceğim bir hayat yaşamak istiyorum. Ne olduğumu biliyorum, Ramsay'in ve diğer Kardeşlerin ne olduğunu biliyorum: biz

Canavarlar. Bu değişmeyecek bir şey ve karanlık, canavarca bir tarafı barındırdığım için asla utanç duymayacağım.

Ama canavarların dürtülerine bağlanmaya ihtiyaçları yoktur. Öfkemin kuklası olmak istemiyorum. Öfkeme bir bahçe gibi bakıyorum, budanmasını ve sulanmasını sağlıyorum ki sağlıklı olsun, almak yerine bana versin. Ve bu nedenle, doğruyu yanlıştan ayırmak, ahlaklı ile ahlaksız, aziz ile günahkâr, prenses ile korsan arasında flört etmek için gerekenlere sahip olduğumu biliyorum.

Ramsay'e, eğer bir gün onun yanında bir korsan, özellikle de bir korsan gelin olacaksam, o zaman bazı şeyleri değiştirmemiz gerektiğini söyledim.

Sadece mürettebatın bu değişiklikleri kabul edip etmediğini bilmiyorum.

Ramsay bana bakıyor ve sonra omuz silkerek kardeşine bakıyor. "Bu sefer onun yöntemini deneyelim dedim. Gemiye saldırır, ganimeti yağmalarız ama herkesi katletmek yerine bazılarının gitmesine izin verir ve sadece ihtiyacımız olanları alırız."

"Kan dökücü olmak için," diye bitiriyorum.

"Bloodletters?" Cruz soruyor ve tüm mürettebatın beni dinlediğini fark ediyorum.

"Evet," diye açıklıyor Ramsay. "Bizim için kan döküyor olacaklar. Onlara bir seçenek sunun. Adil olan bu. Onlara ölmek mi yoksa kan dökücü olmak mı istediklerini sor. Kan dökücü olmayı kabul ederlerse onları gemide tutarız ama sadece yolculuğumuz için. Diğer tarafa gitmelerine izin veririz."

"Sence de bu biraz acımasızca değil mi kaptan?" Deli Gözler diyor ki. "Bence hepsi ambarda tutulmaktansa ölmeyi tercih eder."

"Ambarı tamir ettim," diyorum onlara. "Sedge ve ben son birkaç günümüzü kemikleri atarak ve yıkayarak geçirdik. Yatak ve battaniye için saman koyduk ve Panama City'den bol miktarda yiyecek ve suyumuz var. Yolculuk boyunca onları orada tutabiliriz, sadece ihtiyacınız olduğunda kan alabiliriz. Size kanımı şişede verdiğimde işe yaramıştı, onlarda da işe yarayabilir."

"Bu bizim doğamıza aykırı," diyor Lothar karanlık bir sesle ve Matisse başını sallıyor. "Bir şişeden insan kanı içmek istemiyorum. Şarap ve rom bunun içindir. Ben doğrudan kaynağından istiyorum." Gözlerimin önünde dişleri keskinleşiyor ve bana dişlerini gösteriyor.

Ona tıslayarak dişlerimi gösteriyorum, sonra da ağırbaşlı bir gülümseme takınıyorum. "Doğanız gereksiz yere vahşi olabiliyor."

"Bunu kahvaltıda kalp yiyen kadın söylüyor," dedi Ramsay nefesinin altından.

Ona pis bir bakış atarken göğsüne bir şaplak attım. "Gel bakalım. Benim tarafımda olman gerekiyordu."

"Her zaman senin tarafındayım, aşkım. Ama her şeyi teker teker ele alalım, olur mu? Gidip kan dökücüleri alacağız ve onları ambara koyacağız. Belki kanları şişelere girer, belki de hepimiz kaynağından içeriz, ama belki de acımasızlığımızı dizginleyebileceğimize katılıyorum... biraz."

Thane elini yüzünde gezdirerek iç geçiriyor. İçinde kırık bir adam olduğunu bilsem de, huysuz halinin geri döndüğünü görmek güzel. "Pekâlâ. Kaptan'ın emirleri millet. Saldıracağız, yağmalayacağız, kan dökücüleri alacağız. Gerisini kimsenin inanmayacağı bir hikâyeye anlatmaya bırakın." Boğazını temizliyor. "Hamaklar yukarı, göğüsler aşağı!"

"Hay !" diye bağılıyor mürettebat, koşturarak.

Cruz kemanını çıkarır ve canlı bir melodi çalmaya başlar.

"Savaş yelkenlerini açın!" diye bağıır Thane.

"Nasıl isterseniz, levazım subayı," diye yanıtlıyor Deli Göz kış tarafa doğru koşarken. "Ambarları kapatın!"

"Evet!" Remi ve At hep bir ağızdan karşılık vererek aşağıda kaybolurlar.

"Renkleri kaldırın!" Ramsay tabancasını havaya kaldırarak bağırdı. "Ve elinizi çabuk tutun!"

"Başüstüne Kaptan!" diye bağııyor mürettebat ve biz de üzerinde jolly roger olan kırmızı bayrağın direğe çekilip rüzgârda muhteşem bir şekilde dalgalanışını izliyoruz.

"Renkleri kaldırın!"

BÖLÜM 46

Maren

"DAHA VARMA DIK MI?" Ramsay elini şarap şişesine bana soruyor.

Bir yudum daha alıyorum, güzel Madeira üzümlerinin tadı çok güzel ve ona uzatıyorum. "Kaptan sensin. Sen söyle."

Bir yudum almadan önce kıkırdıyor. "Bu senin krallığın Maren, benim değil."

Karga yuvasında yan yana oturuyoruz, bacaklarımız platformun kenarından sarkıyor. Güneş gökyüzünde alçalıyor ve bizi altın rengi akıntılarla yıkıyor, deniz meltemi yüzümüze tuz ve yakındaki toprağın parfümünü üflüyor. Şimdiden evimiz gibi kokuyor.

Zaten Pasifik'i geçmemiz gerekiyordu ama Ramsay'e Cortez Denizi'ne doğru küçük bir sapma yapıp yapamayacağımızı sordum. Çocukluğumda denizin farklı bir adı vardı ama şimdi haritaları görünce Limonos Krallığı'nın bu denizin dibinde, Yeni İspanya Genel Valiliği'ne bağlı Loreto köyünden çok da uzak olmayan bir yerde olduğunu anladım.

Ramsay kabul etti -özellikle kadınsı cazibemi kullandığımda onu bir şey yapmaya ikna etmek için fazla bir şey gerekmiyor- ve böylece *Nightwind* körfeze doğru yelken açtı. Kıyı boyunca ilerliyorduk, sarp mercan rengi dağları ve dikenli çöl bitkileriyle kuru kayalık manzara çok tanıdık geliyordu. Su da mavi ve yeşilin birçok tonuyla beni çağırıyor, içeri girmem için beni çağırıyor.

Ama emin olana kadar bekledim. Körfez çok büyük, sanki sonsuza kadar uzanıyormuş gibi geliyor ve kabaca yerini bilsem de emin olana kadar suya girmek istemiyorum. *Nightwind*'in gitmesi gereken yerler olduğunu biliyorum, gerçekten de artık gemide kan dökücülerimiz var, bu yüzden kayıp krallığımı aramak için denizi keşfetmek için çok fazla zamanımız yok.

Ancak Ramsay'le birlikte direğin yüz fit yukarısından yaklaştığımızı hissediyorum. Bunu hissedebiliyorum.

"Oraya vardığında ne yapacaksın?" Ramsay bana soruyor, beni incelerken gözleri yüzümde geziniyor. Meraklı ama içinde bir parça

Sesinde endişe vardı. Nedenini biliyorum. Limonos'u gördüğümde ayrılmak istemeyeceğimi düşünüyor.

Omuz silkiyorum. "Gerçekten bilmiyorum. Sadece veda edebilmek için görmek istiyorum. Sanırım kapanışa ihtiyacım var." Uzanıp elimi onunkinin üzerine koyuyorum, tenim artık güneşten bronzlaşmış ve hiç renk almamış gibi görünen onunkinden daha koyu bir tonda. "Sana geri döneceğim, Ramsay."

Ağzının kenarı kalkıyor, gözleri kararlılıkla dans ediyor. "Eğer yapmazsan, suya girip seni avlayacağımı biliyorsun. Ne kadar süreceği umurumda değil, seni bulacağım ve gerçek evine geri getireceğim." Elim tutuyor ve üzerine uzun bir öpücük konduruyor, bakışları benimkine kilitleniyor. "Evin benim yanımda."

Midemde kelekler uçuşuyor ve elimi ağzından indiriyor. Bir başka temkinli bakış, esmer gözlerini karartıyor ve sonra eliyle gömleğinin cebine uzanıp bir şey çıkarıyor.

Bir yüzük.

Parmaklarına bakarken gözlerim açılıyor, ağzım açık kalıyor.

Yüzük çok güzel, gümüş ve üzerinde koyu mavi bir taşı saran hilal var, denizle aynı renk.

Sen aysın, ben gelgitlerim, demişti bir keresinde bana.

"Bu senin için," diyor boğazını temizleyerek. "Maren, karım olma onurunu bana bahşeder misin?"

Aynı anda çok fazla coşkulu duyguya gibi göğsüm sıkışıyor ve yüzüne bir bakış atıyorum. Ramsay ilk kez çocuksu görünüyor. Daha genç ve kendinden emin ve onda o kadar acı verici bir şekilde savunmasız bir şey var ki, şu anda onun kana susamış bir korsan olduğunu asla düşünemezsiniz.

-

Yüzüğe bakıyorum.

"Dur , bunu kimin çıkardın?"

Kırılmanlığı azalıyor ve öfkesi geri dönüyor. "Bilmenizi isterim ki Prenses, yüzüğü Panama City'deyken sizin için özel olarak yaptırdım. Sadece size vermek için doğru anı bekledim." Duraklıyor. "Ve doğru an, sen bir balığa dönüşmeden ve kalçandaki o damga kaybolmadan hemen önce olacak. Böylece birine ait olduğunu hatırlayacaksın."

Balık terimini kullanmasına ters ters bakıyorum ama ona uzun süre kızgın kalamıyorum çünkü yüzük kesinlikle çok güzel.

"Sana takabilir miyim?" diye soruyor.

"Henüz evet demedim," diye takılıyor ona.

Bana bakıp beklerken yüzünden sabırsızlığı okunuyor. "Eee? Eğer kalbimi söküp yiyeceksen, Maren, en azından çabuk ol."

Gülüyorum, neşem kaçıyor. "Evet," diyorum ona. "Evet, seni pis korsan. Evet, seninle evlenirim."

Yüzüğü parmağıma takıyor ve sonra gülerek yüzümü kavırıyor ve beni ruhumun her santimetresine ulaşan uzun ve sert bir öpücüğün içine çekiyor. İş bittiğinde ikimiz de nefessiz kalıyoruz ve o alnını benimkine yaslıyor, yüzüm hala ellerinin arasında.

"Sen aysın, ben gelgitler," diye fısıldıyor. "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

Sonra aşağı bakıp parmağımdaki yüzüğe hayranlıkla bakıyorum.

"Bu arada ben *pis* bir korsan değilim," diye alay ediyor bir süre sonra. "Pis olmadığını biliyorum ama ben de balık değilim."

Bunun üzerine kıkırdıyor ve omuz silkiyor ve sonra tanıdık bir koku yayılıyor, deniz tuzu gibi ve daha derin, daha miskli bir şey.

", " diyorum endişeyle, hızla ayağa kalkarak. "Emin misin?" diye soruyor yanımda ayağa kalkarak.

Etrafıma bakındım ve küçük, dar bir adayı işaret ettim. "Şu adayı görüyor musun? Ucunu görüyor musun? O toprakları biliyorum. Eskiden hep kıyıya çıkar ve gemi arardım." Heyecanla ona bakıyorum. "Limonos tam orada."

"Gemiyi karaya oturtun!" Ramsay aşağıdaki mürettebata seslenir, sonra da elini yelkenlere doğru sallar, yelkenlerin havası iyice iner.

İp merdivenden olabildiğince hızlı inmeye başlıyorum ve ayaklarım güverteye çarpar çarpmaz küpeşteye koşuyor, tamamen çıplak kalana kadar elbiselerimi çıkarıyorum.

"Bu da ne?" Yanından çıplak geçerken Cruz "Ne şeytan?" diyor. Bir açıklama için Ramsay'e bakıyor.

"Bilmiyorum," diyor Ramsay. "Ona evlenme teklif ettim ve onun tepkisi bu oldu."

Buna gülüyorum ve kendimi teknenin kenarından denize kuğu dalışı yaparak atarken hâlâ gülüyorum.

Dalgalara vurduğum anda bedenim dönüşüyor ve rahatlayarak iç çekiyorum. Dişlerim ve pençelerim her zaman istediğim zaman ortaya çıksa da, kuyruğum ve solungaçlarım suya girene kadar asla ortaya çıkmıyor.

İkisini de kendi avantajıma kullanıyorum ve Limonos'tan geriye ne kaldığını görmek için hem hevesli hem de korkmuş bir şekilde olabildiğince hızlı yüzmeye başlıyorum. Ama derine indikçe

gittikçe gülümsemem daha da azalıyor. Eskiden var olan bazı kalıntılar, mercan oluşumları ve kayalık mağaralar ve deniz dağları var, ama bulunacak bir ruh yok.

"Alo?" Sesleniyorum. Sonra kafamın içinden seslenmeyi deniyorum. *Alo? Benim, Prenses Maren. Orada kimse var mı?*

Yüzüyorum ve durup dinliyorum. Tek duyduğum karides ve diğer canlıların şakırtıları. Uzaklarda bir yerde bir şarkı var, ama bu bir gri balinanın şarkısı, bir Syren'in değil.

Bir şeyler görmeyi umarak tekrar yüzmeye başlıyorum. Yosun ormanının olduğu yere gidiyorum ve dost canlısı foklar ve ahtapotlar görsem de Limonos'tan bahsettiğimde neden bahsettiğimi bilmiyor gibiler. Mercan bahçelerine doğru yüzüyorum ve orası da balık sürülerine ve ara sıra geçen deniz kaplumbağalarına ev sahipliği yapıyor. Son olarak, babamın tahtında oturduğu kemerlere doğru yüzüyorum, kaya oluşumlarının arasından gelen güneş ışığı şaftları boş yeri aydınlatıyor.

Çünkü boş. Babam
gitti. Bütün Syren'ler
gitti. Sadece ben
varım.

Asherah ve Edonia sana böyle olacağını söylemişti, diye düşündüm kendi kendime. Biliyordum ki, içten içe sadece Asherah'nın yanılmasını ve Edonia'nın yalan söylemesini istiyordum.

Nefes veriyorum, kalbim suyla dolmuş gibi hissediyorum ve kuyruğumu pembe deniz anemonuna yaslayıp düşünmeye çalışıyorum. Yüzeye, beni bekleyen *Nightwind*'in karanlık şekline bakıyorum.

Artık oraya aitim ve bunu biliyorum. Ramsay'in yanına. Burada pek bir şey bulacağımı düşünmemiştim bile, sadece veda edecek biri varsa ona veda etmek istemişim.

Ama tüm Syren'ler gitti. Ailem gitti. Ve sahip olduğum ailem *Nightwind*'de beni bekliyor.

Etrafıma bir kez daha bakıyorum ve sonra gemiye doğru yüzmeye başlıyorum.

Göz ucuyla gölgelerin arasından bir hareket görüyorum ve yüzmeyi bırakıyorum, kalbim yerinden fırlayacak gibi atıyor, her neyse onunla yüzleşmek için dönüyorum, umarım bir Syren'dir.

Ama öyle değil. Bu bir köpekbalığı, doğruca bana doğru geliyor.

Yaratığı uyarmak için ellerimi uzattım. Ama durmuyor.

Gittikçe daha hızlı geliyor ve Nill'in beyaz uçlu yüzgeçlerini ve bronz-gri gövdesini fark ettiğimde neredeyse üzerime geliyor.

Hayır. .

Ama öyle.

"Nill!" Sevinçten havalara uçarak haykırıyorum.

Köpekbalığı bana doğru geliyor, neredeyse beni ezip geçiyor ve ben de kollarımı vücuduna dolayarak ona sıkıca sarılıyorum. "Nill, Nill, benim."

Sen olduğunu biliyorum, diyor Nill. *Bunca zamandır seni bekliyordum.*

Şimdi ağlıyorum, gözyaşlarım denizde kayboluyor. "Çok üzgünüm," diye hıçkırıyorum, içimden pek çok duygu geçiyor. "Senin için geri gelmediğim için üzgünüm. Yapamadım."

Biliyorum, diyor köpekbalığı. *Ama seni beklemek zorundaydım, son Syren gittiğinde bile.*

Geri çekilip siyah gözlerine bakıyorum, gözlerinde kendi yansımamı görüyorum. "Burada çok yalnız kalmış olmalısın."

Geri döneceğine inancım vardı, diyor basitçe.

Etrafımızdaki boşluğa bakıyorum. Burada bol miktarda deniz yaşamı var, belki de krallığın yerleşime açıldığı zamankinden bile daha fazla. Belki de biz Syrenler yerel deniz canlıları nüfusuna düşündüğümüzden daha fazla zarar verdik. Ne de olsa onların en büyük avcılarıydık.

"Burada mutlu musun?" Ona soruyorum. "Çok garip hissediyorum."

Bazen cevap veriyor. Ama mutluluğu her yerde bulabilirim.

"Biliyor musun, artık yeni bir evim var." *Nightwind*'i işaret ediyorum. "O gemide. Kulağa abartılı geldiğini biliyorum ama yelkenlerimizde sihirli rüzgârla okyanusları aşıyoruz. Bizimle gelmek ister misin?"

Nill'in alt göz kapağı kırpışıyor. *Ben sizin yeminli koruyucunuzum, Prenses Maren. Geçen sefer sizi terk ederek büyük bir hata yaptım. Seni bir daha asla terk etmeyeceğim.*

"Tıpkı Ramsay gibi konuşuyorsun," diyorum en eski arkadaşıma sırtarak. *Kimi?*

"Onunla tanışacaksın," diyorum, bırakarak. Sonra ona kolyemi gösteriyorum. "Gördün mü, beni hiç terk etmedin."

Yanıt olarak kuyruğunu ileri geri sallıyor.

Bir sonraki sorumu sormadan önce duraksıyorum. "Larimar'ı gördün mü?"

Nill başını sallar. *Ama uzun bir süre için değil. Onu tekrar bulabileceğimize inancım var.* Yüzeye bakıyor. *Bana gemini göster,* diyor.

Gülümsüyorum ve dönüp yüzeye doğru yüzmeye başlıyorum, köpekbalığı da hemen arkamda.

Yüzeye çıktığımda, güneş batmak üzereydi ve yüzeyi metalik bir turuncuyla parlatıyordu, *Nightwind*'e baktım ve Ramsay'in küpeştenin üzerinden bana baktığını gördüm, Skip omzuna tünemişti.

"buradasın," diyor rahatlamış görünerek. "Ben de tam üzereydim ama... Maren, arkanda bir köpekbalığı var diyorum."

Nill'in sırt yüzgecinin suyu yararak ilerlediğini görmek için arkama bakıyorum. "Nill'i buldum!" Ona doğru bağıyorum. "Bizimle gelecek." Ramsay kaşlarını çatıyor, muhtemelen tüm bunların lojistiğini anlamaya çalışıyor.

"Gemi kadar hızlı yüzebilir," diye onu temin ettim. "O bizim konvoyumuz olacak."

Başını sallıyor, bir köpekbalığının sürekli geminin etrafında dönmesi fikrinden hoşlanmıyor belki ama buna alışacaktır. Korsanlar hiçbir şeye uyum sağlayamazlar.

"için yardıma ihtiyacınız var mı? Ağı indirebiliriz," diyor Ramsay.

Başımı salladım. "Hayır, sen git ve rüzgârı yeniden estir. Nill ve ben yetişiriz."

"Emin misin?" diye sorar.

Ona el sallıyorum. "Sen gün batımına doğru yelken aç, ben de arkandan yüzeyim."

Başını sallar. "Tamam, aşkım," diyor. "Ama hava karardığında suya inip seni kendim çıkaracağım. Müstakbel Bayan Battista'nın gözümün önünden ayrılmasına izin vermeyeceğim."

"Anlaştık," diyorum ona nişan yüzüğümü sallayarak.

Ramsay gururla gülümsüyor, Skip hâlâ omzunda ve kuyruğunu sallıyor. Sonra Ramsay mürettebata dönmeden önce bana göz kırpmıyor. "Yelkenler fora, çocuklar! Manila'ya doğru yola çıkalım!"

"Hay hay Kaptan!" diye cevap verir mürettebat.

Yelkenler rüzgârla dolar, dramatik bir şekilde dalgalanır ve *Nightwind* gün batımına doğru hızla ilerlemeye başlar.

Yüzeyin hemen altında olan Nill'e bakıyorum. "mi?" Soruyorum Onu

O da karşılık olarak kuyruğunu sallıyor.

Nill yüzmeye başladı ve ben de aşağı yukarı dalmaya başladım. *Gece Rüzgârı'nın* izinden giderken, kalbimi ve bir zamanlar sadece hayalini kurduğum hayatı elinde tutan adamın peşinden giderken gülerek dalgalanıyorum.

SON

Kemik ve Dişlerden Bir Gemi'yi okuduğunuz için teşekkür ederim! Kitabı beğendiyseniz, bir yorum onur duyarım (ve lütfen gelecekteki yayınlar için iletişimde kalmak istiyorsanız beni [Instagram](#)'da takip edin).

Benzer tarzda daha fazla kitap istiyorsanız, [BLOOD ORANGE](#) (Drakula'nın gotik ve karanlık bir aşk hikayesi) ve [RIVER OF SHADOWS](#) (Fin mitolojisine dayanan karanlık bir fantezi) kitaplarını tavsiye edebilirim. Her iki kitap da Amazon KU'da ve ciltsiz olarak mevcut! Gölgeler Nehri'nin bir örneği için sayfayı çevirin.

River of Shadows'un bir örneğini okuyun Gölgeler

River of Shadows, ürkütücü Fin mitolojisine dayanan, baharatlı bir Güzel ve Çirkin ve Hades/Persephone esintili karanlık fantezi romantizm serisi Underworld Gods'ın ilk kitabıdır.

* * *

Yer altıma düşüyor.

Düşüyorum.

Bir an çılgınlık atıyorum ve sonra duruyorum, sanki havada yakalanmışım gibi. Sonra havada asılı *kaldığımı* fark ediyorum.

Az önce bir uçurumdan, kayalık bir yarık boyunca otuz metre uzanan dev bir örümcek ağının içine doğru koştum. Yüzüstü yatmışım, yapışkan ağlar yüzüme dolanmış, kırk metre aşağıda yarısı eğrelti otları tarafından gizlenmiş, şırıl şırıl akan dereye bakıyorum.

Aman Tanrım. Bu hiç iyi değil. Bu gerçekten iyi değil.

İnliyorum ve kendimi sırtıma doğru itmeye çalışıyorum ama bu imkansız. Başımı ağdan zar zor kaldırılabiliyorum, ipeksi iplikler sonunda yerine oturana kadar yüzüme yapışıyor.

Tamam, panik yapma. Panik yapmayın. Dev bir örümcek ağının içinde olmanız, orada dev bir örümcek olacağı anlamına gelmez. Yani ağ büyük olabilir ama örümcek küçük olabilir. Ya da belki küçük örümceklerden oluşan bir ailedir. Tanrım, hayır, bu daha kötü. Bunu düşünme. Hiçbir şey düşünme, sadece sakince kalk ve uçuruma tırman.

Derin bir nefes alıyorum ve kendimi yukarı itmeye çalışıyorum. Yere bağlıyken sınav çekmek gibi bir şey. Kollarımdaki ve sırtımdaki her bir kas sonuna kadar zorlanıyor, titrememe neden oluyor, ipler boyun eğmeyi reddediyor.

"Yerinde olsam bunu yapmazdım," diyor tepemden, artık korkunç derecede tanıdık gelen tok ve alçak bir ses.

Duraklıyorum, hâlâ titriyorum, yutkunmaya çalışıyorum. "Peki neden olmasın?" Söylemeyi başarıyorum.

"Çünkü," diyor Ölüm yumuşak bir sesle, "titriyorsun. Gücünden etkilendiğimi itiraf etmeliyim. Melek gibi bir perinin yüzüne sahip olabilirsin ama bir savaşçı gibi yapılısın ve ben bile buna hayranım. Ama aynı zamanda acı verici derecede aptalsın."

"Affedersiniz?" diye bağıriyorum, ama hemen pişman oluyorum. Hakaret etmenin sırası değildi.

"Beni tanı mıyorsun bile ama şimdiden seni etkilemeye başladım," diyor Ölüm. "Bu benim hakkımda ne söylüyor bilmiyorum ama sanırım hoşuma gidiyor. Her neyse, sen aptalsın çünkü belli ki daha önce hiç örümcek ağı görmemişsin. Senin dünyanda bile aynı şekilde çalışırlar. Örümcek köşede avının ağı düşmesini bekler ve avı yakaladığında, avın çırpınışlarından kaynaklanan titreşimler örümceği gelip beslenmesi için uyarır. Bu durumda, yakında öğreneceğiniz nedenlerden dolayı bu lakabı hak etmiş olan bir gazap örümceği söz konusudur."

Aman Tanrım.

Buradan çıkmam lazım.

Kendimi yukarı itmeye devam ediyorum ama ağ daha da sallanıyor ve göz ucuyla devasa ve siyah bir şeyin ağıın üzerine çıktığını görüyorum. Bu Ölüm değil - arkamdaki uçurumda bir yerde - ama günah kadar karanlık ve yaklaşık bir su aygırı büyüklüğünde.

Kürek gibi uzanan sekiz kalın bacağı buna dahil değil.

Hay sikeyim! Yemin ederim. Hayır, , hayır, hayır. Bu olamaz, bu şekilde ölemem.

Burada olmaz, şimdi olmaz, babamı bulmaya bu kadar yakinken olmaz.

Dev bir örümcek tarafından *değil*.

"Seninle bir pazarlık yapacağım!" Haykırıyorum.

Ölüm iç geçiriyor ve onu göremesem de sıkıldığını hissediyorum. "Dürüst olmak gerekirse pazarlıklardan bıktım. Ne kadar çok şey yaparsam, bu dünyanın dengesi o kadar bozuluyor. Eninde sonunda bir hesaplaşma olacak."

"Hesaplaşman umurumda değil," diye tükürüyorum, örümcek görüş alanıma yaklaştıkça ağıın titrediğini hissediyorum. "Babamı serbest bırakmanı istiyorum."

Ölüm kuru kuru güler. "Anlamıştım. Peki pazarlığın nedir?"

"Onun için ben," diyorum tereddüt etmeden. "Beni bu örümcekten kurtarırsan, beni tutsak alırsan, babamın gitmesine izin verirsen."

Sessizlik çöküyor. Ağ titreşmeye devam ediyor.

"Ya da," diye düşünür, "ölmene izin verebilirim. Burada ölü olmayan bir ölümlü öldüğünde ne olur biliyor musun?"

"Bana söylendi," diyorum, sesim titriyor, korku beni canlı canlı yemeye başlıyor.

"Ölmene izin verebilirdim," diye devam ediyor. "Ve baban kalsın. Ve belki bir gün onun arkadaşlığından sıkıldığımda, onu buraya getirip yeni örümcek arkadaşına yediririm ve ikiniz de aynı kaderi paylaşsınız."

"Hayır!" Çığlık atıyorum, gözlerimden yaşlar akıyor. "Lütfen! Her şeyi yaparım. Ne istersen, ne olursa, yeter ki babamı bırak. Hayatımı kurtarmak zorunda bile değilsin, bırak burada öleyim, ama lütfen babamı bırak."

Bir başka ağır duraklama. Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki, ağın mı yoksa yavaş yavaş yaklaşan ve devasa şekliyle ışığı engellemeye başlayan örümceğin mi titrediğini anlayamıyorum.

"Onun için gerçekten her şeyi yapar mısın?" diye dikkatle soruyor.

"Evet!" Kararlı bir şekilde haykırdım. Başından beri biliyordum , eğer babam bu durumda olsaydı, yani Ölüm tarafından kaçırılmış ve hâlâ hayatta olsaydı, hayatımı onunla takas ederdim. Ruhumu takas ederdim. Onun yerini alır ve Ölüm'ün bana en kötüsünü yapmasına izin verirdim.

"Sana söz veriyorum, istediğin her şeyi yapacağım. İstedığın her şeye katlanacağım. Sana yemek pişiririm, evini temizlerim ya da beni bodrumuna zincirlersin, bir kafeste tutarsın, bana işkence edersin, benimle sevişirsin, beni başkalarına verirsin, beni gelinin yaparsın, bana köpek gibi davranırsın, beni döversin, yüzüme tükürürsün, umurumda değil. Eğer gitmesine izin verirsen, hepsini yaparım."

Örümcek neredeyse üzerime geliyor. Ön kolum kadar uzun bir diş parıltısı görüyorum ve oradan bıçaklanmanın mide bulandırıcı düşüncesiyle omurgam karıncalanmaya başlıyor.

"*Lütfen*," diye acıyarak ekliyorum.

"Hmmp," diyor Ölüm yavaşça, çok yavaşça. "Bir takas."

Lanet olsun. Öleceğim. İşte bu kadar.

"Pek çok şey sıraladın, bazıları konuyla ilgili değil, bazıları ise ilgi çekici" diye devam ediyor. "Yine de bir şamanın gitmesine izin verme fikrinden gerçekten hoşlanmıyorum. Çok fazla güce sahip olmaları onlar için iyi değil. Kızıl saçlı erkek arkadaşına ne olduğunu gördün."

O benim erkek arkadaşım değil! Düşünüyorum ve sonra neredeyse güleceğim çünkü bu muhtemelen ölmeden önceki son düşüncem olacak.

Örümcek şimdi tam üzerimde. Sonunda ona bakmak için başımı çevirmeyi başarıyorum, bacağı ve ucundaki beş demir pençeyi görebiliyorum. Tabii ki bu şeyin pençeleri var, hem de demirden yapılmış.

Durur ve bir korku gösterisi atı gibi arka ayakları üzerinde , dişleri parıldar ve yüzlerce kırmızı gözü kan balonları gibi ışıldar.

Cehennem.

Ölüm dramatik bir şekilde iç çeker. "Peki."

Bir duraklama oluyor, bir vınlama sesi ve sonra ağ şiddetle sallanıyor. Örümcek yapışkan iplere çarpıyor, dev tüylü bacaklarından biri beni kıl payı ısıkalıyor ve Ölüm'ün onun üzerine atladığını fark ediyorum.

Örümcek hemen hareketsiz kalır ve anında ölür.

Bir attan iner gibi örümcekten inen Ölüm'e bakmak için başımı kaldırıyorum ve zırlı eldivenlerinden birini eline geri takma gösterisi yapıyor ve kısa bir an için titreşen gümüş çizgilerle kaplı çıplak tenini görüyorum.

Sonra ağın üzerinde zarıfçe dengede durarak bana doğru yürüyor. Vücudumun üzerinde beliriyor, figürü hayattan daha büyük, pelerini siyah ve arkasından akıyor, görünmeyen gözlerinin derinliklerinde nefret yanıyor ve belki de örümcek beni bitirseydi daha iyi olacağını fark ediyorum.

Kendimi başka bir ağda bulmak üzereyim, Ölüm gölgelerde gizlenmiş, titrememi bekliyor.

Sonsöz

Sevgili okuyucusu,

Umarım ASOBAT sizi Pasifik'te çılgın bir yolculuğa çıkarmıştır - kesinlikle yazarken geçirdiğim en iyi zamanlardan biriydi ve bu kitabın bir araya gelmesi için geçen iki ay, çok uzun zamandır geçirdiğim en keyifli zamanlardan bazılarıydı. Beni sosyal medyadan ya da haber bültenimden takip ediyorsanız (bu arada beni Instagram'da [BURADAN](#) ya da haber bültenimde [BURADAN](#) bulabilirsiniz), kayıp ve acı dolu cehennem gibi bir iki yıl geçirdiğimi ve bu kitabın beni yeniden yazmaya aşık ettiğini ve kaybettiğimi düşündüğüm yaratıcı ruhuma güvenmemi sağladığını bilirsiniz. Bu yüzden kitabı okuduğunuz için memnun olsam da, onu yazabildiğim için daha da memnun ve rahatlamış durumdayım.

Bu bir hayran kurgusu değil (aslında daha önce hiç hayran kurgusu yazmadım, 19 yaşındayken X-Men için yazdığım ve yeni bir mutant ile Logan'ın tam bir zorba/düşmandan aşığa romantizminde aşık olduğu, Avustralya'yı bir otobüste tek başıma gezerken defterlere uzun uzun karaladığım bir hikaye dışında, ve şimdi yayınlayıp yayınlamayacağımı merak ediyorum haha) ancak ASOBAT, Küçük Deniz Kızı'nın yeniden anlatımıdır ve özellikle gotik korku temaları, aksiyon ve mizahın birleşimi açısından kesinlikle Karayip Korsanları'ndan etkilenmiştir. Aslında bu fikrin tohumları, Aralık 2022'de Disneyland'de Karayip Korsanları'na binmemden ve parıldayan mavi bir mağara görüp bunu bir şeye dönüştürme ihtiyacı hissetmemden kaynaklandı. Ne yapacağımı bilmiyordum ama bu duyguyu sayfalara dökmek istiyordum. Kocamla birlikte ilk kez Meksika'nın Loreto kentinde bulduğumuz ve balkonumuzdan Cortez Denizi'ne baktığımız 2023 yılının Mart ayına geldiğimizde, Küçük Denizkızı'nı korsanlarla, karanlık, seksi ve eğlenceli bir şekilde yeniden anlatmak için ani bir dürtü duydum. Voila, Kemik ve Dışlerden Bir Gemi doğdu. Fikir tamamen şekillendi ve ben de onunla birlikte koşmaya başladım.

O sıralarda okuyucular, Fin Mitolojisindeki Ölüm Tanrı ve Tanrıçalarını konu alan karanlık fantezi serim Yeraltı Tanrıları'nın üçüncü kitabını bekliyorlardı ama ben buna başlamaya hazır değildim. Yazması benden çok şey götüren ve ilk kitap Kan Portakalı'nı okumuş olan okurların yüksek beklentiler içinde olduğu Siyah Gül'den yeni çıkmıştım ve sadece nefes almak için bir şans istedim. İçimden ne geliyorsa onu yazmak için bir şans.

Zorlamak yerine, tercihen farklı ve eğlenceli şey, izleyiciden sıfır beklenti ve en önemlisi, tamamen bağımsız, diğer kitaplarla hiçbir ilişkisi olmayan ve eksiksiz bir hikaye.

Şimdi, eğer keskin bir gözünüz varsa ve vampir kitaplarımı okuduysanız, Kan Kardeşleri'nin diğer vampirlerimle aynı olduğunu fark edeceksiniz ve bunun nedeni aynı dünyanın bir parçası olmasıdır. Ortak karakterler yok (ASOBAT'ın başlangıç hikayesi olduğu o kitabı saymazsanız) ama Kardeşler vampir, gerçi 18-yüzyılın ilk yarısında vampir terimi pek kullanılmıyordu. Bu yüzden kendilerine Kardeşler diyorlardı. Hangisini daha çok sevdim.

Her neyse, bu kitapları okumadıysanız ve vampir anlamında ASOBAT'a daha çok benzemek istiyorsanız, bendenizin yazdığı Kan Portakalı veya Kara Gün Işığı'nı öneririm.

Ve eğer katil denizkızlarının olduğu bir kitap istiyorsanız Mira Grant'ın Into the Drowning Deep kitabını öneririm. Bu romantik değil, saf korku, ama çok zekice ve korkutucu ve iyi yapılmış ve gerçekten yakında okumanız için ısrar ediyorum. Çok daha kısa olsa da bir başka katil denizkızı kitabı da Cassandra Khaw'dan The Salt Grows Heavy. Ve tabii ki karanlık bir tarihi korsan romantizmine ihtiyacınız varsa (fantastik öğeler içermeyen) Pam Godwin'in Sea of Ruin'i harika (sadece bu kitaptan çok daha karanlık olduğu konusunda uyarıyorum).

Son olarak Scott Mackenzie'nin [Uncharted Waters](#) kitabını tanıtmalıyımDenizde geçen, romantizm, entrika, gerilim ve tehlike içeren bağımsız bir macera ve sizi sersemletecek büyük bir dönüm noktası.

Teşekkür

Bana olan sarsılmaz inancı için Scott Mackenzie'ye çok teşekkür ederim. Beta okuyucum olarak düşünceli katkılarınız için Betul E.'ye, hastaneye gitmesine rağmen bunu tam anlamıyla düzenleyen Laura'ya, bu sürümle ilgili tüm sıkı çalışmalarınız için Michelle Moras'a, cesaretlendirmeniz ve beni tahmin etmeye devam ettiğiniz için Becca Syme'ye ve bu muhteşem kapak için Hang'e tekrar teşekkürler!

Yazar Hakkında

Karina Halle bir senarist, eski bir müzik ve seyahat gazetecisi ve River of Shadows, The Royals Next Door ve Black Sunshine'ın yanı sıra hafif ve seksi romantik komedilerden korku/paranormal romantizm ve karanlık fanteziye kadar 70 farklı cılgın ve romantik kitabın New York Times, Wall Street Journal ve USA Today oksatan yazarıdır. Söylemeye gerek yok, hangi türden hoşlanıyorsanız, muhtemelen onun için bir aşk romanı yazmıştır.

Seyahat etmediği zamanlarda, o ve kocası zamanlarını Victoria, BC'deki muhtemelen perili 120 yıllık bir ev, yelkenli tekneleri Norfinn ve Los Angeles'taki apartman daireleri arasında blştryorlar. Daha fazla bilgi için www.authorkarinahalle.com adresini ziyaret edin.

Onu Facebook, [Instagram](#), [Pinterest](#), BookBub, Amazon ve [Tik Tok](#)'ta bulabilirsiniz

İçindekiler

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif](#)

[Hakkı](#)

[Karina Halle Kitapları İthaf](#)

[Epigraf](#)

[Çalma](#)

[Listesi](#)

[İçindekil](#)

[er](#)

[A Ship of Bones & Teeth](#)

[İçerik Uyarısı](#)

[Önsöz](#)

[I. Doğu](#)

[1. Maren](#)

[2. Maren](#)

[3. Ramsay.](#)

[4. Maren](#)

[5. Ramsay.](#)

[6. Maren](#)

[7. Ramsay.](#)

[8. Maren](#)

[9. Ramsay.](#)

[10. Maren](#)

[11. Maren](#)

[12. Ramsay.](#)

[II. Adalar](#)

[13. Ramsay.](#)

[14. Maren](#)

[15. Maren](#)

[16. Ramsay.](#)

[17. Ramsay.](#)

[18. Maren](#)

[19. Maren](#)

[20. Ramsay.](#)

[21. Maren](#)

[22. Ramsay.](#)

23. Maren
III. The Crossing
24. Maren
25. Ramsay.
26. Maren
27. Maren
28. Ramsay.
29. Maren
30. Maren
31. Ramsay.
32. Maren
33. Ramsay.

IV. Batı

34. Maren
35. Maren
36. Ramsay.
37. Maren
38. Maren
39. Ramsay.
40. Maren
41. Maren
42. Ramsay.
43. Maren
44. Ramsay.
45. Maren
46. Maren

Gölgeler Nehri 'ün bir örneğini
okuyunSonsöz
Teşekkür Yazar
Hakkında

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.